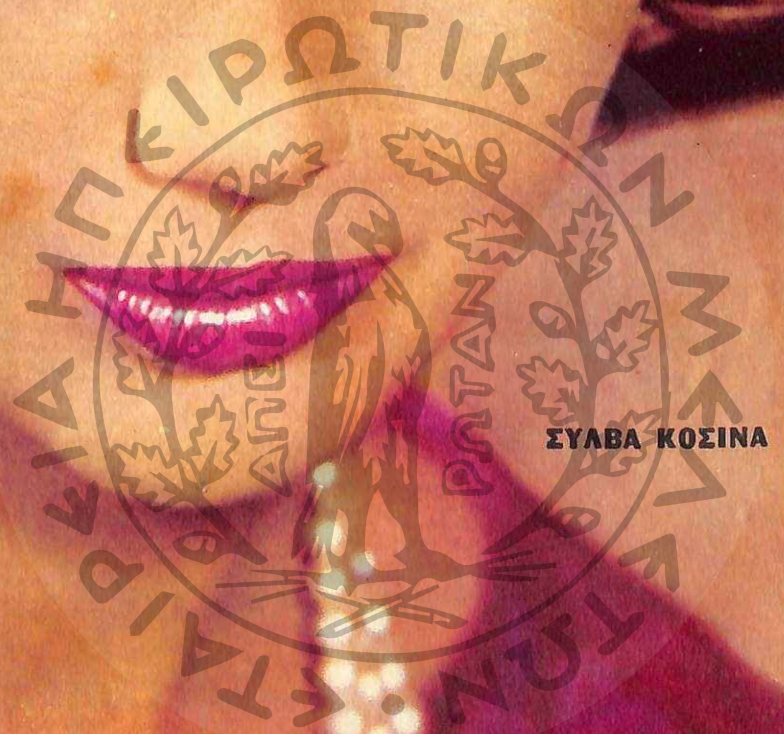

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΦΥΓΗ Ο ΡΥΠΟΣ

Μην τὰ ρωτάτε. Διαγωγή κακίστη. Δέν είναι έθροβό της έκείνου πού τó λένε. Τó λέει ή ίδια γιά τόν εαυτό της. Καί είναι τόσο νέα... Πώς πρόλαβε σέ τόσο λίγα χρόνια ν' αναπτύξη τέτοια δραστηριότητα; Κατ'αφόρτος ό φάκελλός της.

«...Φαίνεται πώς έχω γίνει πολύ ύποχωρητική από τη φύσι μου. Όταν ήμουν μικρό είχαν νά κάνουν μέ τό θολικό μου χαρακτήρα. Μ' έκαναν ό,τι ήθελαν. Ποτέ δέν άρνιόμουν. Με είχαν τού χειριού τους. Κάνε αυτό, κάνε εκείνο. Καί εγώ δέν έλεγα ό,χι. Μού ήταν άδύνατο νά κάνω διαφορετικά. Έντελώς αντίθετη από την αδελφή μου...»

Δυστροπο καί πεισματάρικο πλά. Όμα εκείνη, λέει δέν σήκωνε. Πού νά κάνει δουλειές; Πού νά προσμπούνη γιά θαλάσσια; Σάν πιο μεγάλη πού ήταν της άνέθεταν κάποια άσφα σχολήσι, κάτι νά φτιάξη, κάτι νά ψάλλει. Συνεχώς άρνησι έκ μέρους της. «Σε τι έστε της Λένας, καί ή Λένα πηγαινε χωρίς νά έγγαλη μιλά.

Όποτε τά νηπιακά της χρόνια βασιάνισε ή Λένα τόνους νά κλάνη. Καμμία ιδιοπροτία, καμμία άσπαιησι. Άν της έδιναν κάτι τό δεχόταν κι' ήταν γεμάτη χαρά. Άν την παρμελούσαν δέν ζητούσε τίποτα. Έχει νά τό κάνει άκόμα ή μητέρα της. «Αυτό τό παιδί δέν με κούρασε καί θώλου», λέει κάθε τόσο. Προτιμά δώδεκα τέτοια παρά μία σάν την άλλη, την μεγαλύτερη.

Ήρθε ή ώρα τού γάμου καί ή μεγάλη παντρεύτηκε. Πλούσιος ό σύζυγος, άπρουσι αυτή. Τόν παίει όμως στά δάχτυλά της. Αυτή προστάζει κι' εκείνος έτελεει.

Ωραιότερη από τη μεγάλη ή μικρή δέν είχε όμως τύχη στην αγορά τού γάμου. Είναι τόσο αγαθή. Πρέπει νά τόν πικάρης καί λίγο τόν άλλον γιά νά σέ προσέξη καί νά σου δώσει σημασία. Νά ξέρη ότι δέν σέ ζητήση, θα άντιμετώπιση την άρνηση, τό «όχι σου, ένα διαταγμό, τούλάχιστον. Ότι θα χρειαστεί κάποιον προσπάθεια γιά νά σέ φέρη στά νερά του. Μ' αυτήν όμως ήταν βέβαιος από πρώτα τί δέν είχε παρά νά σφουρίξη.

Υπάρχουν τέτοια πλάσματα. Λές ότι γεννήθηκαν γιά νά υπηρετούν καί νά βίνουν ευχαρίστησι στους άλλους. Μόνο πού οι άλλοι τέτοιες ευχούσι στήσεις δέν τις έκτιμούν. Άπό τούς λαοταριστούς καρπούς πού τούς προσφέρουνται στή φρονιτέρα προτιμούν τό καχεκτικό κορόμφιλο πού γιά νά τό άποκτήσουν τσακίζονται σκαρφαλώνοντας στο δέντρο.

Περίεργο είναι, αλλά έτσι είναι. Άντρες καί γυναίκες θέλουν νά τούς θασάνινουν. Ένα είδος ψυχικού μαζοχισμού. Δέν εσ' έλαλεί ή αγαθή, ή πρόθυμη, ή καλόβολη, ή οικονομική, καί κοπέλλα. Τη μοιραία σου θέλεις έσύ, τη θασάνιστρια, τη ζούκη, αυτήν πού θα σου κάνει κορβελάκια, θα σ' αφήση νά την περιμένης σέ ήλιους καί έροχές, κι' όταν έρχεται θα είναι ένα σαρκί με άπατησεις. Δύσκολα νά ευχαριστήση. Της χαρίζετε τόν ούρανό με τ' άστρα; Ζητάει τη θάλασσα με τά ψάρια... Άνικανοποιά. Άν νά συνεχώς «θέλω» στά χέλια. Τί άγωνία ή ζωή μαζί της. Η άπειλή πάντα νά σάς έγκαταλείψη. Άλλά νά πού κάτι τέτοιες πάμε γυρεύοντας. Τη γυναίκα, πού θα μάς κάνει ράκος ήθικό καί έρεπιό οικονομικό γιά νά της τραγουδάμε ύστερα έκείνο τό «όσα είχα καί δέν είχα μού τά μάσησες καί μπατήρη με παράτησες...»

Η κοπέλλα όμως πού μας γράφει «Ήταν ένας νέος είκοσι έτών. Έγώ τότε ήμουν καί δέν ήμουν δεκάεξη...».

«Ήταν ένας νέος είκοσι έτών. Έγώ τότε ήμουν καί δέν ήμουν δεκάεξη...».

σήμερα δέν έχει τό ταλέντο νά θασάνινη. Όύτε νά σέ κουράση, ούτε νά προκαλήση την άγωνία σου, ούτε νά σέ ενοχλήση. Σε άκολουθεί σέ περιπάτους καί κέντρα, κι' ό νοός της είναι πώς νά γίνη λιγώτερο θαπαντή. Άν είναι πρόπος νά την περάση με μία πορτοκαλάδα, άν μπορεί νά άνοιξη τό τσαντάκι της καί νά έξορλήση με δικά της χρήματα τό γεύμα.

Άς θρεψή ένας πού νά ή ότι κουράσσηκε στήν κατάκτηση της! Σε έπιπολαιότητα άποδίδει την προθυμία της νά ύποχωρή με την πρώτη κρούσι. «Ήμουν φοδερά επιπόλαιη. Πώς άλλωώς νά έξηγήσω τη διαγωγή μου; Υποχώρησα από τό πρώτο έρωτικό ραντεβού μου. Ήταν ένας νέος είκοσι έτών. Έγώ τότε ήμουν καί δέν ήμουν δεκάεξη. Πήγαμε σέ μία μακρινή έξοχη. Ήταν έρμηια καί άρχισε νά με χαϊδεύη. Έγώ δέν άνταποκρινόμουν αλλά καί δέν άντιδρούσα. Τόν άφήνα νά προχωρή χωρίς ν' άντιπείκωμαι. Καθώς όμως προχωρούσε είχε όλη ήμουν άνήλικη. Έκανε σά μωρό. Άξιόλυπτος. Τόν λυπήθηκα...»

Τόν λυπήθηκε καί ύποχωρήσε. Με τό πρώτο. Ό άλλος, όταν είδε με τόση εύκολία δεχόταν τις θωπίες πού σχημάτιζε τη δεβαιότητα πού πολλοί άλλοι είχαν προηγήση πριν απ' αυτόν. Η έκπληξις τού όμως ήταν μεγάλη, όταν είδε ότι ήταν τό πρώτος, σφοδθήθηκε τις εύθύνες έπειδή ήμουν άνήλικη. Έκανε σά μωρό. Έγώ δέν θέλησα νά τόν στενοχωρήσω. Όύτε γιά γάμο τού μιλήσα. Δέν ήταν άλλωστε καί πολύ τού γούστου μου. Άν μού τό πρότενε βέβαια, θα δεχόμουν. Δέν μού τό πρότενε όμως κι' εγώ τού ύποσχέθηκα νά μη τό λήσσω σέ κανένα...»

Άπό δώ καί πέρα πούδς τη σπαματάει; Έγινε ή κοπέλλα της πρώ-

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«Ήρθε έποχή πού τά οικονομικά μου ήταν πολύ δύσκολα. Κινδύνευσα νά χάσω τό σπίτι, πού έχω καί πού είναι ή μόνη μου περιουσία. Δέν θα σάς κρύψω, ότι τότε γιά πρώτη φορά δέχθηκα χρήματα. Ντρέπομαι πού τό λέω, θέλω όμως νά τά έέρπετε όλα. Μού ήρθε πολύ άσχημα όταν είδα τό φίλο μου ν' άνοίγη τό πορτοφόλι του... Σ'άς τά γράφω αύτά γιά νά σχηματίσετε μία ιδέα πώς άνόμοιη είναι ή ζωή μου. Γιατί άραγε;»

Ψάχνει νά έρρη τά έλατήρια πού την ώθησαν στον άκόλαστο βίο. Άκόλαστη χωρίς νύχη μέσα της τη φλόγα της άσολασίας. Τό σμύφερον, πού λέει, ήταν μία κατάσταση παροδική, πού δέν κράτησε περισσότερο από έφτά μήνες όσοι της χρειάστηκαν γιά νά πληρώση τά χρέη της καί νά τακτοποιήση τά οικονομικά της. Ύστερα, έσπευσέρας στον έρωτα χωρίς ιδιοτέλεια.

Άλλά καί έρωτας χωρίς έρωτικό πάθος. «Όύτ' εγώ θυμόμμαι πόσους γνώρισα, έκείνο πού θυμόμμαι καλά είναι ότι κανέναν δέν άγάπησα. Λένε ότι ή πρώτη άγάπη μένει σ' όλη τη ζωή. Σε μένα δέν έμεινε. Ίσως νά τόν συμπαθήσα λίγο. Δέν τόν άγάπησα όμως όπως έλέπω ν' αγαπούν άλλα...»

Συμπάθεια τό πολύ. Δέν δόθηκε από έρωτικό αίσθημα. Άστοςό ύπα, χωρούσε από άδρόνεια, από περιέργεια, από θαρσινιάρη, από κακή συνήθεια, από συμμόνια, από άδυναμία ν' άρνιέται.

Κάποτε όμως έφθασε καί ή ώρα τού έρωτα. Άγάπησε. Δέν ήταν ούτη τη φορά ή άπλη συμπαθεια. Ήταν τό πάθος πού ξεφυλάττει. Δέν τό φανταζόταν τόσο δυνατό αυτό τό πάθος. Τό άκούγε καί δέν τό πίστευε. Τώρα πού τό ξη δέν άναγνωρίζει τόν έαυτό της. Καμένα θεωρεί τά χρόνια της πού πέρασαν χωρίς έρωτα ως τώρα. Χρόνια περιπετειώδη. Ναι, αλλά οι περιπέτειες ήταν έδατερικές, δέν άγγιζαν την ψυχή της. Σ'ά νά περνούσαν από όθονη κινηματογράφου. Πρωταγωνίστρια ή ίδια αλλά τόσο ξένη σ'ά νά γυρίσει τις σελίδες ενός άλμπουμ με φωτογραφίες. Έρήμη της καρδιάς της πρόσφερε τό σώμα της. Κανένας παλμός, καμμία συγκίνηση. Τό πολύ κάποια έλαφρή χαρά γιά μία προσέγγιση, ή κάποια μελαγχολία γιά μία έγκατάλειψη. Τόσο ξωπέτασ όμως.

Τώρα ήρθε ή θύελλα. Ήρθε όπως έρχεται συνήθως, χωρίς νά τη περιμένη. Δέν έξερουμε την πραγματική όξια τού άνδρός πού άγαπάει. Μπορεί από έρωτισμό νά μάσηση την πραγματικότητα. Σ'ά μάτια της όμως είναι ό μοναδικός ό δούσαν, πεισμός τό άποσταγμα της νοσταλγίας, της εύφύσης, της χάρις. Δέν ύπάρχει στη τη δεύτερος όμοιος μ' αυτόν. Σε όνειρο κυλά ή ζωή της. Σε σινεμά μέθη όταν είναι κοντά του. Φεύγει καί ό στιγμιές της περνούν πού την προσμηνή της παρουσίας του. Άδιάκοπη έξαρσι καί έκστασι.

Η κατάσταση αυτή δέν είναι καί τι τό έξαιρετικό. Περιεργό όμως είναι τό άλλο: «...Δέν θα με πιστέψετε άν σας πώ ότι στον άνθρωπο αυτόν πού μ' έχει ξεπεράσαν έφονώμαι νά κάνω τις παραχωρήσεις πού μ' έκανα στους άλλους. Δείχνει ότι με έκανα στους άλλους δέν ύποχωρώ. Θέλει πολύ. Εγώ όμως δέν ύποχωρώ. Έπειδή ξέρει πού παρεδών μου, άποπώς συμμείνει νά έναντιώνωμαι ρει πώς συμβαίνει νά είναι άκόμα σ' αυτόν. Η άσπασία πού είναι άκόμα σ' αυτόν, όταν έλέπη πόσο έρω, μεγαλύτερη είναι μαζί του...»

Όστοςό όλο καί άναβάλλει την άκαλήρησι τών σχέσεων τους. Θα λέγε κανείς ότι δέν θέλει νά έπαναλάβη με τόν άνθρωπο, πού άγαπά ό,σα έκανε με άνθρώπους, πού της ήταν άδιάφοροι. «Θέλω νά γίνω άλλος άνθρωπος, νά έγώ από πάντα μού τό κακό παρεδών...»

Νά, όμως τώρα πού ένώ είναι έρωτισμένη προβάλλει άντίστασι σ' αυτόν πού άγαπά. «Όπως όταν συνέρχειται κανείς από θαρραία άφρόσυλεια καί γιά νά μη τη μεταδώση καί σ' άλλους, άπομακρύνει από κοντά του τ' αγαπημένα τού πρόσωπα όποια του είναι πλήρης ή ίσσι. Νά φύγη από πάνω της ό ρυμός κι' ύστερα νά τού άνοιξη την άγκαλιά της.

Περίεργη ψυχολογία. Η κοπέλλα, πού δέν άντιστάκεται παρά μόνο στην φλέγεται από έρωτα. Όύτε ή ίδια μπορεί νά τό έξηγήση. Η μεγάλη άγάπη πού προκαλεί βέος έμπρός στο πρόσωπο, πού άγαπάμε. Περιεργό εκ πρώτης όφρας αλλά τόσο άληθινό άν τό καλοσχεφθήτε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΜΑΪΟΥ 1963 — ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1277. ΔΡΑΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ήρυτης Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσάνιου 4 — Τηλ. 236.781

Θεματά της έποχής

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ

Τι τό ιδιαίτερο, τό ξεχωριστό γινόνταν; Τίποτα άπολύτως.

Μία κοπέλλα παντρεύταν. Μία άλλη κοπέλλα ήταν κουμπάρα της. Η πρώτη άσκούσε τό επάγγελμα της ήθοποιού. Η δεύτερη ήταν συνάδεσφός της.

Γνωστές, βέβαια, γνωστότατες καί οι δύο. με τά νιάτα τους, τη δροσιά τους, τη χάρι τους, τό ταλέντο τους — όχι καλλιτεχνική ιδιοφυία, ταλέντο άπλώς — είχαν άναδειχτεί σέ «διασημότητες» της όθνης καί της σκηνής. Η δεύτερη — ή κουμπάρα — άκόμη πιο πολύ απ' την πρώτη.

Φυσικό, λοιπόν, ήταν νά πάη κόσμος στον γάμο της πρώτης — άφού, μάλιστα, κουμπάρα ήταν ή δεύτερη — από συμπάθεια, από ενδιαφέρον, από περιέργεια... Νά την δη ύψη, νά την σχολιάση, νά την θαυμάση, άκόμη καί νά τη χειροκροτήση, όταν θα τέλειωνε ή γαμήλια τελετή καί θα ξαναμπναινε στο αουκινιόν γιά νά φύγη. Καί νά ύπάρξουν μερικές άνάλογες έκδηλώσεις γιά την έξ ίσου θεατική, καί άκόμη λαοφιλέστερη, κουμπάρα.

Ός έδώ, τό πράγμα θα ήταν λογικό. Καί λέω «σχεδόν», γιάτι ύπάρχουν στην Έλλάδα άμέτρητες κοπέλλες, όχι λιγώτερο δροσερές, χαριτωμένες, πικάντικες, όμορφες από τις δύο ήθοποιούς, πού «πρωταγωνιστούν» σ' έκείνο τόν γάμο, χαρίς, όμως, κανείς νά έσπικάνεται, γιά νά πάη νά δη τη μία νά παντρεύεται καί την άλλη ν' αλλάξη τό στέφανο.

Ένα άπομνη, λοιπόν, έντελώς λογικό πατέ δέν θα πήγαινε στο γάμο της ήθοποιού — αυτής ή όποιασδήποτε άλλης — άν δέν ήταν φίλος, συγγενής ή γνωστός, γυαρίζοντας, ότι ό ήθοποιό, όταν τούς άπομακρύνουμε από τήν σκηνή ή τήν όδον, γίνονται πρόσωπα σάν όλους τούς άλλους — καί πώς όλες οι κοπέλλες τού κόσμου παίζουν με την ίδια συγκίνηση καί την ίδια πειστικότητα τό ρόλο της νύφης, είτε έχουν φοιτήσει είτε όχι σέ δραματική σχολή.

★

Τίποτα, όμως, δέν είναι τόσο παράλογο, όσο ν' αξιάνη κανείς από τούς άνθρώπους νά συμπεριφέρονται, σέ κάθε στιγμή, σάν έντελώς λογικά όντα. Δέ θαπρεπε έτσι νά θεωρηθίη σάν κάτι τό σκανδαλώδες ή τό παράδοξο, άν πηγαινε καί κόσμος έννος στο γάμο της διάσημης ήθοποιού, με την «διάσημη» κουμπάρα στο πλευρό της, κι' άν ό κόσμος αυτός έξεδήλωνε συμπάθεια, ή έστω καί θαυμασμό, γιά τις δύο συμπτρωγωνίστριες τού μυστηρίου.

Ό,τι έγινε, όμως, σ' έκείνο τό γάμο, δέν έγινε την παραμικρή σχέση με τις φιλικές, τις άναμενόμενες, τις «σχεδόν» λογικές έκδηλώσεις συμπάθειας ή θαυμασμού. Δέν χρειάζεται, βέβαια — είναι, άλλωστε, τό γεγονός άρεκτά πρόσφατο — νά ξαναθυμίσω όσα έγραψαν με λεπτομέ-

ρεις... άνατριχιστιακές, οι έφημερίδες γιά τό ξέσπασμα της όμαδικής ύστερίας τού πλήθους, γιά τόν πανικό τών δύο συμπτρωγωνιστριών άπέναντι στους μαινόμενους θαυμαστές, πού λίγο έλειψε νά τις έσχιίσουν, νά τις κομματιάσουν, νά τις καταβροχθίσουν από... λατρεία, γιά τά δάκρυα της μιας καί τη ληπτομία της άλλης, γιά τη φυγή τους στο άπαγορευμένο γιά τις εκπροσώπους τού ώραιού φύλου έρό τό ναού...

Τό πιο σημαντικό, τό πιο άξιοπρόσεχτο απ' όσα έγραψαν την έπομένη έκείνου τού γάμου, οι έφημερίδες, είναι πώς οι έκδηλώσεις της ύστερικής λατρείας δέν προέρχονταν, κατά κύριο λόγο, από άντρες (όπότε θα ήταν εύκολη καί άπλη ή έξηγήσις τους) αλλά από γυναίκες. Από γυναίκες, στή μεγάλη πλειοψηφία τού, άπαρτιζόταν τό πλήθος, πού έφώρμισε ένθουσιώδες, καί άπειλητικό έναντίον κουμπάρας καί νύφης, γιά νά τις δη από κοντά, νά τις άγγίξη, νά τις πιάση, νά τις τσαδήση, νά τις σφίξη, νά τις πονέση!

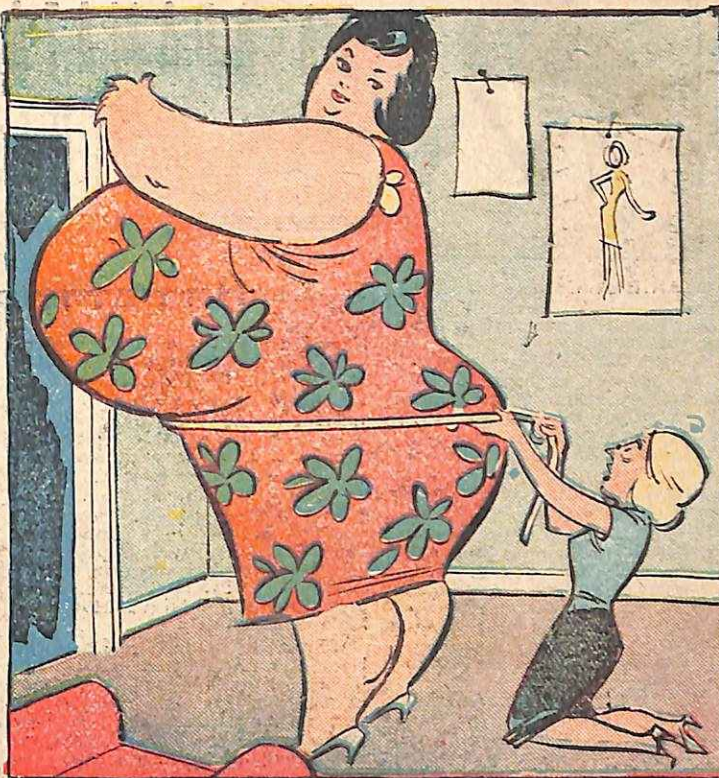
Άσχετο, λοιπόν, στην ύπόθεσι τό έρωτικό κίνητρο. Ό,τι έγινε, τό βράδυ έκείνο, στο ναό τού Άγίου Διονυσίου, ήταν ένα φαινόμενο καθαρής, «άγνης» είδωλολατρίας. Με ζωντανά είδωλα, στόχο τού προσκυνήματος τών φανατισμένων πιστών, δύο ήθοποιούς — νόστιμες, βέβαια, χαριτωμένες, άνατρίρητα, ταλαντούχες, ως ένα σημείο — αλλά χωρίς κανένα μοναδικό, έκπληκτικό χάρισμα, πού νά δικαιολογή τις τοιές έκδηλώσεις άπέναντί τους, νά έξηγή πώς ύπάρχουν γυναίκες (όταν έξερουμε όλοι πόσο δύσκολα μία γυναίκα άναγνωρίζει καί τό παρामीκρό χάρισμα σέ μία άλλη!) πού τις βλέπουν σάν είδωλα, τις λατρεύουν σάν είδωλα, καταστίζονται καί κυριεύονται από ύστερία στο αντί κρυσμά τους!

★

Έννοείται, πώς ό,τι έγινε στο ναό τού Άγίου Διονυσίου τού Άρεσπαγίτη, δέν είναι κάτι έντελώς «καινούργιο». Πλήθος ήθοποιών λατρεύτηκαν — καί λατρεύονται — σ' όλο τόν κόσμο σάν είδωλα, χωρίς νά είναι, σάν καλλιτεχνικές μονάδες, οι πρώτοι τών πρώτων. Όμως ήταν, όσοι έγιναν άντικείμενα τέτοιας λατρείας, προικισμένοι με μία έντονη προσωπική νοητιία, συγκέντρωναν τά στοιχεία έκείνα, πού τούς βοηθούσαν νά γίνουν ό «άστρας» — σύμβολο ή ή «γυναίκα» — σύμβολος, μιας έποχής.

Γιά τά δύο συμπαθητικά καί χαριτωμένα κορίτσια, πού είχαν την κακή έμπνευσι νά παίζουν τό ρόλο της νύφης ή μιας, της κουμπάρας ή άλλης, σέ μία κεντρική άθηνική έκκλησία — άντι νά κατασχούν σέ μακρινό έρμηοκλήρι — δέ θα μπορούσαν, βέβαια, νά ισχυριστή κανείς κάτι άνάλογο. Καί δέν άμφιβάλλω πώς οι πρώτες, πού θα άπορούσαν πώς έγιναν είδωλα — «όσα κι' άν έχουν συνηθίσει σέ παρόμοιες έκδηλώσεις» — θάνα οι ίδιες οι συμπτρωγωνίστριες τού μυστηρίου, οι άπολύτως άδώς, πρέπει νά διαλογώγη, γιά τις θλιβερές καί κομικές σιγήν έκδηλώσεις «λατρείας» τών «πιστών» τους.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Νά τό κάντε λίγο κομψό, δεσποινίς! Τό θέλω γιά τις διακοπές μου στη Ρόδο!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΣΑΜΟΥΝΑ	» 5
Μία περίεργη φυσιονομία της ιστορίας μας.	
Η ΕΠΙΔΕΙΞΙ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ ΣΤΟ «ΧΙΑΤΟΝ»	» 6
Τά μεγάλα καταστήματα καί οι Άθηναϊκοί Οίκοι Μόδας.	
ΙΤΑΛΙΑ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΘΑΥΜΑ, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ	» 16
Μετά τις έκλογές.	
Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ	» 20
Τά κολλιέ καί τά ντεκολτέ.	
ΘΑΝΟΣ ΚΡΥΣΤΟΠΟΥΛΟΣ	» 32
Ό ήθοποιός κι' ό συγγραφέας.	
ΝΕΛΛΗ ΠΑΠΑ	» 33
Η «πυλιντρία» πού έγινε στάρ.	
ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ο' ΝΗΛ	» 35
Η περιπετειώδης ζωή τού άμερικανού θεατρικού συγγραφέως.	
ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΜΕΤΑΦΥΤΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΡΔΙΕΣ	» 36
Οι μέθοδοι πού άκολουθούν οι είδικoi επιστήμονες.	
ΕΝΝΕΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΚΥΟ	» 37
Περιβάλλον, τροφή, ντύσιμο, όπιο, εργασία κλπ.	
ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΡΟΗΦΘΟΥΝ ΤΑ 75% ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΥΣΕΩΝ ΚΥΦΟΤΗΣ	» 44
Οι διάφορες μορφές της άσθενείας καί τά σύγχρονα μέσα θεραπείας.	
ΔΥΟ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΓΑΜΟΙ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ!	» 46
Ό Πιέρ Κασντέν διέλυσε τό δεσμό του με την Ζαν Μορφ κι' ή Κατρίν Ντενέβ δέν θά παντρευτή τόν Βαντίν.	
ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ	» 53
Χρησιμοποιώντας ένα πολύ παράξενο προξενιτή, μία Ιταλίδα ανακάλυψε στην Άμερική τόν άντρα τών όνερων της.	
Η «ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ»	» 54
Τό αυτότελες εικονογραφημένο άριστούργημα τού μαρκιστού ντε Κουβράι.	
ΑΙΚΜΑΔΤΟΙ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	» 60
Μιλούν ό άνδρας καί ή γυναίκα πού επί 48 ημέρες έμειναν αιχμάλωτοι τών πάγων.	
ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 63
Συνδυασμός «μάτ—γυαλιστερού». — Τό μεταξωτό φόρεμα. — Η καλοκαιρινή μπλούζα. — Πώς θα άξιοποιήσετε τά νέα υφάσματα. — Έξωτικά έμπνευμένα έξωτικά κοψά — Χρώματα καί σχέδια γιά κάθε τύπο. — Η παιδική μόδα.	
ΜΙΑ ΜΗΛΑΛΑ ΤΟΥ ΕΞΕΣΕ ΤΗ ΖΩΗ	» 78
Ένώ ό κουβάς τών πνίγναι πού τις φλόγες τού φούρνου!	
ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΣΛΟΥΝΤ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ..	» 80
400 γυναίκες καί 30.000.000 δραχμές την ημέρα εισόδημα!	

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΝΤΑΝΙΕΛΑ προχωρούσε με έλαφο περπάτημα, με βήματα σχεδόν αστεροτά, στον άσπρο διάδρομο του νοσοκομείου.

Δεν ήξερε τον αριθμό του κρεβατιού, που ζήτησε, κι όμως σαν κάποια ανώτερη δύναμη να την οδηγούσε, πλησίασε σταθερά στο κρεβάτι κάποιου πληγωμένου. Ένα κεφάλι δολοφά φασκισμένου, απ' όπου φαινόταν μόνο το στόμα — ένα χλωμό στόμα, σφιγμένο από κάποιο σπασμό πόνου — έβγαίνει από τα σκεπάσματα.

Η Ντανιέλα, τρέποντας από μια ανέπιπτη συγκίνηση, έσκυψε πάνω στο στόμα εκείνο και το κούταξε με πάθος, σά να ήθελε να διαπεράσει με το βλέμμα της τους επιδερμικούς και να δει τα σκεπάσματα από το μαύρο επίδεσμο μάτια του ατόρου.

Μια ακράτητη επιθυμία την έπιασε να ριχτεί πάνω στο στόμα εκείνο και να το κλείσει μ' ένα φιλή, ένα φιλή που θάβει στον πληγωμένο νέος δυνάμεις και την εχρησιστη συγχρόνως να ξέρη πως τον περιποιείται ένα πρόσωπο αγαπημένο. Μπόρεσε όμως να κρατηθεί, γιατί ήξερε πως αυτό θα φανερώσε το σκοπό της. Έβγαλε τα γάντια της και το κεφάλι της κι άγγιξε να σιγουρήσει το κρεβάτι του πληγωμένου. Έπειτα, καθόρισε όλα τα μπουκαλάκια με μιά ασυνήθιστη νοικοκυρσύνη κι άγγιξε.

Τα χείλη του πληγωμένου κουνήθηκαν. Φαινόταν πως καταλάβαινε την παρουσία κάποιου που ενδιαφερόταν αποκλειστικά γι' αυτόν.

Οι άρρωστοι των άλλων κρεβατιών του θαλάμου, κυττάζανε με ζήλη περιέργεια αυτή τη νέα και γυναικεία νοσοκόμα, που περιποιόταν με τόση φροντίδα τον πληγωμένο του 30.

Όταν σε λίγο μπήκε ο καθηγητής για τη βραδυή επίσκεψη, η

Ντανιέλα πήγε να τον προϋπαντήσει.

— Είμαι, είπε, συγγενής του Ροζέ Καρτιέλι. Θα μείνω εδώ για να τον περιποιούμαι, αν μου το επιτρέψετε.

— Η παρουσία ενός δικού του προσώπου είναι πραγματικά πολύ χρήσιμη, είπε ο καθηγητής. Η κατάσταση του είναι κρίσιμη: έγκεφαλκή διάσεισι και πιθανό χάσιμο των ματιών από το χτύπημα, που έπαθε κατά το πέσιμο. Νομίζω πως μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να τον σώσει. Η έπιστημη σε τέτοιες περιπτώσεις δε μπορεί να κάνει πολλά πράγματα.

Τα όμορφα βελουδένια μάτια της Ντανιέλας θάλωσαν από τα δάκρυα. Ο καθηγητής της έσφιξε το χέρι κι εξακολούθησε την επιθεώρησή του. Οι βοηθοί, που τον συνόδευαν κύταζαν με θαυμασμό τη θεατική και μυστηριώδη εκείνη κυρία, που σκυφτή τώρα μπρός στο κρεβάτι, προσπαθούσε να κάνει τον πληγωμένο να καταπιεί μερικές κουταλιές γάλα.

Η Ντανιέλα. Μαρώ αγαπούσε το Ροζέ. Καρτιέ τρία δώδεκα χρόνια με μιά αληθινή και δυνατή αγάπη.

Τον έρωτεύθηκε σ' ένα νοσοκομείο στο μέτωπο, τότε που τον περιποιόταν μιά μεγάλη πληγή. Ήταν η πιο νέα νοσοκόμα του Έρυστρου Σταυρού, ξανθή και πολύ όμορφη, λεπτή κι επιδολητική σαν ένα λευκό κρίνο, όταν φορούσε την άσπρη της φορεσιά.

Κι ο Ροζέ είχε ανταποκριθεί στο αίσθημά της. Τον καιρό εκείνο του πολέμου κανένα πλάσμα δεν θα μπορούσε να εμπνεύσει και να δώσει ζωή στην καρδιά ενός ήρωα πιο πολύ από την Ντανιέλα.

Όταν όμως άργότερα, μετά τον πόλεμο, ο Καρτιέ ξανάρχιζε την παλιά του ζωή των γλεντιών, εγκατέλειψε την πιστή και θαρραλέα Ντανιέλα, για να τρέξει πίσω από εύκολους έρωτες.

Η δύστυχη Ντανιέλα τότε κρύβοντας μέσα της τον μεγάλο αυτό πόνο, δεν θέλησε πιά να δει ούτε ν' ακούσει τίποτα για το Ροζέ.

Μόνο όταν διάβασε τ' όνομά του στην εφημερίδα — ήταν μηχανικός σ' ένα μεταλλείο — μαζί με τα όνόματα άλλων πληγωμένων μίας μεγάλης έκρηξης, τότε, χωρίς δίσολου να διατάσει, έτρεξε στο νοσοκομείο, όπου κινδύνευε ο αγαπημένος της.

Μιά δολοφονία εβδομάδα, η Ντανιέλα έζησε μέσα στην αγωνία και τη θλίψη, ξαγρυπνώντας στο προσκέφαλό του άπιστου αγαπημένου της. Περίμενε το θαύμα και το ζητούσε να γίνει, με πίστη και προσυχές, να γιαιτρευτεί ο Ροζέ.

Και το θαύμα έγινε. Την έβδομη μέρα ο καθηγητής της ανήγγειλε με μεγάλη ικανοποίησι πως η έγκεφαλκή διάσεισι είχε περάσει και πως η όρασι του πληγωμένου δεν διέτρεχε πιά τον παραμικρό κίνδυνο.

Η Ντανιέλα πήρε τότε, όπως πάντα, τον άρρωστο — που εξακολουθούσε να έχει δεμένη τα μάτια — απ' τον άρρωστο και τον βοήθησε να καθήσει με πολλή προσοχή.

Ο πληγωμένος αισθάνθηκε ν' ακολουπιά στο στήθος του, το νεανικό στήθος της που χτυπούσε ζωηρά και καταλαβε τέλος, σαν να ξυπνούσε από ένα λήθαργο, πως μιά γυναίκα, που τον αγαπούσε, είχε μείνει εκεί στο προσκέφαλό του, ξαγρυπώντας δολοφονικές νύχτες.

Γύρισε αμέσως τα μικρά χεράκια, που του σιγούσαν τα σκεπάσματα, και χάιδεψε και τα έφερε στα χείλια του μ' ευγνωμοσύνη. Ποιά ήταν όμως η άγνωστη αυτή νοσοκόμα;

Η Ντανιέλα διασκεδάζε, βλέποντάς τον να προσπαθώ να μαντέψει. Περίμενε να ψιφύρισουν τα χείλη του τ' όνομά της σιγά - σιγά, όπως και πριν, για να ριχτεί πάνω του, ν' αφεθεί στην άγκαλιά του και να σφραγιστεί το στόμα του μ' ένα φιλή - το φιλή εκείνο, που τόσο είχε επιθυμώσει την πρώτη μέρα του έρωτός της, μιά βδομάδα τώρα και που κάθε στιγμή το προκαλούσε. Φτάνει να πρόσφερε τ' όνομά της, το αγαπημένο εκείνο στόμα, κι όλα θα ξεκινούσαν, κι ο Ροζέ θα ήταν πάλι δικός της, όπως παλιά...

Επιτέλους, ο Ροζέ κίνησε ξαφνικά τα χείλη του και μίλησε.

— Ζερμαίν, είπε, πώς καλή είσαι! Ω, Ζερμαίν! Μοναδικέ μου έρωτα! Σου χρωστά τη ζωή μου...

Η Ντανιέλα τραβήχτηκε πίσω, χωρίς να μπόρεσε να προφέρει λέξη. Έπειτα, έμεινε εκεί απολιθωμένη, σαν να την είχαν χτυπήσει δυνατά στο κεφάλι.

Ζερμαίν λέγανε μιά εύθυμη και ζωηρή χήρα, που ήταν η τελευταία φιλέντα του Ροζέ!

Τότε σιγά - σιγά, με το ίδιο φτερωτό βήμα, που είχε έρθει την πρώτη βραδυά, απομακρύνθηκε απ' το κρεβάτι και χάρθηκε στο βάθος του άσπρου διαδρόμου του νοσοκομείου, σαν σκιά, σαν φάντασμα, τριελίζοντας, πνιγμένη στο πιο πικρό, το πιο απεισιχτισμένο κλάμμα...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Οι αδελφοί Κατσάμπα, που άκούμε συχνά από το ραδιόφωνο, ύστερα από την επιτυχή εμφάνισή τους σ' ένα χειμερινό κέντρο, υπέγραψαν συμβόλαιο με ένα μεγάλο θερινό κέντρο και θα παραμείνουν στην πρωτεύουσα όλο το καλοκαίρι. Προσφάτως το τραγουδιστικό ντακέτο έγγραψε σε δίσκους δυο δικά του τραγούδια: «Πότε-πότε» και «Μπέμπυ Τσά-Τσά» καθώς και δυο τραγούδια του Γεωργιάδη: «Τι με ρωτάς;» κι «Τ' όνειρό μου».

ΜΙΑ ΚΟΜΗΣ ΣΑ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Ύστερα από τη Σοράγια, μιά Ίντα κόμησης αποφάσισε κι' αυτή να ακολουθήσει το παράδειγμα της πρώην αυτοκρατορείας και να παίζει στην κινηματογράφο. Πρόκειται για την κόμησης Φανί Μπράν, κα ντι Ρομάνικο, σύζυγο ενός πλουσιού διανομέα του Μιλάνου, η οποία θα είναι στο πρώτο της έργο η παρεναιρ του διασημού κωμικού Ούγκο Τονιάτι. Πρόκειται για μιά κωμωδία που τιτλοφορείται «Ο μεγάλος μελάς». Η κόμησης δεν αρνείται όμως την καλλιτεχνική της δραστηριότητα στον κινηματογράφο.

Ύστερα από δοκιμές, που έδωσαν ικανοποιητικά αποτελέσματα, θα εμφανιστεί πρώτα στο θέατρο. Στη φωτογραφία μας η κόμησης συζητάει με το θεατρικό έπιχειρηματία Άλεσσάντρο Μοσσίτι τις λεπτομέρειες της συμμετοχής της στην κωμωδία «Η περρούκα».

ΣΤΗ σουλιώτικη ιστορία έπάρχει μιά πρωτότυπη μορφή, αλλά και μυστηριώδης ο τραγουδημένος από τη δημόδη Μούσα καλόγερος Σαμουήλ.

Όταν ο Άλμ πασάς κατάλαβε ότι ήταν αδύνατο να υποτάξει το Σούλι με τις πονηριές του αποφάσισε να μεταχειριστεί τη διαφορά των συνειδήσεων.

Πρώτα, λοιπόν, απέλυσε όλους τους αιχμαλώτους κι' έπειτα άρχισε να στέλνει στο Σούλι δώρα π.χ. καλά ρούχα, φέσια χρυσοκέντητα, καινούργιες φουστάνιλλες κλπ. Όσοι από τους Σουλιώτες ήταν φτωχοί, γονατίζοντο από τον πόλεμο και την ορφάνια, δέχονταν τα δώρα. Έτσι άναψε στα τιμία σουλιώτικα χωριά η γκρίνια και ο διαχυσμός.

Μέσα στον κίνδυνο εκείνον, σαν άγγελος σωτηρίας παρουσιάστηκε ο Σαμουήλ. Τριάντα χρόνια στην ηλικία, ψηλός, με μαύρη γενειάδα και μεγάλα μάτια, ο ρασοφόρος αυτός φάνηκε για πρώτη φορά να θγαίνει από τη σπηλιά της Αγίας Παρασκευής ανάμεσα στο Κούγκι και την Κιάφα. Η παρουσία του ήταν επιδολητική, τυλιγμένη με μυστήριο. Προτίερα δεν τον είδε δη κανείς στα μέρη εκείνα. Μά και κανείς δεν είχε τη δύναμη να τον ρωτήσει ποιος ήταν!

Μά ο μυστηριώδης καλόγερος, σαν να μάντευε την ερώτησή τους, σήκωσε το χέρι, χάραξε στον αέρα το σημείο του Σταυρού και είπε:

Είμαι ο άπειστοκαμένος του Θεού! Ήρθα να σας πω ότι έφτασε η τελευταία κρίσιμη στιγμή και άλλοι μόνον σ' εκείνους που άφηνον την ψυχή τους να πλανηθεί από τον τυραννό, που είναι η ενόρκωσι του Σατανά! Άλολιμον σ' εκείνους που δέχονται τα δώρα του τυράννου, θουτηγμένα στο αίμα των αδελφών τους! Η τελευταία κρίσι πληριάζει!...

Η μεταστροφή δεν άργησε ναρθέ μέσα στις ευγενικές ψυχές των Σουλιωτών. Πρώτες οι γυναίκες πέταξαν από πάνω τους κάθε στολίδι. Το παράδειγμα των γυναικών τον έμνησχαν και πολλοί άντρες. Και όταν οι άνδρωποι του Άλμ πασά έφεραν καινούργια δώρα, άναγκάστηκαν να τα πάρουν πίσω από Γιάννενα, γιατί άκούσαν από τους Σουλιώτες τη φωνή πως, αν τουλήσουν να ξαναφέρουν, θα τους πετάξουν μέσα στο έδαφος!...

Όσοι έγραψαν την ιστορία της εποχής εκείνης, στέκουν συλλογισμένοι μπροστά σ' αυτόν τον καλόγερο πολεμιστή και προφήτη του 1820. Ο δολιχολύτης ιστορικός Άθανάσιος Πετρίδης θεωρεί το Σαμουήλ ητρωτό καταγόμενο από το χωριό Λιμνός.

Ο ιστορικός Γούδας αναφέρει ότι ο Σαμουήλ καταγότανε από το χωριό Γουρινάστα της Ήπειρου κι' ότι είχε δυο αδελφούς, τον Απόστολο και τον Δίμο. Ο Σαμουήλ από τα παιδικά του χρόνια άκολουθούσε τον Άγιο Κοσμά, που, αφού έξεπαίδευε τους μαθητές του στη θρησκεία και στον έθιμομό τους έστελνε άποστολούς των κηρυγμάτων του στις έπαρχίες της βούλης Έλλάδος.

Για το σκοπό αυτό είχε στείλει στη Θεσσαλία το μαθητή του Παπαδημητρίου, που τον έπιασε ο Βελήγκας και τον έφερε άλυσσοδεμένο στα Γιάννενα, όπου ο Άλμ πασάς τον έχτισε άλοζόζοντα μέσα σ' έναν τοίχο. Φαίνεται λοιπόν ότι για τον ίδιο σκοπό ο Άγιος Κοσμάς είχε στείλει στα σουλιώτικα χωριά, τον Σαμουήλ. Κι' αυτός, για να πετύχει καλύτερα στην άποστολή του, δε φανέρωσε την καταγωγή του, αλλά την άφηνε κρυμμένη στο μυστήριο.

Κατοικούσε μέσα στις σπηλιές, όπως ο ασκητής και όπως ο Ίωνης προφήτης την άπολύτρωσι. Άδελφοί, μετανοήτε! Πλησιάζει η τελευταία κρίσι!... «Εκείνος έρχομαι λέει ο Πουκεβίλ, έρχομαι έως έθιμα, όπου έκλυτε το λόγο του Θεού και κάθε σπύλα ως ναός όπου προσευχότανε για τη σωτηρία των πιστών». Οι δούλιες του και η πίστι του ήταν άξίες να συγκινηθούν και τα άμυχα ύπη. Τα παλληκάρια του Σουλίου στη φωνή του σκρίτσουσαν. Άντρες και γυναίκες γινόταν στρατιώτες της τελευταίας κρίσεως και προστομάζονταν για το θάνατο... Στο μεταξύ, ο Σαμουήλ έφτισαχνε χα-

Ο ΜΥΣΤΗΡΩΔΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ ΣΑΜΟΥΗΛ

Μιά περίεργη φυσιογνωμία της ιστορίας μας

— Άδελφοί, μετανοήτε! Πλησιάζει η τελευταία κρίσι!... τους έλεγε ο Σαμουήλ.

ρακάματα, σήκωνε πύργους και πολλές φορές διηθύνε το πυροβολικό των Σουλιωτών, άποτελούμενο από δυο μόνο κανόνια.

Την εποχή εκείνη, ο Φώτος Τζαβέλλας και η άδελφή του Χάϊδω, έπί κεφαλής σαράντα παλληκαριών, πέρασαν τον Άχέροντα ποταμό και μπήκαν στη Θεσπρωτία. Τόσο τρώμα, λοιπόν, έμπνεύσανε στους έχθρους, ώστε αυτοί να όρκίζονταν στο σπαθί του Φώτου:

«Αν σου λέω ψέματα, να με κόψει το σπαθί του Τζαβέλλας».

Ο Άλμ πασάς έπιασε τότε σε μεγάλη συλλογή. Πρόσταξε το γιού του Μουχτάρ πασά να μη διακινούνέ μιά μάχη εκκ παρατάξεως με το Σαμουήλ, αλλά να χτισή πύργους σε έπίκαιρες θέσεις, ώστε να κλείσει μέσα σε μιά άλυσίδα όχυρωμάτων τα σουλιώτικα χωριά. Ο Μουχτάρ σήκωσε έντεκα λίθους, τους έδω ός τριών ώρων άπόστασι τον ένα από τον άλλον. Άπ' αυτούς, ένας πύργος ίδιως στενωχούσε τους δυστυχισμένους Σουλιώτες, ο πύργος της Βέλιας.

Μιά νύχτα, ο Σαμουήλ μάζεψε όλους τους πολεμιστές και τους είπε:

Τη νύχτα αυτή θα πέσουν κάτω τα τέλη της Ήπειρου, αν μεταμνησθείτε για τις άμαρτίες σας, και αν διακόσις άντρες από σας και πενήντα γυναίκες έλστε πρόθυμοι να με άκολουθήσετε. Οι άντρες θα κρατάνε μόνο τα όπλα τους, οι γυναίκες μερικά άδεια σακιά και έσβαράκια με μπαρούτι. Τα άλλα είναι δική μου δουλειά.

Όλοι θά σ' άκολουθήσουμε! άπάντησαν μ' ένθουσιασμό οι Σουλιώτες.

Κατά τη δύσι του ήλιου, το διαλεχτό αυτό σώμα ξεκίνησε για τον πύργο. Ο Σαμουήλ, όταν έφτασαν σε άπόστασι ένος τέταρτου της ώρας, άπό αυτόν, πρόσταξε τους δια-

λεχτούς του να μείνουν κρυμένοι σε μιά χαράδρα και όταν άκούσουν έκρηξη να πεταχτούν με γυμνά τα σπαθιά. Έπειτα, αφού τους εύλόγησε, φόρτωσε στους ώμους τεσσάρων γυναικών το μπαρούτι και έτραβηξε κι' έφυγε μαζί τους για τον πύργο. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Ο Σαμουήλ δε έβρισκε δυσκολία ν' άνοίξει στο τείχος μιά τρύπα, να έβάλει μέσα το μπαρούτι κι' ένα μικρό φυτίλι, να τ' ανάψει και ν' απομακρυνθεί.

Σε λίγα λεπτά ένα φοβερό πυροτέχνημα φώτασε τα σκοτάδια της νύχτας. Άλλαζόντας οι Σουλιώτες πεταχθήκαν από τη χαράδρα, σφάζοντας όσους έχθρους δεν είχαν καμει ή φωτιά. Τρουκαμένοι εκείνοι των άλλων πύργων από τον κρότο και μη γνωρίζοντας τι συμβαίνει, άφηναν τους πύργους κι' έφευγαν για να σωθούν! Πίσω οι Σουλιώτες τους τσουρέκιζαν ή τους έκοθαν με τα γιγατογάνια, ένα οι Σουλιώτες έπαιαν μέσα και γέμιζαν τα σακιά τους με τρόφιμα και πολεμοφόδια.

Εκτότον έβησαν έχθροι σκοτάδων στον έμφυλισμό εκείνο. Όταν οι θάλασσες έδρασαν στα Γιάννενα ο Άλμ έφύρασε και πρόσταξε γενική έκστρατεία για να τελειώσει πιά με τους Σουλιώτες. Δεκαπέντε χιλιάδες ήταν οι Άρβανίτες που έκστρατεύσανε, φανατισμένοι όλοι και άγριοι. Μπροστά τους χείμαυρο εκείνο οι Σουλιώτες άναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, άφου μάλιστα έχασαν την όχυρη θέση Λεσάρικο. Τότε πιά ο Σαμουήλ με τα λίγα παλληκάρια του κλείστηκε στο χωριό Κούγκι κι' από εκεί πολεμούσε το λυσσαλέο έχθρο. Ήταν μιά υπεράνθρωπη αντίστασι.

Ο Σαμουήλ είχε βάσει ο ίδιος φωτιά με τη λαμπάδα της στενής του λειψυργίας, παίρνοντας μαζί του στον έσθρο και πολλούς Άλθανούς. Η τελευταία κρίσις είχε συντελεσθεί!...

Ο τραγικός έπιλογος της ιστορίας αυτής είναι η έξάντλησι των Σουλιωτών από τον Άλμ πασά. Τότε συνέβη και ο περίφημος άσπρος τσάλαγγος, που τον έδω μνήσανε ο Βύρων και ο Σολωμός,

αρχηγό τους Φώτο Τζαβέλλα, και αυτός, όχι μόνο να μη τους έναχλήσει πιά, αλλά και να τους βοηθήσει στη δυστυχία τους.

Με θαυμαστή άποθυσία, ο Φώτος δέχεται αμέσως να πάει στον Άλμ πασά. Πριν όμως έλθ από το Σούλι γκρεμίζει το πατρικό του σπίτι, λέγοντας:

Στο σπίτι των Τζαβέλλαιων δεν πρέπει να πατήση Άλθανός!

Πηγαίνει, λοιπόν, στα Γιάννενα και παρουσιάζεται στον Άλμ που τον περιποιείται με ύστεροβουλία, για να τον χρησιμοποίηση για την τελειωτική έξάντλησι των πατριωτών του. Ο Φώτος υποκρίνεται ότι δέχεται να πάει στο Σούλι και να πείσει τους συμπατριώτες του να άποκύουν. Και όταν έρσκειται πάλι

εκεί, τον δέχονται όλοι με άνοιχτή άγκαλιά και αυτός τους μιλάει για την Έλευθερία και την Πατρίδα.

★

Τέλος, ο Άλμ πρότεινε στους Σουλιώτες συνθηκολόγησι: Να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να εγκατασταθούν σε όποιο μέρος του πασαλίκου τον ήθελαν. Οι Σουλιώτες, τσασκισμένοι πιά από τον μακροχρόνιο πόλεμο και μη βλέποντες έλπίδα σωτηρίας, δέχθηκαν και διατέσαν να πάνε όλοι στο Ζάλογγο και άλλοι στο Βουλαργέλι και μόνο οι Τζαβέλλαιοι διαλέξαν την Παργα. Ο Σαμουήλ έτρεχε έδώ κι' εκεί, έξορκίζοντας όλους να μην πιστέψουν στις ύποσχέσεις του Άλμ πασά. Μην άφήνετε το Σούλι! Τους έλεγε. Ο Άλμ είναι δόλος! Γυρεύει να σας δάλλει με πρόσβία! Μά εκείνοι δεν τον άκούσαν πιά. Και ο Σαμουήλ απέφασκε να μείνη μόνος με τους λίγους συντρόφους του. Άπείριψε τις προτάσεις του Άλμ πασά και κλείστηκε στο Κούγκι, όπου έρσκόταν και η περιττοπόνηση.

Τον τιτανικό άγώνα, που κράτησε κεί μέσα ο έμπνευμένος καλόγερος, μόνο η Μούσα στήριξε άξια να τον περιγράψει. Έτσι, όπως ήρθε στη σουλιώτικη γλή ο Σαμουήλ, σαν άγγελος, έπ' έφανόρισε στους ούρανο της Δόδας: Μέσα σ' ένα φλογερό σύννεφο, που τινάχτηκε στον αέρα από την περιττοπόνηση.

Ο Σαμουήλ είχε βάσει ο ίδιος φωτιά με τη λαμπάδα της στενής του λειψυργίας, παίρνοντας μαζί του στον έσθρο και πολλούς Άλθανούς. Η τελευταία κρίσις είχε συντελεσθεί!...

Ο τραγικός έπιλογος της ιστορίας αυτής είναι η έξάντλησι των Σουλιωτών από τον Άλμ πασά. Τότε συνέβη και ο περίφημος άσπρος τσάλαγγος, που τον έδω μνήσανε ο Βύρων και ο Σολωμός,

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΓΑΜΒΡΟΣ

Βεβαρυνθείς τους έρωτας, πρὸς δὲ τὰς ἐσώτειας καὶ ἀπαυδάσας, ὡς εἰκός, ἀπὸ τῆς περικοπῆς, ἔσχον ἰδεάν ευρυά ή άλλως έμπνευσμένην. Τούτῳστιν οὖν να νυμφευθῶ έπόθησον ο τάλας, εφ' ὃ την ρενδιόταν μου την τειριμένην βάλας, έξήλθον εις τὰς ἀγνίας υπό σελήνην φῖαν, ἀνιπῶν την μέλλουσαν την Παρατατικίαν. Κι' έχων Ἀτθίδα κατὰ νουῦ μετά χαρῶν ἀνθρώων ήτις, ὃ Ζεῦ, διέθεταν καί οικημα προικῶν, την έπισκέφθην πάραυτα είπον εμφαντικῶς: —Εἰμι γαμβρός περιωπής καὶ λαῦρος ὡς εἰκός! Καὶ βλέπων ταύτην έκπληκτον, κοινῶς διαπορούσαν κι' επιθυμῶν εδῆγησιν να δώσω εις την μουσαν: —Ήλθον, της είπον, πρὸς υἱάς! Προσέτρεζον, ὃ γύναι, πρὸς γάμον ή σαφέστερον πρὸς τό... μπουδουκλωθῆναι!

Καὶ ὡς νυμφίος έκλεκτός, πρὸ τοῦ (προικῶου οἴκου,

ποιήρας χειροφίλημα κι' ὑποκλίθεις ἀδρός.

—Ω, Νυμφη, είπον έξαλλος, δίκην (λυσῶντας λίκου

ἐγὼ εἰμι τοῦ βίου σας ὃ πρέπων ὃ (γαμβρός!

— Γαμβρός υἱείς; ἀνέκραξεν χαρίσα-

Κι' ἐνὼ εις γάμον προσεχῇ ή σκέψις μου (επέτα,

την δεξιάν της ήνοιξεν γοργῶς ή ἀναί-

κίς (δῆς

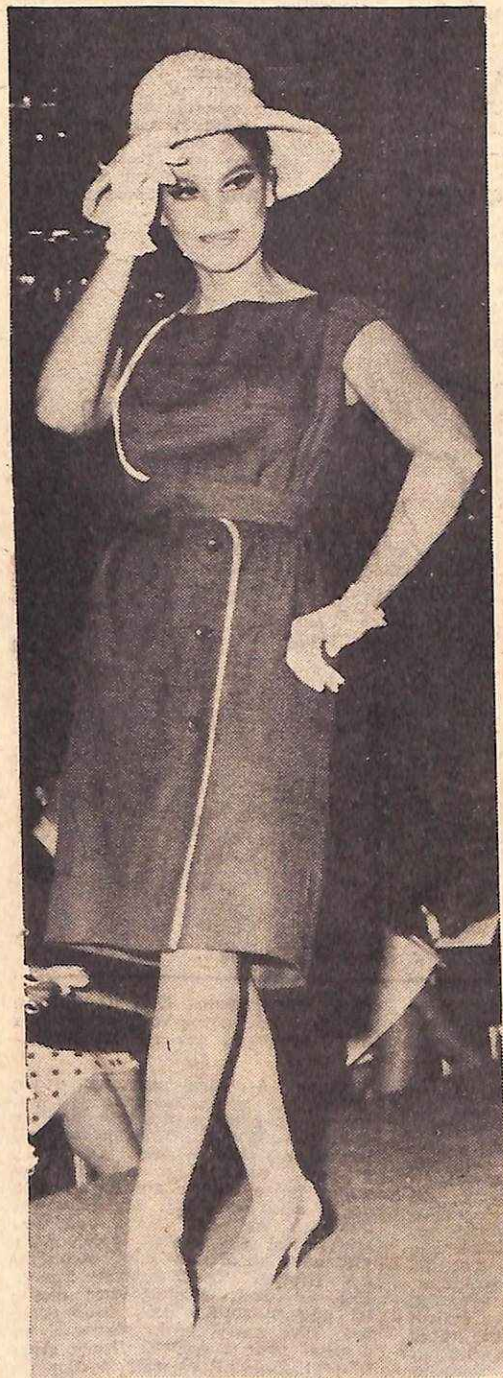
κι' ἀνέκραξεν καυχαστικῶς: «—Όρσε,

(γαμπρέ... κουφέτα!»

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

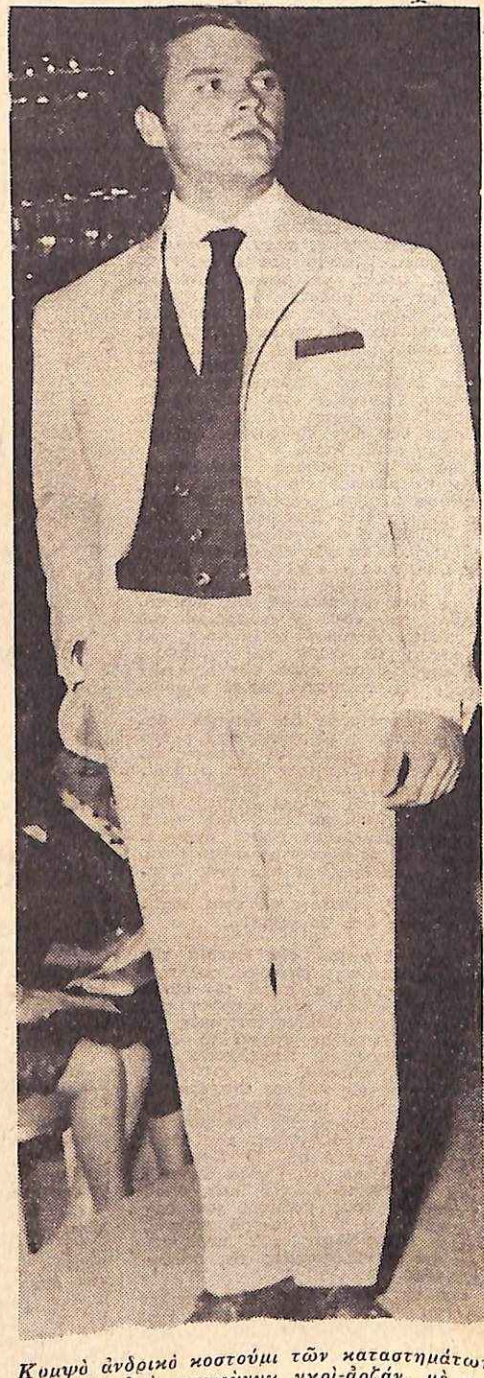
ΕΠΙΔΕΙΞΙ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΗΣ

Απογευματινό φόρεμα από μπλέ λινό με ένα λευκό σειρήτι γύρω από το ιδιότροπο κλείσιμό του.

Μιά επιτυχία των καταστημάτων «Α)φοί Τσιτσάπουλοι»: Φόρεμα μπλέ εμπορικό με δύο πανώ στα δύο πλάγια. Το φόρεμα είναι απλό και μπορεί να φορεθώ και δίχως το πανώ.

Κουφό ανδρικό κοστούμι των καταστημάτων «Α)φοί Τσιτσάπουλοι» από σαντούνγκ γκρι-αόζαν, με γιλέκο και μαντήλι από μαύρο σαντούνγκ και γραβάτα από φουλάρι.

ΕΠΤΑ ωραιότατα ελληνικά μαννεκέν επέδειξαν εσχάτως στο «Χίλτον» ελληνικά μοντέλα, φτιαγμένα από Ιταλικά υφάσματα.

Μεγάλα καταστήματα και οίκοι μόδας παρουσίασαν τις πιο όμορφες «κρεασίνες» τους σε υπέροχους χρωματισμούς των υφασμάτων «ΜΙΤΑΜ».

Η αίθουσα «Τερψιχόρη» του ξενοδοχείου «Χίλτον» πλημμύρισε από καλοκαιρινή φρεσκάδα και ομορφιά.

Τα μεγάλα καταστήματα, που συναγωνίζονται επικίνδυνα τους μεγάλους οίκους μόδας, παρουσίασαν κουφά και καλοφτιαγμένα φορέματα, ταγιέρ και μαντλά.

Χαρακτηριστική ήταν η απλότητα της γραμμής και η καλαισθησία στα χρώματα.

Η ελληνοϊταλική συνεργασία έδωσε άριστα αποτελέσματα. Τα υφάσματα της μόδας, που είχαν κάποτε προνομιακή θέση και αποτελού-

σαν αντικείμενο περιορισμένης ζήτησης, έτέθησαν στη διάθεσι όλων, λόγω της εξέλιξης του κοινωνικού βίου.

Οι γυναίκες έχουν στην γκαρνταρόμπα τους ό,τι τους χρειάζεται και δεν είναι διατεθειμένες να αγοράσουν καινούργια πράγματα, παρά μόνον όταν αυτά θα προκαλέσουν το ενδιαφέρον τους. Η ύφαντουργική, λοιπόν, για να διατηρήσει τον κανονικό ρυθμό της παναγώγής της πρέπει να επινοεί συνεχώς νέες ιδέες και να τροφοδοτεί το δημιουργικό τομέα με νέες δυνάμεις.

Ως γνωστόν, η σύγχρονη ζωή επέβαλε τόσο στη γυναίκα, όσο και στον άνδρα, μία γραμμή, που μπορεί να ποικίλη μόνο στις λεπτομέρειές της.

Ως καλύτερη απόδειξη έχουμε τις επιδείξεις της υψηλής μόδας του Παρισιού και της Φλωρεντίας. Συνεπώς, η σημερινή μόδα προϋπο-

θέτει συνεργασία μεταξύ υφάσματος, γραμμής και αξεσουάρ.

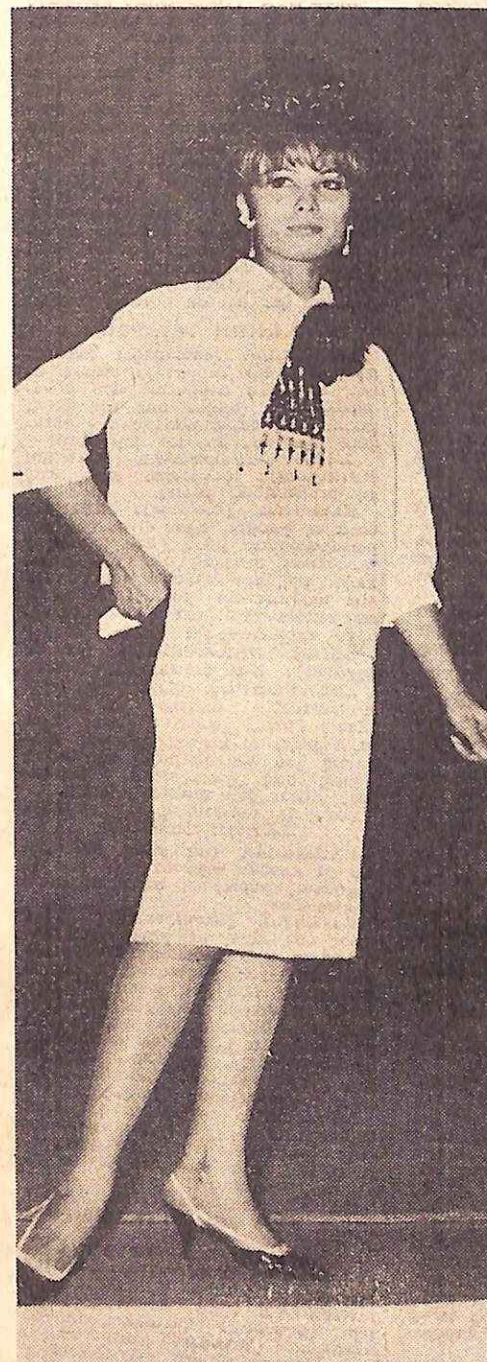
Τα αποτελέσματα αυτής της συνεργασίας τα είδαμε πάνω στη γέφυρα του «Χίλτον». Τα Ιταλικά υφάσματα, σε όνειρώδεις χρωματισμούς και η έκλογη και εκτέλεση από τους ελληνικούς οίκους έδωσαν μία εικόνα απόλυτα ικανοποιητική.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Πρώτα επέδειξαν τα μεγάλα καταστήματα αδελφών Τσιτσάπουλου, φορέματα απλά, σε δύο ή τρεις τόνους λινού, που είχαν γυναίκα ονόματα, όπως «Κρατισέλλα», «Συλδάννα», «Μαριζα». «Ιζαμπέλλα» λεγόταν ένα ωραιότατο λινό ταγιέρ πορτοκαλί, ντυμπλαρισμένο με έμπριμέ μεταξινό και ίδια μπλούζα. Όλα τα χαρακτήριζε το καλό γούστο και η τέλεια εκτέλεση.

ΜΟΔΑΣ ΣΤΟ «ΧΙΛΤΟΝ»

Τα μεγάλα καταστήματα και οι Αθηναίοι οίκοι της Μόδας

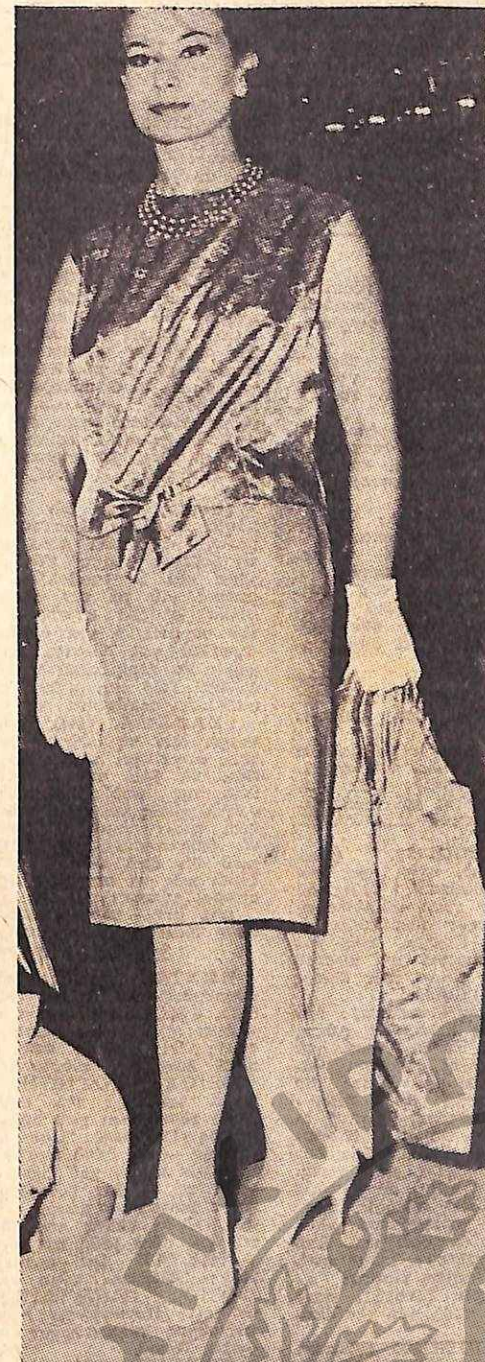

Πολύ όμορφο σύνολο της Φ. Βασιλειάδου σε «κοντράστ» άσπρου και μαύρου κρέπ κεντημένο σε αντίθεση.

Τα καταστήματα αδελφών Λαμπροπούλου παρουσίασαν με διάφορα ονόματα, όπως «Κάπρι», «Κνωσός», «Μύκονος», φορέματα και ανσάμπλ ισάζια των ονομάτων τους.

Τα καταστήματα Βάρδα - Αναγνωστοπούλου, πιο ρομαντικά, παρουσίασαν το «Πράσινο φεγγάρι», ένα ωραιότατο ανσάμπλ από μοχαίρ, την «Καλοκαιρινή θύελλα», ένα φόρεμα από μουσελίνα, και το «Είδωλο μπλέ», ένα μαντλά από μοχαίρ.

Ο οίκος Τσιρανίδα και αδελφών Παππά, αντιπροσώπευσε επαίτως τη μακεδονική πρωτεύουσα. «Θερμαϊκό» ονόμασε ένα κοστούμι πλάς Σαιν-Τροπέζ, από κίτρινο έμπριμέ. «Θεσσαλονίκη» ένα φόρεμα πραινό από βαμβάκερο άσπρο-μπλέ, «Αθήνα» ένα μαντλά από λευκό λινό, κεντημένο και «Μακεδονία» ένα πολύ ωραίο απογευματινό φόρεμα, από βαμβάκερη

«Αδελφοί Τσιτσάπουλοι»: Ταγιέρκι από πορτοκαλί λινό ντυμπλαρισμένο με το ίδιο έμπριμέ της μπλούζας, που σχηματίζει μπροστά ένα φιδόγκο. Τα πέτα της ζακέτας είναι κι αυτά έμπριμέ.

μπροντερί, ριγέ λευκό-σιέλ. Το «κλόυ» της επιδείξεως των μεγάλων καταστημάτων ήταν η επιδείξις ανδρικής μόδας των καταστημάτων «Ατενέ», που παρουσίασαν 10 πολύ ωραία ανδρικά σύνολα, σε άσπρη γραμμή και τέλεια εκτέλεση. Η επιδείξις αυτή, ανυψώθη για την Ελλάδα, δεν είχε να ζηλέψη τίποτα από τις επιδείξεις των ξένων μεγάλων ραπτόν. Αυτό είναι το πρώτο βήμα, που γίνεται στην εξέλιξη της ανδρικής μόδας και μπορούμε να πούμε πως ήταν πολύ σταθερό.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΟΙΚΟΙ ΜΟΔΑΣ

Την επιδείξι των μεγάλων καταστημάτων ακολουθούσε η επιδείξις των μεγάλων αθηναϊκών οίκων μόδας. Ο οίκος Φ. Βασιλειάδου παρουσίασε με-

Το μαννεκέν Αντουανέττα παρουσιάζει ένα απογευματινό φόρεμα των καταστημάτων «Α)φοί Λαμπροπούλοι» από μεταξινό έμπριμέ. Το μπροστινό είναι απλό, ενώ πίσω σχηματίζει ένα μπουφάν.

ρικά από τα καλύτερα μοντέλα της αναιδιάτικης και καλοκαιρινής συλλογής. Τα φορέματά του, κεντημένα, συνοδεύονταν από ζακέτες. Το σύνολο της επιδείξεως συνεπλήρωνε ένα ωραίο νυφικό από νταντέλλα, μουσελίνα και ταύλι.

Ο οίκος «Κλούδας» παρουσίασε δύο ωραία βραδυνά φορέματα, το ένα από φαίγ σατέν λευκό και το δεύτερο από ροζ μουσελίνα.

Και τέλος, ο οίκος Τσιπανέλη παρουσίασε την «Όπτασία», φόρεμα και παλτό από νταντέλλα και ένα νυφικό από νταντέλλα, με μία τεράστια ουρά.

Οι επτά όμορφες κοπέλλες, που παρουσίασαν την ελληνοϊταλική μόδα, εμφανίστηκαν για τελευταία φορά, φορώντας τα ωραιότερα μοντέλα της επιδείξεως και κατόπιν χάθηκαν πίσω από τις κουρτίνες της αίθουσας.

Η ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Η «ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΦΟΥΡΙΟΖΑ!»

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΚΩΣΤΑΣ : αθλητικός τύπος, 28 χρόνων. ΙΣΑΒΕΛΛΑ : μικροκαμωμένη, χαριτωμένη, 22 χρόνων. Ο ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : ισχνός γεροντάκος, 68 χρόνων. Ένας σιδηροδρομικός.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως της αμαρσοτοχίας Αθήνας-Θεσσαλονίκης. Το τραίνο είναι πλήρες, γιατί μεταφέρει από την Αθήνα πολλούς επισκέπτες για την Έκθεση στη συμπρωτεύουσα. Ο Κώστας ανοίγει μια πόρτα μετά την άλλη — μά δλα τά «κουπέ» είναι γεμάτα μέχρι άσφυζίας. Φτάνει στο τελευταίο «κουπέ» του βαγονιού, που οι κουρτίνες στο τζάμι της γάρτας είναι κατεσπασμένες).

ΚΩΣΤΑΣ (στενοχωρημένος) : Μπάρ, πάλι και η τελευταία ελίτ! Για να είναι κατεσπασμένο το σιρόφι, πάλι να πη ότι είναι γεμάτο κι' αυτό, το και οι άνθρωποι θέλουν την ηωχία τους! (Τη στιγμή που έτοιμαζόταν να φύγει και να δοκιμάσει την τύχη του σ' ένα άλλο βαγόνι, μία χαριτωμένη δέν τον σπρώχνει, τον παραμερίζει, ανοίγει λίγο την πόρτα και προσπαθεί να γλυστρήσει μέσα στο «κουπέ», χωρίς να πολυφαιίνεται το έσωτερικό του. Ο Κώστας που κατόρθωσε ωστόσο να ριξεί μία γρηγορή ματιά στο «κουπέ», πριν κλείσει η νέα την πόρτα από μέσα, λέει εκπληκτός) : Μάρ, δεσποινίς μου, το «κουπέ» είναι άδειο... Γιατί προβάλετε τις κουρτίνες; (Ενώ εκείνη προσπαθεί να κλείσει την πόρτα, που την κρατάει τώρα ο Κώστας μισανοίχτη με το ένα ελεύθερο χέρι του, είναι θυμωμένος) : Μάρ δεν καταλαβαίνετε, δεσποινίς μου, ότι το τραίνο είναι υπερπλήρες κι' ότι δε μπορείτε να κρατήσετε για τον έαυτό σας ένα διόκληρο «κουπέ», τη στιγμή που ο κόσμος είναι στριμγμένος σαν τις ασφάλινες στο κουτί τους!

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (πεισμένη) : Το «κουπέ» αυτό είναι πλήρες, κύριε... Θά μ' αφήσετε, έπί τέλους, να κλείσω την πόρτα; Η έπιμονή σας φτάνει στην αναιδεια!

ΚΩΣΤΑΣ (Ξέω φρενών από την κούρσιν, την αγωνία και την έπιμονή της, ανοίγει με μία απότομη κίνηση το «κουπέ», που είναι... άδειο, και κυττάζει τη νέα από το κεφάλι ως τα πόδια, ειρωνικά) : «Πλήρες» το λέτε αυτό; (Σαρκάζοντας) : Καί τότε, άν μού επιτρέπεται την διάδακρη έρώτησι... για ποιες περιπτώσεις φυλάσσετε τη λέξι... «άδειο»;

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (μένει με άνοιχτο το στόμα και κυττάζει με αμηχανία τον ξένο, που μπαίνει τώρα άνενοχλητος στο «κουπέ» και ψάχνει να βρη στα γεμάτα με θαλίτσες δίχτυα μία θεοούλα για τη βιχή του θαλάσσιου. Ξαναβρίσκει εφηνικά το θάρρος της) : Μάρ δεν βλέπετε, κύριε, ότι όλες οι θέσεις είναι πιασμένες; Πάνω από κάθε θέση είναι και η θαλίτσα του ταξιδιώτη, που κάθεται εκεί...

ΚΩΣΤΑΣ (γελάει με το... δογματικό ύφος της) : Ναι βέβαια, τά δίχτυα είναι γεμάτα... δεν λέω άχι... Μάρ συγγνώμη, δεσποινίς μου... (Ρίχνει μία έρευνητική ματιά στο «κουπέ» και ανακαλύπτει κοντά στο ένα παράθυρο ένα κουκουλωμένο σε μία κουβέρτα γεροντάκο) : Σ' αυτό το «κουπέ» δε βλέπω παρά μανάχα δυο θέσεις πιστωμένες!

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (θυμωμένη) : Αυτό θά το δούμε! (Ένώ ο Κώστας ά διαφορώντας για τά νεύρα της, σπρονγυλοκάθεται σε μία από τις άδειες θέσεις με τη θαλίτσα του άκουμπνημένο δίπλα του, μία που δεν μπορούσε να τη βάλει σ'ά γεμάτα με μικρά και μεγάλα θαλίτσες δίχτυα, εκείνη φωνάζει έξω φρενών) Βείε!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (εμπνέει άπότομα, τρομαγμένος) : Τι συμβαίνει, Ισαβέλλα; Έπαθε τίποτε, παιδί μου;

ΚΩΣΤΑΣ (μονολογεί) : Κρίμα στο ρωμαντικό όνομα, που της έδωσαν! «Ισαβέλλα»... και να είναι στρίγγλα!

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (που μόνο τώρα άντελήφθη την παρουσία ενός τρίτου στο «κουπέ», νομίζοντας ότι ο ξένος του μίλησε) : Είπατε τίποτα;

ΚΩΣΤΑΣ (μειδώνοντας) : Όχι, κύριε, άχι, δεν είπα τίποτα. ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (χαμογελάει) : Καί πώς κατορθώσατε και μπήκατε στο «κουπέ» αυτό; Ταξιδεύω συχνά με την άνηψιά μου... μά είναι η πρώτη φορά που βρήκα το μάστορά της! Τά συχαίρην, θήρία μου, κύριε!...

ΚΩΣΤΑΣ (γελάει) : Κώστας Καριτζής. (Σηκώνεται, πλησιάζει το γέρο και ύποκλίνεται εύγενικά).

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (που με δυσκολία συγκατοίχασε τη θέαλα του τεμπερανέου της, ξεσπάει) : Θείε Παναγιώτη, πώς μπορείς και άστειεύεσαι μ' έναν δάναυσο και αναιδέστατο άνθρωπο;

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (διαμαρτύρεται) : Έγώ, παιδί μου, τον έβρισκα πολύ συμπαθητικό! Πώς σου ήρθε η ιδέα ότι είναι «δάναυσος» και «αναιδέστατος»; (Κυττάζει έρωμηνατικά τον Κώστα, που χαμογελάει και σηκώνει με κομικό υπερωσπελισμένο τρόπο τους ώμους και τά χέρια του) : Λοιπ...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (τόν διακόπτει) : Δεν έχει αλοιπόν και ξελοιπόν! Αυτός ό... ό... (ψάχνει με άπόγνωνσι για την κατάλληλη λέξι, παίρνει θά θεία άναπνοή και φωνάζει) : Ό άγιος από τη φυλή των... Μάου... Μάου (συνειχτεί άτάραχη παρ' όλα τά θύνατα γέλια του Κώστα και του θείου της) μπήκε μέσα ά τη θύρα, μ' έσπρωξε, μού κακομίλησε, κι' ένοιεί τώρα να θυώμε έμέις για να καθήση αυτός! Άκου αναιδεία! (Όσο περισσότερο μιλάει, τόσο πιο πολύ έκνευρίζεται. Στό τέλος φωνάζει σχεδόν) : Τέλος πάντων, θείε, δε θά κάνης τίποτα; Έτσι θ' αφήσης τους ξένους... μαν, τράχαλους να προσβάλλουν την άνηψιά σου;

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (κουνιάει τό κεφάλι του, κυττάζει κρυφά τον Κώστα για να βεβαιωθεί ότι δεν πήρε στα σθεσά τά προσβλητικά για την άνηψιάς του, και λέει μ' ένα άναστεναγμό άνακουφίσας, όταν

ΚΩΣΤΑΣ (κουνιάει τό κεφάλι του, κυττάζει κρυφά τον Κώστα για να βεβαιωθεί ότι δεν πήρε στα σθεσά τά προσβλητικά για την άνηψιάς του, και λέει μ' ένα άναστεναγμό άνακουφίσας, όταν

ΚΩΣΤΑΣ (κουνιάει τό κεφάλι του, κυττάζει κρυφά τον Κώστα για να βεβαιωθεί ότι δεν πήρε στα σθεσά τά προσβλητικά για την άνηψιάς του, και λέει μ' ένα άναστεναγμό άνακουφίσας, όταν

ΚΩΣΤΑΣ (κουνιάει τό κεφάλι του, κυττάζει κρυφά τον Κώστα για να βεβαιωθεί ότι δεν πήρε στα σθεσά τά προσβλητικά για την άνηψιάς του, και λέει μ' ένα άναστεναγμό άνακουφίσας, όταν

ΚΩΣΤΑΣ (κουνιάει τό κεφάλι του, κυττάζει κρυφά τον Κώστα για να βεβαιωθεί ότι δεν πήρε στα σθεσά τά προσβλητικά για την άνηψιάς του, και λέει μ' ένα άναστεναγμό άνακουφίσας, όταν

θλέπη ότι ο τόσο συμπαθητικός νέος δεν δίνει σημασία σ' ότι άκούει). Έλα, Ισαβέλλα, δεν είναι ανάγκη να έκνευρίζεις για τό τίποτα!

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (με πάντα ύψωμένη τη φωνή της) : Ίίποτα τό λές αυτό, θείε, όταν ένας ξένος με... κακοποιεί! Λοιπόν... περιμένο!

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (κυττάζει με άπόγνωση το άθλητικό άνάστημα του ξένου και σηκώνεται) : Καί τί θέλεις να κάνω, παιδί μου; Δέ μπορούμε να τά θέλουμε όλα, δικά μας! (Στον Κώστα). Τι λέτε, κύριε, δε θά μπορούσαμε να διευθετήσουμε φίλικα τη διαφορά μας; (Κάθεται πάλι στη θέση του, θυλάει με μία δειλή κίνησι τά γυαλιά του, τά σκουπίζει και τά έσπασφορεί) : Τι λέτε, λοιπόν, κύριε;

(Κάνει όμως δεν προσέχει τά λόγια του. Ο Κώστας, πεισματμένος, προσπαθεί πάλι να δολέψη τη θέαλας του σ' ένα άπ' τά δίχτυα και η Ισαβέλλα κάνει ό τι μπορεί για να τον έμποδίση. Σαφηνικά, σ' ένα άπότομο τράνταγμα του σιρόφι, η νέα έβρίσκεται στην άγκαλιά του Κώστα. Κι' εκείνος, χωρίς να ξέρη καλά τί κάνει, τη... φιλάει. Πύρ και μανία τότε η Ισαβέλλα σηκώνεται και φωνάζει).

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (ένώ τρέμει συγκομή από τη σύγχυση της ή από τη... συγκίνησή της) : Τόν έλεγκτή! Πάω να βρω τόν έλεγκτή! (Στό πάω να βρω τόν έλεγκτή, έσπρωχτεί, που παρακολούθησε τη σκηνή χωρίς να τό κουνήσει από τη θέση του). Άφού έσυ δεν μπορείς να ύπερασπίσης την άνηψιά σου, πάω να βρω τόν έλεγκτή. Αυτός έξερει πώς να συμμορφώσει κάτι τέτοιους τύπους!

(Με μία περιφρονητική ματιά στον Κώστα, φεύγει τρέχοντας).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΩΣΤΑΣ (χωρίς κανένα ίχνος άνηψιας, κάθεται κοντά στο γέρο θείο, θυλάει τά τσιγάρα του και άπλώνει το πακέτο προς τό μέρος του) : Η άνηψιά σας είναι μία πολύ δυναμική προσωπικότητα!

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (άναστεναγεί θασεία) : Μή μού μιλάτε! Αυτά τό κορίτσι μού δημιούργει άισαρκώς Ιστορίες. Όσο είμαι κοντά της — κι' αυτό συμβαίνει συχνά από τον καιρό που έχασε τους γονείς της σ' ένα δυστύχημα κι' έμεινε μόνη στον κόσμο — όσο, λοιπόν, είμαι κοντά της, δεν μπορώ να βρω ούτε μιάς στιγμής ησυχία!

ΚΩΣΤΑΣ (με κομική συμνία) : Άλήθεια, κύριε Παναγιώτη, ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (χαμογελάει) : Παναγιώτης Βέλλας, συνταξιούχος τηματάρχης του ύπουργείου Τύπου.

ΚΩΣΤΑΣ (εύθυμος) : Τότε είμαστε σχεδόν... σύγγενεις! Έγώ είμαι δημοσιογράφος.

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (χτυπάει με τό χέρι του τό μέτωπό του) : Βέ-

βαια, πώς δεν τό κατάλαβα άμέσως, μάλις μου έίπατε τό όνομα σας; Έχω διαβάσει πολλά άφηνμα σας, κύριε Παριτζή! Και σας ζηλεύω.

ΠΑΣΤΙΑΣ : Με ζηλεύετε; ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Καί βέβαια! Η ζωή σας είναι μία διαρκής περιπέτεια.

ΚΩΣΤΑΣ (χαμογελάει πονηρά) : Έχετε όκλιο... όλο και περιπετείε! ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (ικανολαμναι τον υπαινιγμό) : Όσο για τη σημερινή μη στενοχωριστείτε, έγω τρώω περισσότερα με τό διαβολοκορίτσο αυτό. Είναι τόσο φουριόζα, που μοιάζει περισσότερο με... σιφουνα, παρά με γυναίκα. Θέλετε να σας πω την αλήθεια; Ταξιδεύω διαρκώς μαζί της για να της έρω ένα συγγό και να τη γεφυρώσω! Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι έκνευρίζεται πολύς κόσμος στην Έκθεση, έκαποιν θα πιασή το... αγκιστρί μου, (ελαεί με τό εκπληκτο ύφος του λώστα, ίον χτυπάει στον ώμο και ο λώστας έξοικει σε όυντα γελία).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (έπιστρέφει άκολουμνή από τον έλεγκτή) : Αυτός είναι, κύριε, ο ασκιστής που μ' έσπρωξε με φίλικα της έας, με... έσας παρακολούθησε, έρετε έξω και να τον μνηστεύει!

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ (δείλα και διατακτικά) : Φυλάσσετε, πράγματι, τη δεσποινίδα, κύριε;

ΚΩΣΤΑΣ (εύθυμος) : Καί βέβαια τη φυλάσσω, αφού είναι η... άραστοναστική μου! (Χαί προτού η Ισαβέλλα σκεπαστεί από την κατάπληξη της, την έρπάζει στην άγκαλιά του και την έναγκαλίζει. Κλείνει κατόπιν τό ματι στον συνταξιούχο τηματάρχη) : Έτσι, θείε;

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (με άμνηχανία) : Καί βέβαια έτσι είναι! ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ (πονηρός) : Κατάλασα... έρωτικό καυσαδάκι. Έτσι; Τότε... χαίρετε! (Στην πορτα. Γυρίζει τό κεφάλι, εύνωμα, προφανώς για να κολιάρη τη νέα) : Μηπως σας χρειάζεται... κομπάρσο; Είμαι στη διαθεσιμιά σας! (φεύγει, κλείνοντας την πόρτα).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (με φωνή κλειμένη, που σέ κλονάει θρηνη) : Θά μού έξηγησείτε, κύριε, τι σημαίνει αυτή η κωμωδία;

ΚΩΣΤΑΣ (ύποκλίνεται) : Καί ποιος σας έλεπε, δεσποινίς μου, ότι πρόκειται για κωμωδία; Τουαντίον πρόκειται για γοητευτική πραγματικότητα... όσο για μένα τολαχιστον. Τη στιγμή που μού πετάατε πριν τη... δολιτσα μου στο κεφάλι (η Ισαβέλλα χαμηλώνει άδελά της τά μάτια της), δεν έξερη κι' έγω πώς μού φάνηκε ότι έγινε σκλάβος σας. Κεραινοσάκος έρωτας!

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (έκνευρισμένη) : Άς παρακαλώ... αφήστε τις ειρωνείες σας! (Στό θείο της) : Πετάρει, έπί τέλους, αυτό τον ένοχλητικό άπό το... παράθυρο!

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Δεν μπορώ, παιδί μου, να έκτελέσω την έπιθυμία μου αυτή!

ΙΣΑΒΕΛΛΑ : Έ, τότε φεύγω έγω! Πηγαίνω να διασκευτέρεω στον έλεγκτή.

ΚΩΣΤΑΣ (την πιάνει από τό χέρι. Τρυφερά) : Ισαβέλλα, σε παρακαλώ... (Άλλάζει φωνή, έπισημα) : Έσχασα να σας πώ, δεσποινίς μου, και κάτι άλλο. Θά σας άποκαλύψω, λοιπόν, ότι δεν είμαι μόνο δημοσιογράφος, όπως είπα ήδη στο θείο σας, άλλα και ύπαλληλος της κινηματογραφικής έταιρείας «Άφροδιτη-Ψίλμος» και αείδιωμε για τό γαρισμό της. Μόλις, λοιπόν, άνακαλύψω κανένα καινούργιο ταλέντο, τό άγκαλίζω χωρίς άργυροπρία. Έτσι, μόλις σας είδα...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ (ένθουσιασμένη) : Βρήκες ότι έχω φωτογένεια, Κώστα;

ΚΩΣΤΑΣ : Ναι... είσαι άκριβώς ότι ζητούσα τρεις μήνες τώρα! Μία γυναίκα κατάλληλη να παίξει την κωμωδία του Σαίξπηρ «Η στρίγγλα που έγινε άρνκε», Μόλις σε είδα, λοιπόν...

(Ο Κώστας δεν προφθάνει να συνεχισθί. Μ' ένα ισχυρό χαστούκι ή «δεσποινίς Φουριόζα» τον κάνει να δη τον ούρανό σφοντύλι! Έπειτα όμως άρπάζει τό κεφάλι του μέσα σ'ά χέρια της και τον γεμίζει φιλιά).

ΘΕΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (άναστεναγεί θασεία) : Έπί τέλους!... Ν. ΜΑΚΡΙΣ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

ΟΤΑΝ στη γή κυριαρχούσαν, τό μίσος, οι έχθρες, η τυραννία, τό δουλεμπόριο και η άδικία, γεννήθηκε σ' ένα σπηλαίο της Βηβλεέμ ο Θεός των Χριστιανών, ο Ίησους ο Ναζωραίος. Την ώρα, που ήρθε ο Χριστός στον κόσμο μας σαν έρέφος, οι άρχοντες και οι μεγατόνες γλεντοκοπούσαν και διασκεδάζαν. Οι δούλοι και οι γυναίκες κοιμόντουσαν θασεία ύστερα από την κούρσιν και την τυραννική ζωή, που περνούσαν κάθε μέρα.

Μερικά από τά κορίτσια, τά όμορφότερα, βέβαια, θά τά έπαίρναν ύστερα από λίγες μέρες οι έμποροι για να τά πουλήσουν με άφθονο χρυσάφι στους πλούσιους της Ανατολής. Τά χρόνια εκείνα δεν είχαν άνθρώπινη αξία οι γυναίκες...

Την άγία όμως εκείνη νύχτα γεννήθηκε και γι' αυτές ένας προστάτης, ένας άληθινός άρχοντας της έρήνης. Δεν είχε σημασία, άν δεν έγινε συγγενής στη γή για τό μεγάλο εκείνο γεγονός. Πάντως, οι ούρανοι κινητοπόθηκαν. Τά έστέρια άλλάξαν φωτισμό και τροχία και τά πάγματα των άγγέλων άνεδεικνοκατέβαιναν ύμνώντας με μία ήρεμή μελωδία:

«Δέξα έν ώριστος Θεώ και έπί γής ειρήνη έν έν άνθρωποις εύδοκία».

Τό χαρμόσυνο αυτό γεγονός τό μάθανε πρώτο-πρώτοι οι τοσπάνηδες που ζευχότουσαν κοντά στα έζα τους. Άκακοι κι' άθάσοι, όπως ήταν, χτύπησε η καρδιά τους, από πίστι. Πήραν τά άσπραμαλλία νεογέννητα άρνία τους κι' έπρεσαν να τά προσφέρουν δώρο στον «ποιμένα Χριστό», που θά γενόταν ύστερα από λίγα χρόνια «άμνος ό άρην την άμαρτίαν του κόσμου».

Ο Θεός, όταν έδωκε τους πρωτοπλάστους από τόν Παράδεισο είχε πη στην Έδα:

— Θά βάλλω έχθρα, ανάμεσα σου και στο διάβολο. Οι άπόγονοί σου θά συντριψουν τό κεφάλι τού πονηρού φιδιού, που ζήληψε την εύτυχία σου. Αυτός θά πληγώση τόν άπόγονό σου στη φτέρνα...

Ο άπόγονος, που θ' άνελάμβανε αυτή τη δύσκολή αποστολή, ήταν ο Υιός του Θεού.

★

Δέν πέρασε πολύς καιρός από τη γέννηση του Ίησού κι' άμέσως οι θρηνοί και συνέργοι του διαβόλου μηχανεύθηκαν τρόπους να τον έξοντώσουν. Πρώτος-πρώτος ο Ίησους με την ήρωιδία και τό έγκλημα της σφαγής 14.000 νηπιών άγωνίστηκε να άφανισθί το πρόσωπο τού Λυτρωτού. Ο Χριστός όμως γλύτωσε από εκείνη τη σφαγή! Τά πρώτα του χρόνια τά πέρασε κοντά στη μητέρα του, δουλεύοντας την τέχνη του μαρνακού. Πολύ γρήγορα μάλιστα άναδείχτηκε τέλειος τεχνίτης. Με τό σκεπάρνι και τό πρίονι του, μαζί με τόν Ίωσήφ, έφτιαχναν καθημερινά άντικείμενα χρήσιμα για τό νοικοκυρά και τίς γυναίκες εργάσιες.

Έτσι πέρασαν τά χρόνια. Ο Χριστός έφτασε πιά σε ώριμη ηλικία. Ήταν τριάντα χρόνων. Τότε έγκατέλειψε τά εργαλεία του μαρνακού και πήρε τόν δρόμο, που θά τον ώδηγόσε στο θάνατο και την ανάσταση. Άρχισε τό κήρυγμα του και μίλησε πρώτα απ' όλα για τη δικαιοσύνη και την άγάπη. Οι άπλοι και έργατικοί ψαράδες, που άφισαν τά δίχτυα για να τον άκολουθήσουν, δε ζήτησαν λεφτά, ούτε και να μάθουν τί θά έκαναν μαζί του. Τους ήταν άρκητή η δήλωσι τού Χριστού, που τους είπε:

— Άφήστε τά δίχτυα, έλάτε μαζί μου και θά σας κάνω ψαράδες ανθρώπων!

★

Ο Ίησους με τους δώδεκα μαθητάς του βάζει από τόπο σε τόπο μιλώντας στους ανθρώπους με παραβολές για την άγάπη, τη δικαιοσύνη την άνείκελεια και την πρσότητα. Ήταν ύπεροχος κατασάφιστος καλύτερα τίς μεγάλες αλήθειες με παραβολές, με όμορφες Ιστορίες. Τους μίλησε, λοιπόν, για τόν άφρονε Ιστωριούλες. Τους μίλησε, λοιπόν, για τόν Καλό Σαμαρείτη, για τίς δέκα Παρθένες, για τόν άσσο υιό και για τό φτωχό Άλλά μόνο με Ιστορίες δεν στερεωνόταν η διδασκαλία του. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώσει ό «μαρνακός της Ναζαρέτ» έπρεπε να βρούε το ναύτο του να τσάμισε ο λαός. Έπρεπε να δείξη ο Ίησους και τη δύναμή του. Έτσι, άρχισε με τό πρώτο θαύμα του στο γάμο, που γινόταν στην Κανά της Γαλιλαίας. Καθώς τό κρασί τελείωνε και οι νοικοκυραίοι είχαν άναστατώ

την ημέρα. 'Η άμφοσφαιρά ήταν πνιγνή. Καθόμαστε, ή Στέλλα κι' εγώ, και παίζαμε μαζί σου. 'Αρχίζεις και καταλάβαινες... Μας γνώριζες καλά, μάς φώναζες, μάς έκανες αστεία με τόν τρόπο σου. 'Ήσουν τὸ πιὸ γλυκὸ παιδικὶ τοῦ κόσμου! Ζήλευα λιγάκι όταν σ' έβλεπα νὰ κάνης χαρές και σ' έ- κείνη... 'Αλλά πάλι θυμόμα με τὸν εαυτὸ μου, ένιωθα τύψεις και τὴν άφηνα νὰ σέ χαίρεται κι' αὐ- τὴ δὸς ήθελε. Δέν τὴν φερδύουν σάν σέ υπηρέτρια. Τὴν εἶχα σχε- δὸν σάν άδελφὸν μου. Καί τὴς έ- λεγα πάντα, πὸς θά προσπαθού- σα νὰ τὴν κρατήσω κοντά μου, ὅσο περισσότερο ήταν δυνατόν. 'Ήξερα, πὸς δέν ήταν φρόνιμο αὐ- τὸ, πὸς σκεπτόμουν, αὐτὸ πὸς τὴς έλεγα... 'Ήξερα πὸς τὸ πιὸ φρόνιμο, τὸ πιὸ σίγουρο, ήταν νὰ τὴ διώξω μιά ὥρα άρχίτερα ἀπὸ κοῦτά μου... 'Η κατάρτασι ήταν επικίνδυνη... Δυὸ μητέρες μ' ένα παιδί!... 'Ήξερα πὸς με κρατούσε στὸ χέρι, πὸς θά μπο- ρούσε κάθε στιγμή νὰ μου κάνει κακό, νὰ μαρτυρήσῃ τὴν αλήθεια. Εἶχα ὅμως ἀπόλυτη πεποίθησι. Εἶπα ὅμως ἀπόλυτη πεποίθησι, ὅτι δὲ θά τόκανε αὐτὸ. Διπλὴ πεποίθησι!

»Αφ' ένός, έλεγα μέσα μου, ὅτι δὲ θά τὴ σύμφερνε ποτέ νὰ φανερώσῃ πὸς εἶχε ἀποκτήσῃ ἕνα παιδί ὑδὸ καί πὸς τὸ εἶχε πα- ραχωρήσῃ σὲ ἄλλη γυναίκα. 'Αφ' έτέρου, πίστευα, ὅτι μ' αγαπού- σε αληθινά, ὅτι με πονούσε, κι' ὅτι εἶχε ἀπόφασι νὰ σταθῇ τίμια στὸ λόγο τῆς.

»Κάμπονες φορές έφερνα ἐπι- τηδες τῇ συζήτησι:

— Τώρα, πὸς θάρθῃ ὁ άν- τρας μου, τῆς έλεγα, πρόσχε μὴ σοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ λέξι, μὴ δια- νοηθῇς ποτέ νὰ δείξης υπέρβο- λικὴ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί μπου- στὰ του καὶ τοῦ ποῦνε οἱ ψύλ- λοι στ' αὐτὰ.

»Εκείνη γελούσε... Γελούσε ὁ- μως παράξενα, καμμιὰ φορά. Τό- σο, πὸς μ' έβάζε σὲ άνησυχία.

— Τί γελᾷς; τῆς έλεγα...

— Μὲ τὰ λόγια σας... μοῦ ἀπαντούσε.

»Καί γελούσε πὸς πολύ...

— Γιατί γελούσε; ρώτησε ἡ Μαρλένα με παραχῇ.

— Τότε δέν τὸ καταλάβαινα. 'Αργότερα ὅμως τὸ κατάλαβα... ἀποκρίθηκε, ἀναστενάζοντας, ἡ Κλάρα. Πάντως, όταν τὴν άκου- γα νὰ γελᾷ έτσι, τὴ μάλλον:

— Δέν εἶναι ἀστεία, τῆς έ- λεγα. Μὲ μιά σου κουτὴ λέξι ἡ

κίνησι ἀκόμη, μπουρεῖς νὰ κατα- στρέψῃς τὴν εὐτυχία ὅλων μας. Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα, τοῦ παιδιοῦ σου! 'Επειδὴ, τὸ ξέρεις πολὺ κα- λά, πὸς ὁ άντρας μου δὲ θά βλέ- πῃ με καλὸ μάτι ἕνα ξένο παιδί...

Μόλις τῆς ξέφυγαν αὐτὰ τὰ λό- για τῆς Κλάρας, τὸ κατάρτασε πὸς εἶχε πῇ πολλὰ...

Ἡ Μαρλένα τὴν κῦτταζε με μά- τια, γεμάτα άγανά.

— Δέ μ' ἀγάπησε ὁ πατέρας; ρώτησε άχνά.

— Όχι, Μαρλένα... Στάσου! 'Ακου πάρα κάτω, ξεφώνισε ἡ Κλάρα. Δέ σὰ εἶπα καλά... 'Ε- τὰ τῆς έλεγα, γιὰ νὰ τὴν κατα- στήσω προσεκτικὴ... 'Εξ άλλου, εἶναι αλήθεια πὸς φοβόμουν μὴ τὸν κακοφανῇ. 'Ήθελα νὰ σ' ἀ- γαπήσῃ, σάν αληθινὸ παιδί του καί νόμιζα πὸς ὁ μόνος τρόπος ήταν νὰ πιστεύῃ, ὅτι ήσουν παι- δί του. Γι' αὐτὸ, κάθε τόσο μι- λούσα γι' αὐτὸ με τὴ Στέλλα καί τὴν καθιστοῦσα προσεκτικῇ. Κι' εκείνη, ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, γε- λούσε, σὰ νὰ τῆς έλεγα κάτι τὸ ἀστείο.

»'Ετσι, λοιπόν, παίζαμε μαζί σου εκείνο τὸ βράδυ τοῦ 'Οκτώ- θρη... 'Όταν, άξαφνα, άκούσαμε τὸ κουδούνι. Δέν ξέρω πὸς εἶ- χα τὸ προαίσθημα πὸς ήταν έ- κείνος!... Θυμάμαι... 'Ήμαστε στὴ μικρὴ τραπέζια. 'Εσένα σὲ εἶχα άκούμπῃσι στὸ ντιθάιν... Χτυπούσες χέρια καί πόδια, χαι- ρόσουν τὴν κίνησι, τὴ ζω...Κι' ήσουν σάν ἕνα ζωντανὸ κουκλά- κι μέσα σὲ κάτι δαντελλένια ρά- δινα ρουχαλάκια... 'Όταν άκου- σες τὸ κουδούνι, έστησες τὸ αὐ- τὶ καί γύρισες τὰ ματάκια σου πρὸς τὴν πόρτα, έρωτηματικά. 'Η Στέλλα πῆγε ν' άνοιξῃ. 'Εγώ εἶ- χα πεταχτῇ ὀρθια, κῦτταξα πρὸς τὸ χάλ... Πρὶν τὸν δῶ άκόμα, τὸν κατάρτασα... 'Ακούσα καί τὴ φω- νὴ τῆς Στέλλας... μιά φωνὴ πα- ράξενη, βραχνή...

— 'Εσεῖς;...

»'Εκανα νὰ τρέξω, ἀλλά τὰ γονάτά μου λυγίζαν, δέ μπορού- σα νὰ κάνω βῆμα...

»'Ετσι, άκούσα τὸ βῆμα του γρηγόρο, στὸ χάλ. Κι' έπειτα έ- νοιώσα τὰ χέρια του γύρω μου... 'Ενοιώσα ὅλη μου τὴν ὑπαρξὶ νὰ λυθῇ μέσα στὴν άγκαλιά του... 'Αδὲν ξέρω, ἀν λιποθύμησα... Πάντως, γιὰ κάμποση ὥρα, δέν καταλάβαινα τί γινόταν γύρω μου... Μοῦ φαίνεται πὸς μοῦ μι- λούσε, πὸς μοῦ ἀπαντούσε κι' εγὼ δέν τοῦδινα ἀπάντησι. 'Επὶ

τέλους, άκούσα καλὰ τὴ φωνή του:

— Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ παιδί; »Τότε ρίχτηκε στὴν άγκαλιά του πάλι κι' ἀπὸ τὸ άγκάλισμά μου κατάρτασε πὸς ήσουν παιδί μας...

Σταμάτησε ἡ Κλάρα, τρέμον- τας σύγκορμη. Καί μονάχα ἡ θύ- μισι εκείνη τῆς στιγμῆς, τὴν ἀ- ναστάσανε.

— Πὸς τὸ φάνηκε; ρώτησε ἡ Μαρλένα σιγανά.

— 'Εμεινε έκστατικός! Στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε ἀπίστευτο! Σὰ νὰ ξαφνιάστηκε, σὰ νὰ παραξε- νεύτηκε. 'Επειτα, λίγο-λίγο, τὸ πίστεψε. Λίγο-λίγο ένιωψε τὴν πραγματικὴ σημασία αὐτῶν πὸς τοῦλεγα:

— 'Εἶναι παιδί μας... 'Εἶναι παιδί σου... Κόρη σου...

»Εσκυψε καί σὲ κῦτταζε κα- λὰ-καλὰ... 'Επειτα γύρισε σ' έ- μένα μ' ἕνα ὕφος... Ποτέ δὲ θά ξεχάσω τὴν εὐτυχία, πούκρυβε ἡ ματιά του.

— Μοῦ μοιάζει! ψιθύρισε με δέος. Ναί, μοῦ μοιάζει...

— Τοῦ μοιάζω! πρόφερε ἡ Μαρλένα, μ' ἕνα γέλιο, πούμοια- ζε με κλάμα.

— Ναί... Αὐτὸ ήταν τὸ πα- ράξενο... ἀποκρίθηκε, με φωνὴ κομμένη, ἡ Κλάρα. Τοῦμοιάς σ' ἀλήθεια, κορούλα μου... Τοῦ- μοιάς... Καί πάντα, άκόμα καί τώρα, πὸς εἶσαι μεγάλη, ὅλοι λέ- νε πὸς τοῦ μοιάζεις...

— 'Η φαντασία τῶν ἀνθρώπων βρίσκει πάντα τίς πὸς ἀπίθανες ὁμοιότητες, εἶπε ἡ Μαρλένα πι- κρὰ.

— Κι' ὁμως!... 'Εκείνη τὴν ὥρα, πάντως, ήταν τόσο εὐτυχι- σμένος! 'Αρχισε νὰ παραληρῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Σὲ σήκωσε στὰ χέρια του, μάς άγκάλιασε καί τῖς δυὸ... Δάκρυα έτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του, καθώς πρόφερε, ψιθυ- ριστὰ:

— Θεέ μου! Σ' εὐχαριστῶ! Σ' εὐχαριστῶ!

»'Επειτα, όταν ήρέμησε κάπως, μοῦ εἶπε πὸς έτρεμε τὴ στιγμή τοῦ γυρισμοῦ, πὸς φοβόταν μὴ πὸς δέ με εὕρισκε, μήπως εἶχα πᾶσει κανένα κακό, μήπως με εἶ- χε τσασκίσει ἡ δυστυχία...

— Καί τώρα βρίσκω δυὸ πλά- σματα, πὸς αγαπῶ, έλεγε καί ξα- νόλεγε. 'Αντὶ ἕνα, δυὸ! Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!...

»'Ήταν τόσο συγκινητικὴ ἡ χα- ρὰ του, πὸς ένιωσα, στὴν ἀρχή, τύψεις... Τὸ ψέμμα πὸς τοῦ εἶ-

χα πῇ, μοῦ βάρινε τὴν καρδιά. 'Επειτα ὅμως άρχισα κι' εγὼ νὰ μεθῶ ἀπὸ χαρὰ!

— 'Αγιο ψέμμα! έλεγα μέ- σα μου. Ψέμμα, πὸς μάς κάνει ὅλους εὐτυχισμένους!

»'Απάνω στὴ χαρὰ μου, ξεγνοῦ- σα τὴ Στέλλα. Δέν τὴ λάβαινα ὑπ' ὄψι. 'Εκείνη τὴ στιγμή δέν ὑπῆρχε τίποτ' ἄλλο γιὰ μένα, πα- ρὰ ὁ άντρας πὸς αγαποῦσα καί τοῦ μοῦ εἶχε γυρίσει ζωντανὸς ἀπὸ τὸν πόλεμο, καί τὸ παιδί, πὸς τὸ αγαποῦσα με ὅλη μου τὴν ψυ- χή, σὰ δικό μου.

ΑΛΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

»'Εκείνο τὸ βράδυ ήταν ἕνα ἀπὸ τὰ πὸς εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς μου — ἀναστέναζε ἡ Κλάρα. Δέ θυμόμουν νὰ εἶχα νοιώσει ἴσως ποτέ στὴ ζωῇ μου τόση εὐτυχία! Πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε. Κι' ὁ Φί- λιππος μοῦ μιλούσε ὥρες γιὰ τὸ παιδί... Μὲ ρωτοῦσε ὅλες τίς λε- πτομέρειες, ἀν ὑπέφερα, πὸς τὰ κατάρτα, πὸς με βοήθησε. Μὲ ρώτησε κἀνα-δυὸ φορές καί γιὰ τὴ Στέλλα, τί ρόλο έπαιξε σ' αὐ- τὴ τὴν ὑπόθεσι, κι' εγὼ τοῦ ἄλ- λαζα τὴν κουβέντα. Δέ μοῦ άρε- σε νὰ μιλῶ μαζί του γιὰ κείνη. Κι' εγὼ δέν ξέρω γιατί, πάντως τοῦ άλλαξα τὴν κουβέντα.

»'Ετσι, κόντευε σχεδὸν νὰ ζη- μερώσῃ, όταν κοιμηθίκαμε.

»Τὸ πρῶτ, ὁ Φίλιππος σηκώ- θηκε νωρίς. 'Ήταν συνήθειά του αὐτὴ, ἀπὸ τὰ νεατὰ του. 'Όποια ὥρα καί νὰ κοιμῶταν, έπρεπε νὰ σηκωθῇ νωρίς. Δέν τὸν κρατούσε τὸ κρεβάτι. 'Εγώ, ἀντίθετα, έ- νοιώνα εξαπλησι. 'Η χαρὰ, ἡ συγκίνησι, ὁ λίγος ὕπνος, με εἶ- χαν τσασκίσει.

— Μὴ σηκώνεσαι, μοῦ εἶπε ὁ άντρας μου. Κάθισε. Θὰ πὸς τῆς Στέλλας νὰ σοῦ φέρῃ στὸ κρε- βάτι τὸ πρωῒν σου.

— Μὰ εἶναι καί τὸ μωρό!... διαμαρτυρήθηκα. Σὲ λίγο πρέτει νὰ θηλάσῃ.

— Καλὰ, μοῦ εἶπε. Καλὰ... 'Όλα θά κανονιστοῦνε, μὴ σὲ νοιάζῃ...

»'Εφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' εγὼ έκλεισα τὰ μάτια μου καί φαίνεται με ξαναπῆρε ὁ ὕπνος, έ- πειδὴ ἤμουν πραγματικά εξαπ- τλημένη.

»Κάποιος θόρυβος στὸ δωμά- τιο με ζύπνησε. Τρόμαξα, έπειδὴ εἶδα ἀπὸ τὸ φῶς πὸς ἡμέρα εἶχε προχωρήσει. Εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα ἀπὸ τότε, πὸς σηκώ- θηκε ὁ άντρας μου. 'Εσὺ ἀνά-

δενες τὰ χέρια σου καί τὰ ποδα- ράκια σου στὸ κρεβάτάκι σου καί πιπιλίζεις τὸ δάκτυλό σου. 'Ήταν ἡ μεγαλύτερη ένδειξι πὸς πεινούσες.

— Κῦττα, εἶπα μέσα μου, κά- πως θυμωμένη. Μ' άφησαν νὰ κοι- μηθῶ καί πεινάει τὸ μωρό. Κα- λὰ ὁ άντρας μου... ἀλλά κι' ἡ Στέλλα;... Αὐτὴ ξέρει πὸς τὸ παιδί πρέπει νὰ θηλάσῃ κι' έπρε- πε νὰ με ζύπνησῃ.

»Χτύπησα βιαστικὰ τὸ κουδοῦ- νι καί περίμενα τὴ Στέλλα. 'Η πόρτα ὅμως άνοιξε τὴν ἄλλη στιγ- μὴ καί μπῆκε ὁ άντρας μου.

— Τί μ' ἀφίστατε νὰ κοιμη- θῶ;... φώναζε μισοσπαστῆ, μισο- θυμωμένα. Τὸ μωρό κόντευει νὰ φᾷ τὸ δάκτυλό του ἀπὸ τὴν πείνα...

»Σταμάτησα... Πάγωσα... 'Ο Φίλιππος με κῦτταζε... με κῦττα- ζε, μ' ἕνα ὕφος... Χίλια χρόνια νὰ ζῆσω, δέ θά τὸ ξεχάσω τὸ ὕ- φος του, παιδί μου.

— 'Ήταν θυμωμένος; ρώτησε με φόβο ἡ κοπέλλα.

— Δέ μπορῶ νὰ πῶ θυμωμέ- νος... 'Ήταν σὰ νὰ εἶχαν μερολα- βῆσι χρόνια ἀπὸ τότε πὸς τὸν εἶχα δῇ γιὰ τελευταία φορά... Λές κι' εἶχε γεράσει!... 'Η έκφρασι του ήταν σοδορά, άγρια σχεδόν...

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτη- σα. Τί με κῦττάς έτσι;...

»Αὐτὸς γύρισε ἄλλοτὸ τὸ κεφά- λι του. 'Η φωνὴ του άκούστηκε βραχνή:

— 'Εἶναι ὥρα νὰ θηλάσῃς τὸ παιδί; με ρώτησε.

— Μὰ, φυσικά! ἀποκρίθηκα εγὼ, ἀπορημένη. Πέρασε ἡ ὥρα... »'Εσκυψε, σὲ πῆρε ἀπὸ τὸ κρε- βδάκι...

— 'Όχι ἐσύ, τοῦ εἶπα... Δέν εἶναι δικὴ σου δουλειά... Δέν ξέ- ρεις... Φώναζε τὴ Στέλλα...

»Μοῦτίσσε τὸ χέρι, καθώς πῆ- γα νὰ πατήσω τὸ κουμπί, γιὰ νὰ τὴ φωνάξω.

»'Όχι, μοῦ ψιθύρισε. 'Άσε τὴ Στέλλα... Θὰ σοῦ τὸ δῶσω εγὼ, τὸ παιδί...

»Μὲ φόβο, με κινήσεις ἀδέξιες, σὲ πῆρε, σ' έφερε στὴν άγκαλιά μου. Τὰ χέρια του έπρεμαν, τὸ παρατήρησα. Δέν τοῦ ήταν δυνα- τὸν νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του.

»Κι' εγὼ ένιωθα τὴν καρδιά μου ν' άρχίχῃ νὰ χτυπᾷ, νὰ σπά- σῃ... Στ' αλήθεια, νὰ σπάσῃ...

»Γρήγορα, μοῦ εἶπε κάποια στιγμή, ἐνὸς θηλάζεις άκόμα. Γρή- γορα, έχουμε νὰ μιλήσουμε κιό- λας...

— Τί έχουμε νὰ πούμε;...τὸν ρήτησα, προσπαθώντας νὰ πάρω ὕφος χαρούμενο.

— Πολλά, πολλά... μοῦ ἀπο- κρίθηκε καί πάλι τὸ ὕφος του με πόνεσε.

»Κι' ἐπὶ τέλους, έφθασε ἡ στιγ- μὴ νὰ μοῦ κἀν τὴ μοιραία ἐρώ- τησι. Μ' άφησε πρῶτα νὰ τελειώ- σω τὸ θηλάσι καί σ' άκούμπησε στὸ κρεβάτάκι σου. 'Επειτα έσκυ- ψε ἀπάνω μου, με κῦτταζε στὰ μάτια καί με ρώτησε:

— Κλάρα... εἶναι αλήθεια αὐ- τὸ πὸς μοῦ εἶπε ἡ Στέλλα;

»Δέν κατάλαβα. Μοῦ φαίνεται πὸς δὲ θέλησα νὰ καταλάβω...

— Ποιό;... τὸν ρώτησα, κά- νοντας τὴ φωνὴ μου ὅσο πὸς φυ- σικὴ ήταν δυνατόν νὰ γίνῃ.

— Αὐτό... γιὰ τὸ παιδί...

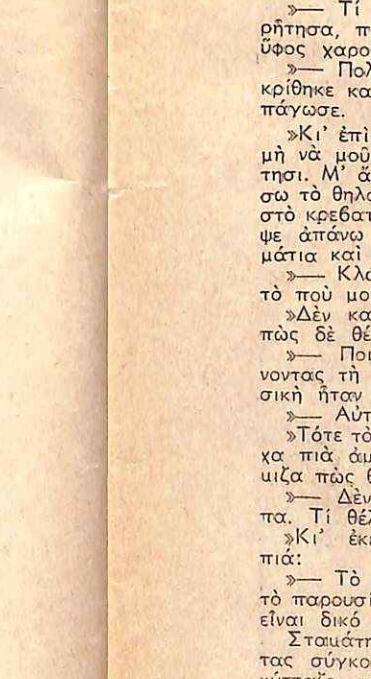
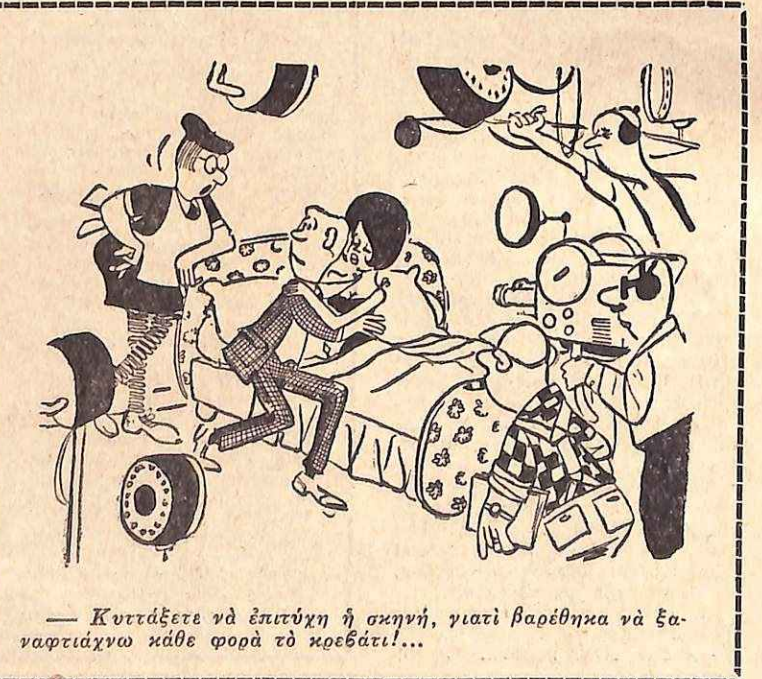
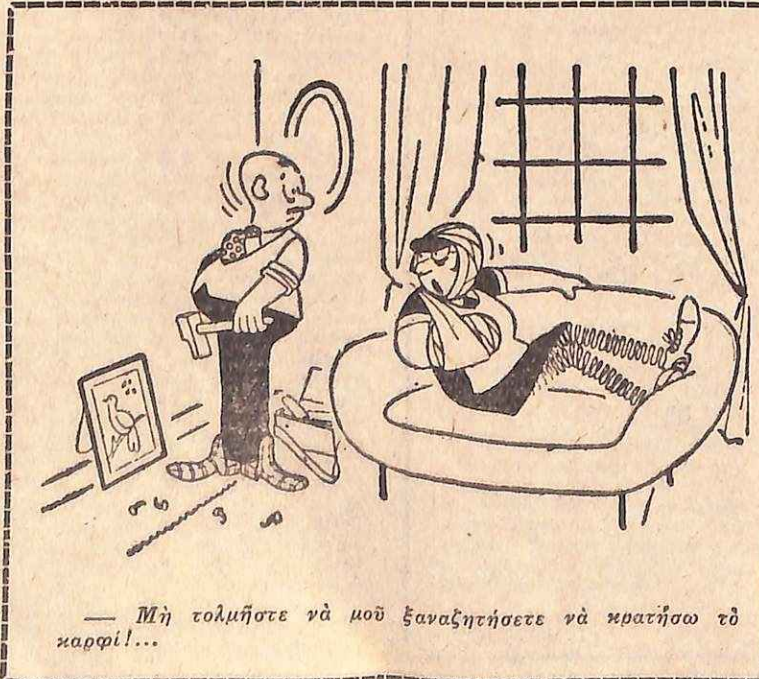
»Τότε τὰ κατάλαβα ὅλα. Δέν εἶ- χα πιά ἀναιδιολία. Κι' ὅμως νό- μιζα πὸς θά γλύτωνα άκόμη:

— Δέν καταλάβῃ, τοῦ εἶ- πα. Τί θέλεις νὰ πῇς;...

»Κι' εκείνος πρόφερε, κοφτὰ πιά:

— Τὸ κορίτσι αὐτὸ, πὸς μοῦ τὸ παρουσίασες γιὰ δικό σου, δέν εἶναι δικό σου παιδί...

Σταμάτησε ἡ Κλάρα τρέμον- τας σύγκορμη. 'Η Μαρλένα τὴν κῦτταζε, με μάτια πελώρια.

— Μὴ τολμήσετε νὰ μοῦ ξαναξητήσετε νὰ κρατήσω τὸ καρφί!...

— Κῦττάξετε νὰ εὐτυχῇ ἡ σκηνή, γιατί βαρέθηκα νὰ ξα- ναφτιάχνω κάθε φορά τὸ κρεβάτι!...

ΕΠΙΛΟΓΟΙ ΘΕΤΙΧΟΙ

ΜΕΛΛΟΝ ΕΥΡΥΤΑΤΟΝ

'Αρκετοὶ ἀρμόδιοι μας καί εἰδήμονες ἐπίσης, άσχολοῦνται ἐπισταμένως με τῖς κοσμεροποήσεις καί, καθώς ὑποστηρίζουν, θάρθη σύντομα ἡ ὥρα, πὸς μ' εγγχώριες κοσμέρες θά γεμίση ὅλη ἡ γῶσα...

*
'Αλλ' ὥστόσον νῶρθη ἐκείνος ὁ περίφημος καιρὸς, πὸς μ' εγγχώριες κοσμέρες θά χορταίνουμε εὐχεῶς, με τὸ ζόρι πρέπει οἱ πλείστοι στὴ ζωῇ νὰ κρατηθοῦμε, ἡ νὰ γίνουμε κοσμέρες, γιὰ νὰ... διατηρηθοῦμε!

ΥΨΗΛΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΕΣ

Μιὰ κι' ἡ φράσάλα μας εἶναι περιζήτητη στὰ ξένα καί γιὰ χάρι τῆς άνοιγουν ποσοφίλια φουσκωμένα, ταπεινὸ τὸ βρίσκει πλέον κάθε μέσον μας ἐν γένει καί με τὸ αεροπλάνο στὰς Ἑνῶπας θά πηγαίνῃ...

*
Δηλαδή, με λίγα λόγια, στὸν αἰῶνα μας τὸν πλάνο, φροῦτο γίνεται μοντέρνο καί τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ καί ἀφῶ άρχίζει κιόλας νὰ πετᾷ με αεροπλάνο τὰ ισχνά μας ποσοφίλια τὰ κῦτταί... ἀφ' ὕψηλῳ!

ΙΑΧΗ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

Συνελήφθη κάποιος Νίκας, έπειδὴ σ' ἕναυ καυᾷ του μαῦρα έκανε, περίπου, τὰ πλευρά ἐνός εογάτου καί τὴν ὥρα πὸς τὸν εἶχε ἀρπαγμένον γιὰ καλὰ τοῦ κατάρτασε τὸ δόλιον καί... λακτίσματα πολλά!

*
Μὲ γερεῖς κλωτσιές, τουτέστιν, τὸν χτυποῦσε μανιασμένος κι' εἶμαι βέβαιος καθ' ὅλα κι' ἀπολύτως πεπεισμένος, ὅτι κάθε λακτίσμα του μολὶς έδινε με πῖκα, θά έφῶν-'εν ἡ Νίκας, πομπῶδως: «'Εν τούτω... νίκα»!

ΟΡΘΗ ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ

Στὸν Ὑμηττὸ ψηλὰ ἐκεῖ καί σὲ μιά κρύπη νωτικῇ, παλιὸς εὐρέθης τενεκὲς γεμάτος... λίρες άγγλικές!

*
Κατόπιν τούτου, συνεπῶς, ὁ Χατζιδάκιος σκοπὸς ὁρθῶς ισχυρίζεται πὸς: «Στὸν Ὑμηττὸ τὸν γραφικό, ὑπάρχει κάποιο... μυστικό»!

ΑΛΛΗ... ΣΚΑΣΙΛΑ

Κάθε φίλος νῆς ὀθόνης ἐχει πάλι λαχταρήσει, γιατί ἡ Διζ, ἐντὸς ὀλίγου, ἀπ' τὸν 'Εντυ θά χωρίσῃ κι' ὅπως λένε καί φίλους καί εἰδήσεις τσάτρα- πάτρα, μαῦρα φίδια έχον ζωσει τὴν καινούργια Κλεοπάτρα!

*
Κόσμος, πάντως καί κοσμάκης εἶναι μελαγχολικός, γιατί ἡ Διζ κι' ὁ 'Εντυ Φίσερ «θὰ σχολάσουνε τὸ γλέντι» κι' ἐτσι ὁ μέγας ἐρωτᾷς τους κι' ὁ δεσπὸς ὁ θρυλικὸς «εὐτυχές» δὲ θάχῃ τέλος καί, κατ' ἄλλους «χάπν... 'Εντυ»!

ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ...

Τριφυλλιοῦ ἐδόθη σπῆρος στοὺς ἀγρότες γενικά, γιὰ νὰ τὸν καλλιεργήσουν τακτικὰ καί ἐντατικὰ κι' οὕτω πὸς νὰ κατορθώσῃ ἡ φτωχὴ μας τούτη γῇ, πλουσιώτατη νὰ εἶχῃ... τριφυλλοπαραγωγή!

*
Κι' ὀρισμένως τέτοιο μέτρον εἶναι ὠφέλιμο πολὺ καί κοινάκι δίνει νῆο στὴ μοιραία μας φύλη, γιατί ὅπως ξέρετε ὅλοι, ἀναγνώστες μου καί φίλοι, ἡ ζωῇ μας ἐχει γένει: «Ζῆσε Μάν νὰ φᾷς... τριφύλλι»!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ...

Μαννενὲν τῆς Ἰταλίας, σμιλεντὰ καί τσονεντὰ, σὲ πυκνὲς διαδηλώσεις κατεβήκανε κι' αὐτὰ, γιατί τὰ αἰτήματά τους παραμένουν ἐκκρευστὰ καί τῆς λύσεως δέν παίρνουν τὴν κατάλληλῃ «γυαμιά»!

*
Ἡλαδὴ κομπὰ κι' ὠραία μαννενὲν ἰταλικά, τ' ἀπερογούντα συνδικάτα παίρνουν, πλέον, κατὰ νόδα- καί μπορείς νὰ πῇς δικαίως καί κυριολεκτικὰ, ὅτι τὸ ἀπερογάνι εἶναι, σήμερα, «τῆς νόδας»!

ΜΕΓΑΛΟΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ...

'Αλματώδεις ἐξελίξεις ἐχει ἡ βιομηχανία καί συντόμως θ' ἀποκτήσῃ ἐντονότερος κυνηῶν, γιατί στὸν ἐργοστασίον τῇ μεγάλῃ ἀφθονία, θά προσθέσουμε καινούργια ἐργοστάσια... γυμῶν!

*
Περιττὴ, ἐν τούτοις, εἶναι τέτοια βιομηχανία, γιατί πλήθῃ φορατζήδων καί δεκάδες τελωνεῖα τὰ στυψίματα τῶν φροῦτων κάθε μέρα μᾶς θιμίζουν καί με φόρους καί με τέλη διαρκῶς μᾶς... ξεζουμίζουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Ποιὸς τοῦ τὸ εἶπε; ρώτησε άχνά.

Δέν ἀποκρίθηκε ἡ Κλάρα άμέ- σως. 'Επειτα ἕνα ὄνομα άκούστη- κε ψιθυριστὰ ἀπὸ τὰ χείλη τῆς: — 'Εκείνη... 'Η Ἰδία, ἡ Στέλλα.

— 'Α... ἡ Στέλλα;... ρώτησε άχνά ἡ κοπέλλα.

Κούνησε ἡ Κλάρα τὸ κεφάλι τῆς:

— Ναί, παιδί μου...

Τὰ μάτια τῆς Μαρλένας ζδει- χναν ἀπόγνωσι:

— Κι' αὐτὸ άκόμη; Κι' αὐτό; Μὰ γιατί; Γιατί;...

— 'Εἶναι κι' αὐτὸ κάτι, πὸς δέν τὸ κατάλαβα ποτέ... ἀναστέ- ναζε ἡ Κλάρα. 'Όπως δέ μπορῶ νὰ καταλάβω τί τὴν έπιασε τῶ- ρα καί θυμήθηκε νὰ σὲ διεκδικῇ- σῃ... 'Ετσι καί τότε δὲ μόρεσα νὰ καταλάβω τί κέρδιζε, πὸς έ- κανε τὸ κακό, πὸς μαρτύρησε τὸ μυστικό...

— Κι' ὁ πατέρας; ρώτησε με φόβο ἡ κοπέλλα.

— 'Ο πατέρας σου ζήτησε νὰ μάθῃ ἀπὸ μένα ὅλη τὴν αλήθεια. Τοῦ τὰ διηγῆθηκα ὅλα, γιατί δέ μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλοῶτিকা. Αὐτὸς μ' άκούγε με κρατημένη ἀ- νοπνοή, ρωτοῦσε λεπτομέρειες. 'Ήταν, ἐπὶ τέλους, τοῦ τὰ διη- γήθηκα ὅλα, τὸν κῦτταζε ἱκετευ- τικά:

— Δέν ήθελα νὰ σὲ γελάσω... τοῦ εἶπα. 'Επιθυμοῦσα ὅμως, αὐ- τὸ τὸ κοριτσάκι, πὸς τῷστελε ὁ Θεὸς στὰ χέρια μας, νὰ τ' ἀ- γαπᾷς σάν αληθινὸ παιδί σου...

»Δέ μοῦ ἀποκρίθηκε. Κι' εγὼ ένιωσα πὸς κατάνει ἕνα κομ- πο στὸ λαιμό του.

»'Η συγκίνησι τὸν έπνιγε:

— Θὰ τ' αγαπῶ σάν παιδί μου... πρόφερε, έπισήμα σχεδόν, σὰ νάδινε ὄρκο.

»Τὸν κῦτταζε με μάτια δακρυ- σμένα:

— Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι; τὸν ρώ- τησα. Στὴν εὐτυχία μας; Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι στὴν εὐτυχία σας πὸς θά τ' αγαπᾷς σάν παιδί σου;

»'Εσκυψε, με κῦτταζε στὰ μά- τια καί μοῦ ἀποκρίθηκε σοδορά:

— Σοῦ ὀρκίζομαι νὰ ξεχά- σω... νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα... 'Η μι- κρὴ εἶναι ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή παι- δί μας. Κανείς δὲ θά τὸ μῶσῃ ποτέ, πὸς συμβαίνει κάτι...κάτι τὸ ἀνώμαλο, κάτι... πὸς θά μπορούσε νὰ κλονίσῃ τὴ θέσι τοῦ παιδιοῦ στὸ σπίτι μας... Τώρα ὅμως ἡ πρῶτὴ δουλειά εἶναι νὰ φύγῃ ἡ Στέλλα ἀπὸ τὸ σπίτι μας!

»'Αλλο πὸς δέν ήθελα εγὼ. 'Όση συμπάθεια αἰσθανόμουν ὡς ἐκεί- νη τὴ στιγμή γι' αὐτὴ τὴ δυσ- τυχημένη κοπέλλα, τόσο, μπορείς νὰ καταλάβῃς, πὸς τὴν εἶχα βά- ρος πιά. Δέν τοῦφερα αντίρρρησι.

— Νὰ φύγῃ, τοῦ εἶπα πρό- θυμα. Νὰ φύγῃ αὐριο κιόλας, ἀν μπορῇ νὰ βρῇ στέγη.

— Αὐριο κιόλας! συμφώνησε ὁ Φίλιππος.

»'Η καρδιά μου βούλιαζε. 'Ε- τρεμα τὴ στιγμή πὸς θά τῆς έ- λεγα νὰ φύγῃ.

— Πᾶς νὰ τῆς τὸ πᾶ; βόγ- γησα. Πᾶς νὰ τῆς τὸ πᾶ;

— 'Ενοῖα σου, τῆς τὸ εἶπα εγὼ, μοῦ εἶπε κοφτὰ ὁ άντρας μου. Σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις δέ χωροῦνε αἰσθηματισμοί. Τῆς τὸ εἶπα καί ἀνενοήθηκαμε περί- φημα.

— Πληρώθηκε πάλι; ρώτησε ἡ Μαρλένα.

Καί κῦτταζε τὴν Κλάρα με τῶμο.

Σήκωσε ἐκείνη τοὺς ὤμους τῆς:

— Δέν ξέρω... Δέ θέλω νὰ τὴν ἀδικήσω. Τὸ μόνον, πὸς ξέρω εἶ- ναι, ὅτι δυστροποῦσε. Δέν ήθελε φαίνεται με κανένα τρόπο νὰ φύ- γῃ. Κι' ὁ Φίλιππος μοῦδινε τὴν αὐτίπως πὸς κοβόταν στὰ καρ- δούνα, πὸς δέν έδλεπε τὴν ὥρα

να φύγει αυτός ο ξένος άνθρωπος από το σπίτι μας. Ο ξένος άνθρωπος, που ήξερε πολλά...
— Γιατί να του το μαρτυρήσει;... ψιθύρισε η Μαρλένα.
— Έτσι, να του το μαρτυρήσει;... Τό τότε εκείνη, άδασα, του ξεφούρνιασε όλη την ιστορία... Τί κατάλαβε;...
— Δεν ήθελα να τη μισώ, έπειδή ήταν η μητέρα σου κι έπειδή σε λάτρευα έσένα. Κατάλαβα, όμως, πως δε μπορούσα να τη δω πια στα μάτια μου.
— Πώς στο έπαι;... ρωτούσα και ξαναρωτούσα τον άντρα μου. Αυτός όμως είχε τη μανία να μη μου λέει ποτέ λεπτομέρειες.
— Τι χρειάζονται οι εξηγήσεις; με αποστούσατε. Μια φορά, μου είπε την αλήθεια. Αυτό είναι το κυριότερο...
— Κι' έφυγε;... ρώτησε η Μαρλένα με φόβο. Πώς έφυγε;
— Σηκώθηκα εγώ... αποκρίθηκε η Κλάρα, άνασταξάντας. 'Αν και μου λέγε ο άντρας μου να μείνω στο κρεβάτι. Σηκώθηκα. Πήγα στην κουζίνα, την ήρα και τη ρώτησα μόνο, σιγανά:
— Τι κατάλαβε, που το μαρτύρησε;
— Πολύ σιγά, στον ίδιο τόνο, μου αποκρίθηκε κι' εκείνη:
— Σήμερα κίλας φεύγω...
— Δεν το πίστευα. Ζαλιζόμουν απ' όλα αυτά. Μου φαινόταν απ' ενός καταστροφή να μείνω έτσι από τη μία στιγμή στην άλλη χωρίς άνθρωπο και με το μαρό.
— Αφ' έτερου όμως δεν έβλεπα την ώρα να φύγω... Μόνο που σε κύτταξε έσένα, πάγωνε η καρδιά μου...

Η ΣΤΕΛΛΑ ΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Σταμάτησε η Κλάρα άνασαι- νοντας βαρύα:
— Μαρλένα... Μαρλένα... Πώς έφυγε... Θέλεις να σου το πω;
— Ναι, αποκρίθηκε η κοπέλλα, βραχνά.
— Όλο το πρωί έκανε τη δου- λειά της, με ύφος δραματικό. Σφιχτά τα χείλη της, αγέλαστη, άμυλητη. Λες κι' ήταν μία μάσκα τραγωδίας. Και το άπνομα μπήκε στο δωμάτιό μου, έτοιμη για έξω. Ο Φίλιππος είχε φύ- γει. Νομίζω πως τόκανε επίτηδες, για να μην άναγκαστή να την άντιμετωπίσει πια...
— Σε άποχαίρεται έσένα;... ρώτησε η Μαρλένα.
— Ναι, παιδί μου, με άπο- χαίρεται. Το ύφος της ήταν πα- ράξενο, μυστηριώδες, κατό. Μόλις και μούδωσε τις άκρες των δα- κτύλων της. Έγώ άνατρίχισα στο άγγιγμά του χεριού της...
— Γιατί έκανε το κακό; τη ρώτησα.

— Τότε εκείνη τράβηξε το χέρι της από το δικό μου και με κύ- ταξε σκοτεινά:
— Είναι η τελευταία φορά, που θα δω το παιδί μου, πρόφε- ρε, αντί ν' άπαντήσει.
— Κάτι βούλιαξε στην καρδιά μου... Γύρισα άλλού τα ματια μου και την άφησα να σε φιλή- σει, να σε χαιδέσει. Όταν γύρι- σα ξανά το κεφάλι μου, εκείνη εί- χε κίλας έξαφανιστή... Μέσα στο δωμάτιό όμως, σά ν' άκούγονταν άκόμα κάποιος λυγμός...
— Μητέρα!... ψιθύρισε η Μα- ρλένα.

Δε βάλεσε όμως κι' η ίδια να πη άν φάναζε την Κλάρα ή τη Στέλλα...

— Κι' έπειτα;... ρώτησε σε λί- γο, σιγανά. Δεν έμαθες ποτέ τί- ποτα;

— Ναι, παιδί μου! Έμαθα... Διπλαθή κάτι μου είπε, μετά κάμ- πους χρόνια, ο πατέρας σου, ο άντρας μου...

— Σου είπα πως του μαρτύ- ρησε το μυστικό εκείνη;...
— Ναι, Μαρλένα. Μου είπε, ότι πήγε στην κουζίνα να τη βρή κι' ότι αυτή του αθάδισε. Έ- κείνος φαίνεται της μίλησε από- τωας. Και τότε εκείνη, άδασα, του ξεφούρνιασε όλη την ιστορία...
— Έτσι, στα καλά καθούμενα;
— Έτσι... Άλλά τίποτε δεν ήξερε να μου πη ο πατέρας... ή δεν ήθελε.
— Κι' έπειτα;... άναστάνεξε η κοπέλλα.
— Έπειτα;...
— Τ' άλλα τα ξέρεις;... αποκρί- θηκε η Κλάρα, χαμογελώντας, μέ- σα από τα δάκρυά της. Την ύ- πόλοιπη ιστορία μπορείς να της πης έσύ η ίδια... Πως έζησες σ' αυτό το σπίτι, τί άνατρωθή πη- ρες... Όλα τα ξέρεις...
— Έσκυψε η Μαρλένα το κεφάλι της. Δυό χοντρά δάκρυα έπεσαν στην ποδιά της.
— Ξέρω πως μ' άγαπούσατε καλύτερα από άληθινά σας παιδιά... Αυτό... αυτό, άν το ξέρης, άν το πιστεύεις, δε θα σκεφθής ποτέ πως είσαι δυστυχισμένη.
— Όχι! Δεν το αγέφθηκα πε- ρε, τόσα χρόνια... Ούτε μου πέ- ρασε από το νου να σκεφθώ, να υποπτευθώ...
— Αυτή είναι η μεγαλύτερη άναγνώριση, που μπορείς να μάς κάνης, Μαρλένα!
— Πως έφυγε εκείνη; Ξαναρ- ώτησε η Μαρλένα, θάλαξε κανείς με άρρωστιάσκη περιέργεια.
— Με πολύ κλάμα, αποκρίθη- κε η Κλάρα σιγανά. Δε στο διη- γήθηκα;...
— Πόνεσε, που μ' άφησε;
— Ναι, νομίζω πως πόνεσε πολύ... ψιθύρισε η Κλάρα.
Την κύτταξε η Μαρλένα στα μάτια:
— Νομίζεις, πιστεύεις πως μ' άγαπούσε;...

— Τότε, ναι, σ' άγαπούσε... Τώρα;...
Κούνησε η Κλάρα το κεφάλι της.
— Όχι, πρόφερε πικρά. Όχι, Μαρλένα. Δεν είναι άγάπη αυτή. Τό ξέρω... Τό ξέρω...
— Δε μου δίνει την εντύπω- ση σ' άγαπεί;...
— Τότε γιατί με θέλει στο σπίτι της;
— Σήκωσε η Κλάρα τα χέρια της με άπελπισία:
— Στο έπαι; Δεν ξέρω... Δε μπορώ να καταλάβω την ψυχολο- γία της...
Κύτταξε η Μαρλένα τη γυναί- κα, που πίστευε ως τότε για μη- τέρα της, στα μάτια, με δέος:
— Μήπως... μήπως θέλει να σάς εκβιάσει; Μήπως, άν της προσέφερε χρήματα, άλλαξη γνώμη;
— Άλλη κίνησι άπελπισίας της Κλάρας:
— Της προσέφερα χρήματα! Σάμπως δεν της προσέφεραμε; Ό πατέρας σου έδειξε πραγματική γενναιοδωρία...
— Άλήθεια;... ψιθύρισε η Μα- ρλένα, με φωνή κομμένη. Θέλησε να πληρώσει, για να με κρατήσει, άν και δεν είμαι παιδί του;...
— Αυτό να μη το λές, γιατί μου ραγίζει την καρδιά! Βόγγη- ξε η Κλάρα. Ο πατέρας σου της προσέφερε πολλά. Ήμαστε σιγου- ροι πως θα δεχόταν... Τόσον και- ρό βριακόμασε σε διαπραγμα- τεύσεις... Άπό την πρώτη σιγι- μή, που έμφανίστηκε ξανά στη ζωή, σκεφθήκαμε πως θα ή- ταν εκβιασμός... πως θα ήθελε να κερδίσει κάτι, πολλά ίσως... Κι' όμως, τίποτε! Στάθηκε άνένδο- τη. Έπιμένει, έπέμεινε στο δι- καστήριο. Κι' η άπόφασι βγήκε...
— Πρέπει να φύγω; ρώτησε με τρόμο η κοπέλλα.

— Σε τρεις έβδομάδες το άρ- γότερο... άποκρίθηκε, με φωνή σδυσημένη η Κλάρα.

Η «ΜΟΝΗ ΛΥΣΙ»

Τό φουντωτό κορμάκι της κο- πέλλας άναταραζόταν πολλή ώρα πάλι από το κλάμα. Δε μπορού- σε να συνηθισή στη σκέμη, δε μπο- ρούσε να συμφιλωθή κάπως με την καινούργια κατάσταση. Έκα- νε να μίληση σοβαρά, ψυχραιμα, τ' άναφύλητα όμως την έπνιγαν:
— Δεν είμαι παιδί σας! Δεν είμαι παιδί σας!...
— Άπάνω στην ώρα έθασε ο Βασίλειάδης. Τό πρόσωπό του ή- ταν πελιδνό. Μόλις είδε τη Μα- ρλένα σ' αυτή την κατάσταση, κα- τάλαβε πως τα είχε μάθει πια όλα. Έκανε μία κίνησι άπελπι- σίας και πήγε κοντά της. Ά- κομήθησε δειλά-δειλά το χέρι του στα μαλλιά της:
— Παιδί μου... μην κάνης έ-τσι!

— Άρπαξε η Μαρλένα το χέρι του, το σκέπασε με φιλά και με δάκρυα:

— Σ' εύχαριστώ! Σ' εύχαρι- στώ!

Τράβηξε ο Φίλιππος το χέρ του ζωγρά:

— Για τί πράγμα μ' εύχαρι- στείς, παιδί μου;

— Για την άγάπη σου...

— Δεν το καταλαδοίνεις πως με πληγώνεις μ' αυτό που λές;...

— Μα άσού το ήξερες!...

— Δε θέλω να το ξαναπείς... της έκοψε την κουβέντα. Μαρλέ- να... Στάματα το κλάμα! Δεν ύ- πάρχει λόγος ν' άπελπισέσαι...

— Έγινε τίποτα; ρώτησε η Κλάρα τόν άντρα της, με τόνο τραγικό.

— Τίποτα! άποκρίθηκε αυτός, με μία κίνησι άπελπισίας. Ά- πολύτως τίποτε...

— Την ξανάδες;

— Δίστασε μία στιγμή ο Φίλιπ- πος.

— Ναι, άποκρίθηκε, επί τέ- λους. Την είδα...

— Ήταν άνάγκη να την ξα- ναθή; ρώτησε η Κλάρα, κάπως στενωχωρημένη.

— Ήταν άνάγκη...

— Και;

— Τίποτα! Τίποτα... Τά συνε- ζήτησα και με φίλους μου δικη- γόρους... Δε μπορεί να γίνη τί- ποτα. Η Μαρλένα πρέπει όπωσ- δήποτε να πάη στο σπίτι εκεί- νο... στη Θεσσαλονίκη...

— Όχι! Βόγγηξε η κοπέλλα.

— Έκτός, άν παντρευτεί...

— Ή φράσι άκούστηκε κοφτή, αύ- στηρή.

— Θα παντρευτώ! φώναξε η Μαρλένα, με μάτια άστραφτερά...

— Ναι, θα παντρευτώ! Στη Θεσσα- λονίκη δεν πηγαίνω. Πατέρα! Πες άμέσως το ναι! Θα παντρευτώ με το Λίνο. Είναι δικαίωμά μου!...

— Τόν άγαπώ! Θέλω να γίνω γυ- ναίκα του! Πες άμέσως το ναι! Νά γίνουν οι γάμοι, πριν έρθη ή ώρα να φύγω από κοντά σας... Έλα, πατέρα... Έλα!

Πήγε κοντά του, έκανε να τόν άγκαλιάσει. Έπειτα σά να το με- τάνιωσε. Κι' αντί να περάση τα χέρια της γύρω στο λαιμό του, γονάτισε μπροστά του, σε μία στάσι γεμάτη ταπεινότητα και ίκε- σία. Η φωνή της άκούστηκε τρυ- φερή, ίκετευτική:

— Πατέρα! Μουδειςες ως τώ- ρα τόση άγάπη... τόση άγάπη... Δε μπορείς τώρα, στα καλά κα- θούμενα, να μου καταστρέψης την εύτυχία μου, όλη μου τη ζωή...

— Έπειδή σ' άγαπώ, δε μπο- ρώ να πω το ναι...

— Πατέρα...

— Μαρλένα... Τό ξέρεις, ότι είσαι... ήσουν όλη μια ή ζωή τώρα... Τό ξέρεις, ότι κι' η μη- τέρα σου κι' εγώ ζούσαμε για

σένα, για την εύτυχία σου!... Πες το ναι! Πες το ναι, πατέρα...

Κούνησε ο Φίλιππος άρνητικά το κεφάλι του:

— Αυτό δε θα το πω... Μα- ρλένα, δε μπορώ να προσφέρω την καταδικαστική σου άπόφασι...

— Την καταδικαστική μου ά- πόφασι;... επανέλαβε η κοπέλλα, κεραυνοχτυπημένη.

— Ναι, παιδί μου... Όταν σε δώσω στο Λίνο Τέκλη, υπογρά- φω τη δυστυχία σου...

— Παίρνω εγώ την εύθύνη ά- πάνω μου! Δεν είμαι μικρή, πατέ- ρα. Σ' ένα χρόνο, ενηλικιώνομαι.

— Και τριάντα χρόνων να ή- σου, θα σου λέγα όχι. Έχω σχη- ματίσει την εντύπωσι, την πεποί- θησι πως αυτός ο άνθρωπος δεν άποδλέπει παρά στην προίκα σου...

— Πατέρα... Κι' άν άκόμη εί- ναι έτσι, κι' άν σκέπτεται την προίκα μου, δε με νοιάζει... Τόν άγαπώ τόσο, που δε θα το θυ- μάμαι αυτό, θα το ξεχάσω...

«ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΠΡΟΙΚΑ»

Η συζήτήσι τους βάσταξε πολ- λή ώρα. Κι' οι δύο τους, ο Φί- λιππος κι' η Κλάρα, φαίνονταν πολύ παρανεμένοι. Κι' οι δύο τους την έπείχαν μ' όλη τους τη δύ- ναμι να δεχθή να γίνη γυναίκα στο Πετρόπουλο. Μπροςτά στην έπιμονή της όμως, η Κλάρα σά ν' άρχιζε να υποχωρή.

— Φίλιππε, είπε στον άντρα της κάποια στιγμή ίκετευτικά. Προκειμένου να μάς την πάρουν, προκειμένου να φύγω για τη Θεσ- σαλονίκη και να διαδοθή στον κόσμο πως δεν είναι παιδί μας, άσε την να παντρευτή με τόν Τέ- κλη.

— Ο Φίλιππος δεν έννοούσε να υποχωρήσει.

— Όχι, έλεγε και ξανάλεγε. Δεν την άγαπήσα σαν παιδί μου είκοσι χρόνια, για να τη δώσω σ' έναν άλπι...

Σ' αυτά τα λόγια, ο θυμός της κοπέλλας φούντωσε:

— Δεν είναι αλήτης! Ξεφώνι- σε. Κι' άν σκέπτεται πως θά τον βοηθήσει ή προίκα μου ν' άνοιξη δική του κλινική... δεν είναι κακό.

— Ο Φίλιππος την κύτταξε καλά.

— Έστω, πρόφερε άσπρηά.

— Αυτό δε σου κακοφαίνεται εσέ- να. Άκουσε όμως, Μαρλένα. Τά- ρα θα στο πω το μυστικό. Δε μπορώ να σε προικίσω!...

— Αυτό είναι το μυστικό... Δε μπορώ να στο δώσω τίποτα, σχεδόν τίπο- τα... Γι' αυτό, πρέπει να κατα- λάβεις, ότι όφείλεις να παντρευ- τής ένα άντρα φθασμένο, έξασφα- λισμένο, κι' όχι το Λίνο Τέκλη, που είναι άδημιούργητος.

— Τόν κύτταξε η κοπέλλα, με μά- τια πελώρια:

— Δέ... δε μπορείς να με προι- κίσης;... επανέλαβε, σά να μην καταλάβαινε τα λόγια.

Κούνησε άρνητικά ο Φίλιππος Βασιλειάδης το κεφάλι του.

— Άκριδώς! Δεν ήθελα να στο πω τόσον καιρό...

— Η γυναίκα του τόν κύτταζε με μάτια άνήσυχα.

— Και σένα δεν ήθελα να σε στενωχωρήσω... της είπε ο Φίλιπ- πος. Άλλά, αυτή είναι ή αλή-θεια. Δε μπορώ να δώσω προίκα...

— Φίλιππε! είπε η Κλάρα, κε- ραυνοχτυπημένη.

— Οι δουλείες δεν πάνε καλά, πρόφερε αυτός, χωρίς να κυττά- ζη τις δυό γυναίκες. Οι δουλείες μου δεν πάνε δίδυλο καλά. Άν βγάλω ένα ποσόν για προίκα...

— Αυτό που περιμένει ο Λίνος Τέ- κλης...

— Πατέρα...

— Μαρλένα... Τό ξέρεις, ότι είσαι... ήσουν όλη μια ή ζωή τώρα... Τό ξέρεις, ότι κι' η μη- τέρα σου κι' εγώ ζούσαμε για

σένα, για την εύτυχία σου!... Πες το ναι! Πες το ναι, πατέρα...

Κούνησε ο Φίλιππος άρνητικά το κεφάλι του:

— Αυτό δε θα το πω... Μα- ρλένα, δε μπορώ να προσφέρω την καταδικαστική σου άπόφασι...

— Την καταδικαστική μου ά- πόφασι;... επανέλαβε η κοπέλλα, κεραυνοχτυπημένη.

— Ναι, παιδί μου... Όταν σε δώσω στο Λίνο Τέκλη, υπογρά- φω τη δυστυχία σου...

— Παίρνω εγώ την εύθύνη ά- πάνω μου! Δεν είμαι μικρή, πατέ- ρα. Σ' ένα χρόνο, ενηλικιώνομαι.

— Και τριάντα χρόνων να ή- σου, θα σου λέγα όχι. Έχω σχη- ματίσει την εντύπωσι, την πεποί- θησι πως αυτός ο άνθρωπος δεν άποδλέπει παρά στην προίκα σου...

— Πατέρα... Κι' άν άκόμη εί- ναι έτσι, κι' άν σκέπτεται την προίκα μου, δε με νοιάζει... Τόν άγαπώ τόσο, που δε θα το θυ- μάμαι αυτό, θα το ξεχάσω...

— Πατέρα...

— Μαρλένα... Τό ξέρεις, ότι είσαι... ήσουν όλη μια ή ζωή τώρα... Τό ξέρεις, ότι κι' η μη- τέρα σου κι' εγώ ζούσαμε για

σένα, για την εύτυχία σου!... Πες το ναι! Πες το ναι, πατέρα...

Κούνησε ο Φίλιππος άρνητικά το κεφάλι του:

— Αυτό δε θα το πω... Μα- ρλένα, δε μπορώ να προσφέρω την καταδικαστική σου άπόφασι...

— Την καταδικαστική μου ά- πόφασι;... επανέλαβε η κοπέλλα, κεραυνοχτυπημένη.

— Ναι, παιδί μου... Όταν σε δώσω στο Λίνο Τέκλη, υπογρά- φω τη δυστυχία σου...

— Παίρνω εγώ την εύθύνη ά- πάνω μου! Δεν είμαι μικρή, πατέ- ρα. Σ' ένα χρόνο, ενηλικιώνομαι.

— Και τριάντα χρόνων να ή- σου, θα σου λέγα όχι. Έχω σχη- ματίσει την εντύπωσι, την πεποί- θησι πως αυτός ο άνθρωπος δεν άποδλέπει παρά στην προίκα σου...

«Ο ΤΖΑΚ ΔΑΓΚΩΝΕΙ»

— ΝΑ μάς πη ή μνηνύτρια πως συνέβη το άτύχημα! λέει ο πρόεδρος.
— Νά σάς πω, κύριε πρόεδρε, ά- πανταί άμέσως εκείνη. Βάδιζα ά- μέριμνη και χαρούμενη στους δρό- μους της Φιλοθέης...
— Σας συνέβαινε κανένα εύχάρι- νο;

ΚΛΩΤΣΙΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

— ΤΙ σούφαιγε κατηγορούμενη ο άνθρωπος;
— Τίποτα, κύριε πρόεδρε!
— Σου μίλησε άσχημα;
— Όχι, κύριε πρόεδρε.
— Μήπως σ' έβρισε;
— Όχι, για ποιά λόγο να με βρίσαι;

— Πες μας, λοιπόν, γιατί τόν άρχισες στις κλωτσιές; Άπολογή σου, κατηγορούμενη!

Και ο κατηγορούμενος, άρχίζει την άπολογία του:

— Κύριε πρόεδρε, λένε πως ή άνθρωπότης έκπολιτίστηκε και πως ο κόσμος πρόδωσε. Άλλάς μέγα κύριε πρόεδρε. Η αλήθεια είναι ότ οι άνθρωποι έσαγρώθηκαν. Γίνον- ται φονοί, αίματοχυσίες και έγκλή-ματα...

— Κατηγορούμενη, έδώ δε σου άπολογώ!

— Μή μιλάτε, κατηγορούμενη! Για την ταμπέλα που ήταν στην έξωπορτά σας, λέει ή δεσποινίς.

— Συνεχίστε έσείς!

— Λοιπόν, βλέποντας την άπει- λητική εκείνη ταμπέλλα, άνατρίχια- σα. Άλλά τί φοβάμαι; είπα μέσα μου. Ή πόρτα είναι κλειστή. Δεν πρόλαβα όμως να κάνω περισσό- τερες σκέψεις, κύριε πρόεδρε και άωρησε το θηρίο της κυρίας...

— Ποιά θηρίο, κύριε πρόεδρε; Ό Τζάκ μου, ο καυμενούλης μου, είναι ήμερος, πειθαρχικός, καλοκαρδής!

— Ημερος είναι, κύριε πρόεδρε, που άωρησε με μανία πάνω στα πόδια μου. Πειθαρχία το λέτε έσείς αυτό;... Είναι αίμαδόρο ζω, κ πρό- εδρε!

— Διαμαρτύρομαι: Τό είπα αι- μινόδρο... (Κλαίγοντας) Κύριε πρό- εδρε, μην την άκούτε. Δεν πήγε με κακή πρόθεσι ο Τζάκ μου. Πήγε να παίζει μαζί της. Την είδε και νοστι- μούλα, κύριε πρόεδρε. Έ, είναι και άνοιξι. Παίζουν τα σκυλάκια. Νά της τό πήτε και σεις κύριε πρό- εδρε για να το καταλάβη. Είναι δυ- νατόν, ο Τζάκ μου, να είναι άγριος!

— Και γιατί γράφατε άπ' ένω κυρία μου; Προσέχη, ο σκύλος δαγκώνει;

— Για το φόβο των Ίουδαίων, κύριε πρόεδρε. Φοβάομουν μήπως μου το κλέψουν, το μικρό μου... Ό- λος ο κόσμος το έχει βάσει στο μάτι...

— Και γιατί τότε δάγκωσε τη δεσποινίδα; Τί γύρεσε άδέσποτος, έξω από το σπίτι σας;

— Μα δάγκωμα το λέτε αυτό, κύριε πρόεδρε. Ήταν ένα άπλο φι- λάκι. Τά μικρά, έτσι κάνουν.

— Κύριε πρόεδρε, κυττάστε έδώ το πόδι μου! Αυτό είναι δάγκωμα από θηρίο! Ό Τζάκ είναι σωστό θηρίο, κύριε πρόεδρε!

— Μην κυττάτετε εκεί, κύριε πρόεδρε, μην παρασύρεστε από τη δεσποινίδα, μην την άκούτε...

— Κυρία μου, βλέπω ότι άγα- πάτε πολύ τόν Τζάκ σας και είστε έτοιμη να τόν συγχωρέσετε για ό-σα κάνει εις βάρος των άλλων. Ή δεσποινίς, όμως, που βγήκε να χα- ρή, δε σας χρώσταγε τίποτα να πέση στα δόντια του σκύλου σας. Ό Τζάκ σας, χωρίς φίμωτρο, εί- ναι επικίνδυνος. Η άμέλειά σας θα τιμωρηθή...

— Άς είναι, κύριε πρόεδρε, αφού δεν τιμωρείτε τόν Τζάκ μου, είστε πολύ καλός!...

Και πολύ δίκαιος!

— Καί μετά;

— Μετά έπαυσε τη μπάλλα ο Νέστορας, βιάζοταν πάλι ο κατηγο- ρούμενος, το ήθελε γρήγορο το σουτ. Τέτωνε, λοιπόν, την αρίδα του και μου την κοπάνεγε έμένα από πίσω!

— Γιατί, κατηγορούμενη κλωτσιού- σε;

— Ό πολιτισμός, κύριε πρόεδρε, έφερε νευρικά παιχνίδια. Τα νευρικά παιχνίδια έκαναν νευρικούς ανθρώ- πους. Οι νευρικοί άνθρωποι έχουν έλαττώματα. Άλλοι φονάζουν, άλ- λοι κλωτσιούν. Έγώ κλωτσώ, κύ- ριε πρόεδρε.

— Γιατί, κατηγορούμενη;

— Χωρίς να το καταλάβω, κύ- ριε πρόεδρε! Μόλις βλέπω ότι δεν κλωτσώ άμέσως, τη μπάλλα, το πόδι μου φεύγει από τη θέσι του.

— Έχει πολύ γερό σουτ, κύριε πρόεδρε, ο κατηγορούμενος. Είναι επικίνδυνος!...

Τό δικαστήριο έξήτασε με προσε- χή την υπόθεσι και δεν έπεισθη από τα επιχειρήματα του κατηγορούμε- νου. Διεχώρισε δε σαφώς τα πράγ- ματα: Όσοι κλωτσούν την υπά- λλ στα γήπεδα πληρώνονται, όσοι όμως κλωτσούν ανθρώπους, την πληρώνουν τη νύφη, όπως και ο κα- τηγορούμενος.

— Κι' όταν δεν χτύπαγε ο Νέστορας, μούδινε έμένα για κλωτσιά ο κατηγορούμενος!...

— Ζητήσαμε να κάνης καμιά έπι- στη- μονική διάλεξι! Για τις κλωτσιές που έδωσες στο μνηνύτη, πρέπει να μάς μιλήσης.

— Γνωρίζω, κύριε πρόεδρε, άλλο μη θιάζεστε... Ήθελα να σας πω- νίσω ότι οι επιτυχίες του πολιτι- σμού...

σμού, ή πρόσδοξ γενικώς είναι έ- κείνη, που μάς έχει χαλάσει το χα- ρακτήρα...

— Όποτε ο πολιτισμός καταστρέ- ρει τους χαρακτήρες;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, το πιστεύω άπόλυτα!

— Και οι κλωτσιές;

— Κι' αυτές, κύριε πρόεδρε, άπ' τε- λεσμά της κοινωνικής πρόσδοξ εί- ναι!

— Τις κλωτσιές τις έφερε ο πο- λιτισμός, κατηγορούμενη;

— Βεβαίως!

— Έξηγησε μας!

— Έγώ, τί να σας πω, κύριε πρόεδρε; Ήμουν τό πιο ήσυχο άν-θρωπάκι της γειτονιάς. Άκούγα να μιλούν για ποδοσφαίρα και για ο- μάδες και έννοια άδηλα. Όμαδά- ρα ή «ΑΕΚ», έλεγε ο ένας, «κουρέ- λα», άπαντούσε ο άλλος. «Θά σκί- ση ο «Ολυμπιακός», φώναζε έ-νας, «θα πεθάνη», έλεγε ο άλλος...

— Άόσα πού την έχουν, έλεγα εγώ από μέσα μου!...

— Καί, λοιπόν;

— Νά, κύριε πρόεδρε, την κόλλη- σα κι' εγώ αυτή τη λόξα, ύστερα από λίγο καιρό. Δεν έγω άφίσει κανένα παιχνίδι της «ΑΕΚ». Παν- τού παρών...

— Πες μας έσύ, μνηνύτη, τί έγι- νε, γιατί ο κατηγορούμενος πολυ- λογει.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Πα- ρακολουθούσαμε τόν ποδοσφαιρικό αγώνα «Ολυμπιακού» — «ΑΕΚ».

Ό κατηγορούμενος, κοθόταν πίσω μου. Κάθε λίγο και λιγάκι ξεφώνι- ζε: «Απάνω του, φάτον, καθαρίσε- τε!» «Σκίσου, Νέστορας, χτύπα Νέστορας, έλα, έλα, γκόλ! Άχ! Νέ- στορας, μάς έκαψες. Και όταν δε χτύπαγε ο Νέστορας τη μπάλλα, κύριε πρόεδρε, μούδινε μία κλωτσιά έμένα ο κατηγορούμενος.

— Καί μετά;

— Μετά έπαυσε τη μπάλλα ο Νέστορας, βιάζοταν πάλι ο κατηγο- ρούμενος, το ήθελε γρήγορο το σουτ. Τέτωνε, λοιπόν, την αρίδα του και μου την κοπάνεγε έμένα από πίσω!

— Γιατί, κατηγορούμενη κλωτσιού- σε;

— Ό πολιτισμός, κύριε πρόεδρε, έφερε νευρικά παιχνίδια. Τα νευρικά παιχνίδια έκαναν νευρικούς ανθρώ- πους. Οι νευρικοί άνθρωποι έχουν έλαττώματα. Άλλοι φονάζουν, άλ- λοι κλωτσιούν. Έγώ κλωτσώ, κύ- ριε πρόεδρε.

— Γιατί, κατηγορούμενη;

— Χωρίς να το καταλάβω, κύ- ριε πρόεδρε!

ΑΚΡΙΒΩΣ 150 λόγους εξέφω-
νσε ο Φανφάνι, πρωθυπουργός
και αρχηγός των Χριστιανο-
δημοκρατών στην προεκλογική πε-
ρίοδο... Και, σε κάθε του λόγο,
«άπαντούσαν» οι λόγοι του Μό-
ρο, του Κολόμπο ή του Σέλιμα,
που άνηκουν στο ίδιο κόμμα, άλ-
λά είναι «αρχηγοί» άλλων τάσεων
και άλλης πολιτικής.

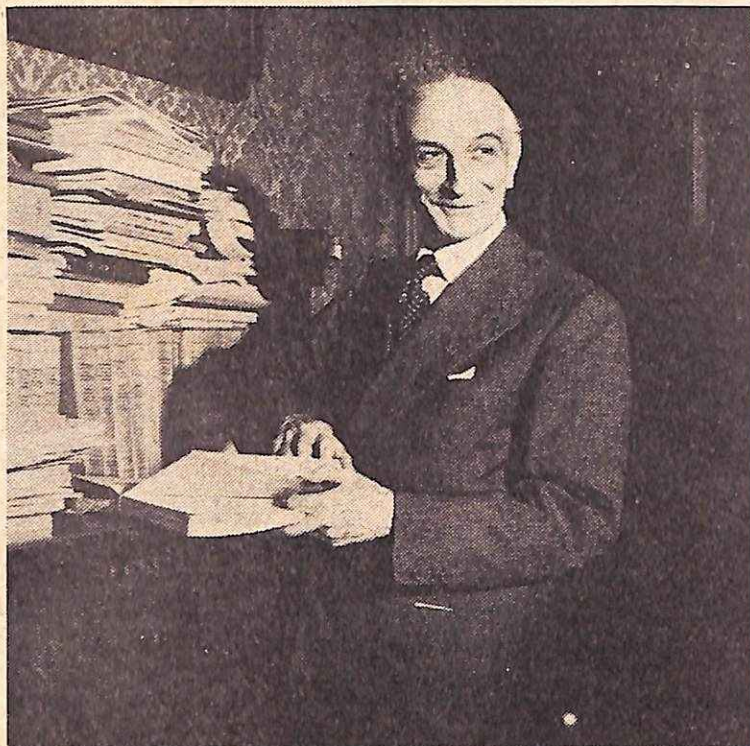
Αυτό είναι από τα «μυστικά»
— τα δραματικά «μυστικά»
του αποτελέσματος των Ιταλικών
εκλογών.

Γιατί το χριστιανοδημοκρατικό
κόμμα είναι ένας συνασπισμός
«κομμάτων», όπου η δεξιά, το κέν-
τρο και η αριστερά, δίνουν μια
συνεχή μάχη...

«ΑΝΟΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Το περίφημο «άνοιγμα προς τ'
αριστερά» του Φανφάνι άποσκο-
πούσε, στηριγμένο στο κέντρο και
στην αριστερά, να προχωρήσει
στην εφαρμογή ενός μεταρρυθμι-
στικού προγράμματος, να απορ-
ροφήσει τους κοινωνικά δυσάρεστη-
μένους, να αφαιρέσει από το κομ-
μουνιστικό κόμμα το μονοπώλιο
των διεκδικήσεων και να οδηγή-
σει ένα μέρος των ψήφων της ά-
κρας αριστεράς στους σοσιαλιστές
του Νένι...

Η Κυβέρνηση Φανφάνι, μέχρις

Ο Πρόεδρος της Ιταλικής Δημοκρατίας Αντόνιο Σένι: Η ενό-
τητα της χώρας.

κοινωνικό τομέα, που της επέτρε-
ψαν να κάνει ένα εντυπωσιακό άλ-
μα προς τα εμπρός.
Μόλις, από το τέλος του πο-
λέμου, η Ιταλία διαθέτει μια κυ-
βέρνηση χριστιανοδημοκρατών, που
πότε συμμαχούν με τη Δεξιά και
πότε με την Αριστερά.
Το κομμουνιστικό κόμμα, μετά
τις πρώτες κυβερνήσεις συνασπι-
σμού, στην απελευθέρωση, άπομα-
κρύνθηκε από την εξουσία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΤΤΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΡΘΩΣΗ

Ηττημένη από τους συμμά-
χους, ποδοπατημένη από τους χι-
τλериούς, ψυχολογικά άπλετισμέ-
νη και κοινωνικά σε πυρετική κα-
τάσταση, η Ιταλία, μετά τον πό-
λεμο, κατόρθωσε ν' ανορθωθεί,
φτάνοντας μάλιστα, στην τελευ-
ταία περίοδο, σ' ένα πραγματικό
«οικονομικό θαύμα».

Η Κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά έ-
δωσε την ευκαιρία στην Ιταλία
μιάς καινούργιας εντυπωσιακής
προόδου και νέων πραγματοποιή-
σεων.

Η Ιταλία κατέχει και άλλα
ρεκόρ, που εκ πρώτης όψεως βρί-
σκονται σε αντίθεση με το προη-
γούμενο ρεκόρ, που άναφέραμε.
Έχει σήμερα την ταχύτερη βιο-
μηχανική ανάπτυξη της Ευρώπης.
Αύξησε, μέσα σε λίγα χρόνια, κα-
τά τέσσερα εκατομμύρια τους έρ-
γατοϋπαλλήλους της βιομηχανίας.
Χτίζει πεντακάσιες χιλιάδες κα-

ΙΤΑΛΙΑ: Οικονομικό θαύμα, προβλήματα και μέλλον

ένα σημείο — τουλάχιστον στην
εφαρμογή ώρισμένων μεταρρυθμι-
σεων — πέτυχε το σκοπό της,
άλλα το αποτέλεσμα των εκλογών
δεν την ενισχύει...

Η Ιταλία είναι μια από τις
ελάχιστες χώρες της Δύσεως, ό-
που ανήκουν πολλά πολιτικά κόμ-
ματα και όπου οι πολιτικές έτι-
κέτες δεν έχουν χάσει τελείως τη
σημασία τους.

Τη Δεξιά την αποτελούν οι νεο-
φασίστες, οι λαϊκοί μοναρχικοί,
οι μοναρχικοί και οι φιλελεύθε-
ροι. Το Κέντρο το εκπροσωπούν
οι χριστιανοδημοκράτες και οι
ρεπουμπλικάνοι, οι σοσιαλδημο-
κράτες και οι σοσιαλιστές του
Νένι την Αριστερά. Οι κομμουνι-
στές βέβαια εκπροσωπούν την
Άκρα Αριστερά.

ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Γενικά, το αποτέλεσμα των εκ-
λογών έδειξε τη σταθερότητα του
εκλογικού σώματος της Ιταλίας,
μια σταθερότητα σχετική, βέβαια,
γιατί αν δεν υπήρχε ένα πλατύ
κύμα μεταφοράς ψήφων από τη
μια παράταξη στην άλλη, υπάρ-
χουν πάντως μερικές αισθητές με-
ταβολές.

Οι κομμουνιστές αύξησαν τις
ψηφους τους κατά 2,6%, οι φιλε-
λεύθεροι κατά 3,5%, οι σοσιαλδη-
μοκράτες κατά 1,6% και οι νεο-
φασίστες κατά 0,3%.

Οι ψήφοι των χριστιανοδημο-
κρατών ελαττώθηκαν κατά 4,1%,
των σοσιαλιστών του Νένι κατά
0,3% και των μοναρχικών κατά
3,1%.

ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ...

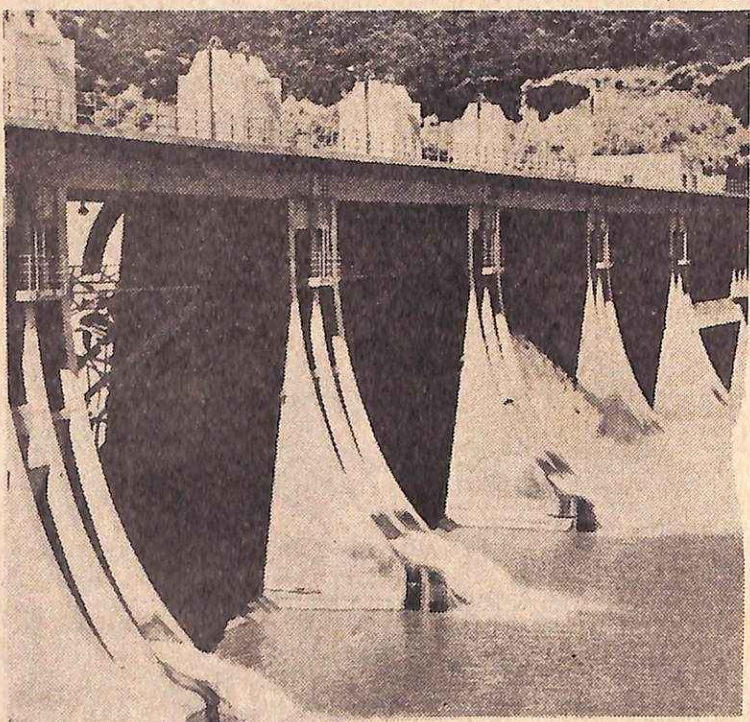
Οι δύο νικητές της εκλογικής
ανάμετρήσεως είναι οι κομμουνι-
στές και οι φιλελεύθεροι.

Το μεγάλο κεφάλαιο ενίσχυσε
με τεράστια χρηματικά μέσα τους
φιλελεύθερους, που στήριξαν όλη
τους την προπαγάνδα εναντίον
του «άνοιγματος προς τ' αριστε-
ρά» των χριστιανοδημοκρατών.

Οι εκλογές ακόμα απέδειξαν,
ότι η Ιταλία κατέχει, αναμφισβή-
τητα, ένα ρεκόρ — ρεκόρ άλλως
τε, που δεν της ξέφυγε από το
τέλος του δεύτερου παγκοσμίου

πολέμου: Έχει το ισχυρότερο
κομμουνιστικό κόμμα όλων των
χωρών της Δύσεως.

Από την πτώση του φασισμού
και την εγκαθίδρυση της Δημο-
κρατίας, η Ιταλία, με αισθημα-
τα άνομιχα — ταπεινωμένη άλ-
λά και επαναστατική — γνώρισε
μια πολιτική σταθερότητα, συν-
δυασμένη με αρκετά τολμηρές
πρωτοβουλίες στον οικονομικό και

Το τεράστιο φράγμα του Γκανόνο στη νότιο Ιταλία: Ένα από τα
μεγάλα έργα της Ιταλικής Δημοκρατίας.

τοικίες το χρόνο και μοίρασε τα
μεγάλα φεουδαρχικά χτήματα σε
ένιακάσιες χιλιάδες οικογένειες
γεωργών. Ένα εκατομμύριο Ι-
ταλών του Νότου, μόνο τα τρία
τελευταία χρόνια, έφτασαν στις
βιομηχανικές περιοχές της βορεί-
ου Ιταλίας...

Ο Όργανισμός Οικονομικής
Αναπτύξεως της νοτίου Ιταλίας,
που είναι η πιο φτωχή περιοχή
της χώρας, με μεγάλα κεφάλαια,
δημιούργησε βιομηχανίες, ανέπτυ-
ξε τα λιμάνια, έκανε τεράστια δο-
μειτικά έργα.

ΧΩΡΑ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ

Αλλά η Ιταλία μένει η χώρα
των οικονομικών και κοινωνικών
αντιθέσεων. Τεράστια υπερμοντέρ-
να έργα, αλλά και διοικητική και
οικονομική άναρχία, ανάπτυξη της
βιομηχανίας και της γεωργίας,
αλλά και άσφυκτική γραφειοκρα-
τία και συχνά διοικητική δια-
φθορά...

Το σημερινό «οικονομικό θαύ-
μα» της Ιταλίας, χωρίς ριζικές
διοικητικές, εκπαιδευτικές, φορο-
λογικές μεταρρυθμίσεις, θα κα-
ταντήσει μια μοντέρνα κόλαση...

Το «άνοιγμα προς τ' αριστε-
ρά» του Φανφάνι άποσκοπούσε ά-
κριβώς σ' αυτές τις μεταρρυθμί-
σεις, αλλά το αποτέλεσμα των
εκλογών είναι πολύ αμφίβολο αν
θα του επιτρέψω να τις πραγμα-
τοποιήσει...

ΟΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΙ

Ακριβώς σ' αυτή τη ρευστή κα-
τάσταση της σημερινής Ιταλίας,
σ' αυτές τις αντιθέσεις, στηρίζει
τη δύναμή του το Ιταλικό κομμουνι-
στικό κόμμα.

Τρεις είναι οι βασικές πηγές
των ψήφων του: Από τη μία με-

Ο ηγέτης του Σοσιαλιστικού
Κόμματος Νένι: Το κλειδί του
πολιτικού μέλλοντος της χώρας.

ριά η άνοργάνωτη και ύποανάπτυ-
κτη μάζα της νοτίου Ιταλίας,
που ένα τμήμα της, από το μο-
ναρχισμό, που ψήφισε, μετά τον
πόλεμο, γλίστρησε στον κομμουνι-
σμό. Ένα κομμουνισμό, βέβαια,
που εμφανίζεται με το πρόσωπο
του μεταρρυθμιστικού κόμματος,
που δεν αναφέρει ποτέ τις λέξεις
επανάσταση ή σοσιαλισμός και
που κάνει το πάν για να «καθη-
συχάζει» τους ψηφοφόρους του.

Από την άλλη, οι καινούργιοι
κυρίως εργάτες της βαρείας βιο-
μηχανίας, που διακρίνονται για το
επαναστατικό τους πνεύμα. Αλλά
βασικά το Κ.Κ.Ι. μαγνητίζει ό-
λους — σ' όλα τα κοινωνικά
στρώματα — τους δυσάρεστημέ-
νους, εκείνους, που με την ανά-
πτυξη ακριβώς της μεταπολεμικής
κοινωνίας, άνακαλύπτουν καινούρ-
γιες ανάγκες και γι' αυτό αισθά-
νονται την ανάγκη νέων διεκδική-
σεων.

Η μεγάλη μάζα δε συγκινείται
ιδιαίτερα από τις έσωτερικές δι-
χογνωμίες και συχνά δραματικές
αντιθέσεις του Ιταλικού κομμουνι-
σμού, που, μετά μάλιστα την έ-
πανάστασή της Ουγγαρίας, πέρα-
σε μια έντονη κρίση. Ο Τολιάτι,
αφού ήταν ένας από τους μεγά-
λους αρχηγούς της Τρίτης Διε-
θνούς με το Στάλιν, κατόρθωσε,
με σπάνια ακροβατική δύναμη, να
προσαρμόσσει στη μετασταλινική
κατάσταση και μάλιστα να χαρά-
ξει, για το Κ.Κ.Ι. ένα δρόμο άρ-
κετά ανεξάρτητο από το δρόμο
της Μόσχας.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑΣΕΙΣ

Το Ιταλικό κομμουνιστικό κόμ-
μα διαθέτει ακόμα μεγάλα οικο-
νομικά μέσα, χάρις σε έπιχειρη-
σεις, που έχει οργανώσει και ή
σας, που έχει αποτελέσει άσφα-
λώς υπόδειγμα αποτελεσματικό-
τητας.

Η πασχαλινή εγκύκλιος του
Πάπα Ιωάννη 23ου και η άκρόα-
σι, που έδωσε στο γαμπρό του
Κροστσεφ και αρχισυντάκτη της
«Ισβέστια», Άτζουμπέι, χρησιμο-
ποιήθηκαν άριστοτεχνικά από την
προπαγάνδα του κόμματος, που
άσφαλώς επηρέασε ένα τμήμα των
γυναικών που, πιστές καθολικές,
δεν ψήφισαν μέχρι σήμερα την Ά-
κρα Αριστερά...

Τώρα, πολλές γυναίκες ακόλου-
θησαν με «άναπαυμένη συνείδη-
ση» το σύζυγο ή τον αδελφό, που
ψήφισε το κομμουνιστικό κόμμα...

Ο ηγέτης των Χριστιανοδημοκρατών Φανφάνι με τον Ματτέι που
γάρθηκε πρόωρα σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα: Το «άνοιγμα προς τ'
αριστερά» ποιόν όφειλε;

Το δράμα του μεγάλου κόμμα-
τος των χριστιανοδημοκρατών,
που προσέφερε τόσες υπηρεσίες
στην Ιταλία, είναι ή έλλειψη
πραγματικής έσωτερικής ενότη-
τας, συνδυασμένη με τη μοιραία
φθορά, λόγω της συνεχούς παρα-
μονής στην εξουσία πάνω από εί-
κοσι χρόνια. Οι χριστιανοδημο-
κράτες είναι ένας συνασπισμός
τριών κομμάτων — Δεξιάς, Κέν-
τρου και Αριστεράς — που το
ένα μάχεται με mania το άλλο.
Η Δεξιά αντιπροσωπεύεται κυ-
ρίως από το Σέλιμα, το Κέντρο
από το Μόρο και ή Αριστερά
από το Φανφάνι.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΙΩΑΝΝΟΥ 23ου

Η Δεξιά, βέβαια, εύνοει τη
συνεργασία με τους φιλελεύθερους
και ή Αριστερά με τους σοσια-
λιστές του Νένι και τους σοσιαλ-
δημοκράτες του Σαραγκάτι. Το
Κέντρο στρέφεται τότε προς τη
μια κατεύθυνση και τότε προς την
άλλη.

Κοινή πάντως είναι ή έπιθυ-
μία να διατηρηθή ή ενότητα του
κόμματος, ενότητα, που απ' α-
υτήν εξαρτάται, εκτός από πολλά
άλλα, και ή κοινωνική γαλήνη της
χώρας.

Μία από τις κυριότερες προεκλογικές αφίσσες των Χριστιανοδη-
μοκρατών: Η Χριστιανική δημοκρατία συμπλήρωσε τα είκοσι χρό-
νια της.

Ο εκπρόσωπος του κέντρου των
Χριστιανοδημοκρατών Μόρο: Το
καινούργιο άστέρι...

Οι μεγάλοι διαιτητές της πο-
λιτικής ζωής, μετά τις εκλογές,
είναι οι φιλελεύθεροι και οι σο-
σιαλιστές του Νένι.

Οι φιλελεύθεροι αξιούνουν μια
στροφή της οικονομικής και κοι-
νωνικής ζωής της χώρας, μια
στροφή προς τα πίσω: καταρ-
γηση των εθνικοποιήσεων, ενίσχυ-
ση του μεγάλου κεφαλαίου, άν-
τεργατική πολιτική.

Η άποδοχή των όρων αυτών
από τους χριστιανοδημοκράτες θα
άποτελούσε σίγουρα μια πολιτι-
κή ήττα για το κόμμα αυτό, που
θα έκανε τις ψηφους και την έ-
νισχυση των εργατών και ύπαλ-
λτων.

Από τη στροφή αυτή προς τα
πίσω, το κομμουνιστικό κόμμα θα
έδινε πολύ όφελόμενο...

Από την άλλη μεριά, οι σο-
σιαλιστές, που με όλη την τρο-
μερή πολεμική, που τους έκανε
και ή Δεξιά και το κομμουνιστι-
κό κόμμα, κατόρθωσαν να διατη-
ρήσουν τη δύναμή τους, προβάλ-
λουν έπιτακτικά τους όρους τους:
νέες εθνικοποιήσεις, οικονομια
προγραμματισμένη, διοικητικές
και εκπαιδευτικές μεταρρυθμί-
σεις...

ΕΛΙΓΜΟΙ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Σίγουρα, ο βαυτερός, έξοχου-
χος πόθος και του Τολιάτι και
μιάς μερίδας των σοσιαλιστών του
Νένι, είναι οι χριστιανι-
στές να συνεργασθούν σε μια κυ-
βέρνηση με τους φιλελεύθερους,
τους μοναρχικούς και τους νεο-
φασίστες, γιατί είναι βέβαιοι, ότι
μοιραία ή συνεργασία αυτή θα
οδηγήσει, άργα ή γρήγορα, σ' ένα
λαϊκό μέτωπο...

Αλλά οι κατευθύνσεις της έ-
σωτερικής πολιτικής της Ιταλίας,
αποτελούν και διεθνές πρόβλημα
τεραστίας σημασίας.

Η Ιταλία συμμετέχει ενεργά
στο NATO και στην Κοινή Αγο-
ρά. Μια ένισχυση των ρυθευροφι-
λων τάσεων, που πάντοτε διαθέ-
τουν ισχυρές συμπάθειες και έκ-
προσώπους στα κόμματα κυρίως
της Αριστεράς, μπορεί ν' απο-
τελέσει πραγματική επανάσταση
στη διεθνή πολιτική...

Το βέβαιο είναι, ότι οι Ιταλικές
εκλογές, μέχρις ένα σημείο, όδη-
γούν σε κοινοβουλευτικό αδιέξο-
δο, που, τελικά, βέβαια, θα υπερ-
νικηθή από τους επιδέξιους έλιγ-
μους των πολιτικών αρχηγών,
που σπεύδουν προς την έξουσία.
ΕΠ. ΜΕΤ.

προβλήματα τῆς
μοντέρνας κοπέλλας

4. Τὸ φλέρτ

«ΕΙΝΑΙ φοβερό — μου ἔλεγε, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, μιὰ κυρία. Εἶναι ἀπίσταντο μὲ ποσὴ ἐνκόλια ὅτι σημερινὲς κοπέλλες ἐπαυλαυθάνουν αὐτὴ τὴ λέξι. Λένε γιὰ κάποιον νέο: «Εἶναι τὸ φλέρι μου» μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου! Ὅταν τίς ἀκούει, ἀνατριχιάζει στὴ σκέψι, ὅτι καὶ ἡ κόρη μου εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ σὰν αὐτὲς.

«Εὐτυχώς, ἡ κόρη μου δὲ φαίνεται να σκεπτεται ακόμα σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Είναι ἀφοσιωμένη στὴ μελέτῃ της, ἐνὶ σάφει, μετρημένη, ἀλλὰ δὲ βόλῃ φοβάμαι ὅτι πολὺ γρήγορα δὲ πᾶσθ' να εἶναι «κοριτσάκι καὶ θ' ἀρχίσῃ να παρουσιάζῃ τὶς ἀνθρωπίνες μὴς νέας κοπέλλας τοῦ καιροῦ της. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι ποὺ μ' ἀνησυχεῖ περισσότερο, γιατί, δὲ ξέρω πῶς να φερθῶ, στὰν «θὰ φτάσῃ ἡ στιγμή». Δὲ θέλω να κάνῃ τὴν κόρη μου μὴ κοπέλλα «τοῦ παλαιοῦ καιροῦ», παρά- καιρα ρωμαντική καὶ κλεισμένη στὸν ἑαυτὸ της, μὰ καὶ δὲ θάβηλα νὰ τὴ δῶ να μεταmorphώνεται ξαφνικά, σὲ μὴ ἀπ' αὐτὴς τὶς υπερτιμωμένες κοπέλλες, ποὺ τὸ ὕψος τους φωνάζει ἀπὸ μακριὰ «τὰ ξέρω ὅλα» καὶ ποὺ μιλοῦν πρὸς τὸ φυσικώτερο ὕψος τοῦ κόσμου γιὰ τὰ «φῆρτ τους». Θεέ μου! Πόσο πᾶ βολικὸ θάταν, ἂν δὲ μεγάλωναν τὰ κοριτσά! Είναι τόσο γλυκὰ, τόσο χαριτωμένα καὶ ὑπακούουν, ὅσο εἶναι μικρά. Καὶ ὕστερα...».

Καὶ ὁ ἄσπετος, ὅπως εἶναι φυσικό, μεγαλύνουν καὶ αὐτό — ἀντίθετα ἀπ' ὅτι συμβαίνει στ' ἄγρια — μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ τὴν μία στιγμήν στὴν ἄλλη. Χωρὶς καλὰ καὶ λά νὰ προφάσῃ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς, ἡ χτεσινὴ κολλητὴσά παύει νὰ εἶναι ἡ «μικρὴ καὶ βολικὴ» καὶ γίνεται μιὰ «αὐστητὴ γυναικὰ» μὲ τὰ προβλήματα τῆς, μὲ τὴς ἀνσυχίες τῆς, μὲ τὰ φέρει τῆς.

Γιὰτὶ σήμερ, τὸ φλέρτ, ἔχει γίνει κάτι πάσι συνθησιακό — ἐνὰ πρᾶγμα σχεδὸν κανονικό — γιὰ τὶς κολλητέες ἀπὸ δεκαπέντε χρόνῳ καὶ πάνω. Πῶς μποροῦμε νὰ τὸ ἀρνηθούμε ἄρου εἶναι ἔτσι; Εἶναι κι αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς «τάσεις τῆς ἡποχής».

«ΤΟ φλέτ — έρχονται να έξη-
γίσουν οι ψυχολόγοι — δεν είναι
τίποτα περισσότερο από μια «έξα-
σκησι» των αισθημάτων», ένα ελαφρό
ερωτικό παιχνίδι, που πρέπει, ό-
μως, να μείνει, χωρίς έπακολόφασ».

Βέβαια, υπάρχουν και μερικές
κοπέλλες, που είτε για τον ένα λό-
γο είτε για τον άλλο δε θέ-
λουν ποτέ να φλετ, ή τουλάχιστον να
αφήνουν πολύ περισσότερο από τις ά-
λλες συναισθηματικές του να προχωρή-
σουν σ' αυτόν τον τομέα. Αυτές ό-
μως οι κοπέλλες είναι πολύ λιγώτε-
ρες από τις άλλες.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

— Δυστυχώς — μου είπε η Μαρία Β., μία πικαντική μελαγχολικού 17 χρόνων, με ζωηρά τσιγγανικά μαύτα και γλυκό χαμόγελο — έμειοι μόνιμερς κοπέλλες είμαστε αιώνα παρεξηγημένες σε ό,τι κάνουμε και σε ό,τι πούμε. Η μονοδική μεγάλη αλήθεια είναι ότι στην εποχή μας υπάρχει μία πτώ έλευση πικιομανία ανάμεσα στα άγρια αι στα κορίτσια. Αυτό είναι όλο. Οι «μεγάλοι», όμως, είναι έτοιμοι να παρεξηγήσουν τό κάθε τι και τάνει να δούν μία κοπέλλα να συνεντευιάζ μ' ένα νεό, γιά να

Οἱ σύγχρονες κοπέλλες ἀρχίζουν νὰ φλερτάρουν πολὺ γρήγορα, γιατί αὐτὸ τὶς κάνει νὰ αἰσθάνωνται πιὸ μεγάλες καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσες.

βγάλουν άμέσως το συμπέρασμα ότι «αυτοί οι δυο φλετάρουν». Μα δεν είναι έτσι, ας το βεβαιώσω. Πολλές φορές, έμεις οι μοντέρνες κοπέλλες, τυγχάνει να κάνουμε συντροφιά με αγόρια, χωρίς ποτέ να σκεφτούμε πονηρά. Μπορούμε να κουβεντιάσουμε μαζί τους για ώρες ολοκλήρες για θέματα σοβαρά, για μαθήματα, για βιβλία, για κινηματογράφο, για δίσκους και αυτό να είναι όλο! Μ' αυτά, όμως, δε θέλω να πω ότι έμειν' οι σύγχρονες κοπέλλες, αντιπαθούμε το φλέτ. Ανεγκαντίας, μάλιστα, το βρίσκουμε ένα παιχνίδι πολύ πολευτικό, που δημιουργεί κάτι... πώς να το πω, Κάτι σαν άσπρη γέφυρα ανάμεσα στο νέο και στην κοπέλλα. Ναι, αυτό περίπου είναι το φλέτ. Μα γιατί οι γονείς μας το βρίσκουν «άμνημημα»; Μήπως κι' αυτοί δε φλετάρουν στην εποχή τους, αλλάζοντας γλυκές ματιές και τρυφερά χειροφίδια; Ή μόνη διαφορά που υπάρχει είναι ότι τότε προσπαθούσαν να γίνουνται αυτά κρυφά.

— Είμαι δασκασχό χρονών — μου είπε η 'Αλέκα Σ. — και από τρία χρόνια τώρα αγωνίζομαι να καταλάβω τι κακό να υπάρχει σε ένα φλέρι. Η υπέρτα μου βίρσκει να πη χίλιες αδικαλοδύητες κατηγορίες, όταν μιλάει τίς τίς φίλες της, γιά τή 'φοβερή συνθήκη που έχουν οι σύγχρονες κοπέλες να φλερτάρουν». Εγώ, παρ' όλο που δεν τολμώ να τίς αναπτύξω τήν άποψή μου, βίρσκομ αύτή τή συνθήκη κάθε άλλο παρά φοβερή. Είναι απλούστατα, ένα 'παχυνδίρι γιά μέ γάλα παιδιά», άρκετα άδύο, κάπως πονηρό και λίγο... επικίνδυνο. Οπως βλέπετε, το παραδεχόμαι και πως βλέπετε, άπο άπλο φλέρι αυτό. Καμμία φορά ένα άπλο φλέρι μπορεί να μάς ξεγελάσει, να πάρη μία αλλοιώτικη μορφή και τότε τότε βέβαια τα πράγματα γίνονται κάπως πιο σοβαρά. Μη μου πείτε όμως — όπως λέει η υπέρτα μου — ότι μία κοπέλλα πρέπει να μη φλερτάρη, γιά να άποφύγη τόν κίνδυνο να ερωτευθή σοβαρά άπό άπό τήν άωγή της». Γιατί, τότε θα πρέπει να μην ενααφούμε άπό τό σπύτι γιά νά άποφύγουμε τόν κίνδυνο τήν 'εφηφική κρίσι», μπορεί νά ζω να δώσω, όχι μία συμβουλή — δέ μου τό επιτρέπει η ηλικία μου — αλλά μία γνώμη, στίς υπέρτες που έχουν κόρες άπό 15 μέχρι 18—19 χρονών: Νά μην τίς πιέζω, να μην τίς κατηγορώ γιά τή σπράζουν να επαναστατήσουν και να κάνουν σοβαρά σφάλματα, μόνο και μόνο άπό άγανάκτηση και άπό αντίδραση. 'Εμείς οι μοντέρνες κοπέλες έχουμε ανάγκη άπό υπέρτες, που να μάς δείχνουν καταήση, ποι να γίνονται μαζί μας νέες και μοντέρνες, που να προσπαθούν να 'ζούν», και αυτές τήν έποχή μας και όχι να προσπαθούν να μάς ανάβρουν σαν κοπέλες τού δικού τους καιρού. Μόνο έτσι θα μάς βοηθήσουν πραγματικά, θα κερδίσουν τήν εμπιστοσύνη μας και θα μάς υπερασπίσουν άπό κάθε καθοδήγηση».

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

— 'Η πρώτη μου κόρη—μου είπε η κυρία Χριστίνα Β. —μία υπέρτα όχι μεγαλύτερη άπό σαραντά χρονών—δέν έχει κλείσει ακόμα τά δέ-

καὲς. Μέχρι πρὶν ἀπὸ μερικῆς ἐξόδου, ἀκούει ὅλα σ' αὐτὴν—τὸ βλέμμα της, τὴν χαμόγελο της—ὡς κινεῖται τὴν ἴπταν ἀνάγκη, πρὶν διατάσει. Ποιὸν δὲν ἦταν δυνατό νὰ φαντασθῇ τί θὰ μποροῦσε νὰ ἀλλάξῃ ἔτσι ὀφθαλμικά. Αὐτὸ συνέβηκε κατὰ τὸ δόγμα τῆς Ἀποκρίας.

Τὴν εἶχα συνοδεύσει σ' ἓνα μικρὸ φιλικὸ πάρτυ, ποὺ εἶδμε μία φίλη της, κὸρη μίας παλαιᾶς δικῆς μου φίλης. Σὲ κάποια στιγμή, τὴν παρεκκλήσαντα καθὼς ὁρῶσε μ' ἓνα φανὸν μελαχροινὸ ἀγόρι καί... τράμας. Κόντευε νὰ μὴν τὴν γνωρίσω. Ἐκείνη τὸ βλέμμα της, τὸ χαμόγελο της, τὸ κενκινίσμα τῶν μάγουλά της! Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ τὴν εἶδεκα ἔτσι. Ὅταν σταμάτησε ἡ μουσική, ἐκείνος ὁ νεὸς τὴν ὤδησε στὸ μουσέϊ. "Ὅσοι τοὺς κτύπαζαν δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν καταλάβουν ὅτι ἐκεῖνο τὸ νεαρὸ ἐγγυαλὸν φλερτάρει φανερά." Ἦταν φοβερὸ χτύπημα γιὰ μένα. Ὁ κόσμος κατακρινεὶ τίς κοπέλλες, τὸν φλερτάρουν. Τὶς θεωρεῖ ἐλαφρές, ἐλευθερές. Κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μὴ δώσω ἡ δική μου κὸρη τέτοιας τίσεως. "Ὅταν γυρίσαμε στὸ σπίτι τῆς ἔκανα φοβερὲς παρηγορήσεις γιὰ τὴ συμπεριφορά της. Ἐκείνη μὲ κτύπησε μὲ κατάληψή, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔκανε τίποτα κακὸ καὶ ὅτι ἀπῶλός καὶ μόνο εὗρισκε τὸν "Ἀκη— ἔτσι λεγόταν—ὁ καθαρὸς τῆς—πολὺ συμπαθητικὸς. Ἐγὼ, ὅσοτος, τὴν τιμωροῦσα, δὲν τὴν ἄφισα νὰ πᾶν στὰ ἀλλὰ πάρτυ, ποὺ ὀργάνωναν ὁ φίλες της. Ἐξῆς δὲν ἴσως ἔκανα κακὰ, ἀλλὰ τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάνω;

— Είναι τόσο δύσκολο, τόσο υπεύθυνο, ένα μεγαλώσει κανείς μια κόρη στη σημερινή εποχή—μου είπε μ' ένα ανασταναγμό η κυρία Ελένη Π., καθηγήτρια των αγγλικών. Οι κοπέλλες δεν κάνουν άλλο, παρά να ακολουθούν το δρόμο τους, την εποχή τους, ενώ εμείς έχουμε την υπο-

χρόστει να τις συγκρατούμε από τα
αδελφοβόρια/μάτα, από τα σφάματα,
χωρίς όμως να έχουμε και τα μέσα
γι' αυτό, γιατί θεωρείται φοβερό
να κλειδώσει ή και απλώς να
περιορίσει μια κοτέλλα το 1963!
Πώς όμως μπορείτε να παρακολούθη-
σετε μια κοτέλλα, που λέμε τις
περισσότερες ώρες της ημέρας να
κρυιά σου; Τα ταξίδια, οι αυτοεξο-
χισμοί, είναι όλα πραγματικά κι ε-
φιάλτες, για μας τις υπέρες. Γιατί
το φλέτ; Φυσικά κι' αυτό! Γιατί
πολλές φορές, ένα φλέτο φαινομενι-
κά δέσω μπορεί να μην είναι παρά
ένα δόλωμα, μία παγίδα για μία
άπειρη νεανική καρδιά. Και στη
δική μου εποχή το φλέτο... υπήρχε.
Μα ήταν τόσο διακριτικό... τόσο ε-
κκενικό... τόσο αλλοιώτικο!

«Σήμερα, οί νέοι, όταν λένε «φλέτ», έννοούν πολύ περισσότερα πράγματα από εκείνα, που έννυ. Όσάμαε έμεις τότε. Τό σήμερινό φλέτ δέν περιορίζεται πιά σ' ένα βλέμμα, σ' ένα χερσαία κάπως πιο παρταταμένη, σ' ένα χαρομένο κάπως «διαφορετικό». Έχει πολύ περισσότερες και πολύ πιο έπικρινες απαιτήσεις. Όλα αυτά είναι, που μέ κάνουν ν' άνηχθω, γιατί έχω κι' έγω μία κόρη δεκάεπτα χρόνων, που βρίσκεται όλησθι ακρίβως στήν ηλικία, που ένα φλέτ είναι, δυνατό να έξελιχθ' σ' ένα πρόσωπο και ασυλόγιστο αίσθημα. Αυτό είναι ακρίβως που έμεις οι μητέρες πρέπει να έμποδίσουμε να σιγήη. Άλλά πώς να τό κατορθώσουμε, όταν ή σύγχρονη παιδαγωγική μάς απαγορεύει τό... κλειδί και τόν περιορισμό».

Και όμως υπάρχει πάντα ένας «πρώτος τρόπος» και που δεν είναι άλλος από κείνον, που ανέφερα η νεαρή φίλη μας Ντίνα Γ. Να προσπαθήσουν, δηλαδή, οι μητέρες να πλησιάσουν τις κόρες τους, να τις καταλάβουν, να κερδίσουν την εμπιστοσύνη τους και να γίνουν φίλες μαζί τους, για να μπορέσουν να τις βοηθήσουν και να τις καθοδηγήσουν.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΟΙ ΝΕΕΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ
ΠΛΟΥΤΙΖΟΥΝ
ΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ ΤΟΥΣ

Ἄλλ' οἱ «πειρατὲς» καιροφυ-
λακτοῦνε γιὰ νὰ τίς κλέψουνε

Ο Γάλλος ανθοκόμος Φρανσι Με-
γιάν κούταζε με χαρούμενη συγ-
κίνηση τα πελώρια κύπελλα τριαντά-
φυλλα που είχαν άνθισαν στο κτήμα
του. Οι κόποι κι' οι προσπάθειές του
είχαν ανταμειφθή επιτέλους. Με τις
κατάλληλες διαταυρώσεις, με υπο-
μονή και επιμονή πολλών ετών, είχε
καταβώσει τα δημιουργήματα αυτή τη
βαρυστά καινούργια ποικιλία.

Χρειώστηκε ωστόσο να περμένη κι' άλλα χρόνια, για να αξιοποίηση την επιτυχία του. Γιατί ήταν τότε η εποχή του πολέμου και της γερμανικής κατοχής (1942). Καταφέρει ωστόσο να στείλει μερικά «μπλόκα» της καινούργιας τριανταφυλλιάς σε εμπιστό του πρόσωπο, στην Αμερική, κρυμμένα μέσα σ' ένα διπλωματικό σάκκο. Κι' έτσι, όταν τελειώσει ο πόλεμος, κάθε αντιπρόσωπος στη διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών, στο Σάν Φρανσίσκο, δέχθηκε ένα μπουκέτο απ' τα δαυμάτια εκείνα τριαντάφυλλα.

«Ο Μεγίστην τούς ἔδωκε ἓνα συμβό-
λοιο ὄνομα: «Εἰρήνη». Λέγεταί τε δ.
τι, ἀπ' τῆς ἐκτετατάλλουσας τῆς τριαν-
ταφυλλίας του κέρβισε περί τὰ 3 ἑ.
κατομμύρια δολλάρια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πᾶς μιά κατιούρ-
για καὶ ὅρασι ποικιλία τριανταφυ-
λλίας μπορεί ν' ἀποδόσῃ σεβάστα κέρ-
δη στό δημιουργό της. Εἰς ἄλλου δ.
μως, στο σπουδαίει πολλὰ χρόνια
πειραμάτων καὶ μεγάλῃ ἐξόδα. «Όταν

Εκκινάει δὲ γι' αὐτήν τὴν προσπάθειά του, δὲν ἔχει παρά ἑκατὸν ἑκατομμύρια πόντους πρὶν τὴν ἐκκίνησην, ἡ σὺν 8.000.000 ὅπως υπολογίζονται ἐν Ἰσραὴλ τοῦ ἀνθρώπου, εἰδικευμένοι σ' αὐτήν τὴν καλλιέργεια.

Τὸ όνειρο κάθε μεγάλου ροδοκαλλιεργητή είναι νὰ πτύχῃ τὸ πλεόν τριαντάφυλλο. Ὅποιοι κατατάσσονται θὰ κερδίσουν περισσότερα ἀπὸ 1.000.000 λίρες. Ἐκεῖνο πού προσεγγίζει πρὸς τὸν ἀντὶ τὸ χρέμα, εἶναι μὲν ποικιλία λίλα, πού ἔμφανιζομένη σὺν 3 ἀνά.

Κι' ἄλλα ὅπως εἶδη λουλουδιῶν ἀποδίδουν ἀξίολογα κέρδη στοὺς δημιουργοὺς τους. Ὅταν πρωτοεμφανίσθηκαν π.χ. οἱ ὀλλανδικεῖς τουλίπες τὸ 17ο αἰῶνα, οἱ ματικαὶ φιλανθεῖς πληρώσανε μέχρι 700 λίρες τὸ βολ. ἂν. Ἀλλὰ καὶ σήμερα οἱ βολβοὶ τῶν καινούργιων ποικιλιῶν στοιχίζουν στὴν ἀρχὴ 10—12 λίρες ὁ ἕνας — ὥς ὅ, του πολλοῦ καὶ ἀποδοῦνε πολὺ καὶ φτηνῶς.

Οι έμμεστοι βολβοί ζουμπουλιάν Έχουν πουληθεί 200 λίρες ό ένας κι ένας ρόζ νάρκισσος που πρωτοεμφανίσθηκε τό 1950, στοίχιζε στήν άρχή 50 λίρες — αλλά και σήμερα ακόμα δέν είναι φτηνότερος από 3 λίρες ό βολβός.

Ενα όργεοειδές, με λουλούδια διαμέτρων 60 πόντων πουλήθηκε πρό-
όλουγαν έτών 5.000 λίρες.
Ακόμα κι' οι σπάροι ώρισμένων
λουλουδιών κοστίζουν πανάκριβα.
Π.χ. οι σπάροι της καινούργιας δι-
πλής πετούνιας «Παναμέριακι» κο-
στίζουν 3 λίρες τὸ γραμμάριο!

Τό άσχημο είναι ότι δέν υπάρχει κομμική προστασία άπ' τό νόμο γιά τούς καλλιεργητές, πού έφτιασαν μέ τόσους κάπους ένα καινούργιο τριαντάφυλλο. Μπορεί να τούς τό κλέψη όποιοςδήποτε «πειραστή» και να τό έκμεταλλευθή γιά λογαριασμό του. Δέν έχει παρά ν' ανάθεσθ ό κάποιος φίλος να παρουσιάσθ σάν πελάτης και ν' αγοράσθ μερικές τριαντάφυλλες. Έπειτα πιά τίς πολιτοποιήσθ γιά λογαριασμό του.

Σε δύο χρόνια, από 10 τριάντα
 ευρώ, μπορεί να φθάσει 2.000
 και να κατακλύσει την αγορά.
 Άλλη μέθοδος που μετριοφύλιζον
 ήταν ο στόλος οι «πειρατές» που έ-
 λαβαν: Κλέβανον λίγα τριαντάφυλλα
 και καινοφανής ποικιλία που έχουν
 εμφανισθεί σε μιάς οικονομικής ε-
 ξόδου, και παρουνον εμφάνισαν ότι αυτά
 για ν' αποκτήσουν όμοιος τριάντα
 φυλλές.
 Τώρα γίνεται για πρώτη φορά σέ-
 νη στους κύκλους του δημόσιου Κοι-
 νοβουλίου, να θεσπισθόνον προστατεύ-
 σια μέτρα για τις νέες ποικιλίες των
 τριαντάφυλλων.

Φερμουάρ

Καί ἡ Ἑλληνίδα πού ξέρει αγοράζει
πάντοτε φερμουάρ Φ Ε Ρ Λ Ο Ν

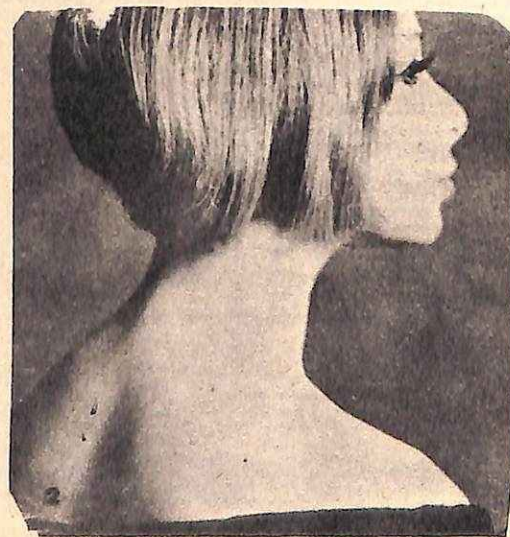
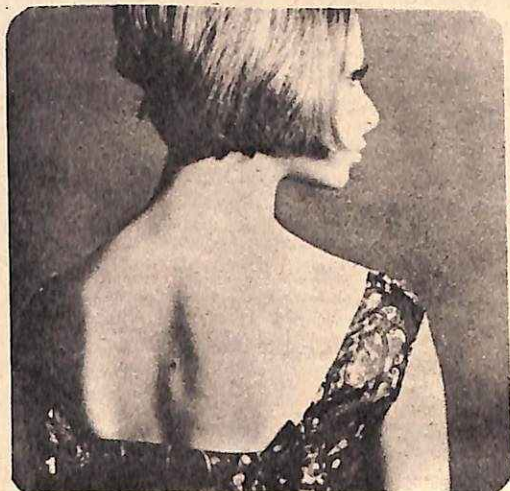
ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΑΙΜΟ ΚΥΚΝΟΥ
ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΟ ΚΟΛΛΙΕ

Ο λαιμός γεννά πριν από το πρόσωπο, αλλά είναι πιο εύκολο να διορθωθεί. Αυγερδ σώμα, λεπτές αχένες, λεία επιδερμίδα, είναι δυνατόν να αποκτηθούν με τη γυμναστική, το μασάζ, τις θρεπτικές κρέμες. Το μοναδικό αδεράπειντο έλαττώμα, είναι ο κοντός λαιμός. Μά κι' εδώ, μπορείτε να καταφύγετε σε δυο τεχνάσματα: τα κολλιέ και τα ντεκολτέ, που κάνουν το λαιμό να φαίνεται πιο ψηλός.

ΤΑ ΚΟΛΛΙΕ ΠΟΥ ΜΑΚΡΑΙΝΟΥΝ
ΤΟΝ ΚΟΝΤΟ ΛΑΙΜΟ

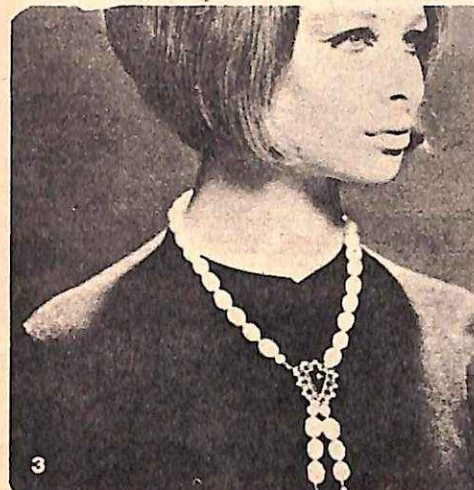
ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΤΕΡΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ
ΜΑΚΡΑΙΝΟΥΝ ΤΟ ΛΑΙΜΟ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ

Τὰ κολλιέ
καὶ τὰ ντεκολτέ

ΟΤΑΝ Ο ΛΑΙΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΡΥΣ
ΙΣΙΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

1) Για ένα λαιμό λεπτό, μα καλοφτιασμένο: μια εφαρμοστή γραμμή από μαργαριτάρια που κλείνει στη μέση μ' ένα στρογγυλό αλάντο από σκληρές πέτρες και στράς.
2) Για ένα λαιμό μακρύ και αδύνατο και για τα βραδυνά ντεκολτέ, που τον αποκαλύπτουν διαλέξετε: "Ένα εφαρμοστό κολλιέ, με μικρά, κρεμαστά εσταμπά από μαργαριτάρια και χρωματιστές πέτρες: ρουμπίνια, ζαφείρια, σμαράγδια (άκομη καλύτερα, αν είναι αληθινά!).
3) Για να καλύψετε τα προεξέχοντα κόκκαλα: Τρεις σειρές από κρύσταλλα και πετράδια, για το κολλιέ που δένεται πλάγια, ένα χαμηλό φλόγκο από βελούδο μπλε σκούρο. Ένα τσαμπι από πετράδια πέφτει πάνω στον ένα ώμο.
4) Για να κρύψετε ένα λαιμό πολύ αδύνατο, διαλέξετε ένα κολλιέ βαρύ και κοντό, άλλ' όχι εφαρμοστό. Στην εικόνα μας, ένα παραδειγμα: Σειρές από μαργαριτάρια, πλεγμένα και ανακατεμένα με πράσινες πέτρες και κρύσταλλα.

"Αν έχετε λαιμό κοντό και τετράγωνες πλάτες, δύο χαρακτηριστικά που συνήθως συναντιούνται μαζί, διαλέξετε μια μακρεια σειρά από μαργαριτάρια — όχι όμως πολύ μακρεια — που λεπταίνει το λαιμό και τη γραμμή της πλάτης. Στο κολλιέ της εικόνας μας, συνδυάζονται μαργαριτάρια, στράς, και σμαράγδια.
2) "Αν έχετε λαιμό κοντό, μα λεπτό, να το κολλιέ, που τον κάνει να φαίνεται μακρύτερος και που είναι ιδιαίτερα κατάλληλο για τα βραδυνά ντεκολτέ. Το κολλιέ αυτό, αποτελείται από τρεις σειρές μαργαριτάρια και γαλάζια κρύσταλλα και βαθαίνει στη μέση από ένα κοντό τσαμπι, πάλι από μαργαριτάρια και κρύσταλλα.
3) Για να φανή πιο λεπτός ένας λαιμός κοντός και βαρύς, διαλέξετε ένα κολλιέ μακρύ και μυτερό. Το κολλιέ της εικόνας μας, είναι από άδολ πέτρες και κλείνει μ' ένα τριγωνικό κλιπ από σκληρές πέτρες, πράσινες και γαλάζιες.

"Όλες οι γραμμές, που έχουν τη τάση να μακραίνουν, βοηθούν και τον κοντό λαιμό να δείχνεται πιο μακρύς. Τα ντεκολτέ V, τα όσα, καθώς και τα βαθιά ντεκολτέ της πλάτης και ιδιαίτερα τα μυτερά, θα πρέπει αντίθετα να αποφευχθούν. Οι ψηλοί γιακάδες, καθώς κι' εκείνοι που εικονίζονται με φλόγκο, τα γαρνιρίσματα από γούνα και οι γούνινες εσάρπες, οι ίσιες μπρετέλλες, που τετραγωνίζουν τα βραδυνά ντεκολτέ, καθώς και τα ίσια ντεκολτέ.

1) Μια έναλλαγή του ντεκολτέ V, κατάλληλο για τον τετραγωνό του. Δηλαδή, για τη γυναίκα με τον κοντό λαιμό και τις λίγο χοντροφτιαγμένες πλάτες.
2) Μια έναλλαγή του ντεκολτέ V, κατάλληλο για τα βραδυνά φορέματα, που δείχνει μακρύτερο τον κοντό λαιμό. Στην πλάτη, το ντεκολτέ, μπορεί να γίνει όσα ή στρογγυλεμένο.

"Όταν, αντίθετα, ο λαιμός είναι μακρύς όσο μπορείτε και οι ώμοι χαμηλοί, αποφύγετε να τονίσετε αυτή την κίνηση.
Σ' αυτό τον τύπο ταιριάζουν οι ίσιες γραμμές, τα άριστα ντεκολτέ, τα γούνινα γαρνιρίσματα, οι εσάρπες, οι ψηλοί λαιμοί, τα ανοιγμένα στη βάση του λαιμού, τα φιογκάκια.

1) Ένας χαμηλός φλόγκος πάνω στο μπλουζάκι, με αντίγμα στη βάση του λαιμού, ταιριάζει ξεχωριστά σ' ένα ψηλό λαιμό, που συνοδεύεται, από μάλλον στενές πλάτες.
2) Ένα ντεκολτέ ίσιο και εστραβηγμένο πάνω στους ώμους, για βραδυό φόρεμα, κατορθώνει να ισορροπήσει ικανοποιητικά ένα πολύ μακρύ λαιμό.
3) Αυτό το ανάλαφρο φρου-φρου από σιφόν, πάνω σ' ένα ανοιγμένο, λίγο απομακρυσμένο από τη βάση του λαιμού, είναι ότι χρειάζεται, για να προβάλλει ένα ψηλόλγνο κύκνειο λαιμό.

Μια
εύεργεσία
για το
δέρμα σας

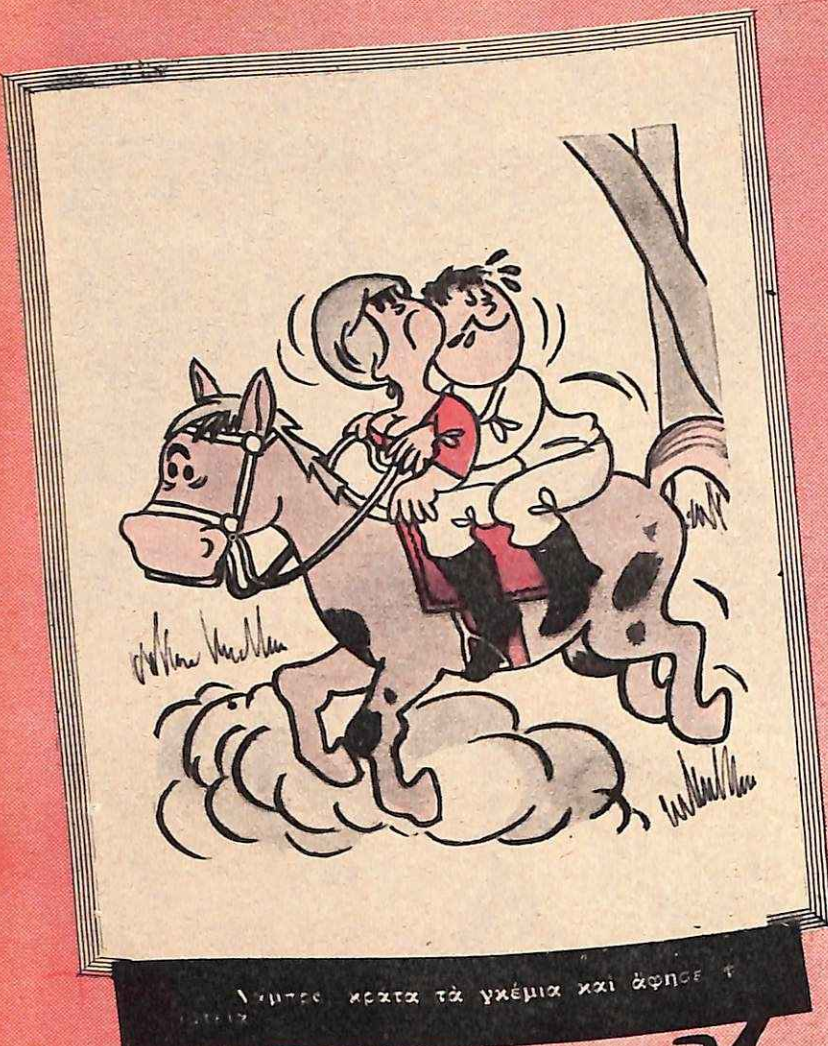
Το δέρμα του προσώπου σας, με τη χρησιμοποίηση της Λοσιόν ΣΕΡΚ, γίνεται άμέσως καθαρό, δροσερό, τρυφερό και σας δίδει τη λαμπερή όψη της νεότητας. Η Λοσιόν ΣΕΡΚ ζωογονεί την επιδερμίδα με την απελευθέρωση των κλεισμένων πόρων από τη σκόνη και τα υπολείμματα του μακιγιάζ. Δυναμώνει τα κύτταρα του δέρματος και του δίδει εξαιρετική χάρη. Το αποτέλεσμα της καθημερινής περιποίησής του με την Λοσιόν προσώπου ΣΕΡΚ, αποδεικνύει το ΤΕΣΤ-ΣΕΡΚ μ' ένα απλό θαμβάκι

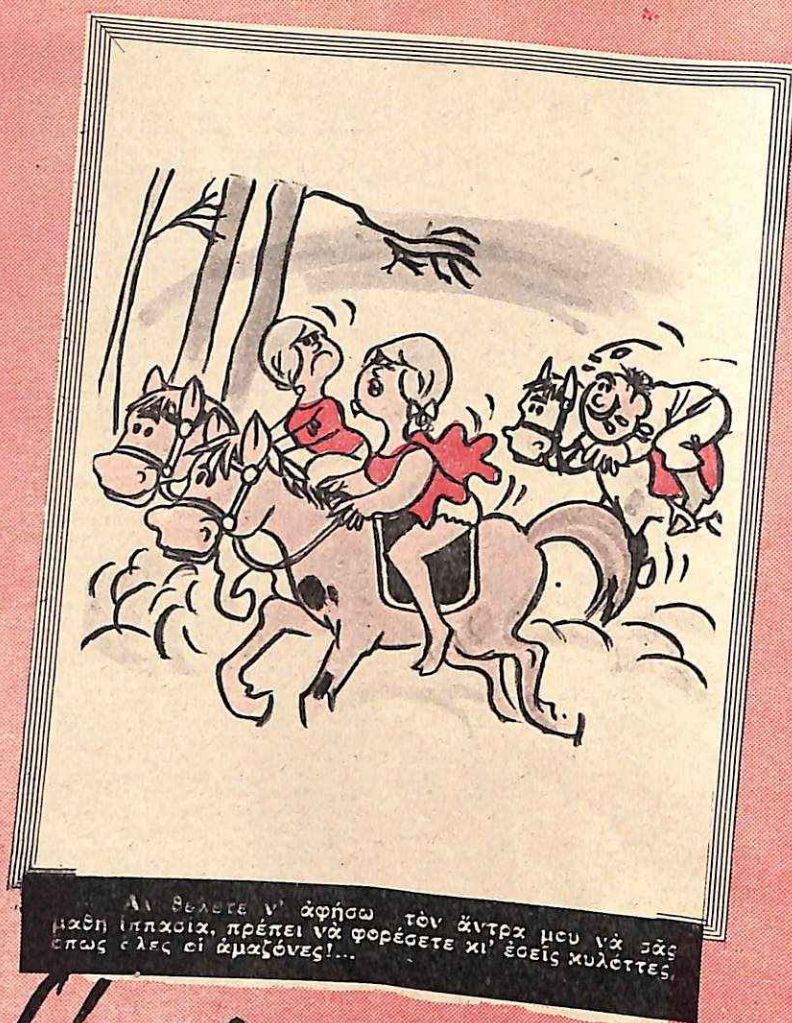
* Στην αρχή πλένουμε το πρόσωπο για να καθαριστεί τελείως.
* Κατόπιν βρέχουμε ένα κομμάτι θαμβάκι με Λοσιόν ΣΕΡΚ και κάνουμε μασάζ στο δέρμα.
* Το θαμβάκι θα μαυρίσει και το δέρμα θα μείνει ολοκάθαρο και δροσερό. Είναι μια πραγματική ευχαρίστηση.

SCHERK

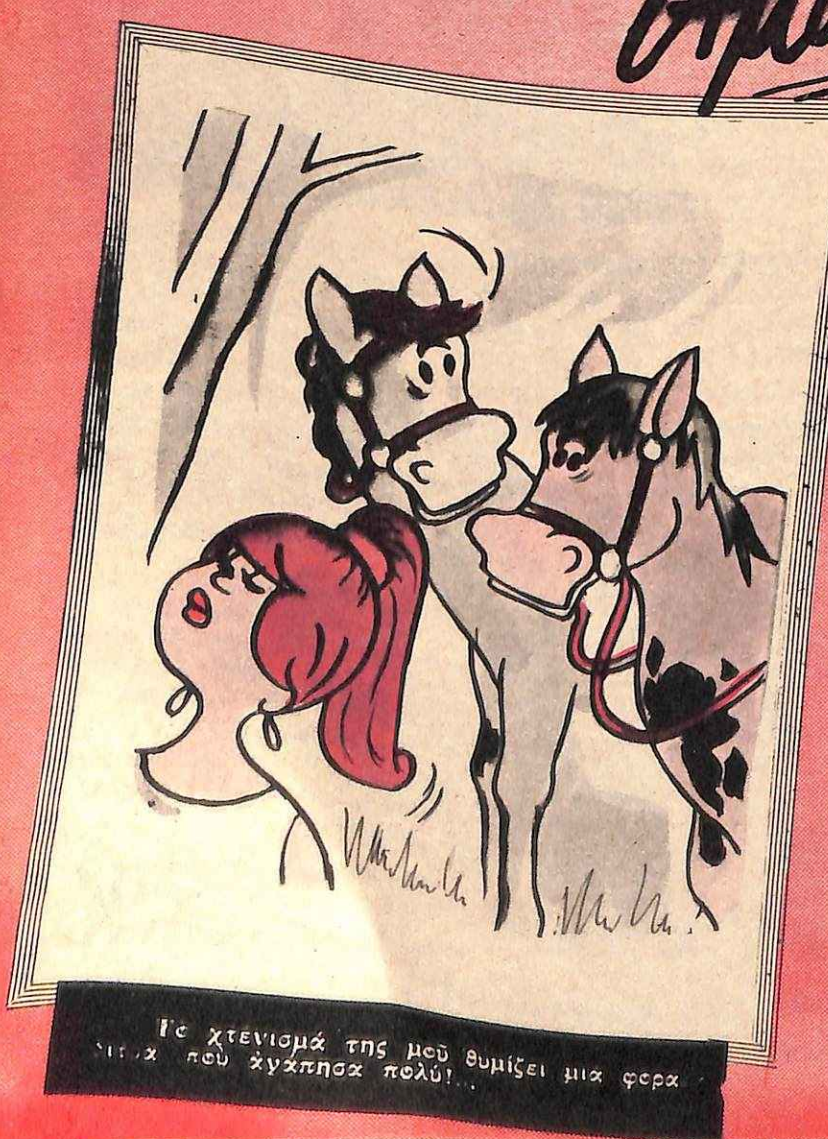
Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

Λύτρες κρέατα τα γκέμια και άφρονες...

Αν θέλετε ν' αφήσω τον άντρα μου να ζει όπως σας είπα, πρέπει να φοράτε κι' εσείς κυλότες...

Γε χτενισμά της μου θυμίζει μια φορά που άγκνησα πολύ!

— Κάθισε καλά στη σέλλα σου, 'Ανδρέα!...

Η ΚΟΥΤΑΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΥΣΣΙΝΟ

ΜΙΑ φορά, πριν από χρόνια, η μητέρα μου είχε μια ξύλινη κουτάλα, δυο βαζάκια με γλυκό βύσσινο και τρεις κότες στην ταράτσα. Η κουτάλα ήταν για ν' ανακατεύει τη φάβα, τα βάζα με το γλυκό για τους επισκέπτες και οι κότες για να κάνουν κανένα αυγό. Αυτές όμως δεν κάνανε ούτε τσόφλι. Τώρα, βέβαια, όταν τους κλπίνε, κάνανε και κανένα αυγό, αλλά αυτό γινότανε πολύ σπάνια. Πάντως, έχω προσωπικά, δεν τους κρατούσα καμιά κακία. Η μεγάλη μου συμπάθεια, όμως, ήτανε τα δυο βαζάκια με το γλυκό. Όσο για την κουτάλα, την αντιπαθούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου.

Κάποιο πρωί, η μητέρα μου, έφυγε και πήγε σε μια δουλειά. Και μια και βρέθηκε μοναχός στο σπίτι μου, ξεμοναχιάσα τα βαζάκια, πήρα ένα κουτάλι της σούπας και στρώθηκα ο καλός σου και να τα βαζάκια! Άσπρο πάτο!...

Το απόγευμα ήρθαν επισκέψεις κι' η μητέρα μου θέλησε να τις κεράσει. Άνοιξε τα βαζάκια, αλλά που το γλυκό! Καταντροπιάστηκε. Τους βόλεψε όπως-όπως κι' όταν φύγανε, πήρε την κουτάλα κι' άρχισε την ανάκριση.

— Γιαννάκη, ποιος έφαγε το γλυκό;
— Δεν ξέρω, είπα. Ρώτησε και τον Κώστα και θά σου πη...
— Μά ο αδερφός σου δεν τα τρώει τα γλυκά, είπε η μητέρα.
— Άπλά! Τά τρώει και τα παρατρώει!
— Που το ξέρεις;
— Τον είδα με τα μάτια μου! Να φιλήσω σταυρό;
— Για φίλα!
Φίλησα σταυρό και ήσυχασα. Ύστερα άρπαξα τη μπάλλα μου και πήρα τους δρόμους. Όταν γύρισα, είδα τον αδερφό μου, που πήγαινε μονόπαντα και καταλάβα, πως είχε δουλέψει η κουτάλα. Ξέχασα να σας πω ότι το συνηθίζαμε πάρα πολύ να πηγαίνουμε μονόπαντα, κάθε φορά που δούλευε η κουτάλα.

— Βρέ σύ, είπε, εγώ έφαγα το γλυκό;
— Άμ' ποιος; Έγώ;
— Και φίλησες και σταυρό.
— Γιατί να μη φιλήσω; Με το δικό μου, δηλαδή;
Δάγκωσε το χέρι του σ' αλυσασμένους. Αυτό το συνήθιζε πάρα πολύ, κάθε φορά, που ήθελε να με δείρη και δε μπορούσε.

— Βρέ φουκαριά, μου είπε, αν σε ξεμοναχιάσω, θά σε σπάζω στο ξύλο. Νάχες χάρη, που είναι μέσα η μητέρα. Άν φύγει, όμως, κήκες! Κι' εγώ θά πηγαίνω μαζί της! Κορόδο είμαι!

Τον παράτησα και πήγα στην κουζίνα, κοντά στη μητέρα μου, που έφτιαχνε φάβα και την ανακένε. Μόλις με είδε, σήκωσε την κουτάλα και είπε:

— Γιαννάκη, μου φαίνεται ότι εσύ έφαγες το γλυκό. Λέγε, τόφαγες ή όχι;
Με πήρανε τα κλάματα.
— Γιατί κλαίς; ρώτησε. Φοβάσαι την κουτάλα;
— Όχι, αλλά κλαίω επειδή με πνίγει το δικό μου.
Με κύτταξε καλά-καλά και ξανάβαλε την κουτάλα στην κατασάραλα.

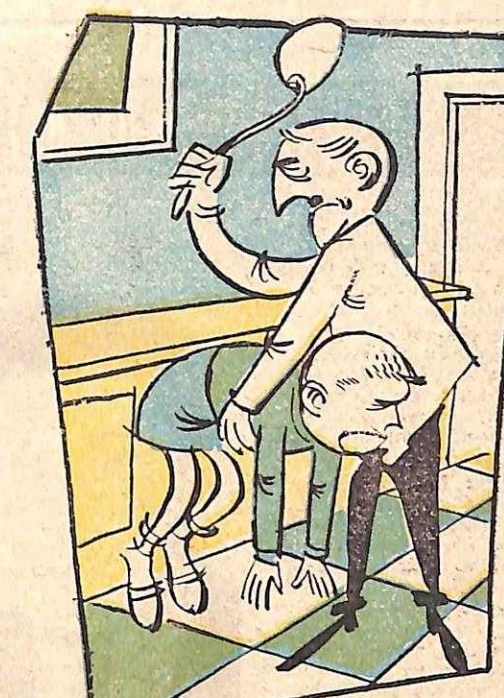
— Καλά, σώρα τώρα, είπε. Σε πιστεύω. Πάψε, γιατί μου πήρες τ' αυτιά. Πάρε το καλαμπόκι και πήγαινε στην ταράτσα να το ρίξεις στις κότες.

Ανέβηκα στην ταράτσα — τις κότες τις είχαμε μέσα στο πλυσταριό — έρριξα το καλαμπόκι και πέρασε με τα μούτρα. Και εκεί που τις θαύμαζα για την δρεζί τους, μπαίνει ο Κωστάκης, ο αδερφός μου, και κλείνει την πόρτα πίσω του.

— Λέγε τώρα, είπε. Ποιος έφαγε το γλυκό;
— Εγώ μιά φορά δεν τόφαγα.
— Ετσι, έ...
— Μάλιστα!...

Και μ' αρχίζει ένα ξύλο, που κόντευε να γκρεμιστή το πλυσταριό. Κι' όνι μόνο αυτό, αλλά αγρίεψαν κι' οι κότες και κάνανε σαν παλαβές. Ή αλήθεια είναι ότι φάγανε κι' αυτές με την ψυχή τους, γιατί είχανε μπερδευτή μέσα στη φασαρία. Βέβαια, το γεγονός ότι μοιρά-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

στηκα το ξύλο με τις κότες, δεν ήτανε και τόσο συμφορτικό για μένα, γιατί, βέβαια, φάγανε τις μισές κλωτσιές, αλλά από την άλλη ξεφώνισαν τόσο πολύ, που σκέπαζαν τις δικές μου φωνές. Γιατί, αν δε φώναζαν πολύ, θα μ' άκουγε πιο γρήγορα η μητέρα μου και θα με γλύτωνε. Αυτό το σκέφτηκα την άλλη μέρα κι' έδωλα το συμπέρασμα ότι δεν τους είχα καμιά υποχρέωση.

Το ίδιο βράδυ, όμως, ήρθε ο πατέρας με το θείο Όλμπιο, τον αδερφό του κι' αφού μάθανε τα καθέκαστα, άρχισαν πάλι οι ανάκρισεις.

— Το γλυκό ίσως να μην έχω καμιά αξία, είπε ο θεός Όλμπιος. Εκείνο, που έχει σημασία, είναι το ψέμα!

— Μάλιστα, είπα.

— Κι' αφού συμφωνείς, Γιαννάκη μου, είπε ο θεός, λέγε ποιος έφαγε το γλυκό.

Θυμάμαι ότι τον κύτταξα καλά-καλά και μου ήρθε να τον μουτζώσω, αλλά θυμήθηκα την κουτάλα και το μετάνιωσα.

— Έμ' τότε, είπα, αφού δεν τόφαγα ούτε εγώ, ούτε ο Κώστας, τόφαγε η γάτα!

— Τρώει βύσσινο η γάτα;
— Γιατί να μην τρώει; Κουμάντο στα γούστα της θα κάνουμε;
— Ο θεός Όλμπιος τάχασε και γύρισε στη μητέρα μου:
— Ηλέκτρα, είπε. Πόσων χρόνων είναι ο Γιαννάκης;
— Δέκα. Γιατί ρωτάς;
— Περίεργο, είπε ο θεός Όλμπιος. Τόσο παιδί, και να υποκρίνεται τόσο τέλεια; Να μου το θυμήθεις! Αυτός δε θα γίνη καλός άνθρωπος. Θα καταλήξει στη φυλακή!

Σταυροκοπήθηκα οικογενειακώς κι' εγώ μαζί τους.

— Χριστός και Παναγιά! είπε η μητέρα μου. Τότε πρέπει να τον προσέδουμε!...

Κι' επειδή ο θεός Όλμπιος ήτανε ο σοφός μέσα σ' όλο το σό', κρεμαστήκανε από τα χείλη του. Στο τέλος, αφού έβυσε το κεφάλι του κάμποσο, πήρε μια μεγάλη απόφαση:

— Θα τον πάρω μαζί μου, στο σπίτι μου και θα τον κρατήσω καμιά δεκαριά μέρες. Φέρτε μου και την ξύλινη κουτάλα!

Μου φτιάσανε στα γρήγορα το μογαλάκι μου κι' ετοιμαστήκαμε για την αναχώρησι. Την ώρα, όμως, που φεύγαμε, ακούσαμε κακαρίσματα κι' η μητέρα μου έτρεξε στην ταράτσα. Σε λίγο κατέβηκε με τρία αυγά.

— Βρέ μυστήριο πράγμα, είπανε όλοι. Αυτές δε γεννούσανε την ημέρα και τώρα τα κάνουνε μαζεμένα βραδιάτικα!...

— Ή είναι το σό' τους να γεννάνε βραδυνές άδρες, είπα, ή είναι από τις κλωτσιές!

— Σκασμός, είπε ο θεός Όλμπιος και ξεκίνησανε.

Πάντως από κείνο το βράδυ οι κότες μας έκαναν τόσα πολλά αυγά, που δίνανε και στις γειτονίσσες!

★

Στο σπίτι του θείου Όλμπιου, κάθισα δέκα μέρες. Κι' αυτές οι δέκα μέρες μου μείνανε αξέχαστες. Δούλεψα κουτάλα και τιμαρία, που πήγε κομπός. Νά και τούτη, να κι' εκείνη!...

— Θα ξαναπής ψέματα;
— Όχι!

— Γύρνα να τις φας!... Θα ξαναπής ψέματα;
— Είπαμε όχι. Κουφός εισαί!...

— Ξαναγύρνα να τις φας, που με είπες κουφά!
— Δεν το είπα μετά βεβαιότητας. Έρώτησα...
— Σκασμός! Θα ξαναπής ψέματα;
— Μήπως βαρυσκαυότε, θεί Όλμπιε;
— Σκασμός! Άν δε γίνης άνθρωπος, δεν πρόκειται να βγής ζωντανός από δω μέσα. Θα σε κάνω υπέρμαχο της αληθείας!

Τότε και τόκανε. Κι' όταν με ξαναπήγε στο σπίτι μου, είχα γίνει αγνώριστος.

— Μα πως είναι έτσι; τον ρώτησε ο πατέρας.

— Δηλαδή;
— Σά να μου φαίνεται πως αποδρακώθηκε.
— Μαρε είναι μιά χαρά! είπε ο θεός Όλμπιος.

Αυτά είπε κι' έφυγε. Εκείνες οι δέκα μέρες, όμως, έπαιξαν τον πιο αποφασιστικό ρόλο στη ζωή μου κι' ως πέρασαν χρόνια!...

★

Πολλά και διάφορα έπαθα από τότε, αλλά ποτέ δε βαρυνόκομψα. Αντίθετα, μάλιστα, ήμουν ευχαριστημένος και θυμόμουν πάντα μ' αγάπη το θείο Όλμπιο, που μ' έκανε έναν εκλεκτό άνθρωπο, απέναντο μονίμως και αξιοπρεπή σαν τουρίστα, που έρχεται στην Ελλάδα με αυτοστόπ και παίζει μαντολίνο στην οδό Σταδίου για να οικονομήσει μιά τυροπιτά στα τρία. Και πολλές φορές πήρα την απόφαση να πάω να τον δω, αλλά επειδή είχε αλλάξει γειτονιά και το λεωφορείο τώρα έκανε 2,40 δεν τ' αποφασίζα.

— Δεν περάει, έλεγα, μόνος μου. Που θα πάει; Θάρβουν και καλλίτερες εποχές, που θα οικονομήσουμε τις 4,80 του άλλοτε - ρετούρ. Μιά

μέρα θα εκτιμηθώ θ' άκέραιοι χα-
ρακτηρές μου.
Και νά που αυτή ή μέρα ήρθε.
Δηλαδή, δέν ήτανε ακριβώς ήμέρα,
ήτανε νύχτα περίπου κι' εκεί που
περπατούσα, ένοιωσα ότι πετούσα.
Δηλαδή, έφαγα ένα χτύπημα στα ό-
πισθια κι' άκουσα ένα φρενάρισμα.
Έτσι γνώρισα τη δεσποινίδα Νίτσα
Λιρίτσα.

— Χτυπήσατε; με ρώτησε.
— Ελαφράς, είπα. Άλλωστε τό-
σημέρι όπου μου την έδωσε τό φτε-
ρό του αυτόκινητου σας, έχει δο-
κιμαστή ύπερ τό δέν...
Και τής έξήγησα τίμια και ειλι-
κρινά όλο τό Ιστορικό τής κουτά-
λας και του βύσινου κι' άκόμη τόν
αποφασιστικό ρόλο που έπαιξε στη
ζωή μου ή κατήχησι του θείου Ο-
λύμπιου. Τής είπα άκόμη ότι σ'
όποια δουλειά κι' άν πηγαίνω, με
πετάνε με τίς κλωσές, γιατί τούς
λέω τήν αλήθεια κατάμουτρα.

— Μά έσείς είσατε έκτακτος!
είπε τό τέλος. Μοιάζεται σά να
έχετε έρθει από άλλο πλανήτη. Έ-
μπάτε στό αυτόκίνητο!...
★
Μπήκα και ξαναμπήκα πολλές
φορές και είπαμε και για τούς άνε-
μους και είπαμε και για τά ύδατα
του Μαραθώνος, τά οποία δημ.οργ-
γούν πεντάβολα στους νεφρούς και
κάποιο βράδυ άνασταναίε ή Λίτσα.

— Ά! Γιαννάκη μου, είπε, Πάς
θα γίνω να σέ κρατήσω κοντά μου
σ' όλη μου τή ζωή; Τά λες τόσο ώ-
ραία, που ξεκαρδίζομαι στα γέ-
λια!...
— Νά με παντρευτής, για να μην
έκτεθα κι' άλλος! Για σκέψου να τό
μάθω ο θεός Όλύμπιος; Τί θα πη;
Μέ κύτταζε καλά - καλά και με
φίλησε.

— Γιατί όχι; είπε. Θα σέ παν-
τρεψώ. Στο κάτω - κάτω έχει κα-
τάμα έργοστάσιο ο μπαμπάς. Να
σε βάλω να επιβλέπης τούς έργα-
τες. Συμφωνώ;
— Άκού λέει! Μέχρι που θα του
όργανώσω και άπτεργίες.
— Καλέ είσαι τρελλός; είπε ή
Λίτσα.

— Όχι, θέλω να πώ...
— Νά μην πής τίποτα! Αύριο
τό βράδυ έχω τά γενέθλιά μου.
Θά σέ παρουσιάσω, λοιπόν,
στους δίκους μου και στόν κύκλο
μου. Είναι εύκαιρία.
— Και μεγάλη μάστιγα.
— Εκείνο τό βράδυ έμεινα ξάγρυ-
πνος από τή χαρά μου.

★
Τήν άλλη μέρα, στις 8 και 5', πα-
ρουσιάστηκα στό σαλόνι τής Λί-
τσας. Στις 8 και 10' άκουσα τόν
πατέρα πής, που έλεγε:
— Λίτσα, που διάβολο τόν βρή-
κες και μού τόν κουβάλησες αυτόν
έδώ μέσα;
— Μπαμπά, παραφέρεσαι, είπε ή
Λίτσα. Πρόκειται να τόν παντρευ-
τώ...
— Άγρίψε ο γέρος.

— Αν τό ξαναπής, θα πάω να σέ
κλείσω στό φρενοκομείο, φώναζε ο
κύριος Λιρίτσας.
Από κάτι τέτοια δέν ιδρώνουν τ'
αυτιά μου. Επίσης, λοιπόν, μία γω-
νία και κυττούσα γεμάτος αγαλλί-
σια. Η Λίτσα όμως, πηγαίνονχο
τανε άνεμεσα στους καλεσμένους
της και σέ μένα, γεμάτη χάρη. Πό-
τε - πότε, οι καλεσμένοι της γυρί-
ζανε και με κυττούσαν, χαμογελόν-
τας ειρωνικά. Και σέ μία στιγμή,
με πλησίασαν δύο τρεις από δού-
τους.

— Δηλαδή, είπε ο ένας, άν σάς
παραδώσουμε μερικές κότες, που δε
γίνονται ταχτικά, αναλαμβάνετε ή
πενθύνω να τίς κάνετε να γενούν;
Κατάλαβα ότι ή Λίτσα τούς τά
είχε πη όλα και θυμάσα λιγάκι.

— Βέβαια, είπα. Με τή διαφορά
ότι χρειάζεται και ο άνάλογος καυ-
γάς.
— Κι' έφ' όσον εξασφαλίσω
τόν καυγά, τό αναλαμβάνετε ύπευ-
θύνω;
— Βέβαια, απάντησα. "Αν μάλι-
στα ο καυγάς γίνη με μεγάλη έπι-
τυχία και παρρησιόκατα, σάς δη-
λώνω ύπευθύνω ότι θα κάνετε κι
έσείς αούό.

— Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

★
Τόν κακό σας τόν καιρό! φώ-
ναζε.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΛΙΧΟΙ

ΑΝΑΓΕΛΛΟΥΜΕ σήμερα δυό
ευχάριστες ειδήσεις, που θα
χαροποιήσουν τούς φίλους του
λαϊκού τραγουδιού:

Η πρώτη αφορά τό «έν δια-
στάσει μέχρι χτες καλλιτεχνικό
ζευγάρι Στ. Καζαντζίδη - Μαρι-
νέλλας. Οι δυό καλλιτέχνες, που
ήταν χωρισμένοι, συμφιλιώθηκαν
και θ' αρχίσουν πάλι τή συνερ-
γασία τους.

Πληροφορούμεθα δέ, ότι ύπε-
γραψαν συμβόλαιο και, τήν 19η
Μαΐου, θα έγκαινιάσουν τή sai-
ζόν σέ νυχτερινό κέντρο τών Τζι-
τζιφιών, μαζί με τό Γιώργο Ζαμ-
πέτα.

Η δεύτερη ειδήσις αφορά τόν
έκλεκτό λαϊκό συνθέτη Γιώργο
Μητσάκη. Η μεγάλη πρωταγωνί-
στρια του Χόλλυγουντ Σίρλεϊ
Μάκ Λέην, που πέρασε αυτές τίς
μέρες απ' τήν Άθήνα, άκουσε τά
τραγουδία του και τίς διπλοτην-
νιές του και τόσο ένθουσιασθηκε,
ώστε τόν κάλεσε στό ξενοδοχείο
της, για να τήν έννημερώσει σχε-
τικά με τήν έλληνική λαϊκή μου-
σική.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άρκετά ώραία ή πρώτη καλο-
καιρινή παραγωγή. Νά μερικά ά-
ξιόλογα δείγματα:

1) «Κάποιο πρωινό στόν Πει-
ραιά». Μουσική Μίκη Θεοδωράκη.
Στίχοι Χρ. Κολοκοτρώνη. Τρα-
γουδά ο Π. Γαβράς.

2) «Στό έρμιο λιμάνι». Του
Μ. Θεοδωράκη. Τραγουδά ή Ρία
Κούρτη.

3) «Δάκρυ». Μουσική Κ. Κλά-
βα. Στίχοι Άλ. Αλεξοπούλου.
Τραγουδά ή Δημ. Μπαξεβανά-
κης.

4) «Πάρε τόν πόνο μου, αούή».
Μουσική Άλ. Γεωργιάδη. Τραγου-
δά ή Γιάννης Βογιατζής.

5) «Χτυπά τά τζάμια ή βορ-
χή». Μουσική Άλ. Γεωργιάδη.
Τραγουδά ή Κρύσταλ.

6) «Καστανιέττες και κιθά-
ρες». Στίχοι Κ. Μάνση. Μουσική
Άλ. Γεωργιάδη. Τραγουδά ή
Κρύσταλ.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Νέα παραγωγή λαϊκών τραγου-
διών πλημμύρισε τήν αγορά και
όι έμποροι δίσκων κάνουν χρυσές
δουλειές. Ξεχωρίζουμε τά καλύ-
τερα:

1) «Κλάψε καρδιά μου όρφα-
νή» και «Άν ξενιτευτήκες». Μου-
σική Στ. Καζαντζίδη. Στίχοι Χ.
Κολοκοτρώνη. Τραγουδά ο Στέ-
λιος Καζαντζίδης.

2) «Πέτρα θα ρίξω πίσω». Μου-
σική - στίχοι Τόλη Καλδάρα.
Τραγουδούν ο Στ. Καζαντζίδης
και ο συνθέτης.

3) «Φαρμακωμένο δάκρυ». Στί-
χοι - μουσική Γ. Λαύκα. Τραγου-
δά ή Πόλυ Πάνου.

4) «Τόν όρκο που σού δίνω»
(τσιφτετέλι). Στίχοι - μουσική
Άννας Βασιλείου. Τραγουδά ο
Έμμ. Άγγελόπουλος.

5) «Γιατί με γέρασες». Μου-
σική Στρ. Άτταλίου. Στίχοι Ι.

Ο διάσημος Άμερικανός τρα-
γουδιστής Πάλ Άνκα, που κερ-
δίζει από τούς δίσκους του τό
μυθώδες ποσό των 2.400.000 δρχ
τίν εβδομάδα.

Κάλλια. Τραγουδά ή Γιώτα Λύ-
δια.

6) «Όλοι μάς μισούν» και
«Κάθε μέρα κλαίς». Το πρώτο σέ
στίχους - μουσική Ν. Δαλέζιου,
Γ. Κόρου και τραγουδι Μ. Μενι-
διάτη. Β. Γκίκα. Το δεύτερο
σέ στίχους - μουσική Άννας Βα-
σιλείου Ν. Δαλέζιου, τραγουδούν
οι Έμμ. Άγγελόπουλος και Άν-
να Βασιλείου.

7) «Μιά φυλακή στενάζει»
(ζεϊμπέκικο). Μουσική Άπ. Καλ-
δάρα. Στίχοι Εύτυχίας Παπα-
γιαννοπούλου. Τραγουδούν ο Πά-
νος Γαβράς και ή Ρία Κούρτη.
Τό τραγούδι αυτό είναι άφιερω-
μένο στό φυλακισμένο ιδρυτή τής
«Αθηναϊκής» κ. Ι. Γ. Παπαγεωρ-
γίου.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Ο «Λιάκος» (κλέφτικο).
Στίχοι - μουσική Κ. Σκαφίδα -
Άσ. Παπαθεοδώρου. Τραγουδά ο
Κ. Σκαφίδα.

2) «Έσείς πουλιά του κάμ-
που» (τοσάμικο). Στίχοι - μουσι-
κή Ήλίας Καλιντήρη. Τραγουδά ή
Τασία Βέρα.

3) «Τό κορίτσι σου κυρά μου»
(συρτό). Στίχοι - μουσική Εύ.
Σκουρτανιάδη. Τραγουδά ο Δημ.
Ζάχος.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) Ούνο πέρ τούτε» ("Ενας για
όλες). Τραγουδά ή Τόν Ρένις.

2) «Γιού αρ δη ρήζον αί-εμ
λίβιν» ("Εσύ είσαι ή αίτια που
φεύγω). Στίχοι - μουσική Μόμψυ
Ντάρριν. Τραγουδά ή ίδιος.

3) «Μάιν κάλρεντ μπουκ» (Τό
χρωματιστό μου βιβλίο). Στίχοι-
μουσική Τζόνι Καντερ - Φ. Έμπ.
Τραγουδά ή Τζάρτζ Τσακίρης.

4) «Έ λάρ όφ λίδιν του ντού»
("Εχω άρκετά να κάνω στη ζωή).
Στίχοι-μουσική Λ. Άνταμ-Τσάρλ
Στρέιζ. Τραγουδά ή Τζ. Τσα-
κίρης.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

— Παρομοίως!
Έγινε σούσουρο βέβαια και μα-
ζεψήκανε όλοι γύρω μου.

— Μά τι συμβαίνει; ρώτησε ή
μητέρα τής Λίτσας.

Τής τά έξήγησα όλα.

— Μά τί συζητήσεις είναι αυ-
τές; είπε. Είμαι τόσο κουρασμένη,
που μούρχειται να πείσω κάτω!

— Κακώς, είπα. Έχετε τρεις υ-
πέρτριες, που θα ξεθεωθήκανε.

— Κι' εγώ τί έκανα; είπε.

— Καθόσατε και βλέπατε, άν
γίνονταν όλα όπως πρέπει. Δηλαδή,
σπουδαία τά λάχανα! Έδώ άν υ-
πάρχει κάποιος κουρασμένος, αυτός
πρέπει να είναι ο σύζυγός σας.

— Καλέ, έσείς είσατε για δέ-
σιμο! φώναζε σέ μία στιγμή. "Ωστε
μόνο ο άντρας μου κουράζεται;

— Βέβαια! Κι' άν τό καλοεξετά-
σουμε, ούτε κι' αυτός άγνοείται,
γιατί ένας άνθρωπος, που κινείται
και κουράζεται δε σκαρώνει τέτοιες
καλιές!... Ο θεός Όλύμπιος.

Είχα σκοπό να πώ πολλά άκό-
μη, αλλά δέν πρόλαβα να συνεχί-
σω, γιατί μ' άρπαξε ένα χέρι απ'
τό γισκά - τό χέρι του κυρίου Λι-
ρίτσα - και με ταρακύνισε.

— Βρέ σύ, φώναζε, δει στό διά-
ολο κι' εσύ κι' ο θεός σου ο Όλύ-
μπιος, που θα μού πής έμένα πώς
έχω κοιλιά!

Με πετάξανε έξω και πήρα μού-
ρο δρόμο. Από πίσω μου άκουσα
τή φωνή τής Λίτσας, που φώναζε:

— Γιατί τόκανε αυτό, Γιαννάκη
μου; Γιατί;...

★
Τήν άλλη μέρα, όταν πήγα στό
σπίτι του θείου Όλύμπιου, βρήκα
μόνο τή θεία μου και μία παυτέ-
λεια, που δε χόρταινα να τήν κυτ-
τάζω.

— Δέν είναι εδώ ο θεός σου,
παιδιάκι μου, είπε ή θεία Βασιλική.

— Πού είναι;

— Στη φυλακή. Δέν τάρθαβε;

— Όχι.

— Βέβαια. Είναι ένας χρόνος.

— Και γιατί;

— Πήγαμε να τόν δής και θα
στά πη ο ίδιος.

Τήν άλλη μέρα κι' άλλος συναντή-
θηκα με τόν θείο Όλύμπιο στό σί-
δερα τής φυλακής. Είχε γεράσει λί-
γο, αλλά κατά τ' άλλα σκετόκανε
μία χαρά. Είπαμε πολλά και διά-
φορα, γιατί δέν ήθελα να τόν ρωτήσω
αμέσως για τήν αίτια, που τόν εί-
χανε μέσα και στό τέλος τόν μι-
λησα και για όσα έγιναν στό σπι-
τί τής Λίτσας.

— Αμάν, τί έκανες, βρέ παιδί
μου; είπε. Φέρθηκες χαζά!

— Κι' έκείνο τό δεκάημερο, που
με μάθαινες να λέω τήν αλήθεια;

— Πάψω τό μυαλό μου για να θυ-
μηθώ και μόλις θυμήθηκε, κοπάνησε
τό κεφάλι του στόν τοίχο.

— Βρέ τί πήγα κι' έκανα! μου-
μούρισε. Σού κατάρρεμα τή ζωή,
για δύο βαζάκια γλυκό.

— Γιατί;

— Γιατί ήσωνα τόσο καπάτσος,
τόσο ύποκριτης, τόσο ψεύτης, τό-
σο κλέφτης, που άσφαλός θα πή-
γαίνες πολύ μπροστά. Θα ξεπερνά-
σες άκόμα κι' έμένα στην κλειψιά!...

Κοπήκανε τά γονατά μου, καθώς
τόν άκουγα και μιλούσε.

— Ωστε κλέψατε; ρώτησα.

— Άμ' τί έκανα; είπε ο θεός Ό-
λύμπιος. Είδα κι' άποείδα ότι δε
γίνεται τίποτα με τήν τιμιότητα
και, στό τέλος, αποφάσισα κι' έ-
κανα τή μπάζα μου. 2½ εκατομύ-
ρια έθαγα!

— Νά, αλλά πήγατε φυλακή.

— Κολοκύθια, είπε περιφρονητι-
κά. Έφαγα τρία χρόνια. Έκανα
τό ένα, μού μένουν άλλα δύο. Κο-
λοκύθια στό πάτερο! Θα βγάλω
και τήν περάσω μτέκια. Νά, γιατί
σου λέω ότι πήγες άδικωχάμενος!

Τόν παράτησα και βρήκα στό
δρόμο με τό μυαλό συνηνερισμένο.
Κι' όταν έφτασα στην Ομόνοια
στάθμα σέ μία γωνία κι' έβαλα τίς
φονές!

— Ζήτω οι κλέφτες! Ζήτω ο άρ-
χικλέφτης ο θεός Όλύμπιος. Κά-
τω οι έυλικες κουτάλες και τά βα-
ζάκια με τό βύσινο!

— Από εκεί και πέρα δε θυμάμαι
τίποτ' άλλο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Κάτι φεύγει με τήν ψυχή πλημ-
μυρισμένη από άπογοήτευσι. Ξανα-
ρίχνεται με μανία στό χορό. Ο Πε-
πίτο πηγαίνει να τή συναντήσει στο
Ιατρείο και τής ζητάει να φυγή μαζί
του για τή Νότιο Αμερική, όπου
είναι δώση μία σειρά από ταυρομαχι-
ες. Η Κάτι άρνιέται κι' ή καινούρη-
για συνάντησή τους καταλήγει σέ ο-
ριστική ρήσι. Αργότερα, ή Κάτι
παίρνει ένα γράμμα από τό μανά-
τζερ του Πεπίτο. Ο ταυρομάχος
της ζητάει άγρίογιο προκειμένου να
παντρευτή μία πλούσια Μεξικανή
και ο μανάτζερ του τήν παρακαλεί
να υπογράψη διάφορα έγγραφα που
της στέλνει. Τήν πληροφορεί ταύτο-
χρονα ότι ο Πεπίτο είχε μία σειρά
από άποτυχίες κι' ότι άποσύρθηκε
όριστικά από τήν άρένα. Η Κάτι
υπογράφει χωρίς να διαστράψη
τά έγγραφα. Δέ θέλει να ξέρη τί-
ποτα για τόν ταυρομάχο, για τόν
όποιο αισθάνεται μόνον άφidia. Με-
ρικούς μήνες αργότερα, έφερε στόν
κόσμο ένα κορίτσι, που τό έμπιστε-
θηκε στη μητέρα του Γκρίτσα. Ο
Πεπίτο δέ θα μάθαινε ποτέ τίποτα
γι' αυτό τό παιδί.

Τίς περιόδους έσωτερι-
κής ήρεμίας και δημιουργί-
κής έργασίας, τίς διαδε-
χθηκαν άλλες που ήταν
γεμάτες έννευρισμό και λυγρό.
Δέν κατάφεραν να βρή τή γα-
λήνη, που, ώστόσο, τήν ποθούσε.
Στό βάθος, ή ζωή του δέν ήταν
παρά μία ήπια που συνεχιζόταν,
μία αδιάκοπη κι' άπεγνωσμένη πά-
λη έγνάντιον του ίδιου του έαυτού
του, που ή Κάτι δέν τήν κατάλαβε
παρά μόνον όταν ο Γκρίτσα τή
έξέφρασε μ' ένα χορό.

Βοήθονταν τότε στό Λονδίνο.

— Καί πώς τόν λές αυτό τό χο-
ρό σου, Γκρίτσεν; τόν ρώτησε
όταν τήν τό άνάγγειλε.

— Μοντέρνο Γένεσις.

— Άλλ' οι άνθρωποι δέν θα κα-
ταλάβουν!

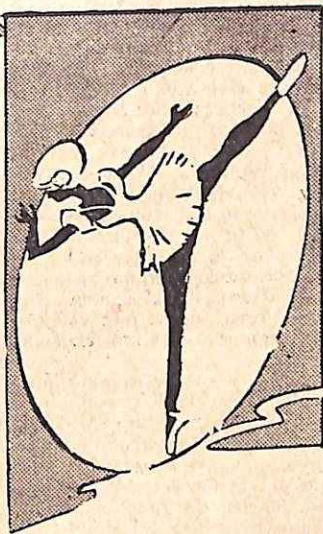
— Σίμφωνοι. Γι' αυτό θα ξανα-
διαβάσουν τή Βίβλο.

Η Κάτι άκολούθησε τή συμβουλή
του. Με τό χορό του ο Γκρίτσα ή-
θελε να παραστή τήν πάλη του
Γιαχόβ και του Έωσφόρου. Πό-
σο χροιάστηκε να δουλέψουν
για ν' άποδώσουν αυτό τό χορό!
Έπρεπε να κάνουν χιλιάδες φο-
ρές τήν κάθε κίνηση. Πολλά χρο-
νιά άργότερα, ή Κάτι σκεφτόταν
πώς δέν στάθηκε όσο έπρεπε δυ-
νατή, για να σώση τόν Έωσφόρο,
που ήταν ο Γκρίτσα και που, ώσ-
τόσο έπιθυμούσε όσο τίποτα άλ-
λο τή σωτηρία του.

— Ξέχασε τή χάρη και τήν ευ-
λυγισία σου, τής είχε πη. Είσαι
από άπόσπλι, ένα έξοφ, μία λόγ-
χη! Δέν έχεις κλειδώσεις... Ποέ-
πει να με νικήσης!

Ο χορός αυτός είχε πολύ με-
γάλη επιτυχία.

Προτού φύγουν από τήν Εδω-
πη, για τή μεγάλη περιόδεια στην
Άμερική, έδωκαν μία παράσταση
ύπερ τής φιλανθρωπικής εταιρίας
του Μάντσεστερ. Τά φορέατα ά-
πό γάζα δυό μικρών χορευτριών
πήραν, έαφνικά, φωτιά, κι' οι
δυστυχισμένες άρχισαν να τρέχουν
πάνω στη σκηνή, σάν καίωμενες
λαμπάδες. Άλλ' ο Γκρίτσα έδειξε
έξαιρετικό θάρρος. Άψηφώντας

ΘΗ ΨΕΑΪΑ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

ή κρίσις είχε εκδηλωθώ με τρόπο
κεραυνόβολο. «Όξεία περιτονίτις»
είπαν οι γιατροί στό νοσοκομείο,
όπου τήν πήγαν. Και τής έκαναν
αμέσως έγχείρησι, από τήν όποία
σώθηκε μόνο χωρίς στα δέκα ό-
χτώ χρόνια της. Στη Μπαράζα,
ο καλύτερος μαθητής του Γκρίτσα
είχε κάμει αιώμπτσι πάνω στη
σκηνή κι' άναγκάστηκαν να τόν
στείλουν στό σανατόριο του Σα-
ρανάν. Συγχά επίσης άναγκάζον-
ταν ν' άφήσουν σέ κάποιο νοσοκο-
μείο μία χορευτρια, που είχε σπά-
σει τό πόδι της.

Παρά τά ατύχηματα αυτά, ό-
μως, ή περιόδεια ήταν θριαμβευ-
τική. Οι Άμερικανοί είχαν πολλά
χρόνια να δούν ένα καλό μπαλέ-
το και γέμизαν πάντα τίς αίθουσες
τόν παραστάσεων.

Όλο αυτό τόν καιρό, ο Γκρίτσα
βρισκόταν σ' έναν τυροτό δημ-
οσιούγιο. Ο ένας χορός διαδεχό-
ταν τόν άλλον. Για πρώτη φορά
ήταν μέσα στό στοιχείο του.

Άργότερα κι' ο Χαγκόριαν με
τόν όμιλο Ολύτσφ έφτασαν στην
Άμερική. Τό μπαλέτο είχε κατα-
κτήσει κυριολεκτικά τό Νέο Κό-
σμο.

Δέν ύπήρχε φανερός ανταγωνι-
σμός άνάμεσα στους δυό όμιλους.
Άλλ' ή ύπεροχή βρισκόταν άναμ-
φισητήτα προς τό μέρος του
Γκρίτσα. Τό κοινόν άποθέονε τήν
Κάτι Μιλενζάγια, όπως ήταν τό
καινούργιο όνομα τής πόρμας
μπαλαρίνας.

Είχαν πάει στην Άμερική για
ένα έξάμηνο. Άλλά τό ένα έξά-
μηνο διαδεχόταν τό άλλο. Ο
Στάν Τεντέσκο είχε πάντα ένα
καινούργιο συμβόλαιο να τούς
προτείνει. Η περιόδεια τους ήταν
μία σειρά από θριάμβους. Και δέν
φρανόταν πώς θα τέλειωνε ποτέ.

— Άλλά, έαφνικά, έξέπασε ή κα-
ταστροφή.

Από μέρες άργότερα, ο καθηγη-
τής Άδραακ τόν ήθελε σέ δευ-
τερο έξέτασι, που ήταν πύ έξονι-
στατική από τήν πρώτη. Παρατή-
ρησε τότε ότι είχε όγκο στόν έγ-
κεφαλό. Ο όγκος αυτός μπερδευε
περισσότερο τά πράγματα.

Στό μεταξή, ή κατάσταση της
Κάτι είχε κατεστραφεί. Άλλ' ή-
ταν πολύ παρόξση. Άρνιόταν να
πάρη ή πετοόσε τό καταπονητικό
που τής έδιναν ή δέν άφινε τή
νοσοκόμο να τής κάμνη τήν ένση
που είχε διατάξει ο γιατρός. Κάθε
τόσο άνηχούσε τό μεγάφωνο:

—Τό 372 ζητάει τό γιατρό Μάο
σαλ!

Τό 382 ήταν τό δωμάτιο τής
Κάτι. Γιατί ζητούσε τό γιατρό
Μάοσαλ κι' όχι κανένα άλλον; Δέν
θα ήταν σέ θέση να τό πη.

Ο γιατρός Μάοσαλ ήταν ένας
από τούς πέντε έσωτερικούς του
νοσοκομείου, ο νεώτερος από όλους.
Είχε ξενιτιστεί άλλοτε με τήν
ποδοβί να γίνη χειρουργός. Άλλ'
ή τραγική πείρα που άποχτησε στα
στρατιωτικά χειρουργεία κατά τή
διόρχεια του πολέμου τόν έκανε ν'
άλλαξη γνώμη. Είχε σταφίχ τό-
τε στη χημεία του αίματος και γε-
νικότερα στη διαχίμεια. Άλλά πα-
ρακολουθούσε πάντα τίς έγχειρή-
σεις που γίνονταν στό νοσοκομείο.

Και τό ίδιο είχε κάμει και για τήν
Κάτι.

Τό άπόγευμα ξανατέρωσε από
τό δωμάτιο της για να τήν ιδή.

«Η Κάτι μόλις άρχισε να συνέχευται από το άνασθητικό φάρμακο που της είχαν δώσει. Άλλ' είχε ακόμη παραισθήσεις. Μιλούσε για κάποιον που ήθελε να την σκοτώσει. Ο γιατρός έβαλε το χέρι στο μέτωπό της κι άμέσως ή άρρωστη ήρεμισε. Άπό τότε ή Κάτι είχε την εντύπωση πως ό Μάροσα ήταν ό γιατρός της». κι ό Μάροσα, λίγο τ' άλλο μέρος, την έβλεπε σαν άρρωστη του». Τά φροσιμάτια της Κάτι παραξένευαν, ως τόσο το γιατρό Ουδλίανσον, το φίλο του Μάροσα. Έμειναν στο ίδιο δωμάτιο του νοσοκομείου κι όταν δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν έπαιζαν σιάκι. —Είμαι μία χορεύτρια...ένα ύστερικό πλάσμα! Έλεγε ό Ουδλίανσον. Τι μπορεί να περιμένει κανείς απ' αυτήν; Τόση φασαρία για ένα σπασμένο πόδι! «Η Κάτι, ωστόσο, δεν ήταν χωρίς λόγο έννευρισμένη. Άπό το δωμάτιό της είχαν παρελείον ένα σωρό άνθρωποι. Δημοσιογράφοι, άστυνομοί, πράκτορες άσφαλείων... Όλοι ήθελαν να μάθουν αν έρριχτεί από άτύχημα ή για μία έξυπνη διαφήμιση. Ρωτούσαν άόμνη ύποψες επρόκειτο για άπόπειρα φόνου. «Η Κάτι κοινοζόταν να λή σ' όλους ότι ήταν ένα άτύχημα, σαν αυτά που συμβαίνουν συχνά και που κανείς δεν μπορεί να τα προβλέψει. «Τέφερε άόμνη και για έναν άλλον λόγο: Συλλογιζόταν το μέλλον. Είχε ζήσει ως τότε με το χορό και για το χορό. Η ιδέα ότι θα ήταν δυνατόν να μην χορεύη πιά της φαινόταν άκατανόητη. «Επί τέλους, ένα άγαπητό πρόσωπο προβάλε στο άνοιγμα της πότας. Ήταν ά Λαζάρ. Αυτός είχε πει την Κάτι και τον Γκρίτσα στο νοσοκομείο. —Είμαι ό Λαζάρ Σάντορ, ό μουσικός διευθυντής του μπαλέτου κι ό καλύτερος φίλος των δύο πρωταγωνιστών, είχε πη τότε. Δεν έχουν οικογένεια. Θά πληρώσω εγώ κι αυτούς. «Είπετα απ' αυτά τά λόγια, σωριάστηκε λιπόθυμος. Συνήλθε όμως γρήγορα κι άρχισε να κλαίει και να γελάει ταυτόχρονα. Ήταν όπως ένα μεγάλο παιδί. Φωνίτιζε τώρα για όλα. «Ο μεγάλος του πόθος ήταν να ιδή την Κάτι. Ο γιατρός Μάροσα, τέλος, του τό επέτρεψε. —Άλλά μόνο για μερικά, λεπτά, του είπε. Προσέξτε μην την

κάνετε να στεγοχωρηθή. —Α, εσύ είσαι, Σάντορ! είπε ή Κάτι με άδύνατη φωνή μόλις τον είδε. Πώς πάμε; —Όλα πάνε καλά, της απάντησε. Οι σύντροφοί μας σου στέλνουν τους χαιρετισμούς και τις ευχές τους για τη γρήγορη θεραπεία σου. Πονάς πολύ; —Όχι... Λίγο... Έδώ... κι' έχει. Και το κεφάλι μου πονάει επίσης. Δεν καταφέρνω να θυμηθώ τί έγινε. —Τό δυσάρεστο είναι πως έσπασες τό πόδι σου. Άλλ', ό γιατρός λέει πως θά γίνει γρήγορα καλά. —Αλήθεια, Σάντορ; —Η Κάτι κούταζε τον Λαζάρ, που άνεδοξατέβασε τά φρονιά του, μετακινώντας πάνω στο πάβισμα, κοκκίνιζε. Μαζί της τό ψέμα δεν χρησιμοποιε σε τίποτα. —Πόσες παραστάσεις άνθρώστα; Καμιά!... Ποιά μ' άντικαθιστά;... Φαντάζομαι τό θυμό του Γκρίτσα! Άλλά γιατί δεν έχομαι να με ιδή; —Ο Λαζάρ άπόφυγε να της πη ότι ό όμιλος είχε βυθισθή στο χάος κι' ότι ό Στάν Τεντέσκον άγωνιζόταν για να ξαναφέρει τά πράγματα στη θέση τους. Ή νοσοκομώς ξαναμπήκε εκείνη τη στιγμή κι' άφου έπιασε τό ασφυκτό της Κάτι, είπε πως ήταν άρκετα για μία πρώτη επίσκεψη. —Ο Λαζάρ σηκώθηκε κι' έριξε ένα τρομαγμένο βλέμμα στο χοντρό νοσοκομειακό πονάχιμο της Κάτι, που είχε μουσκευτή στον ιδρώτα. Καθώς άποτραβιόταν προς την πόρτα, ή Κάτι τον ξαναφώναζε. —Ακουσε, Σάντορ! Πες στο Γκρίτσα... —Τι, άγαπητή φίλη; —Όχι. Τίποτα... Στο διάδρομο ό Λαζάρ συνάντησε τό γιατρό Μάροσα, που τον ώωτησε: —Λοιπόν, πως τή βοηθάτε; —Δεν ξέρει πως ό Κουπρίν βοήσεται σε χειρότερη κατάσταση απ' αυτήν, απάντησε ό Λαζάρ. Ή αλήθεια, όταν την μάθη, θά την σκοτώσει. —Δεν πεθαίνει κανείς τόσο εύκολα, άγαπητή κούρε, είπε ό γιατρός. —Και, βλέποντας τό όχορό πρόσωπό του, τον προσκάλεσε να πάρουν έναν καφέ στην καντίνα του νοσοκομείου. —Ήσαστε εκεί, δεν είν' έτσι; ρώτησε ό Μάροσα τον Λαζάρ ε-

πειτα από τό δεύτερο φλυτζάνι του καφέ. Τι άκούθηκε συνέβη; Μία άπροσέξια!... Η πρόκειται για τίποτα άλλο; Κυκλοφορούν μερικές φήμες, που είναι πολύ δυσάρεστες. —Τι συνέβη; απάντησε ό Λαζάρ. Μακάρι να τόξερα! Ο όγκος του έγκεφάλου έξηγει, βέβαια, πολλά πράγματα... Όταν ένας κανονικός άνθρωπος άρχίζει να φέρεται έκκεντροικά, τον πάνε στο γιατρό. Άλλά τον Γκρίτσα! Ποιος θά τολμούσε να του πη τέτοιο πράγμα; Ήταν πάντα τόσο δύσκολος με τους άλλους! Κι' έπειτα αυτή ή καταρρέουσα όαμπα μας κούρασε περισσότερο από όλο τό ύπολοιπο μπαλέτο. —Άλλ', ό Γκρίτσα έπέμενε απόλυτα σ' αυτήν. Ή Κάτι—θέλω να πω ή κυρία Μιλενιάγια—δεν άγαπούσε αυτή τη φειγούρα, που ό παρτενιάρ της την κρατούσε στην άκρη των χειρών του πάνω από τη όαμπα. «Αυτά τά δεκάξη βήματα με τρομάζουν, έλεγε. Φοβάμαι μιά ζάλη...». Φοβόταν φαίνεται τον Γκρίτσα. Ή και άλλο που δεν τό ξέρω. Ο Γκρίτσα ήταν τόσο ξηλιάρης, τόσο εγωιστής! Πολλές φορές ζαλιζόταν... Άπληδή, μιάς τό έλεγε, άλλ' έμεις δεν τον πιστεύαμε. Καταλαβαίνετε... πως να τό πιστέψουμε για έναν χορευτή σαν τον Κουπρίν; Άλλά για να πούμε την αλήθεια, είχε πολύ αλλάξει τον τελευταίο καιρό. Χτυπούσε τό κεφάλι του σαν να ήταν πόρτα. «Δεν είναι κανείς μέσα;» του έλεγε ή Κάτι γελώντας κι' ό Γκρίτσα της έφοριζε ένα κακό, δολοφονικό βλέμμα. —Πολλές φορές επίσης έκανε λάθος κι' άκολουθούσε διαφορετική κατεύθυνση από εκείνη που έπρεπε. Θάχη κάτι στα μάτια, σκεφτόμουν. «Τά βλέπω, διαβό και τριπλά, κι' ωστόσο δεν έχω πη», έλεγε. —Φόρεσε γυαλιά, του συνιστούσε ή Κάτι. —Αυτό είναι! Ξεφώνιζε φλογισμένος. Με φαντάζεσαι με γυαλιά στο φάιντασμα του τριαντάφυλλου ή στην «περσική μινιατούρα»; Θά ήμωνα πολύ φοαίος! —«Άλλ', άνοητε, να φορέσεις επαύσιμα γυαλιά, του έλεγε ή Κάτι. Διαφορετικά, θά σπάσης κανέ να χέρι δικό σου ή δικό μου». Κι' άρχισε ό κανάβς μεταξύ τους. Ο Λαζάρ μιλούσε περισσότερο για τον έαυτό του, παρά για τό σνομλητή του. Οι άναμνήσεις άνέβαιναν ή μία ύστερα από την άλλη στο μυαλό του. —Τή ζήλεια του την παραδεχόμαστε, γιατί, από κάτω-κάτω, αυτός έφτιαξε τά πάντα, τό μπαλέτο και τους χορούς, συνέχισε. Είχε ε-

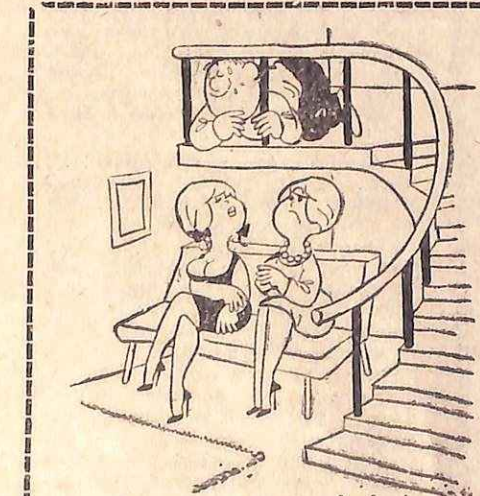
να σωρό ιδέες μέσα στο μυαλό του. Δημιούργησε τον όμιλό μας από τό μηδέν. Τό κοινό, όμως, ένθουσιαζόταν με την ποίμα μπαλαρίνα. Η Κάτι ήταν, βέβαια, άπαράμλλη. Άλλά κι' ή ίδια άναγνώριζε πως όλα τά χροστούσε στον Κουπρίν. Άν ήξερε πως ό Κουπρίν έγινε τώρα ένα στασιμενο παραμιάτι, πού θά μπορούσε κανείς να τό τυλίξει στο μαντήλι του, όπως λένε στην πατρίδα μου! Για να πούμε την αλήθεια, ή Μιλενιάγια ξεπερνούσε τό μεγάλο Κουπρίν και, πιστέψτε με, ό Κουπρίν ήταν ένας από τους μεγαλύτερους στην ιστορία του μπαλέτου. Ζήλευε, βέβαια, την Κάτι για τις επιτυχίες της, αλλά ταυτόχρονα έδειχνε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτήν. Την ζήλευε για τό χειροκροτήματα του κοινού, αλλά ταυτόχρονα ήταν περιφρανος γι' αυτή. Είχε την εντύπωση πως τό κοινό τον παραγκωνίζει. Ήταν άδύνατο να τον πείσει κανείς πως τό κοινό εκτιμούσε την τέχνη του... Τό κοινό, άπες, ξέρετε, είναι ήλιθο, προκατειλημένο. Δεν έχει μάτια παρά μόνον για την ποίμα μπαλαρίνα. Πολλές φορές ό Κουπρίν φρονόταν βάνανος στην Κάτι. Σ' ένα αντίστιό έκανε τον χοροσμένο, αντί να φαίνεται μαγεμένος απ' αυτήν. Δεν την βοηθούσε όταν έπρεπε... Πρέπει να ξέρετε πως άρκεζι κάποτε τό παραμιάρο, για να συμποτάγη κανείς τό χορό μιάς μπαλαρίνας. Ένα μικρό χτύπημα με τον όμο, πού μπορεί να την κάμει να χάσει την ισορροπία της, μιά έκφραση του προσώπου, ένα τίποτα... —Αυτό, βέβαια, μπορεί να τό πάθη ένας πρωτόγονος, άλλ' όχι ένας Κουπρίν! Ήξερε, όμως, τί έκανε και δειχνόταν καλός πολλές φορές. Και τον τελευταίο καιρό γινόταν όλο και χειρότερος. Άν τουλάχιστον ξέραμε πως ήταν άρρωστος! Άν ή Κάτι τό ήξερε, θάκανε τά πάντα γι' αυτόν... Και τώρα, πέστε μου την αλήθεια, γιατρός. Θά γίνη καλά μετά την εγχείρηση;... Κι' ή Κάτι Μιλενιάγια πότε θά μπορούσε να χορεύη; —Να χορεύη! απάντησε ό Μάροσα. Πόσο εύκολα τή βλέπετε τά πράγματα! Άν έχη τύχη, δέ θά κοιτασίνη παρά μόνο έλαφρά... Μετάνοιωσε άμέσως για τά λόγια του. —Όσο για την εγχείρησή του Κουπρίν, πρόσθεσε, ό δόκτωρ Άβραάμ είναι ένας από τους καλύτερους χειρουργούς του έγκεφάλου κι' οι στατιστικές μας δίνουν πολλές ελπίδες... Λίγο καφέ άκόμη;...

Θά πρέπει να σάς άφήσω... —Άλλά δέ σάς μιλήσα άκόμη για τό άτύχημα, είπε ό Λαζάρ. Ο Κουπρίν έπαιρνε συχνά τον ποστό όλο και χρησιμοποιούσε την Κάτι σαν όλο κομπάρσο ή δεν την χρησιμοποιούσε καθόλου. Άλλά τό κοινό ζήτούσε πάντα την Μιλενιάγια κι' ό Κουπρίν ήθιμενε. Δύο φορές, αντίθετα μ' όλους τους κανόνες, δεν την ξανάφερε στη σκηνή την ώρα που ή αίθουσα τραταζόταν από τό χειροκροτήματα. Έτσι ή Κάτι άναγκάστηκε να ξαναγυρίσει μόνη της. Μιά άλλη φορά, την άφησε στη σκηνή, ενώ τό κοινό τον ζήτούσε κι' άναγκαστήκαμε να κατεβάσουμε γρήγορα την αυλαία. —Η Κάτι καταλάβαινε πως αυτή ή κατάσταση δέ θά διηρθνόταν ποτέ κι' είχε άναγγείλει πως θά χώριζαν στο τέλος της περιόδου, στη Νέα Τόρρη. Ο Γκρίτσα, μ' όλο ή ιδέα πως θά χώριζε από την Κάτι τον τρομάζε, απάντησε σκαιά: «Δεν ζητάω τίποτα καλύτερο... Φοβάμαι μόνο πως θά μείνεις χωρίς δουλειά». —Μην άνησυχής, είπε ή Κάτι. Ο Χαγχοριαν άναδιοργάνωσε τό μπαλέτο του Μέρ και θά με πάρη σαν πρώτη άστέρη. —«Συγχαρητήρια, απάντησε ό Κουπρίν. Νόμιζα πως για τη θέση αυτή προσέφυγε την τρίτη σύζυγό του Γιελένα Μιρονόβα». «Φαίνεται πως δεν έχει σωστές πληροφορίες. Ο Χαγχοριαν κι' ή Γιελένα χώρισαν. Η Γιελένα είναι τώρα χωρίς δουλειά». —«Θαυμάσια, δά την πάρα τότε στη θέση σου». Και τό έκαμε. Η Γιελένα βριζόκεται πάντα στον όμιλό μας κι' άναπληρώνει τη δυστυχισμένη Κάτι. Χορεύει πολύ καλά, αλλά δέ θά γίνη ποτέ Μιλενιάγια... Καταλαβαίνετε; Άληθινος κανάβς έρωτευμένος, μ' όλο που δεν ήπηρεσε ποτέ τίποτα μεταξύ τους. Ο Κουπρίν είναι ένας έρημίτης... Η Γιελένα αναπλήρωσε επί δυο μήνες την Κάτι... Έπειτα έγινε κάτι που ήταν πολύ παράξενο. Ο Κουπρίν πήγε να ιδή την Κάτι και την παρακάλεσε γονατιστός να ξαναγυρίσει. Είχε φτιάξει έναν καινούριο χορό, την «Αφιέρωση», που διάφερε από ό,τι είχε κάνει ως τότε. Δεν ήπηρεζε σ' αυτό ούτε σάτιρα, ούτε σοσιαλισμός, ούτε πόθος για ειρήνη, ούτε συμβολισμός. Ήταν ένα πράγμα πολύ άλλο και πολύ ανθρώπινο. Είχε γραφεί με μεγάλη χαρά τη μουσική του: μία μεγάλη άσματική λαντέρνα, μερικά παιδιαστικά τραγούδια. Ο Κουπρίν ήθελε να τό χορεύη μόνος του, αλλά κατάλαβε πως δέ θά τά κατάφερνε. Και τότε πήγε στην Κάτι. «Γιατί; του είπε. Η Μιρονόβα θά τά καταφέρει πολύ καλά». —«Όχι, της απάντησε. Έχω άνάγκη από σένα. Κι' άλλωστε, αυτός ό χορός σου είναι άπεριωμένος. Ξετυλίγεται σ' ένα πάρο, πάνω σε μία στρογγυλή πελούσα...». Η Κάτι κατάλαβε και χαμογέλασε. «Είμαι δυό παιδιά που χορεύουν πάνω σ' αυτήν», είπε. Και ξαναγύρισε στον Γκρίτσα. —«Η «Αφιέρωση» ήταν μία μεγάλη επιτυχία. Όταν άναψαν τά φώτα, πολλοί θεατές σκούπιζαν τά μάτια τους από τη συγκίνηση. Ο Γκρίτσα κι' ή Κάτι είχαν χορεύει με τόση χαρά!... Έκείνο που κάνει έντελώσι στην Κάτι είναι ή άσσοτήτά της. Θά είναι άθωα άόμνη και στα έβδομηντα της χρόνια. —Έτσι, όλα πήγαν καλά, όπως άνεβάσαμε τις «Μεταμορφώσεις του Δία» με τον Γκρίτσα σ' όλη του τη δόξα. Ήταν ό ταύρος της Ένδοσης, τό σύννεφο της Ίους, ή χορηή βορρά της Δανάης, ό πολεμιστής της Άλκιμης, ό κώνος της Αήδας. Κάθε φορά άλλαζε μάσκα και κοστούμι, άλλ' αλ-

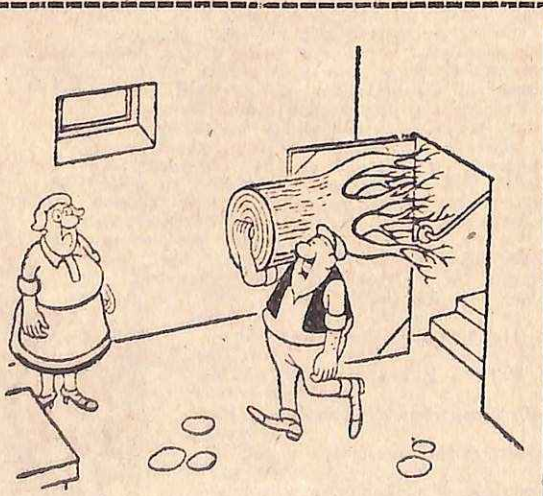
λαζε επίσης τό στύλ, τό περπάτημα, τό ουθύο του χορού του. Ήταν καταπληκτικό. Ποτέ χορευτής δεν είχε τόσο έξαντλητικό όλο. Άλλά για τον Γκρίτσα ήταν μία μπουζιά. Έδμημονογούσε άκατάπανστα. Ήταν διαδοχικά άντρας, γυναίκα, νεαρός έραστής, σχολαστικός γέρος, άδιόδοτος γλεντζές και την άλλη στιγμή ό «Άγιος Φοαγκίος της Άσσίης. Είχε φτιάξει έναν μακάβριο χορό για τό τέλος. Δέ μπορούσε να σταματήσει σε τίποτα. Έπρεπε να δημιουργή διακόξ. —Οί δοκιμές για τό καινούριο μπαλέτο προχωρούσαν. Ο Ζεύς—Κουπρίν μεταμορφονόταν άκατάπανστα, άλλ' ή γυναίκα δεν άλλαζε, ήταν πάντα ή ίδια. Στην Κά-

τι, βέβαια, δεν άρεσε αυτός ό όόλος. Δεν είχε να κάνει παρά πέντε ή έξη βήματα... Κι' έπειτα, ήταν ή όαμπα. Ίσως είχε κάποιο προαίσθημα. Στην τελευταία σκηνή ήταν ή Σελήνη. Για την περίπτωση πού είσαστε τό ίδιο άμωθής στη μυθολογία όσον κι' εγώ, σάς ύπενθυμίζω ότι ή Σελήνη ήταν μία ξανθή κι' όχη νέα που ζετούε-

τα ΜΟΝΑ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ ΕΝ ΚΕΝΩ

—Τό είπα στον άντρα μου πως ήσουν εδώ... και άπορώ πως δεν κατέβηκε άκόμη...

—Θυμάστε τό γελοίο πονημπόνι που μου δώσατε την τελευταία φορά, που σάς έφερα ώραία κομμένα εύλα;

—Μπορεί να είπες πέντε φορές όχι, μπαμπά, αλλά δεν είναι ό ίδιος!...

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΘΑΝΟΣ ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἡθοποιὸς καὶ ὁ συγγραφεὺς

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀξιόλογες, ἀλλὰ καὶ πιὸ ἰδιότυπες μορφές τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου, εἶναι, ἀναμφισβήτητα, ὁ Θάνος Κωτσόπουλος, ἀφ' οὗ ἐνοίωσε, ἔζησε κι' ἀγάπησε τὸ θέατρο, ὅχι μόνον σὰν ἐκτελεστής, ἀλλὰ καὶ σὰ συγγραφεὺς, μὲ 12 ὁλοκληρωμένα ἔργα, πού ἔχει γράψει ὡς τώρα. Χαρακτηριστικὸ ἀκόμη εἶναι, ὅτι τὸν συγκινεῖ περισσότερο νὰ γράφῃ γιὰ τὸ θέατρο, παρὰ νὰ παίξῃ.

Ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους ἡθοποιούς μας, ὁ Θάνος Κωτσόπουλος, ἀκολουθοῦσε μαθήματα στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθῆνας καὶ προωριζόταν γιὰ δικηγόρος. Μὲ τὴν ἐνσῆξι όμως τῆς λειτουργίας τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Φώτος Πολίτης, τὸν ἐπέισε νὰ ἀκολουθήσῃ τῇ θεατρικῇ καριέρᾳ. Ἔτσι, ταυτίζοντα μὲ τὸ πτυχίον τῆς Νομικῆς, τελειώσε καὶ τὶς θεατρικὲς σπουδές του.

Ἀπὸ τότε καὶ ἐπὶ 30 συνεχῶς χρόνια, ὁ Κωτσόπουλος ἀνήκει στὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, ἐπαξίως δὲ σήμερα βρίσκει στὴν πρώτη σειρά διαδοχίσεως καὶ μισθοδοσίας.

Στὴν ἀρχὴ τῆς καριέρας του, προεβλήθη ἀπὸ τὴν κρατικὴ σκηνὴ σὰ δραματικὸς ἡθοποιός, μὲ τὴν «Ὁρέστεια» καὶ τὴν «Ἠλέκτρα», παράλληλα όμως δοκιμάσθηκε καὶ πρὸς 150 περίπου ἔργα, στὰ ὁποῖα ἐπαίξε ὡς τώρα, καὶ σὲ διαφορετικοὺς ρόλους, σὲ ρεαλιστικά καὶ μυθολογικά ἔργα, καθὼς καὶ σὲ κλασσικὰς κωμωδίας.

Ἀπὸ τὴν τριακονταετὴ ὑπηρεσία του στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο, δὲν ἀπουσίασε παρὰ μόνον ἓνα μικρὸ διάστημα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Κατοχῆς, ὅταν, μαζί με τοὺς ἀλησμόνητους Ἑλένη Παπαδάκη καὶ Γιώργο Παπᾶ, ἐπαίξει στὸ θέατρο «Διονύσια» τῆς πλατείας Συντάγματος. Μία σαζὶν συνεργάστηκε καὶ μὲ τὴν κ. Κατερίνα, στὸ «Κεντρικόν», ὅπως ἐπίσης καὶ λίγο ἀργότερα, πῆρε μέρος στὴν ἐπιτυχὴ περιοδεία ἐνὸς ἀξιόλογου θιάσου, πού μετέδωσε τὴ φλόγα τῆς ἐλευθερίας στὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό τῆς Κύπρου.

Παράλληλα, ἐπὶ πολλὰ χρόνια, καθηγητὴς τῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, ὁ Θάνος Κωτσόπουλος, μετὰ τὴν παραίτησί του κ. Τερζάκη, διευθύνει, ἀπὸ πέρυσι, τὴν ἰδίαν σχολή, στὴν ὁποία εἶχε πάρει τὰ πρῶτα μαθήματα, καὶ αἰσθάνεται μεγάλη συγκίνησι, ἀφ' οὗ μετὰ τὸν μαθητὴν του συμπεριλαμβάνονται τὰ μεγαλύτερα ἀστέρι τῆς νέας θεατρικῆς γενιάς, ὅπως ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ἡ Τζένη Καρέζη, ὁ Παπαμιχαήλ, κ. ἄ.

Ὁ Θάνος Κωτσόπουλος, όμως, δὲν εἶναι μόνον ἡθοποιός, ὅπως ἀναφέραμε καὶ στὴν ἀρχή. Εἶναι κι' ἓνας δυναμικὸς συγγραφεὺς, μὲ ἐνδιαφέροντα παραγωγή.

Συνεχίζοντας τὴν παράδοσι τοῦ Ξενοπούλου καὶ τοῦ Χόρν, ἔχει γράψῃ ὡς τώρα 12 θεατρικά ἔργα. Ἀπὸ αὐτά, τὸ ἔμμετρο δράμα «Λυτρωμός» ἀνέδασε, πρὶν ἀρκετὰ χρόνια, τὸ Ἑθνικὸ Θέατρο, ἐνῶ στὸ ἐλεύθερο θέατρο παίχθηκε ἡ σατυρικὴ κωμωδία του «Ὁ τίγρης τῆς Βεγγάλης». Μία τελευταία του τραγωδία, σὲ ἰδιότυπο ποιητικὸ ὅφος, μὲ τὸν τίτλο «Ἀτρείδες», κυκλοφόρησε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, καὶ εἶχε τὶς εὐμένεστες κριτικές. Ἐχει ἐπίσης μισοτελειωμένη μίαν ἐνδιαφέρουσα τριλογία, μὲ θέμα τὸ μεγάλο ἥρωα τῆς Ἀθῆνας, τὸ Θησέα.

Τέλος, ἔχει γράψῃ, κατὰ καιροὺς, πολλὰ ποιήματα, πού ἀπὸ αὐτὰ ἰδιαίτερα ἐντυπωσιακὸ εἶναι ἓνα τελευταῖο του, μὲ τὸν τίτλο «Κοράκι στὴν ἑρμιά». Μὲ τὸν τίτλο «Ἀναχρονισμοί», ἐξ ἄλλου, ἔχει κυκλοφορήσει, πρὶν ἀρκετὰ χρόνια, μίαν πλήρη ποιητικὴ συλλογὴ του.

Εἴδαιμε ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα πρῶτὰ τὸ διαλεκτικὸ καλλιτεχνικόν, στὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ τριανταφυλλιὰς γραφικὴ βίλλα του, στὸ Γαλάτσι — μίαν ἀπόμυρην γωνιά, κατὰλληλὴ γιὰ ἐμπνεύσεις.

Βιβλιοθήκες, μικρὲς καὶ μεγάλες, διορφα ταμπλά καὶ πολλὰ λουλούδια, εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐρύχωρου γραφείου του.

Ἐνα χαριτωμένο ἀγοράκι ὀκτῶ ἐτῶν, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, διακόπτει γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τὴ συνομιλίαν μας.

Τὸ χάδι τῆς πατρικῆς στοργῆς εἶναι ἀπαραίτητὴ τροφή, ὅπως συμβαίνει πάντα μὲ τὰ παιδιά.

Ὁ νεαρὸς Κωτσόπουλος δὲν ἔχει τόση κλίσι στὸ θέατρο. Ἐχει τὴ μανία νὰ γίνῃ... πολιτικὸς καὶ γι' αὐτὸ θὰ σπουδάσῃ πολιτικὲς ἐπιστῆμες.

— Ποιὰ νομίζετε, ὅτι ἦταν ἡ

Ὁ Θάνος Κωτσόπουλος.

κα ἔργα. Ἀπὸ αὐτά, τὸ ἔμμετρο δράμα «Λυτρωμός» ἀνέδασε, πρὶν ἀρκετὰ χρόνια, τὸ Ἑθνικὸ Θέατρο, ἐνῶ στὸ ἐλεύθερο θέατρο παίχθηκε ἡ σατυρικὴ κωμωδία του «Ὁ τίγρης τῆς Βεγγάλης». Μία τελευταία του τραγωδία, σὲ ἰδιότυπο ποιητικὸ ὅφος, μὲ τὸν τίτλο «Ἀτρείδες», κυκλοφόρησε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, καὶ εἶχε τὶς εὐμένεστες κριτικές. Ἐχει ἐπίσης μισοτελειωμένη μίαν ἐνδιαφέρουσα τριλογία, μὲ θέμα τὸ μεγάλο ἥρωα τῆς Ἀθῆνας, τὸ Θησέα.

Τέλος, ἔχει γράψῃ, κατὰ καιροὺς, πολλὰ ποιήματα, πού ἀπὸ αὐτὰ ἰδιαίτερα ἐντυπωσιακὸ εἶναι ἓνα τελευταῖο του, μὲ τὸν τίτλο «Κοράκι στὴν ἑρμιά». Μὲ τὸν τίτλο «Ἀναχρονισμοί», ἐξ ἄλλου, ἔχει κυκλοφορήσει, πρὶν ἀρκετὰ χρόνια, μίαν πλήρη ποιητικὴ συλλογὴ του.

Εἴδαιμε ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα πρῶτὰ τὸ διαλεκτικὸ καλλιτεχνικόν, στὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ τριανταφυλλιὰς γραφικὴ βίλλα του, στὸ Γαλάτσι — μίαν ἀπόμυρην γωνιά, κατὰλληλὴ γιὰ ἐμπνεύσεις.

Βιβλιοθήκες, μικρὲς καὶ μεγάλες, διορφα ταμπλά καὶ πολλὰ λουλούδια, εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐρύχωρου γραφείου του.

Ἐνα χαριτωμένο ἀγοράκι ὀκτῶ ἐτῶν, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, διακόπτει γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τὴ συνομιλίαν μας.

Τὸ χάδι τῆς πατρικῆς στοργῆς εἶναι ἀπαραίτητὴ τροφή, ὅπως συμβαίνει πάντα μὲ τὰ παιδιά.

Ὁ νεαρὸς Κωτσόπουλος δὲν ἔχει τόση κλίσι στὸ θέατρο. Ἐχει τὴ μανία νὰ γίνῃ... πολιτικὸς καὶ γι' αὐτὸ θὰ σπουδάσῃ πολιτικὲς ἐπιστῆμες.

— Ποιὰ νομίζετε, ὅτι ἦταν ἡ

μεγαλύτερη ὡς τώρα δημιουργία σας στὴ σκηνή; ἦταν τὸ πρῶτο μας ἔρμημα.

— Ἦταν ἀρκετὲς, γιὰ νὰ μὴν πῶ πολλές. Πιστεύω όμως πῶς ξεχωρίζουν ὁ Ὁρέστης στὴν «Ὁρέστεια», ὁ «Ὁθέλλος», ὁ «Ἡρακλῆς μαινόμενος», καθὼς καὶ οἱ χαρακτηριστικὸι ρόλοι μου στὸ «Θεῖο Βάνια» τοῦ Τσέχωφ, στὸν «Ἠλίθιο» τοῦ Δοστογιέφσκυ καὶ ὁ τύπος τοῦ ἡλίθιου Λένι στὸ ρεαλιστικὸ ἔργο τοῦ Στάϊνπεργκ «Ἀνθρώποι καὶ ποντίκια», γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ κριτικοὶ ἀφῆρσαν τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια.

— Τί σας ἀπασχολεῖ, ἐκτός ἀπὸ τὴν σκηνή;

— Τὸ γράψιμο, ἀφ' οὗ, ὅπως ξέρετε, ἔχω γράψῃ ἀρκετὰ θεατρικά ἔργα...

— Τί σας συγκινεῖ περισσότερο ἀπὸ τὰ δύο;

— Καὶ τὰ δύο μὲ συγκινοῦν πολύ... Αὐτὸ όμως, πού μὲ ἀπασχολεῖ περισσότερο, εἶναι τὸ γράψιμο. Κάτι πολύ δυσκολώτερο, ἀφ' οὗ ἓνας συγγραφεὺς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ χτιζῇ στὴ φαντασία του ἓναν κόσμον ὁλόκληρον. ἐνῶ ὁ ἡθοποιὸς φροντίζει νὰ ἐρμηνεύῃ καὶ νὰ ζωντανεύῃ τὸ ρόλο του.

— Καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο;

— Μὲ ἐνδιαφέρουν τὸ ὑπαίθρο καὶ οἱ μακρυνοὶ περίπατοι, πού γροσφέρνηνται περισσότερο σὲ ἐμπνεύσεις καὶ στοχασμούς.

— Νομίζετε, ὅτι ἔχετε ἐκπληρώσει τὰ καλλιτεχνικά σας δειρά;

— Αὐτὸ ποτὲ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ πῇ κανεὶς, πρὸ παντός δε ἔνα καλλιτέχνης. Ἐγὼ πάντως ἔχω ἀκόμη δύο μεγάλα ὄνειρα: Νὰ παίξω τὸν «Ὀιδίποδα τυράνον» στὴν Ἐπίδαυρον, ὅταν θὰ δο-

θῇ ἡ εὐκαιρία, ὅπως καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἥρωας τοῦ Σαίξπηρ: τὸ Μάκβεθ καὶ τὸ Βασιλέα Ληρ. Θέλω ἐπίσης, μόλις μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία, νὰ ἐκδώσω σὲ τόμο, συγκεντρωμένα, καὶ τὰ 12 θεατρικά μου ἔργα καὶ, πρὶν κλείσω τὰ μάτια μου, νὰ δῶ νὰ παιζέται στὴν πλατεία τοῦ Θησείου, σὲ μίαν παλλακικὴ γιορτῇ, ἡ τελευταία μου τραγωδία, ἡ «Τριλογία τοῦ Θησέα», πού πιστεύω πῶς εἶναι ἡ πιὸ ἀξιόλογη δημιουργία μου.

— Γιατί ὄχι στὴ σκηνή;

— Δὲν τὸ νομίζω τόσο εὐκόλο, γιὰ πολλοὺς λόγους. Θὰ μποροῦσε όμως, νομίζω, τὸ κρατικὸν μας θέατρο νὰ καθιερώσῃ μίαν δευτέρην σκηνή, ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ προβάλλωνται κάθε τόσο τὰ ἔργα ἀξιώσεων, πού παρουσιάζει ἡ ἐλληνικὴ παραγωγή.

— Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμα καὶ ποιὸ τὸ μεγαλύτερον προτέρημά σας;

— Ἀπὸ πολὺ νέος, τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμά μου ἦταν ἡ συστολή. Χωρὶς αὐτὴ ἴσως νὰ εἶχα κατορθώσῃ πολὺ περισσότερα στὴ ζωὴ. Ὅσο γιὰ τὰ προτέρημά μου, ἀφίνω νὰ τὰ κρίνουν ἄλλοι, παρ' ὅτι πιστεύω πῶς χαρακτηριστικὸν προτέρημα θεωρεῖται νὰ εἶναι κανεὶς στὴ σημερινὴ ἐποχὴ συνεπὴς στὶς ὑποχρεώσεις του.

Τελειώνοντας, πρέπει νὰ ἀναφέρω πῶς ὁ Κωτσόπουλος ἔχει ἀσχοληθῇ ἐρασιτεχνικά καὶ μὲ τὸν κινηματογράφον. Λέμε ἐρασιτεχνικά, γιὰτὶ πιστεύουμε, ὅπως κι' ὁ ἴδιος, πῶς οἱ δυνατότητες τοῦ ἐλληνικοῦ κινηματογράφου δὲν προσφέρονται τόσο γιὰ ἓνα δραματικὸν ἡθοποιόν.

Γιὰ λόγους όμως καθαρῶς οἰκονομικοὺς, ἐπαίξε ὡς τώρα σὲ τρεῖς ταινίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ «Καραγκιόζης» εἶχε ἰδιαίτερη ἀπήχρη στὶς λαϊκὲς τάξεις.

Γιὰ τὴν προσφορά του στὸ ἐλληνικὸν θέατρο, ὁ Κωτσόπουλος ἔχει τιμηθῇ μὲ ἀνώτερα παράσημα ἀπὸ τὴν Πολιτείαν.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ διαλεγτὸς πρωταγωνιστὴς τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, μὲ τὴν Κάνια Παναγιώτου σὲ μίαν σκηνὴ τοῦ ἔργου «Ἡρακλῆς μαινόμενος» μὲ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μεγάλες του ἐπιτυχίες.

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΝΕΛΛΗ ΠΑΠΑ

Ἡ «πωλήτρια» πού ἐγίνε στάρ

Μικροκαμωμένη, λεπτοφυής, μὲ μάτια τσακίρικα, παιχνιδιάρικα καὶ γεμάτα διαβολία, μὲ ἐξυπνο μουτράκι, πού τὰ μαύρα μαλλιά τὸ πλαισιώνουν χαριτωμένα καὶ τονίζουν ἐξαισία τὴ μελαχροινὴ ὁμορφίαν του, ἡ Νέλλη Παπᾶ γέμισε τὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ» νεῖατα καὶ δροσία, καθὼς ἀνοίξε μεσημεριάτικα τὴν πόρτα.

— Τί μὲ θέλετε, ἐπὶ τέλους; Στάσαν τὰ τηλέφωνα.

Κάθισε στὸ κάθισμα, πού τῆς προσφέραμε, καὶ ἔδωσε μόνη τῆς τὴν ἀπάντησι:

— Καταλαβαίνω. Συνέντευξι.

— Τὸ μαντέψατε.

— Ἀς ἀρχίσουμε, λοιπόν...

Ἀρχίσαμε.

Σύμφωνα μὲ τὸ σύστημα τῆς φωνογραφικῆς ἀναμεταδόσεως τῶν ἐρωταποκρίσεων, πού ἐγκαινιάσε ἡ στήλη, μεταφέρουμε τὴν ἀνὰ κρισι τῆς Νέλλης Παπᾶ αὐτολεξεί, δίχως σχόλια καὶ χαρακτηρισμούς. Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης θὰ συμπεκνώνονταὶ σὲ μίαν σφοδρὴ ἐπιθυμία, πού τὶς συγχέει μὲ τὰ ὄνειρα. Θάθελα νὰ παίξω τὴ Βιόλα στὴ «Δωδέκατη νύχτα» τοῦ Σαίξπηρ ἢ τὴ Μαργαρίτα Γκατιέ, στὴν «Κυρία μὲ τὰς καμελίαν».

ΕΡΩΤΗΣΙ: Τὸ χρονο πού σας ἀφίνουν ἐλεύθερον τὸ θέατρο καὶ ὁ κινηματογράφος, πού τὸν διαθέτετε;

ΠΑΝΤΗΣΙ: Τί ἐντυπώσεις μπορεῖ νάχη κανεὶς, ὅταν ντεμπουτάρῃ πλᾶι στὴν ἐξαιρετικὴ, τὴ μοναδικὴ μας Κατερίνα; Τ' ὄνομα αὐτὸ τὰ λέει ὅλα.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Τὸ θέατρο ἢ τὸν κινηματογράφον προτιμάτε; Καὶ γιατί;

ΠΑΝΤΗΣΙ: Καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς μορφὲς Τέχνης τὶς ἀγαπῶ πολὺ. Τὸ θέατρο όμως περισσότερο, γιὰτὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ ρόλο μου πρὸς ὁλοκληρωμένα καὶ βρισκομαι πρὸς πολὺ κοντὰ στὸ κοινόν. Ἔτσι, μπορῶ νὰ βλέπω τὶς ἀντιδράσεις του, πράγμα πού μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ διορθῶνται τὰ λάθη μου. Ἐκτός αὐτοῦ, ἡ αἴσθησι πῶς σὲ κυττᾶζουν ἑκατοντάδες μάτια, κοσφωμένα ἐπάνω σου, σὲ κάνει ν' ἀντιμετωπίζῃς προσεκτικώτερα τὶς εὐθύνες σου.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Πέστε μας τὴ γνώμη σας γιὰ τὴ σημερινὴ στάθμη τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου. Πῶς τὰ βλέπετε;

ΠΑΝΤΗΣΙ: Γιὰ τὸ θέατρο μπορῶ νὰ πῶ σίγουρα πῶς ἀκολουθεῖ τὸ σωστὸ δρόμον, χάρις στὶς προσπάθειες, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνταγωνισμό αὐτῶν πού τὸ ἀγαποῦν. Ὅσο γιὰ τὸν κινηματογράφον μας, φυσικά. Βρίσκεται ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ τὸ τέλειον. Τώρα τελευταῖα, ὡστόσο, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, πῶς οἱ Ἕλληνες παραγωγοί, σκηνοθέτες καὶ ἡθοποιοὶ προσπαθοῦν νὰ φτιάξουν κάτι καλόν.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὸς ἀπὸ τοὺς ρόλους, πού παίξατε ὡς σήμερα, σας εἶναι ἰδιαίτερα προσφιλεῖς;

ΠΑΝΤΗΣΙ: Εἶναι πολὺ νωρίς γιὰ μένα ἀκόμη, γιὰ νὰ πῶ, ὅτι ἐπαίξα κιάλας τὸ ρόλο, πού μοῦ

ἀρέσει. Ὡστόσο, ἀπὸ τὶς διαφορὲς ἡρώιδες, πού ὑποδύθηκα, μπορῶ νὰ πῶ πῶς ξεχωρίζω τὸ ρόλο μίας χαριτωμένης μικρούλας στὸ ἔργο «Ὁ ἀνηψιὸς μου ὁ Μανώλης», πού ἀνέδασε ὁ θάσος Δ. Παπαγιαννοπούλου.

Ἐνῶ τώρα πληροφοροῦμαι πῶς τὸ παραπάνω ἔργο θὰ γυρισθῇ σὲ ταινία καὶ μὲ κάλεσαν νὰ ξαναπαίξω τὸν ἴδιον ρόλον.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιους ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ἡθοποιούς ξεχωρίζετε καὶ ποιους ἀπὸ τοὺς ξένους;

ΠΑΝΤΗΣΙ: Ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἀνεπιφύλακτα, ξεχωρίζω τρεῖς, πού ἔχουν κερδίσει τὸ θαυμασμό μου. Εἶναι ὁ Δημήτρης Χόρν, ἡ Ἀντιγόνη Βαλάκου καὶ ὁ Μάνος Κατράκης.

Ἐπὶ τοὺς ξένους πάλι δὲ μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ σταθῇ μὲ δέος μπροστὰ στὸν Τσάρλι Τσάπλιν, τὸν Λώρενς Χάρβεϋ, τὴν Ὠντρεϋ Χέμπτον καὶ τὴ Σίρλεϋ Μὰκ Λένν.

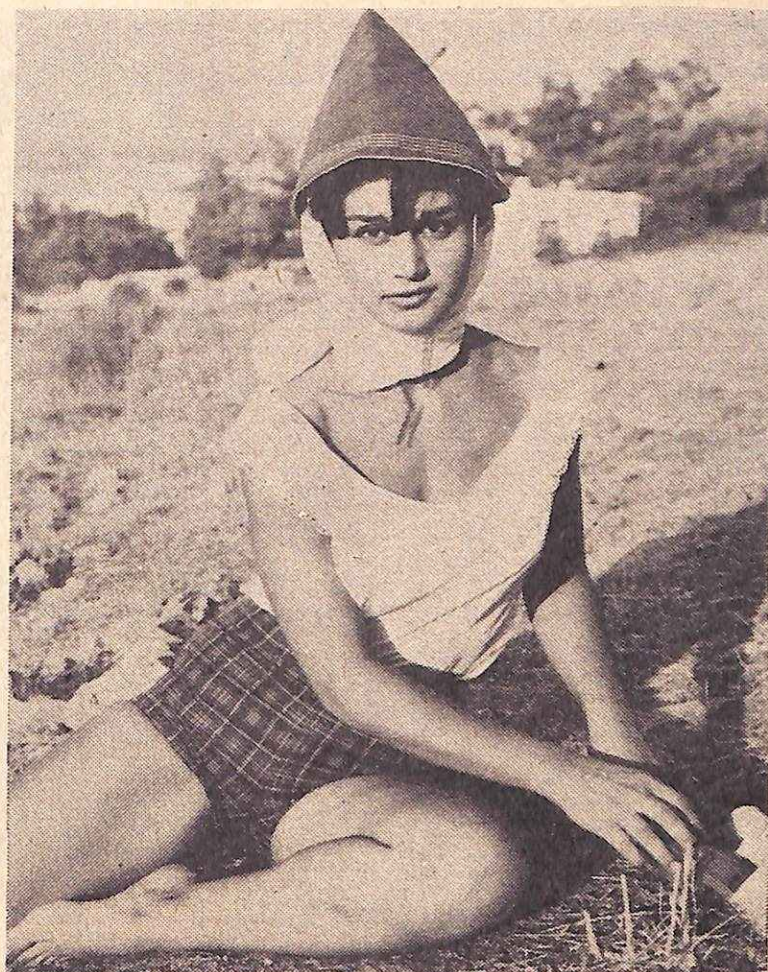
ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ εἶναι τὰ τωρινὰ ὄνειρά σας καὶ οἱ φιλοδοξίες σας;

ΠΑΝΤΗΣΙ: Τὰ ὄνειρα; Μὰ εἶναι τόσα πολλὰ καὶ «μυστικά», πού δυσκολεύονται νὰ τ' ἀποκαλύψω. Τὰ ὄνειρά μου εἶναι ὄνειρα δικὰ μου καὶ προτιμῶ νὰ τὰ σκέφτωμαι μόναχῃ, δίχως παρέα.

Ἐνῶ ὡς γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς μου φιλοδοξίες, αὐτὴ τὴ στιγμῇ, συμπεκνώνονταὶ σὲ μίαν σφοδρὴ ἐπιθυμία, πού τὶς συγχέει μὲ τὰ ὄνειρα. Θάθελα νὰ παίξω τὴ Βιόλα στὴ «Δωδέκατη νύχτα» τοῦ Σαίξπηρ ἢ τὴ Μαργαρίτα Γκατιέ, στὴν «Κυρία μὲ τὰς καμελίαν».

ΕΡΩΤΗΣΙ: Τὸ χρονο πού σας ἀφίνουν ἐλεύθερον τὸ θέατρο καὶ ὁ κινηματογράφος, πού τὸν διαθέτετε;

ΠΑΝΤΗΣΙ: Δὲν εἶναι πολλὲς οἱ ἐλεύθερες ὥρες μου. Τὶς περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς, μοῦ τὶς τρώει τὸ διάδασμα. Τὸ περιοργον δὲ στὴν περίπτωσί μου εἶναι, ὅτι δὲ διαβάζω θεατρικά κείμενα ὁ-

Ἡ Νέλλη Παπᾶ στὴν ἐξοχή, κοντὰ στὴ θάλασσα.

πως θὰ περίμενε κανεὶς, ἡ ὅπως θάταν λογικόν, ἀλλὰ ἱστορικὲς μονογραφίες καὶ βιογραφίες μεγάλων ἀνδρῶν, συγγραφέων καὶ μουσουργῶν, κατὰ προτίμησι. Ἐχω ὁλόκληρη βιβλιοθήκη ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τέτοιες βιογραφίες.

Ἐνῶ ὡς γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς μου ἐπιθυμίες, αὐτὴ τὴ στιγμῇ, συμπεκνώνονταὶ σὲ μίαν σφοδρὴ ἐπιθυμία, πού τὶς συγχέει μὲ τὰ ὄνειρα. Θάθελα νὰ παίξω τὴ Βιόλα στὴ «Δωδέκατη νύχτα» τοῦ Σαίξπηρ ἢ τὴ Μαργαρίτα Γκατιέ, στὴν «Κυρία μὲ τὰς καμελίαν».

ΕΡΩΤΗΣΙ: Τὸ χρονο πού σας ἀφίνουν ἐλεύθερον τὸ θέατρο καὶ ὁ κινηματογράφος, πού τὸν διαθέτετε;

ΠΑΝΤΗΣΙ: Δὲν εἶναι πολλὲς οἱ ἐλεύθερες ὥρες μου. Τὶς περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς, μοῦ τὶς τρώει τὸ διάδασμα. Τὸ περιοργον δὲ στὴν περίπτωσί μου εἶναι, ὅτι δὲ διαβάζω θεατρικά κείμενα ὁ-

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ἡ ΝΕΛΛΗ ΠΑΠΑ γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα... κάποιον Δεκαπενταεταύγουστο, ὅχι μακρυνόν, θέταται, ἀφ' οὗ ἡ ὁμορφὴ στάρ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου εἶναι ἀκόμη κοπελλίτα.

Στὴν Τέχνη ἀφαισώθηκε φεύγοντας ἀπὸ κάποιον κεντρικόν κατάστημα πωλήσεως ἀθλητικῶν εἰδῶν, ὅπου ἐργαζόταν σὰν πωλήτρια.

Στὴν ἀλλαγὴ αὐτῇ ἐπαγγέλματός, πού ἐγίνε πρὶν ἀπὸ ἕξ χρόνια, ἀποφασιστικὸν ρόλον ἐπαίξε ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ σκηνὴ καὶ τὴν ὁθόν.

Ἔτσι, ὅστερα ἀπὸ τρία χρόνια φοιτήσεως σὲ μίαν ἀπὸ τὶς δραματικὲς σχολὰς τῆς Ἀθῆνας, ἡ Νέλλη ντεμπουτάρησε στὸ θέατρο, μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία, τὸ Φεβρουάριον 1959, παίζοντας στὸ ἔργο «Ἡ κλώσσα» μὲ τὸν θάσον Κατερίναν.

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ἡ Νέλλη Παπᾶ συνεχίζει τὴ θητεία τῆς στὴ σκηνή, μὲ ἀκερίμανο ζήλον καὶ φιλομάθειαν, προτερήματα, πού τῆς χάρισαν διακεκριμένη θέσι στὸ «Νέον κύμα» τῆς Τέχνης. Ἀξιόλογοι στάθηκαν οἱ ρόλοι πού ὑποδύθηκε στὴν «Ἐπὶ θεοῖς Ντρεψοῦς», πού ἀνέδασε ὁ Δῆμ. Μυράτ στὴν «Δίκη τῆς Μαίρης Ντάνγκαν» μὲ τὸν Λιάκον Χριστογιαννοπούλου, στὸν «Χορὸ στὸ στρατηγεῖον» μὲ τὸν Λεϊβαδίτη, στὸν «Κλέαρχον, Μαρίνα καὶ Κοντὸ» μὲ τὸν θάσον Αἰωλῶντη, Βασιλειάδου Ρίζου, κ.ἄ.

Ἐξ ἴσου ἀξιόλογον μὲ τὴν προσφορά τῆς στὸ θέατρο στάθηκε ἡ ἐργασία τῆς Παπᾶ στὸν κινηματογράφον, ὅπου ὑποδύθηκε βασικούς ρόλους ἢ ρόλους πρωταγωνιστρίας στὰ ἑξῆς ἔργα: «Στὴν Κύπρον ἀρχισε ἡ ἀγάπη μας», «Ἀλύκος ὁ λεβέντης», «Ναῦαγία τῆς ζωῆς», «Ἡ ὥραία τῆς Ρούμελης», «Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες», «Ἡ Ἑλληνίδα καὶ ὁ ἔρωτας», «Λενιὸν ἡ ὁσκαπούλα», «Κολασμένοι» καὶ «Ψευδοθέωρος».

—ΤΗΝ Κυριακή που μας έρχεται, Μαρτίω μου, είπε χαμογελαστός ο φανταστικός της γυναικάς του, θα πάμε μία μακρινή έκδρομη.

—Η κυρά Μαρτίω τον κούτταξε με άπορία. Μήτε πού ήθελε να πιστέψει σε τέτοια άπίστη πρόταση. Άπο χρόνια κάθε Κυριακή, ο αδιόρθωτος σύζυγος την περνούσε στο γήπεδο κι' ούτε νοιάζονταν για τη μοναξιά και κλεισούρα της τρυφερής γυναικούλας του π' όσο και να καθαντζάρισε τα τριανταχότ της χρονάκια κελαιδούσε ακόμη η καρδιά της και λαχταρούσε όσο νάναι το πρώτο φύλλο.

—Θά με πιάς έκδρομη, Λουκά μου; ψιθύρισε με αγωνία. Νά σε πιστώσω; Μπας και γκρεμισάνε τα γυψέδες.

—Έχεις δικιο Μαρτίω μου, μα την Κυριακή δεν είναι κανένα ματσάκι της προκοπής, καί λέω να θυμάμε από την ασφάλτο της Άθηνας να δοίμε τώρα που υπήκε ο Μάρς λιγάκι έλεγχη... Παπαρούνες, χαμομήλια, φρέσκο χοιράκι... Λέω να πάμε στο μινιαστρή του Όσιου Λουκά...

—Θάνα κι' άλλοι στην έκδρομη; —Και θέβαινα θάνα κι' άλλοι. Θά μας πάη ένα καλοτάξιο πολυμυ, που νοίκιασε ο φίλος μου 'Ισιδωρος. Τό μεσημέρι θα φάμε σε κάποιο κουμπάρου του, λέει, στη Δομωραϊνα.

—Καλά Λουκά μου, κανόνισε κατ'απόρροιας εσύ. 'Η Τασούλα μπορεί να μείνη. Θά πάη με τον δραβωνιστικό της στο Σούνιο...

Στό πούλιαν που ξεκίνησε από την πλατεία Βάθης καθόντανε πεντάξυ ξενυγρία γυνάστ μετωδίου τους: ο Κλεάνθης Πανάγος με μία γυναιμική φίλη του, ο Παρσάκεας Κανδλωρως με την όμορφη κόρη του, ο Στάσης Καλούμενος με την πολυ νόστιμη φιλενάδα του, δυο-τρεις άσουλουπτοι νέοι με σασκιδία, ένας νεαρός με πηχτό κατσαρό μαλάκι και φυσαρμόνικα, καμπόσοι άλλοι, γυναικούλες, κορίτσια μεσκόποι.

Σε καμπόση ώρα οι κοπέλλες, που μερακλόθηκαν από τις μυρουδιές και το φρεσκο άγερμάκι του υπαίθρου, θαλάθηκαν να τραγουδάνε. —Ο μπαρμπα Λουκάς που θυμήθηκε τα νεατά του, είτε να τραγουδήσει κι' αυτός κάτι.

—Πρόσεξε Λουκά μου, μπας και μιάς τραγουδήσει κανένα από εκείνα τα παλιά, που όμνουναν τον «Παναθηναϊκό» και την ομαδάρια σου. Θυμάσαι το τραγουδάκι που μουάλεψε την εποχή των άρραδώνων μας; —Ολυμπιακέ... Ολυμπιακέ... μεγάλα... και τρανέ... Κατακαύμενα νεατά...

—Μην άηπουχης Μαρτίω μου. Θά κελαιδίσω την «Ανθισμένη άμυδαλία» κι' αν μού κινή κέφι τό «Άπ' τών άγυέλων τα στόματα». Παλιές μά ώστόσο πολύ συγκινητικές μελωδίες... Έτσι δεν είναι; —Κι' άρχισε τό τραγουδί του με την περιπαθητική μάσα φωνή του, που έτρεμε από ισταλγική ανάπτυλησι και συγκίνησι.

Οι κοπέλλες τόν χειροκροτήσανε μ' ένθουσιασμό:

—Νά μας ζήσης μπαρμπα Λουκά, μερακλή, ντερμπεντέρη!

—Νά τόν χαιρέσει, κυρά Μαρτίω, τόν άντρούλη σου.

—Η σεμνή νοικοκυρά χαμογελούσε ευτυχισμένη και τά παλιά χαριτωμένα λακκάκια στά παχούλα της μάγουλα ξαναφαινότανε όπως τότε, που τρέλλαναν τόν μπαρμπα Λουκά στα εκκοσμού του χρόνια.

Κι' ήτανε στ' άλήθεια πολύ νόστιμη ακόμη η κυρά Μαρτίω.

—Όση ώρα τραγουδάγε, ο νεαρός με τη φυσαρμόνικα, χτύπαγε σάν θυμωμένος τα δάχτυλά του στο γυαλιστερό ξύλο τού όργάνου.

—Μά τί έπαθες Νικ κι' είσαι τόσο νευρικός; τόν ρώτησε μιά-δυο φορές ένα κορίτσι με μπλε-νονάρ έφορμωστό στο σπαθότο κορμί της παντελόνι, πράσινη μπλούζα χελιάκι θαμμένο, τσινόρο κορβουνάτο.

—Τίποτε Βιό, άπάντησε γλυκά-νάλατα ο Νικ πού τ' άληθινό και σωστό του όνομα ήτανε Νικανδρος Ζαφειράτος, με τό συμπαθέστα.

Μιά στιγμή εκεί πού ο μπαρμπα Λουκάς λάγγεσε παθητικά τη φωνή του και την έκανε τρέμολο, όταν

τραγουδάγε πώς με τά χιονάτα λουλούδια της άμυδαλίας γυόμισαν ή άγκαλιές και τά μαλάκια της, ο άκατανόητος Νικ έμπεψε μίαν άγριοφωανάρα, λές και τόν έπιασε κάποιος να τόνε πνίξη.

—Ο μπαρμπα Λουκάς σταμάτησε τά... σγουρά του και ρώτησε: —Τι έπαθες παιδί μου και γκάριξες; Μπας κι' είδες τά τριφύλλια στον κάμπο; Κάνε κουράγιο και θά σού δώσουν ταγή...

—Ο νεαρός χτύπησε τη γροθιά του στη φυσαρμόνικα, με λοζάδα: —Κάνε κόκο, μωρέ Σαρδανά-παλε! Ποιός σου μίλησε, έρέ μω-χέθρα!

Τό πρώμα καταντούσε περίεργο. —Έτσι, χωρίς άφορη και χωρίς ατία να τόνε έβριζε. Κάτι θάχε δι-χως άλλο μαζί του.

Δέν μού λές κύριε, με τό... πατιγιόν, τόν ρώτησε, μπας κι' είσαι πωμένος, παιδί μου; Άλλοια-τικα, κατί θάχει... μιά και μήτε με είδες άλλη φορά, μήτε με έ-ρεις. —Έτσι; Ξηγήσου, λοιπόν.

—Σε είδα και σε έξερω καλά, μάρσε στο στόμα του ο άκατανόη-τος Νικ.

—Θά με είδες σίγουρα στον ύ-πνο σου, παιδί μου; Τί κάνουν στ' άλήθεια τά όνειρα!

—Όλοι οι άλλοι στο πούλιαν ξε-ραθόσανε στα γέλια... —Ο Νικ θύμωσε κι' ή μούρη του χλωμίσε σάν φλουρί:

—Σε είδα και σε έξέρω από τό γυψέδο! φώναξε. Στο μάτς «Ο-λυμπιακού» — «ΠΑΟ» εκεί πού φώ-ναξ για τό δεύτερο γκολ, στάθνη-ξες, μωρέ πεπονάκια και μούκανες τόν τσαγγό. Πήγα να σε θορώσω μά έσυ πρόλαδες και μού ντραρί-σες μιά γερή στο σγαβόνι π' άκόμα κι' ένοχλή κι' άς περσάνε μίνες... Κατάλαδες;

—Ο μπαρμπα Λουκάς τόν τήραξε καλά κι' έκανε να θυμηθί: —Μπορεί και νάναι τό πρώμα έ-τσι, μωρέ λεδενόταϊδο, αν μού πα-ραμύθηκες στο ρουθόνι.

—Η φιλενάδα τού νεαρού ή Βιό, δηλαδή ή Βιέτα ή Βαρβάρα στρογγυλεψε τά χελιάκια της σε εϊρωνικό μορφασμό:

—Άσε τον, Νικ, είναι λάος! Δέν τόν άκούς πού μιλάει σερέτι-κα;

—Κι' έσύ μιλάς άστοκαρτικά, κούκλα μου; της πέταξε ο μπαρμπα Λουκάς. Για τούτο φορείς και την παντελόνι του μακαρίτη!...

Είσαι πολύ μπανάλ και πολύ σκαρτός, κύριε με τά λίγα μαλλά, μουμυώρισε. Μά έσύ φτιάτο, πού μιλπια... Άι άσ όργου!...

—Νά μας ζήσης, μπαρμπα Σου-σου και σε άνατορα, φώναξε ο μπαρμπα 'Ισιδωρος, και με τό συμ-πάσσιο πού δέ φορού τη βελόδα μου... Μ' άλλη βολά θά τηνε φέρω τό δίχως άλλο...

Τ' άστείο χύθηκε σάν ποτάμι με κρουσταλλένιο νερό στο τραχοφόρο. —Όλοι γελάσανε και κутτούσαν τόν Νικ με τό τσαλακωμένο ρουτόρ και τη Βιό με τη μπλε-νονάρ παντελόνι. Νά και τό τεζαρισμένο μπλουζέ!

—Η κυρά Μαρτίω μπήκε σε άνη-συχία. Κι' έβό για την τύχη της εφεύρωσε σάν μανιτάρι τό γήπεδο και τό θλιβερό έπεισόδιο με τόν ά-σουλουπτο αυτόν νέο, πού έφραγε τη γροθιά του από τό Λουκά της. Κι' όπως ήτανε φυσικό, τού κρα-τούσε αμάχη.

—Σε παρακαλώ, Λουκά μου, τόν έκέλευσε, κράτησε την ψυχράμια σου κι' άσε τό παλιόπαϊδο και τη μουσίτα σου τόν κούταξο.

—Αν δέν μ' ένοχλήση άλλο, Μαρτίω μου, τό έπεισόδιο τέρμα, σου δίνω τό λόγο μου. Μ' αν συνε-χισή τό ίδιο βιολί, θά γυρέψη τον-ρότα.

Στό μοναστήρι φτάσανε στις έν-τεκα. Οι παρές σκορπίσανε πέρα-δωθε, μακρυά κάτω από τά φυλά-μένα δέντρα στη βελό-βενια σκιά.

—Ο μπαρμπα 'Ισιδωρος πήρε τό μπαρμπα Λουκά και τη Μαρτίω του

Ο ΝΙΚ ΜΕ ΤΗ ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ

στο χτήμα του κουμπάρου του. Βα-δίσανε κάμποσο με τό χρυσό ήλιο, ανάμεσα από πράσινα στάχια και λουλουδιασμένες θραγιές. —Η κυρά Μαρτίω χαϊρότανε σάν κορίτσι δε-κάξη χρόνων τό φως και τόν ήλιο. Ξέχασε κιόλας τό δυσάρεστο έπει-σόδιο με τό Νικ και τη Βιό.

Τό μεσημέρι φάγανε λαχταριστό κατσικίσιο στο φούρνο, κάτω από αινωδέα έλατα. —Ο κουμπάρος τού 'Ισιδωρου, λεβεντανθρωπος με κα-πάκι και χτήματα, έφερε φρέσκια μολύβια κι' άνθότροπο καλοψημένο μούρο ψωμί, σπιτικό γλυκίσια, φρούτα...

—Ο μπαρμπα Λουκάς τά κοπάνησε γερά, μιά και τό εύλογημένο κοκ-κινέλι ήτανε νεκάρ... Έβίδα κι' έ-βίδα με τό μπαρμπα Λέπουρα και τη νεραϊδωμένη κόρη του, σού-ραμύθηκες στο ρουθόνι.

—Μωρέ πεντέξη ποτήρια. —Ηρθανε ρωσε τσακίρ κέφι. Τραγουδήσανε, κουδούνισαν, είπανε τ' άστεία τους κι' έτσι ξεχάσανε την Βιό και τόν Νικ με τη φυσαρμόνικα.

Τ' άπομεινέριο μιά κι' ή κυρά Μαρτίω δά κοιμότανε λιγάκι στο φιλόδενο σπύτι τού Λέπουρα, είτε να κάνη μία βόλτα να μυρίση λι-γάκι θυμάρι κι' άγριομμένα. Στά δίσσελα τού θουνού λουλουδίζανε οι μυρτίες και οι ρήγανες κι' άψηλό-τερα τά λυμπερά δεντρολίβανα.

Πήρε τό λοιπόν τόν ντορό στη γυ-μνή λαγοδακία και χαϊρότανε τόν ήλιο. Περγάσανε καμπόσο. Σαρκικά σε μία στροφή, εκεί πού άνοιγότανε έξέφωτο με μαντριά καλύδες και στρόγγυλες, άκουσε σιριζιές, ά-λαλητά και γαυγίσματα από θηρι-μένα σκυλιά. —Έτρεξε στις φωνές και στις άπελπισμένες σκληριές.

Δυο μαλλιαρά μαντρόσκα χυμούσαν με ανατριχιαστικό ούρλιαχτό να κατασπαράζονε μιά κοπέλλα...

Σάν έφτασε κοντά, είδε πώς τό άτυχό κορίτσι ήτανε ή μαντάμ Σουσου τού πούλιαν, ή Βιό, όπως την έλεγαν χαϊδευτικά ο γλυκανάλα-τος κρεμμυδαλάς της, ο Νικ με τη φυσαρμόνικα.

—Βοήθεια! Βοήθεια! Σώσε με! τσίριξε και παρακαλούσε. Θά με σώσει Νικ... Χτύπησε τ'α, Νικ με τις πέτρες!... Βοήθεια!... Σώσε με!

Πέταγε στα βερτιά πέτρες και πι-λαλούσε πέρα δωθε σάν τρελλή... Τίποτα!...

Τά έξοργισμένα σκυλιά χυμούσαν με άφριμένες μασέλλες να δαγ-κώσουν κρέας. Τά μυτερά τους δόν-τια άσπρίζανε σάν χαλάζι.

—Ένας νεαρός, άναμάλιστος τσομπάνος τά κούταγε άσυγκίνητος από μακριά. Καρφι δέν τού και-γότανε. —Η παντελόνι της Βιό ή-τανε πιά σκιασμένη σε πεντέξη με-ρίες. Τό χνουδάτο λαχταριστό κορμί φαινότανε από τά νεφρά μέχρι τά

πόδια. —Ο Νικ στεκότανε παναση-νος σάν άγάλμα, τριάντα τσες όρ-γυιές μακριά. Μήτε, πού τούλησε να ζυγώση ο έρίτης.

—Η κοπέλλα κουδριασμένη στο χώμα σπάρταξε με λυγμούς: —Βοήθεια! Βοήθεια!... Τά σκυ-λιά θά με φάνε!...

—Ο μπαρμπα Λουκάς έβγαλε γρή-γορα γρήγορα τό πουλόδερ του και τό τούλιε σάν μπουσάδριο γαντί στο δεξί του χέρι. Ζύγωσε τό κορ-τί:

—Μη φοβάσαι, παιδί μου, της φώναξε. Κάθρε αυτό άκίνητη.

—Η Βιέτα συμμορφώθηκε. —Ο μπαρμπα Λουκάς δάδισε με άποθα-σιστική παρηρησία προς τά μανια-σμένα βερτιά. Μ' ένα σάλτο τό κα-νελλι μαντρόσκυλο κύλησε στα πό-δια του. —Ο θαρραλέος άντρας βού-λιασε τό άρματωμένο με τό πουλό-δερ βεζί του στο στόμα τού θηριού.

Τόχωσε για καλά μέχρι τό λαϊμό. Τό σκυλί τινάχτηκε σάν έλατήριο. Σπάρταξε τινάζοντανε σάν όχιά, μούγγριζε πνιχτά και ύποκυφα.

—Ο μπαρμπα Λουκάς χαλάρωσε τό στραγγαλισμό και παίρνοντας μιά θεοκοτρώνα έβρασε τό μισοπνιγ-μένο σκυλί στο κεφάλι. Μά τό άλλο, θερμακωμένο, τόν θούτηξε από τό πόδι. Τά μυτερά τού δόντια μασή-σανε τό χοντρό ρούχο...

—Στό στό-μα του έβρισκάνε πιά ένα κουρέ-λι. Άσουλόγιστα ο μπαρμπα Λου-κάς τό χτύπησε μ' όλη τη δύναμη της γροθιάς του στο μαλλιαρό κε-φάλι. Τό σκυλί τραβήχτηκε πίσω με άπειλητικό ούρλιαχτό κι' απότο-μα βάλθηκε να κυνηγή τόν έβλια-σμένο από τόν τρομό νεαρό. Πού πέταξε σ' ένα γούπατο τη φυσαρ-μόνικα κι' έδωσε της φυγής.

—Μην τρέχης, μωρέ, τού φώ-ναξε κομπανιστό ο μπαρμπα Λου-κάς... Τό σκυλί θά σε πνίξη!... Στα-μάτησε, πάγωσανε χάιουμ μωρέ... να νομίσω πώς είσαι νεκρός! Τά σκυ-λιά φοβόντανε την τέξη!

—Ο σφοδρισμένος Νικ έκαμε κα-ταπας τόν όρμηγένο ο άλλος. Σα-πλώσε χάιουμ κι' έχωσε τη μούρη του στο λαπαμμένο χώμα της όχθης.

—Τό σκυλί μ' ένα σάλτο έρέθηκε κοντά του. Τά σάλια του τρέχανε στο σέρκο τού έαπλωμένου. Άντα-ρεμένο θούτηξε τό σακκάκι του.

—Ο μπαρμπα Λουκάς έβρασε στην κρίσιμη ώρα. —Άρπαξε τό λασσα-σμένο μαντρόσκυλο από τό λαϊμό, τ' άνέτρεψε κοκκούλωσε τη πυ-ρωμένη του μούρη με τό έξασκιμέ-νο από τά δόντια τού πρώτου σκυ-λιού πουλόδερ. Τό σκυλί νικημένο στράφηκε με φριχτό γρυλλισμό πίσω...

—Η Βιέτα πού πήρε κουράγιο, πλησίασε. Κούταγε με σιωπηλό θαυμασμό τόν σπατήρα της. Τά μα-τάκια της φαινότανε δακρυμμένα.

—Μου σώσατε τη ζωή, έλεγε και ξαναέλεγε. Σας εύγνωμώ και σας γυρεύω συγγνώμη για τό θλιβερό έπεισόδιο στο ταξίδι. Μά φταίει για τούτο ο φοδιστάριος ο Νικ. Κρίμα στί μού! τού! Φοβάται τόν ίσκιό του. Χαμένο κορμί... ρεμά!...

—Ο Νικ την άκούγε με σκυμένο κεφάλι. Σαρκικά ή Βιέτα ζώγωνε τό μπαρμπα Λουκά, τόν άγκάλια-σε και τού κόλλησε δυο ζουμερά φι-λόκια στο στόμα...

—Γι' αμωδία σου κύριε Λουκά, πρόσθεσε. Είσαι λεβέντης...

—Ο Νικ ξεροκατάπινε, ντροπι-σμένος.

—Κι' όσο για σένα, είπε στο νεαρό θά σ' άφήσω μπουκάλα να μάθεις! Θά γυρίσης στην Άθήνα με άλλο λεωφορείο...

—Θάρρη όπωσδήποτε μαζί μας, τη δέκομε με τό μπαρμπα Λουκάς, για να όορσή με τη φυσαρμόνικα του τόν ύμνο της ομαδάριας... κι' άκό-μα θά τόν βάλω να ράψη την παν-τελόνια σου με βελόνα, πού θά τού δώση η κυρά Μαρτίω μου. Έτσι για τιμωρία του. Νομίζω...

—Σε χαίρομαι, κύριε Λουκά, ψιθύρισε τό κορίτσι. —Ε, και να ήσουν λεύτερος... Έσύ 'σαι σω-στός άντρας κι' όχι καί μωζιάρια-κα...

—Έκανε πάλι να τόν φιλήση. —Ο φανταστικός την έμπόδισε:

—Νά μη σε δη ή κυρά Μαρτίω, κουκλιέτα μου, γιατί θά χυμήσει κι' αυτή σάν τό σκυλί τού τσομπάνη...

—Η Βιέτα τούσφιξε τό μπράτσο με σιμάνια.

—Καλότυχη, η κυρά Μαρτίω σου, κύριε Λουκά, είπε με χαριτωμένο παρόμοιο. Καλότυχη πού σ' έχε- για σύζυγο...

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ο'ΝΗΛ είναι ένας από τους μεγαλύτερους Άμερικανούς θεατρικούς συγ-γραφείς. Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, στις 16 Οκτωβρίου 1888, από πατέρα Ιρλανδό και μη-τέρα Άμερικανίδα. Ο πατέρας του, ο Τζαίμης Ο'Νήλ ήταν ένας από τους πιο δημοφιλείς ήθο-ποιούς του άμερικανικού κοινού κι' ή μητέρα του πιανίστα έακουστή σ' όλη την Άμερική.

Χάρis στη φήμη και στις οικονομικές δυνα-τότητες τών γονέων του, ο Ευγένιος είχε έδα-σφαλίσει από μικρός όλα τά έρόδια για να προ-δεύσει στη ζωή. Μά ή άνήσυχη κι' άνικανοποίη-τη ψυχή του τόν έσπρωχνε συνεχώς στην περι-πέτεια.

Τά πρώτα χρόνια της ζωής του τά πέρασε κυρίζοντας από πόλη σε πόλη της Άμερικής, κοντά στον πατέρα του. Σε ηλικία έφτα χρόνων τόν έβαλαν έσωτερικό σ' ένα καθολικό λυκείο κι' άργότερα σε μιά Ακαδημία, όπως λέγονται στην Άμερική τα σχολεία, πού είναι αντίστοιχα με τά δικά μας γυμνάσια. Τό 1906, σε ηλικία 18 χρόνων, ο Ο' Νήλ γράφτηκε στο Πανεπιστή-μιο τού Πρίνστον. Δέ φοίτησε όμως παρά μο-νάχα έναμση χρόνο. Τόν Ιούνιο τού 1907 πα-ράτησε τις πανεπιστημιακές σπουδές του, έφυ-γε ξαφνικά από τό Πρίνστον και πήγε στη Νέα Υόρκη. Εκεί βρήκε μιά θέρη γραμματέα σε κά-ποια μικροεπιχείρησι κι' άρχισε να ζή τη μο-νότονη ζωή τού υπαλλήλου.

—Ύστερα από δυο χρόνια έρωτεύτηκε και παν-τρεύτηκε την Κάθλιν Τζέκινς, μιά όμορφη ξαν-θή κοπέλλα, με την όποια άπέκτησε ένα άγόρι. Μά ο άνησυχος Ο'Νήλ δέν ήταν γεννημένος για οικογενειακής. —Η πληχτική δουλειά τού γρ-φικού τούγινε άδύνατο, τά δεσμά της παντρε-ίας τού φαινότανσαν φριχτά και τά μικροελα-τώματα της γυναίκας του τούδιναν τρομερά στα νεύρα. Πολύ γρήγορα, λοιπόν, τό νεαρό άντρο-γυνο άρχισε να γκρινιάζει και στα 1912, ύστερ' από τρία χρόνια συζυγικής ζωής, χώρισε.

Τότε πιά ο Ο'Νήλ ρίχτηκε τρελλά στις περι-πέτειες. Την εποχή εκείνη, σε διάφορα μέρη της μικρής δημοκρατίας της —Οντάρας, είχαν ανα-καλυφθή μεταλλεία χρυσού και πολλοί τυχοδιώ-χτες ξεκινούσαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες, για να πάνε εκεί να βρουν χρυσάφι. —Ετσι, μό-λις πήρε τό διαζύγιο του, ο Ο'Νήλ παρατήρη-κε από τό γραφείο, όπου εργαζόταν και μαζί μ'

Ο Άμερικανός θεατρικός συγγραφέας Ευ-γένιος Ο' Νήλ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ο'ΝΗΛ

Η περιπετειώδης ζωή του Άμερικανού δραματουργού

Ένα φίλο του μηχανικό, ξεκίνησε για τη γή του χρυσού...

Μά τά πράγματα δέν ήταν, όπως τά φαντά-στηκε. —Η γή φύλαγε ζηλότυπα τό πολυτίμο μέ-ταλλο και οι καουχίες, πού πέρασε κάτω από τό φλογερό ήλιο της Κεντρικής Άμερικής ήταν άπερίγραπτες. Καί, τό χειρότερο, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δέν κατάρρωσε να βρή χρυ-σάφι!

Ο καιρός εκείνος, ώστόσο, δέν πήγε αλόελα χαμένος για τόν Ο'Νήλ. Είχε πάρει μαζί του ένα κιβώτιο με βιβλία κάθε είδους, πού πάν-τως φιλολόγικά. Τά βράδια, λοιπόν, μ' όλο πού ήταν άποκαμμένος από τις αδιάκοπες περιπα-λήσεις κι' από τό σκάψιμο, άντί να πλανάση και να κοιμηθί, όπως ο σύντροφός του, καθόταν και διάβαζε. —Ετσι τό μεγαλύτερο μέρος της νύχτας τό περνούσε διαβάζοντας και όνειροπο-λώντας. Στο μεταξύ οι μίνες περνούσαν, τά τρόφιμα και τά λίγα χρήματα, πού είχαν μο-νεί τους σώνονταν, χωρίς να βρίσκουν ούτε λί-γους κόκκους χρυσού κι' ένα ώραίο πρωί έγκατέ-λειψαν την Οντόρια.

Ξαναγύρισαν στη Νέα Υόρκη, όπου χάρις στη μεσολάβησι τού πατέρα του, ο Ο'Νήλ διώριστη-κε καλλιτεχνικός διευθυντής ενός δραματικού θι-άσου. —Η θέσι ήταν περιζήτητη κι' ο μισθός άρ-κετά Ικανοποιητικός. Κι' όμως ο άνησυχος αύ-τός άνθρωπος δέν έμεινε ευχαριστημένος. —Η δουλειά τού φαινόταν έκνευριστική και στο τέ-λος την παράτησε.

—

Δέν ήξερε πιά τί δουλειά να κάνη και τί έ-παγγέλμα ν' ακολουθήση. —Εκείνο πού ποθούσε κυρίως ήταν τά ταξίδια. Έφυγε, λοιπόν, από τη Νέα Υόρκη και πήγε στην Άργεντινή. —Ε-κεί έμεινε κάμποσο καιρό άνεργος κι' όταν σά-θηκαν τά λίγα χρήματα, πού είχε μαζί του, άρ-χισε να τόν θωρή ή πείνα. Συγχρόνως έμεινε και άστεγος, γιατί δέν είχε να πληρώση τό νοί-κι του. Πολλές φορές καθόταν σ' ένα πάγκο δη-μοσίου πάρκου, με τό στομάχι άδειο, όνειροπο-λώντας και περιμένοντας να πείση χρυσάφι από τόν ουρανό! Μά τό θαύμα αυτό δέ γινόταν! Τέ-λος, ο Ο'Νήλ αποφάσισε να ξαναγυρίση στη Νέα Υόρκη, αλλά δέν είχε τά ναύλα του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

θεποιοί τών έπαρχιακών πόλεων», πού γνώρισε στη σκηνή άκ'... μεγαλύτερη επιτυχία. —Ετσι, ή δόξα τόν σήκωσε απότομα στο ότερωτό όρμα της.

Σε ηλικία 27 χρόνων είχε βρή τό έπάγγελμα πού τού ταίριαζε. Τ' όνειρό του να κερδίση ά-φθονα χρήματα πραγματοποιήθηκε. Τότε έ-ρωτεύθηκε για δεύτερη φορά και τό 1918 παν-τρεύτηκε την Έλγκνες Μπουλτον, με την όποια απέκτησε ένα άγόρι κι' ένα κορίτσι.

Για κάμποσο καιρό ο Ο'Νήλ έζησε ευτυχισμέ-νος με την οικογένειά του σ' ένα γραφικό νησί, στις Βερμούδες. —Αλλά τό 1929 πρθε σε διά-σταςι με τη γυναίκα του και χώρισαν. Λίγο άρ-γότερα, στη Γαλλία, έρωτεύθηκε για τρίτη φο-ρά και παντρεύτηκε την Καρλόττα Μοντερέυ, την όμορφη πρωταγωνίστρια ενός έργου του. Τρισευτυχισμένος, πού βρήκε στο τέλος τη γυ-ναίκα τών όνείρων του, έστρεψε την έρωτική του φωλιά σε μιά γραφική άκτή της Γεωργίας. —Ε-κει περνούσε τη μισή μέρα του γράφοντας και την άλλη μισή ψαρεύοντας ή παίζοντας τένις.

Μέσα σε 14 χρόνια ήρεμης οικογενειακής ζω-ής, ο Ο'Νήλ έγραψε τριάντα περίπου έργα. Τό καλύτερό του είναι μιά τραγωδία σ' έννια πρα-ξίες, πού πα'όταν συνεχώς επί μίνες στη Νέα Υόρκη με τόν τίτλο: «Τό πένθος ταίριαζε στην Ήλέκτρα». Τό έργο αυτό είναι μιά μοντέρνα διασκευή της ύποθεσεως της άρχαίας «Ήλέκ-τρας» τού Σοφοκλέους.

Τό 1926 ο Ο' Νήλ τιμήθηκε με διάφορες δια-κρίσεις και βραβεία. Επίσης έγινε μέλος τού Έθνικού Ινστιτούτου Τέχνης και Γραμμάτων της Άμερικανικής Ακαδημίας, καθώς και της Ιρλανδικής Ακαδημίας. Επίσης, βραβεύτηκε τρεις φορές με τό βραβείο Πούλitzer, τό 1920 για τό δραματικό τού έργο «Κάτω από τόν όρίζοντα», τό 1922 για την «Άννα Κρίστι» και τό 1928 για τό «Παράδεισο ίντερμέδιο».

Τά κυριώτερα από τ' άλλα έργα του είναι ο «Αυτοκράτορας Τζόνς» (1921), «Ο μαλλιάρος πύθκος» (1922), «Πέθοι κάτω από τις λεύ-κες» (1927) κ.ά.

Συνεχίζοντας τη δραματική παραγωγή του, ο Ο'Νήλ πήρε τό 1936 τό βραβείο Νομπελ. Γερ-νώντας, άποξενώθηκε αλόελα από τά παιδιά τού δεύτερου γάμου του, από τό γυίο τού Σέιν και την κόρη τού Όννα, από τό γάμο της όποιας με τό μεγάλο ήθοποιό τού κινηματογράφου Τσαό-λι Τσάπλιν άντιτάχτηκε μ' ένα αλύγιστο πεί-σμα.

Σχεδόν παθολογικά κλεισμένος στον έαυτό του, δέν είχε κοινωνικές σχέσεις και δέν άνι-νε κανένα να μπη στην ιδιωτική του ζωή. Νευρι-κός, κυκλοθυμικός, αιώνια άνησυχός, δέν έβρι-σκε ποτέ πού γαλήνη, παρά μονάχα στο γράφι-μο. Γράφοντας ο Ο'Νήλ λυτρωνόταν από τις ά-νησυχίες του.

—Η θέσι του στο παγκόσμιο θέατρο είναι έ-ξαιρετική. Διακρίνεται για τις μεγάλες ιδέες του, την πρωτοτυπία του και την επαναστατι-κή του τεχντονορμία, πού άντέτρεπε τις θεατρι-κές συμβατικότητες.

Ο κριτικός Νάθαν Έντνις τό 1946, ότι ο Ο'Νήλ είναι ο καλύτερος δραματικός συγγραφέ-ας τού άμερικανικού θεάτρου, γιατί έχει την ι-κανότητα να μπάνη βαθεία μέσα στην ψυχή τών πρώων του, να τούς παρουσιάση με απα-ράμιλλη ζωντανία, ενώ ταυτόχρονα κατέχει πε-ρίφημα τη σκηνική τέχνη και τά δραματικά εύ-ρηματα.

Τό μοναδικό ελάττωμα τού Ο

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Σύντομα θα μεταφυτευτούν οι καρδιές!

Οι μέθοδοι που ακολουθούν οι ειδικοί επιστήμονες

ΣΤΑ νοσοκομεία του μέλλοντος, έκτος απ' τις θαυμαστές συσκευές της καινούργιας ιατρικής επιστήμης — όπως είναι οι τεχνητοί νεφροί και οι μηχανικές καρδιές — θα υπάρχει και μία «Τράπεζα ανταλλακτικών». Τό τμήμα αυτό θα διαθέτει νεφρούς, σπλῆνες και πνεύμονες, που θα διατηρούνται, με ειδική ψύξη, σε κατάστασι «κονσερβέας» της ζωής.

Οι αυτά τα ζωτικά όργανα θα έχουν αφαιρεθῇ, άμέσως μετά το θάνατο, από τα σώματα ανδρών και γυναικών, που έκαναν, με τις τελευταίες τους θελήσεις, αυτή την προσφορά προς τους συναθρώπους τους. Θα είναι δε ταξινομημένα σε ομάδες, όπως συμβαίνει με το αίμα, που χρησιμοποιείται σήμερα για τις μεταγγίσεις. Οι χειρουργοί θα τα μεταφυτεύουν σε πάσχοντες της ίδιας ομάδας, που τα δικά τους όργανα θα έχουν άρρωσθήσει άθεράπευτα.

Ένα απ' τα πρώτα βήματα προς την πραγματοποίησι αυτού του Ιατρικού θαύματος έγινε τελευταίως στην Αγγλία: Σε κάποιον Πέτερ Λούκας, 37 ετών, μεταφύτευθηκε ένας νεφρός νεκρού, στη θέση των δικών του, που δε μπορούσαν πιά να λειτουργήσουν. Με νέα φάρμακα και ειδικές μεθόδους, οι γιατροί είχαν διατηρήσει «ζωντανό» το νεφρό αυτό, ώσπου να τον μεταφύτεψουν στο σώμα του Λούκας και να τον συνδέσουν με τα αίμοφύρα αγγεία του.

Προηγουμένως, είχαν επιχειρήσει κι' άλλοι χειρουργοί τέτοιες έγχειρήσεις. Μερικές πέτυχαν, ενώ σ' άλλες περιπτώσεις ο άρρωστος πέθανε. Σχεδόν όλες όμως είχαν γίνει μεταξύ διδύμων αδελφών. Γιατί είχε παρατηρηθῇ ότι, στους διδύμους, ο οργανισμός του ενός δέχεται συνήθως τα όργανα του άλλου, ενώ, όταν πρόκειται για άτομα ξένα μεταξύ τους, δεν άνεχεται ο οργανισμός αυτές τις μεταφυτεύσεις. Πραγματικά, στην τελευταία αυτή περίπτωση, το άμυντικό σύστημα του σώματος δημιουργεί ώρισμα κτύπα, που προσβάλει τον ξένο όργανο και το καταστρέφουν.

Σκέφθηκαν, λοιπόν, οι χειρουργοί να εξουδετερώσουν με κάποιο τρόπο αυτά τα «άμυντικά κτύπα», πριν από τη μεταφύτευσι. Και το κατορθώνουν με ισχυρές ακτίνες Χ και με κατάλληλα φάρμακα, που σκοτώνουν τα πιο πολ-

λά κύτταρα, για να δώσουν τον καιρό στο μεταφυτευμένο νεφρό να «θρέψη» στην καινούργια του θέση. Γρήγορα όμως εναρμόζονται τα πολλαπλασιάζονται τα άμυντικά κύτταρα και μπορούν να καταστρέψουν τότε τα αποτελέσματα της έγχειρήσεως, που φαίνονταν στην αρχή ικανοποιητικά.

Οι γιατροί δοκίμασαν μ' επιτυχία σε πειραματόζωα μίαν άλλη μέθοδο. Πριν από τη μεταφύτευσι, κάνουν στο ζώο μία σειρά ενέσεων από ύγρο του σώματος του άλλου ζώου, απ' το οποίο πρόκειται να πάρουν το όργανο. Έτσι, το άμυντικό σύστημα του πρώτου εξοικειώνεται σιγά-σιγά στα κύτταρα του δεύτερου, παύει να τα θεωρή ξένα και δεν τα καταστρέφει. Τότε μπορεί πιά να γίνει η μεταφύτευσι.

Διαπιστώθηκε επίσης, ότι οι άνθρωποι μπορούν να καταταχθούν σε διάφορες ομάδες κι' ότι τα άτομα της κάθε ομάδας έχουν κύτταρα σχεδόν όμοια μεταξύ τους. Πιστεύουν, λοιπόν, οι γιατροί, ότι θα πετυχαίνουν πιο εύκολα οι μεταφυτεύσεις οργάνων, όταν γίνονται σε άτομα της ίδιας ομάδας.

Να γιατί είπαμε στην αρχή, ότι τα νοσοκομεία του μέλλοντος θα διαθέτουν «ανταλλακτικά» όργανα ταξινομημένα σε ομάδες, ώστε να υπάρχει για κάθε περίπτωση το πιο κατάλληλο.

Ίσως η τελική λύσις θα είναι ένας συνδυασμός ακτίνων Χ, φαρμάκων, ενέσεων κυττάρων και ταξινόμησεως σε ομάδες. Με όλα αυτά μαζί, θα εξασφαλιζεται η μεγαλύτερη δυνατή επιτυχία των μεταφυτεύσεων.

Μία άλλη σπουδαία ανακάλυψι, σχετική με τα άμυντικά κύτταρα του οργανισμού — κι' επομένως με τις μεταφυτεύσεις οργάνων — είναι η εξής: Οι έρευνες του Άγγλου δόκτορος Τζάκ Μίλλερ αποδείξαν, ότι ένας μυοτηνικός αδένας, ο «θύμος» — που βρίσκεται στο στήθος, ακριβώς κάτω απ' το λαιμό — είναι ο δημιουργός του άμυντικού συστήματος του σώματος. «Αν αφαιρεθῇ από μικρά ποντίκια, άμέσως μετά τη γέννησί τους, ο οργανισμός τους δεν παράγει πιο άμυντικά κύτταρα, κι' έτσι δέχεται εύκολα μεταφυτεύσεις από άλλα ποντίκια.

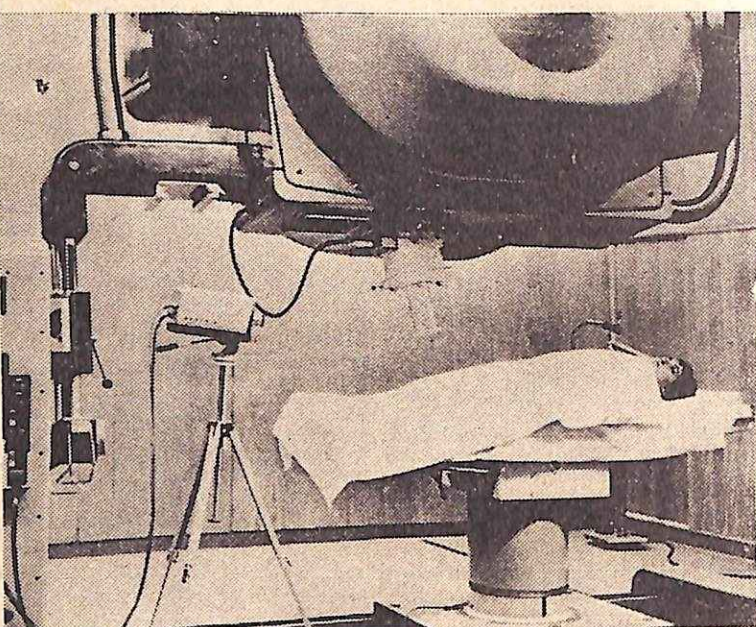
Στην αρχή της ζωής, ο θύμος

Έγχειρήσεις στα έρέφη

Υπάρχει η γενική αντίληψη ότι τα έρέφη δεν πρέπει να υποβάλλονται σε πολύπλοκες έγχειρήσεις, προτού αποκτήσουν άρκετη άντοχη οι τρυφεροί ιστοί τους, δηλαδή ως τα 2 ή 3 χρόνια τους. Το άποτέλεσμα όμως είναι να πεθαίνουν χιλιάδες μικρά κάθε χρόνο, από έλαττώματα της καρδιάς και των αίμοφύρων αγγείων. Τα 88% των θανάτων αυτών συμβαίνουν μέσα στους 6 πρώτους μήνες της ζωής των παιδιών. 'Αλλ' ο δόκτωρ Ντέντον Κούλεϋ, καθηγητής της χειρουργικής στο αμερικανικό Πανεπιστήμιο Μπάλτορ, διαφωνεί ριζικά μ' αυτή την άποψι. 'Εχει ήδη κάνει 240 έγχειρήσεις της καρδιάς σε έρέφη κάτω των 6 μηνών και 160 σε άλλα μέχρι 1 έτους, δηλαδή 400 εν όλω, και έχει σημειώσει 292 επιτυχίες.

Ιατρική εξέταση με το τηλεφώνω

Ένας παιδίατρος του Ίλλινόις, ο δόκτωρ Χάρβεϋ Κράνττς, επινόησε ένα νέο σύστημα διαγνωσεως των καρδιακών παθήσεων των ερεφών... με το τηλέφωνο! 'Ακούει δηλαδή τηλεφωνικά την άναπνοή τους κι' αποφανεται έτσι αν πάσχουν από συνάχι, άσθμα, βρογχολιτίδα, πνευμονία ή οξύ «κρούσι» κι' αν χρειάζονται ιατρική παρακολούθησι

ΑΜΥΝΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Στη Χαϊδελβέργη την παλαιά πανεπιστημιούπολι, άνεγείρεται το πρώτο κέντρο καρκινολογικών έρευνών της Δυτικής Γερμανίας. Στο κέντρο αυτό προβλέπονται μεταξύ άλλων τμήματα παθολογίας όγκων, φαρμακολογίας, ακτινοβιολογίας και βιοστατικής. Δύο μικρά τμήματα με 22 κρεβάτια θα εξυπηρετούν αποκλειστικά έρευνητικούς σκοπούς. 'Εχει εξακριβωθῇ ότι 20% των θανάτων στη Γερμανία όφειλονται σήμερα στον καρκίνο, στους δε άνδρες άνω των 45 χρόνων, η αναλογία αυτή ανέρχεται στο 33%. 'Εκ των 250.000 ατόμων, που προσβάλλονται κάθε χρόνο από καρκίνο, επιτυγχάνεται η ίασις στο 68%. Τώρα όμως χάρις στο νέο εξοπλισμό το ποσοστό αυτό θα αυξηθῇ. Ση φωτογραφία μας ένα τελευταίου τύπου «επιπαιστήριον», που επιτρέπει την καταπολέμησι και θεραπεία κακοήθων όγκων με την ακτινοβολία ακτίνων ήττα.

είναι μεγάλος, με τα χρόνια όμως μικραίνει, ζωρώνει και άπνοφει. 'Αλλά, στο μεταξύ, έχει δημιουργήσει ένα τέλειο και ανεξάρτητο άμυντικό σύστημα, που λειτουργεί πιά μοναχό του.

Δε θα μπορούσαμε, λοιπόν, να άφαιρούμε από τα μικρά παιδιά το θυμό, πριν άκόμα δημιουργήσῃ το άμυντικό σύστημα, ώστε να δέχεται πιά ο οργανισμός τους, σ' όλη τους τη ζωή, όποια μεταφύτευσι οργάνων χρειαστή;

Η λύσις φαίνεται εύκολη και άπλη, εκ πρώτης όψεως. Δε μπορεί όμως να εφαρμοσθῇ, γιατί, αν το σώμα μείνι δίχως άμυν-

τικά κύτταρα, θα είναι ύποκειμενο σε κάθε μόλυνσι και θα ύποκύβη στην πρώτη επιδρομή μικροβίων.

Πάντως, δεν υπάρχει άμφιβολία, ότι οι γιατροί θα βρουν σύντομα την ικανοποιητικότερη άπάντησι στο πρόβλημα της αντικαταστάσεως των άρρωστων οργάνων, σώζοντας έτσι τη ζωή υγιών ανθρώπων. 'Ηδη, ο Ρώσος δόκτωρ Βλαντιμίρ Ντεμίχοφ, γνωστός για τις επιτυχημένες μεταφυτεύσεις κεφαλιών και καρδιών στα ζώα, δήλωσε ότι, μέσα στο 1963, θα έφαινοται στην πρώτη μεταφύτευσι καρδιάς σε άνθρωπο!

Μικρά επιστημονικά νέα

Ο προκαθορισμός του φύλου του παιδιού

Η νοσοκομειακή περιθαλψι. Πρέπει να σημειωθῇ ότι οι άναπνευστικές παθήσεις είναι μία από τις κυριώτερες αιτίες θνησιμότητας στα έρέφη και στα νήπια.

Ενέσεις για τους ρευματισμούς

Έπειτα από συστηματικά κλινικά πειράματα, ενεκρίθη στη Γερμανία η κυκλοφορία των νέων αντιρευματικών ενέσεων «Νικομπόν», που έπιδρούν σχεδόν κεραυνόδολα, γιατί ενεργούν διά μέσου του αίματος. Οι πόνοι σταματούν σε λίγο και, σε μικρό χρονικό διάστημα, οι ρευματοπαθείς θα βρίσκοντο ελεύθεροι. Το νέο φάρμακο δεν έχει τοξικότητα.

Τα χαμάμ είναι επικίνδυνα

Τα άτμόλουτρα (χαμάμ) δεν προσφέρουν καμιά όφελεια στην υγεία — πιστεύει ο δόκτωρ Ντέβιντ Άμπρασον, γιατρός του Σικάγου. Μπορεί μάλιστα να είναι θλαστικό για τους πάσχοντες από σοβαρές οργανικές άνωμαλίες, όπως είναι η άσπληνία ή η σπληνική ανεπάρκεια, και ο υπερθυρεοειδισμός.

Η μεγάλη βύρασις, συνδυασμένη με τη ζεστή, κουράζει υπερβολικά την καρδιά και τους πνεύμονες, όταν η λειτουργία τους δεν είναι τέλεια.

Τοκετός με συνδεσία μωσαϊκής

Δύο Ιταλοί μαιευτήρες, οι άδελφοί Γκιουζέπε και ΓIANCARLO Ντοβάντιο χρησιμοποιούν τη μουσική για να καταπραύνουν τους πόνους του τοκετού. Κατά την περίοδο της διαστολής της μήτρας οι δύο Ιταλοί επιστήμονες παρέχουν στις έτοιμώμενες μιά ήρεμη και έξευραστική μουσική, όπως είναι τα «Νοκτουρνα» του Σοπέν ή το «Θλιβερό θάλας» του Σιμπέλιους. Κατά τη στιγμή του τοκετού, οι έτοιμώμενες προτιμούν μιά μουσική διεγερτική, όπως είναι η ούρετούρα του Γογγιλιού. Τέλος η ένα ιερωτικό έμβατήριο. Μερικές ζητούν τούτοις.

ΕΝΝΕΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΚΥΟ

Περιβάλλον, τροφή, ντύσιμε, σπόρ, εργασία κτλ.

Η ΣΟΒΑΡΩΤΕΡΗ περίοδος στη ζωή μιας γυναίκας είναι η έγκυμοσύνη, που ο τοκετός άποτελεί την τελευταία φάσι της. 'Αλλ' ο τοκετός είναι ένα άπλο έπεισόδιο. Έξαρτάται, άλλωστε, σε μέγιστο βαθμό, από τον τρόπο της ζωής της έγκυου κατά το ένεάμηνο, που προηγήθηκε απ' αυτόν. Μιά γυναίκα, που είχε καλή έγκυμοσύνη, δε μπορεί παρά να έχη καλόν τοκετό. Η παραμικρή άπροσεξία, τούναντιόν, μπορεί να φέρη τις πιο δυσάρεστες συνέπειες.

'Αλλά να τί πρέπει να έξερετε για τη σημαντική αυτή περίοδο της ζωής σας, που έχει κεφαλαιώδη σημασία τόσο για σας, όσο και για το παιδί, που πρόκειται να φέρετε στον κόσμο.

1) Περιβάλλον.— Η έγκυος δεν πρέπει να ζῇ σε ύγρὰ και άνήλια στίπια.

Θ' αποφεύγετε τη μεγάλη ζέστη όπως και το υπερβολικό κρύο. Η θερμοκρασία του διαμερίσματος, όπου μένετε, πρέπει να κυμαίνεται γύρω στους 20 βαθμούς. Το διαμέρισμα πρέπει ν' αερίζεται συνεχώς.

Θ' αποφεύγετε τους κλειστούς χώρους: κινηματογράφους, θέατρα, πολυπληθείς συγκεντρώσεις, κλπ.

Είναι καλό να περνάτε κάθε μέρα μιά ή δυό ώρες στο ύπαιθρο: 'Αλλά πρέπει να προστατευθῇτε από το κρύο και την ύγρασία με τα κατάλληλα ένδυματα.

Προκειμένου να πάτε έξω, είναι άπαραίτητο να συμβουλευθῇτε το γιατρό σας. Θα αποφεύγετε, πάντως, την παρημονή σε ύψηλα μέρη. Το καλύτερο κλίμα για σας είναι εκείνο της πεδιάδος. Το θαλάσσιο κλίμα δεν ταιριάζει σ' όλες τις έγκυους.

2) Ντύσιμο.— Κατά τους τελευταίους μήνες της έγκυμοσύνης, τα ρούχα σας πρέπει να είναι άπλόχωρα. Θα προτιμήσετε τα φορέματα, που σπριτρίζονται στους ώμους και που άφίνουν την κοιλιά τελείως ελεύθερη. Όχι φούστες, που άναγκαστικά σφίγγονται στη μέση.

Θ' αποφεύγετε τις καλτσόδετες, τις ζώνες και γενικά κάθε τι που μπορεί να παρεμποδίσῃ την ελεύθερη κυκλοφορία του αίματος και να προκαλέσει σχηματισμό οιδημάτων, κισών, κλπ.

Θ' αποφεύγετε επίσης τα στενά παπούτσια, καθώς και εκείνα, που είναι πολύ σφιχτά στο έπάνω μέρος. Τα ψηλά τακούνια άπαγορεύονται, για το λόγο, ότι διαταράσσουν την ισορροπία του σώματος και μετατοπίζουν προς τα έμπρός το βάρος της κοιλιάς.

Κατά τους τελευταίους μήνες, ένδεικνυται, σε ώρισμένους περιπτώσεις, το δέσιμο της κοιλιάς. Η έπίδεσις θα γίνει από ειδικό γυναικολόγο. Μπορεί ένη από χρησιμοποίηθῃν ειδικές ζώνες, που συγκρατούν από το κάτω μέρος την κοιλιά, χωρίς να την πιέζουν.

Κατά γενικό κανόνα, πρέπει να πετάξετε από πάνω σας κάθε τι που σας πιέζει ή σας στενοχωρεί, ακόμη κι' από μέρος του σώματος, που δεν έχουν σχέση με την κοιλιά.

3) Διατροφή.— Η ιδέα, ότι η έγκυος πρέπει να τρώη για δύο, είναι σφαλερή. Πρέπει, τούναντιόν, ν' αποφεύγει υπερβολή. Η τροφή της θα γῇ κάθε υπερβολή. Η τροφή σε θρεπτικότητα έπαρκής, πρωτεΐνες, υδατάνθρακες, άστοιχεία: πρωτεΐνες, έλατα, κλπ. Μην βιταμίνες, μεταλλικά άλατα, κλπ. Θ' αποφεύγετε κατάχρησι στα λιπαρά. Θ' αποφεύγετε τις σάλτσες, τα μπαχαρικά, τις έρεθιστικές τροφές (θηρώματα, θαλασσινά, κλπ.).

Είναι προτιμώμενα να αυξήσετε τον άριθμό των γευμάτων, για να μη βαρύνετε το στομάχι σας.

Λίγη μύτρα, ελάχιστο κρασί, κατά προτίμησι νερωμένα και όχι πολύ συ-

χνά. Καθόλου οίνουπνευματώδη ποτά.

Κατά τους πρώτους μήνες, οι έγκυες παρουσιάζουν έντονη άνορεξία, που συνδεύεται συχνά και από έμετους. Κατά την περίοδο αυτή, δεν πρέπει να βιάζεστε τον έαυτό σας. Ούτε, όμως, να μην τρώτε τίποτα, ξεκινώντας από την ιδέα, ότι θα το βγάλετε. Το μέτρον είναι άπαραίτητο. Εύτυχως, αυτή η άνορεξία διαρκεί ελάχιστα. 'Αλλά και σείς έπίσης πρέπει να συντελέσετε ώστε να περάση το συντομότερο. Μην ξεχνάτε, ότι έχετε μέσα στα σπλάχνα σας ένα άλλο όν, κι' ότι είσαστε υπεύθυνη για την καλή ανάπτυξή του.

4) Έργασία.— Δεν υπάρχει κανείς λόγος να διακόψετε τη συνήθη δραστηριότητά σας κατά τους πρώτους μήνες της έγκυμοσύνης. Θ' αποφεύγετε μόνο τις βαρείς δουλειές. Όσο προχωρεί, όμως, η έγκυμοσύνη, θα περιορίζετε την εργασία σας και θ' άφαιρύνετε περισσότερο χρόνο στην άνάπαυσι.

Κατά τον τελευταίο μήνα, θα περιορίσετε την εργασία σας στο ελάχιστο. Καθ' όλη τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, έξ άλλου, θ' αποφεύγετε τις εργασίες, που έκθέτουν σε κίνδυνο την ισορροπία του σώματος, τη μετακίνησι ή τη μεταφορά βαρειών αντικειμένων, την άναρρίχησι ή την πορεία σε δύσβατα μέρη, κλπ.

5) Σπόρ.— Η έποχή, που η έγκυος θρονιάζοταν στο κρεβάτι πέρασε. Όλοι οι γιατροί, τούναντιόν, είναι σύμφωνοι στο ότι πρέπει να κινῇται. Μιά ελαφρή γυμναστική, κατά την πρώτη περίοδο της έγκυμοσύνης και υπό την καθοδήγησι πάντοτε του γιατρού, όχι μόνο δεν βλάπτει, άλλ' είναι από πολ- λές άπόψεις άξιοσύστατη. Θ' αποφεύγετε, όμως, τα σπόρ, την κολύμβησι, την κωπηλασία, το ποδήλατο, το χορό.

Η έγκυος θ' αποφύγῃ έπίσης τα κουραστικά ταξίδια με το σιδηροδρόμο, το αυτοκίνητο ή τη μοτοσυκλέτα. Τα βίαια τραντάγματα μπορεί να έχουν δυσάρεστες συνέπειες.

Η πεζοπορία είναι ιδιαιτέρως άξιοσύστατη. Ο καθημερινός περίπατος θα σας ώφελήσῃ πολύ. Δεν πρέπει, όμως, να κουράζεστε.

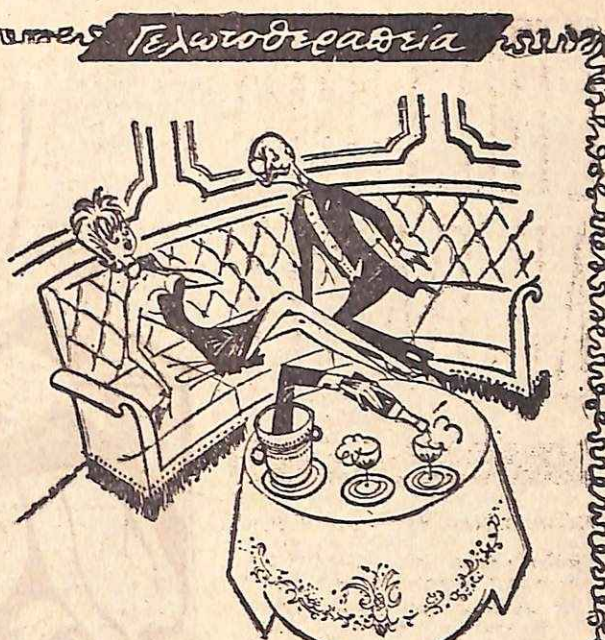
6) Συζυγικές σχέσεις.— Βασικός κανών είναι ο περιορισμός τους. Αν υπάρχει τάσις στην άποβολή, θα διακοποῦν τελείως. Οι σεξουαλικές σχέσεις άπαγορεύονται έπίσης κατά τους τελευταίους μήνες. Σε κάθε ειδική περίπτωση, πάντως, πρέπει να συμβουλευθετε το γιατρό σας.

7) Άποβολή.— Οι αιτίες της άποβολής είναι πολλές: βίαιες κινήσεις, ζήρες συγκινήσεις, ψυχικά τραύματα, μελαγχολία, ένας δυνατός θυμός, κλπ. 'Αλλά και ώρισμένες ασθένειες, έφ' όσον δε θεραπευθοῦν έγκαιρας, μπορούν να προκαλέσουν άποβολή. Γι' αυτό πρέπει να έπισκέπτεσθε συχνά το γιατρό, που σας παρακολουθεί.

Ο κίνδυνος άποβολής είναι μεγαλύτερος κατά τους πρώτους και τους τελευταίους μήνες.

8) Κάπνισμα.— Οι νεώτερες έρευνες έδειξαν, ότι το κάπνισμα έπιδρά στην κανονική ανάπτυξή του έμβρύου. Θα κάμετε, λοιπόν, προς χάριν του τη θυσία να κόψετε το τσιγάρο κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης.

9) Ψυχική ήρεμία.— Είναι ο κυριώτερος κανόνας μιάς καλής έγκυμοσύνης κι' η άπαραίτητη προϋπόθεσις για έναν καλό τοκετό. Θα διαφέρετε κάθε δυσάρεστη σκέψι από το μυαλό σας και θ' αποφεύγετε τις συγκινήσεις, τους θυμούς, τους καυγάδες. Θα έπληθύνετε τούναντιόν, με αίσιοδοξία, θ' άφισετε κατά μέρος τα καπρίτσια και θα κάμετε την ήρεμία και τη γαλήνη πρόγραμμα της ζωής σας.

— Πολύ διακριτικά τα γκαρσόνια σ' αυτό το κέντρο!...

— Πού ήσουν, βοέ 'Αλέκο; 'Εγώ είσα άδικα όλα τα μιάρ για να σε βρω άπόψε!

— Μια και δε μου δίνεις λεφτά, δεν παίρνεις τότε κανένα συντάγιο;

ΉΤΑΝ Σεπτέμβριος του 1493. Δήμαρχος της πόλεως Γκαλμπάου της Ιρλανδίας, ανώτατος άρχοντας και δικαστής, ήταν ο Βαθύ-πλουτος εύπατριδης Τζαίμς Λίχιν Στήβενς.

Ένα πρωί, ο άρχοντας αυτός κάλεσε το γιο του τον Γουώλτερ στο σαλόνι του μεγάρου του — που σώζεται, μισοερείπωμένο ως σήμερα — και του είπε:

— Παιδί μου, ξέρεις πόσο σέ λατρεύω... Είσαι ο μονακρίδος μου κι' από τότε που πέθανε η μητέρα σου, άφοσιώθηκα σέ σένα... Θέλω, λοιπόν, νά κλείσω τά μύτια μου ήσυχος γιά λογαριασμό σου. Γιατί αυτές οι ζωηρότητες και ή τρελλή νεανική ζωή σου, είναι καιρός πιά νά πάσουν... 'Α-γαπάς καμιά νέα;

— Ναί, πατέρα!... ψιθύρισε ο νέος. Λατρεύω μιά σεμνή κοπέλα, όμορφη, μά φτωχή, κι' από ταπεινή οικογένεια... Φοδούμαι όμως...

— Μά την εχών, παιδί μου... τόν διέκοψε ο δήμαρχος. Νά μή φοβάσαι τίποτε γιά ό,τι σχετίζεται με ή συγκατάθεσί μου... Μαντεύω ποιόν αγαπάς... Είναι φτωχή, μά είναι άξια και θά σέ κάνει εύτυχισμένο. Δεν πρόκειται γιά την 'Αννα Σέρινταν;...

Ο νέος δέν άποκρίθηκε. Μά, κατακόκκινος από ή συγκίνησή του, γονάτισε μπρός στον πατέρα του και του φίλησε τό χέρι. Κι' εκείνος, με μάτια βουρκωμένα γιά την εύχια του παιδιού του, του χάιδεψε τά μαλλιά και του είπε:

— Θα μιλήσω αύριο κιόλας στους γονείς της, γιά τόν προσηχό γάμο σας. Εύλογημένο τό όνομα του Θεού!... 'Ετσι θ' άποκτήσω άπογόνους και δέ θά σδύση ή γενιά μας... Κι' εσύ βάρχης μιά σύντροφο άνεκτήμητη, που θά σέ σώσει από τις παρεκτροπές και θά σέ κάνει εύτυχισμένο!...

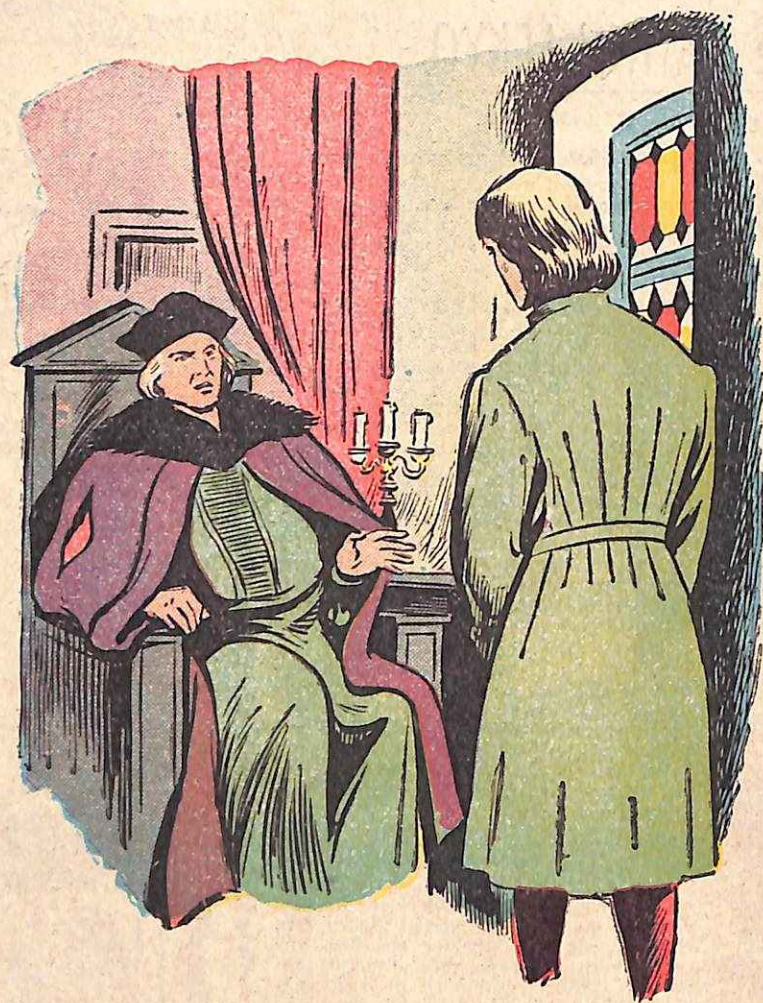
Την άλλη μέρα, ο καλόκαρδος δήμαρχος επισκέφθηκε στο φτωχόκαλύδο τους, τους γονείς της Άννας. Κι' αφού σκόρπισε ή χυρά με την τόσο τιμητική πρότασή του, έφυγε κατευχαριστήμενος. Οι γάμοι των δυο νέων άρριθρήσαν νά γίνουν μετά ένα μήνα!

Μά δέν πέρασαν δυό-τρεις μέρες ύστερ' από την όμορφη λύση του εϊδυλλίου των δυο νέων, δτον έφτασε στη Γκαλμπάου ο νεαρός Γκομέζ. Γιος μιάς πλούσιας ισπανικής οικογένειας, ο όμορφος Γκομέζ, ήταν ένας έμπορος πολυτελείας και φιλοξενήθηκε στο μέγισρο του Στήβενς, που συνδέονταν φιλικά με τόν πατέρα του.

Ο γιος του δημαρχου κι' ο Γκομέζ δέν άργησαν νά νοιώσουν άμοιβαία τά ίδια φιλικά αίσθηματά. που συνέδεαν τους γονείς τους. Άχώριστοι πιά, διασκέδάζαν μαζί, επισκέπτονταν μαζί την 'Αννα Σέρινταν, κι' οι τρεις έκαναν έκδορές στις γύρω έξοχες.

Μιά μέρα, ο Γκομέζ δήλωσε στο φίλο του, ότι ήταν καιρός νά γυρίσει στους γονείς του. Μά ο Γουώλτερ κι' ή 'Αννα επέμειναν νά μείνι λίγες μέρες άκούη, γιά νά προλάβι και την τέλεσι των γάμων τους.

Ο καιρός περνούσε κι' οι προετοιμασίες είχαν προχωρήσει. Μιά βδομάδα χωρίς τους δυο αγαπημένους άπ' ή στιγμή της ολοκληρωτικής τους ευτυχίας. Τό βράδυ εκείνο καθήσαν κι' οι τρεις τους. ύστερ' από όλοήμερη έκδρο-

ΑΠ' ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΣΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗ

μή, σ' ένα έξοχικό πανδοχείο, γιά νά πάρουν κατί.

Ο ενθουσιασμός όμως και τά νειάτα τους τους έξωπρεσαν σε μιά γερή διασκέδαση. 'Ετοιμαστήκαν ψητά κοτόπουλα, ήρθαν έκλεκτά κρασιά κι' ή εύθυμία τους κορυφώθηκε.

Μά ο Σατανάς θέλησε νά πάρη μέρος στο γλέντι τους και μιά παρεξηγήσι έπεσε στη μέση. Μεθυσμένος ο Γουώλτερ, νόμισε ως ένοχη κάποια άθωα περιποίηση της μηστής του προς τό φίλο του, και την πρόσβαλε σκληρά!...

Κατάπληκτος ο Γκομέζ θέλησε νά υπερασπιστή την άδικημένη. Μά ή ίπποτική προσάσθειά του χειροτέρεψε την κατάσταση. Νομίζοντας ύποπτη ή μερολαβήσι, ο Γουώλτερ έδωσε χυδαία τό Γκομέζ. Κι' οι δυο τότε, ζαλισμένοι άπ' τό κρασί, πιστώθηκαν στά χέρια!...

Σέ μιά στιγμή, ο Γουώλτερ άπταξε ένα μαχαίρι καί, πριν αντιληφθι κανένας τί συνέβαινε, χτύπησε τό φίλο του κατάστηθα. Ο δύστυχος Γκομέζ κυλίστηκε στο πάτωμα, στεναζόντας και σέ λίγο ξεψύχησε...

*

Η δίκη του Γουώλτερ έγινε ύστερ' από λίγο καιρό. Τόν δικασε ο ίδιος ο πατέρας του. Και

νά ή σχετική απόφασι:

«Σύμφωνα με τόν αυστηρό νόμο, που τιμωρεί με θάνατο κάθε άνθρωποκτονία, εγώ ο Τζαίμς Λίχιν Στήβενς, δήμαρχος κι' ανώτατος δικαστής της κομητείας Γκαλμπάου, άποφασίζω τά εξής: 'Επιβάλλω την ποινή του θανάτου στο Γουώλτερ Λίχιν-Στήβενς, που κηρύχθηκε ένοχος άνθρωποκτονίας κατά του προσώπου του Χουάν Γκομέζ, και ορίζω ημέρα εκτέλεσεως της ποινής ή 2 Νοεμβρίου του τρέχοντος έτους».

Τη σκληρή αυτή απόφασι διάβασε ο πατέρας του Γουώλτερ τρέμοντας από την ταροχή και την άγωνία του.

Κι' ο Γουώλτερ την άκουσε σιωπηλός, πιο χλωμός κι' από τό θάνατο.

Τη μοιραία βραδυά του φόνου είχε παρουσιάσει μόνος του μπροστά στον πατέρα του και του είχε όμολογήσει τό έγκλημά του. Βαθύ σκυτάδι από ή ζάλη σέπασε τά μάτια του δυστυχισμένου πατέρα. Μά γρήγορα συνήρθε, γιάτι έψπνησε μέσα του τό ίερό καθήκον. Σφίγγοντας τά δόντια του, πρόσταξε άμέσως τη σύλληψη και φυλάκισι του γιου του.

Ός την ημέρα της δίκης, ο άρχοντας πέρασε από φοβερά μαρτύρια, που μεγάλωσαν άκούη

Τη μοιραία βραδυά του φόνου είχε παρουσιάσει μόνος του μπροστά στον πατέρα του και του είχε όμολογήσει τό έγκλημά του...

πιο πολύ ή στιγμή που αναγκάστηκε νά άπαγγείλι ή ίδιος την τρομερή άπόφασι κατά του γιου του.

Ένορκοι δέν υπήρχαν τότε. Ο ίδιος ο δικαστής σχημάτιζε γνώμη και όριζε την ποινή γιά τόν ένοχο. Μόλις λοιπόν άπαγγέλλθηκε ή καταδικαστική άπόφασι, αλαλαγμοί άποδοκιμασίας συντάραξαν τόν κόσμο, που γέμισε τό δικαστήριο.

— Όχι, όχι!... φώναζε. Είναι γιός σου, άρχοντα μας!... Χάρισε του ή ζωή!... Ζήτησε χάρι από τό βασιλιά!... Δέ θά σου την άρνήθω... Άγαπάμε τό γιο σου, γιάτι έχει την καλή ψυχή σου... Όχι, όχι!...

Αυτές οι μεγάλες κραυγές, βγαίνοντας από τά στήθη όλων, δημιουργούσαν πανδαιμόνιο μέσα στην άσφυκτικά πλημμυρισμένη αίθουσα του δικαστηρίου. Ο Γουώλτερ τις άκούγε σαν ύπνισμένος, ενώ ή μνηστή του είχε σωριασθή, λιπόθυμη.

Κατάγλωμος, στυγνός, πονεμένος ο δήμαρχος, σηκώθηκε και είπε:

— Ο νόμος είναι νόμος και ή άπόφασι θά εκτελεσθι γιά παραδειγματισμό και γιά νά προλαμδάνουμε παρόμοια έγκλήματα στο μέλλον. Ο άρχηγός των τοξοτών νά άδείσας άμέσως την αίθουσα από τους βορβοροποιούς!...

Καί σκύδοντας ύστερα τό τσακισμένο άπ' τις συγκινήσεις κορμί του, πρόσταξε ή μεταφορά του καταδίκου στο κελά του. 'Επειτα άποτραβήχτηκε στο σπίτι του. Τόν πληγώνων βαδυά οι κάταρες του κόσμου κι' ή φριχτή άπόφασι του εναντίον του ίδιου του παιδιού του.

Με δέν ύποψιαζόταν άκόμη ο δύστυχος τό πικρό ποτήρι, που του προστείμαζε άκόμη ή μοίρα...

Ο λαός του Γκαλμπάου, μπρός στην άνήκουστη αυτή άπόφασι του δικαστή και πατέρα, στασίασε, κι' ο δήμιος άνήθηκε κατηγορηματικά νά εκτελέσει την άπόφασι... Κι' έπειδή κανένας άλλος, παρ' όλες τις ήγεμονικές άμοιβές, δέν προσφερόταν νά άντικαταστήσι τό δήμιο, συνέδη τό έξής άνήκουστο: Πιστός τηρητής τού Νόμου, ο τραγικός δήμαρχος και πατέρας, έπιστάτησε ο ίδιος στην αύστηρη ερώσι της αυλακής και, με όλους τους τοξότες κι' ο ίδιος κρέμασε στην άγχνη τό γιο του, την αλησμόνητη και άπαίσια έκείνη αύγή της 2ας Νοεμβρίου 1493...

Ύστερα, περισσότερο νεκρός παρά ζωντανός, κλείστηκε στο σπίτι του και, σέ μιά βδομάδα, πήγε ν' άνταμώσει την ψυχή του μοναχογυιού του, καθώς και την ψυχή της μνηστής του Γουώλτερ, την 'Αννα Σέρινταν, που αυτοκτόνησε άμέσως μετά τόν άπαγχονισμό του αγαπημένου της.

Τό παλιό επίδητικό μέγαρο του δικαστού Στήβενς δέν είναι σήμερα παρά έρείπιο. Βρίσκεται στη «Νταϊντ Μανς Λαϊν» (στην 'Οδό του πεθαμένου) κι' έχει πάνω στο μάρμαρο της μεγάλης πύλης μιά νεκροκεφάλη, ανάμεσα σέ δυο σταυρωτά κόκκαλα ανθρώπινου σκελετού, σκαλισμένη με άρκετή τέχνη. Κάτω από τό μακάβριο αυτό σύμπλεγμα ύπάρχει χαραγμένη μονάχα ή μοιραία ήμερομηνία: «2 Νοεμβρίου 1493».

ΤΖΙΜ ΤΖΙΜΠΣΟΝ

Η γεύτρα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΔΙΟΝ, ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ
ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΑΓΟΥ
ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΕΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ
ΑΝΝΑ (ψεύτικο όνομα)
ΘΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΑΣ
ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)
ΚΑΙΤΗ
ΡΕΝΑ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
ΝΤΟΛΛΥ
ΝΤΑΙΖΗ
ΚΩΣΤΑΣ
ΝΤΕΝΗΣ
ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ/σις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

Θον — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στή βίλλα του Κώστα, στην 'Εκώλη ένει συγκεντρωθή ένα πλήθος από νέες και νέους της «καλής κοινωνίας», γιά νά εύχηθούν τόν Κώστα και ή Νταϊζή, που άρραδωνίζονται.

Ο έαφνικός αυτός άρραδωνάς έχει έκπληξει πολλούς, γιάτι όλοι έέρουν πώς ο Κώστας ήταν φίλος της Μαίρης, ή όποια δέν άργεί νά καταφάσκει κι' αυτή, δένει γιά νά εύχηθι τους άρραδωνισμένους.

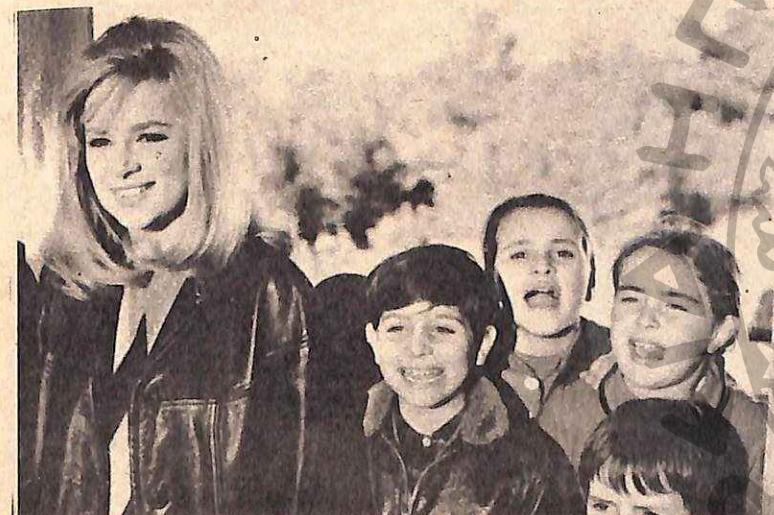
Η Μαίρη δέ φαίνεται καθόλου στενωχωρημένη. Αντίθετα δέν άργεί νά μεταδίδει και στους άλλους τό κέφι της.

— Τί κάβατε, τους φωνάζει σέ μιά στιγμή. Πού είναι τό κέφι σας; Σήμερα άρραδωνίζεται ο πιο καλός μας φίλος... 'Εμπρός, λοιπόν... Χαρές... Τραγουδί!... Πού είναι ή κιθάρα σου, Φίλιππα;

Ο Φίλιππας, που την αγαπά από καιρό κρυφά, τρέχει, φέρνει την κιθάρα του και συνοδεύει ή Μαίρη, ή όποια άρχίζει τό τραγούδι. Όλοι ξαναδρίσκουν τό κέφι τους και χειροκροτούν αμόδμητα.

Μιά μέρα ή Μαίρη άπακαλύπτει στις φίλες της πως είναι έρωτευμένη μ' έναν άγνωστο του όποιου είδε ή φωτογραφία σ' ένα περιοδικό. Πρόκειται γιά τό Θάνο Σωτηρίου, που κέρδισε τό πρώτο βραβείο γλυπτικής. Μιά φίλη της της υπενθυμίζει τότε πώς ο πατέρας της σκοπεύει νά χαρίσει στον έξωραίστικό σύλλογο της 'Εκώλης ένα συντριβάνι μ' ένα άγαλμα. Παραγγέλλοντας λοιπόν τό άγαλμα στο Θάνο Σωτηρίου, θά βρη μιά μοναδική εύκαιρία γιά νά γνωριστούν. Η Μαίρη βρίσκει την ιδέα θαυμάσια και κατορθώνει νά πείσι τόν πατέρα της νά άναβησι στο Σωτηρίου την κατασκευή του άγάλματος.

Ο Θάνος άρνείται νά πάη στο σπίτι του Δεληπέτρου και νά Ικανοποιήσι έτσι την έπιθυμία της... χαριτωμένος, Ιδιότροπος κορούλας του. Η Μαίρη τότε πείθει τόν κύρ Βλάση, τόν ταχυδρόμο, νά την παρουσιάσι σαν κόρη του και νά παρακαλέσι τό Θάνο νά την προσλάβη σά μοντέλο, συμβάλλοντας έτσι στη βελτίωσι των οικονομικών του φτωχικού του. Η Μαίρη βρίσκειται τώρα στο σπίτι του κύρ Βλάση, ανάμεσα στα έξη «άδερφάκια» της.

Ενώ ο Θάνος Σωτηρίου εργάζεται στο στούντιό του, άκούγεται εαφνικά ένα κουνούνημα, που επαναλαμβάνεται και γίνεται κατόπιν συνεχές. 'Εκνευρισμένος, τρέχει, άνοίγει την πόρτα και βρίσκειται μπροστά στη Μαίρη και στα έξη «άδερφάκια» της.

Τά μ ι κ ρ ά (όλα μαζί!): Καλημέρα σας, κύριε Θάνο.
Θ ά ν ο ς: Τι συμβαίνει;
Τά μ ι κ ρ ά: Είμαστε τα παιδιά του κύρ Βλάση.
Θ ά ν ο ς: Χαίρω πολύ... Και τί θέλετε;

— Όποτε είσαι στο κόλπο, πανηγυρί! λέει γελώντας ή Μαίρη. Μην ξεχνάτε λοιπόν πώς είμαι ή άδελφή σας, ή 'Αννα.

Ο κύρ Βλάσης όμως φοβάται πώς τά παιδιά δέ θά τά καταφέρουν και λέει στη Μαίρη:

— Μά τί ήθελες νά μπλέξεις και τά παιδιά, σ' αυτή την ιστορία; Οά στή χαλάρωσι τη δουλειά.
Μ α ί ρ η: Σού είπα, κύρ Βλάση: 'Εχω τό σχέδιό μου. Είμαι σίγουρη πώς τά παιδιά θά με βοηθήσουν νά τό πραγματοποιήσω...

Μ α ί ρ η: Είπατε τού μπαμπά μας ναρδούμε. Θ ά ν ο ς (με δυσφορία): Ο κύρ Βλάσης μού μίλησε γιά την κόρη του, τη μιά, τη μεγάλη...
Μ α ί ρ η: Εγώ είμαι αυτή.
Τά π α ι δ ι ά: Μαλιστα... Αυτή είναι... Είναι ή 'Αννα...
Θ ά ν ο ς (στη Μαίρη): Και αυτός ο σωφετός τί θέλει μαζί σας;
Μ α ί ρ η: Μας έχετε και καθόμασπε έξω τόση ώρα... Βάλτε μας μέσα και τά λέμε...

Θά ν ο ς (μέ σφίγγμα θάντια): Περάστε... "Οχι μέσα... Έδώ έξω στο χάλι, καλά είναι...
Μπαίνουν δυοι με φασαρία και ο Θά ν ο ς, βάζοντας τὰ χέρια στη μέση, λέει: «Λοιπόν... άκούω».
Τά πα ι δ ι ά (δλα μαζί): Θα τήν πάρετε τήν αδερφούλα μας;
Θά ν ο ς (στη Μαίρη): Τί θα γίνη δασποινίς, μ' αυτή τη χορωδία;
Θά σταμάτησε καμιά φορά;
Μα ί ρ η: Τ' αδερφάκια μου, έπειδη μ' αγαπούν πολύ...

...και έπειδη ο μπαμπάς είπε ότι μπορεί να μη με πάρετε, επέμειναν ναρθουν μαζί μου, για να σας πούν κι' αυτά ότι πρέπει να με κρατήσετε όπως θέλετε, γιατί έχουμε ανάγκη από τὰ χρήματα, που θα μας εξασφάλιση ή δική μου εργασία.
Τά πα ι δ ι ά (δλα μαζί): Καταλάβετε, κύριε Θά ν ο ς;
Ο Θά ν ο ς βουλώνει τ' αυτιά του. "Υστερα γυρίζει, κυττάζει έρευνητικά τή Μαίρη και σκέπτεται...
Μα ί ρ η (άνυπόμονα): Λοιπόν;

Θά ν ο ς: Τί λοιπόν; Πρέπει να σας δώ. Τί μου τὰ κουδάλισατε κι' αυτά μαζί σας; Δεν είναι δυνατό να κάνουμε δουλειά μ' όλο αυτό το νηπιωγείο...
Μα ί ρ η: Καλά, τότε να φύγουν... "Αντε, παιδιά... Πηγαίνετε στο σπίτι και θαρρώ άργότερα... Ο κύριος Θά ν ο ς θα με κρατήσει... "Ετσι, κύριε Θά ν ο ς;
Θά ν ο ς (εερά): Ναι...
Τά μικρά (δλα μαζί): Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε Θά ν ο ς...

Θά ν ο ς: Παρακαλώ... "Αντε, δρόμο τώρα...
"Η Μαίρη πηγαίνει τὰ μικρά ως τήν πόρτα και τ' αποχαιρετά, ενώ ο Πέτρος τής κλείνει πονηρά τὸ μάτι. "Υστερα ξαναγυρίζει κοντά στο Θά ν ο ς, ο όποιος βλέποντας τὸ δερμάτινο σακάκι και πανταλόνι τής, άπορεί:
— Η φτώχεια, φτώχεια, αλλά και τὸ πανταλονάκι μιὰ χαρά...
Μα ί ρ η: Για τὸ δερμάτινο, λέει... Δανεικό είναι...
Θά ν ο ς: Χάθηκε ένα φορεματάκι τής προκοπής;

Μα ί ρ η: "Οχι βέβαια, αλλά έτσι μπορείτε να ήτε καλλίτερα τὸ σώμα μου, τίς γραμμές μου, τὸ πόδι μου... Γιατί με τὸ φουστάνι, πὼς θα τὰ βλέπατε;
Θά ν ο ς: Θα τὰ βγάλατε, όπως θα βγάλετε τώρα αυτά που φοράτε.
Μα ί ρ η: Δηλαδή, έτσι δε μπορείτε να καταλάβετε; Νά... Για κυττάξετε, παρακαλώ... (Κάνει μιὰ στροφή).
Θά ν ο ς: Μά, θα παίξουμε τώρα;
Μα ί ρ η: Καθόλου... Γι' αυτό ρωτάω κι' εγὼ τί θα γίνη...

... Δηλαδή, θα τὰ βγάλω όλα; Θα τσιτσιδωθώ, για να με ήτε κι' αν δε σας κάνω, έσεις στο μεταξύ θα ήτε δη τὸ θέαμα, που είναι άκατάλληλο δι' ανήλικους!...
Θά ν ο ς (νευριασμένος): Σας παρακαλώ, έχετε σκοπό να σοβαρευτήτε; Έλατε λοιπόν, μη με καθυστερήτε, γιατί έχω δουλειά... Γδυήτε γρήγορα να τελειώνουμε...
Μα ί ρ η (άναστενάζει και ψιθυρίζει): Έδώ σέ θέλω...
Θά ν ο ς: Είπατε τίποτα;

Μα ί ρ η: "Οχι... Λέω, δύσκολη δουλειά διάλεξα... Μιά κουδέντα είναι αυτή. Γδυήτε!... Πάς γδυνεσαι;... Κύριε, Θά ν ο ς... Δε γδυνεστε πρώτα έσεις να πάρω θάρρος...
Θά ν ο ς: "Εχετε διάθεση γι' άστειά;
Μα ί ρ η: Μαρέ δεν έχω, αλλά σκεφτήτε το κι' έσεις λίγο... "Ετσι εύκολα ξεγυμνείται ένα κορίτσι, μπροστά σ' έναν άντρα;
Θά ν ο ς: Αυτό έπρεπε να τὸ σκεφτήτε, πρίν βάλετε τὸν πατέρα σας να μου μιλήσει και πρίν έρθετε εδώ...

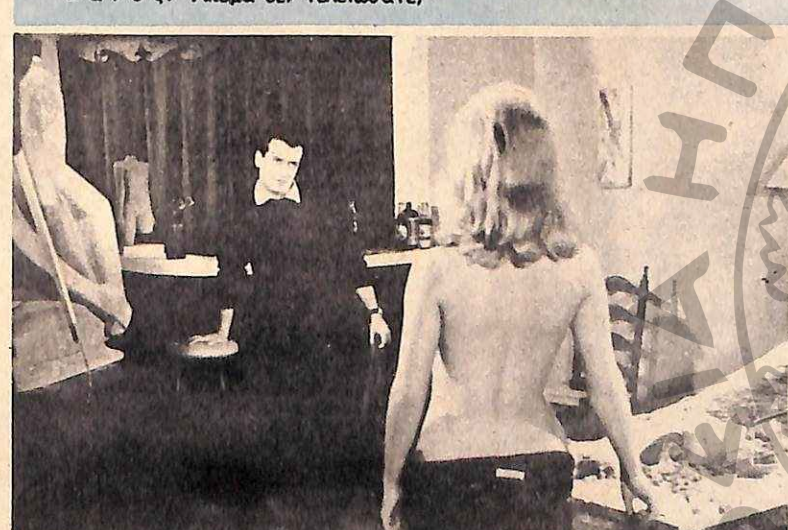
Μα ί ρ η: "Εχετε δίκιο, είπα όμως πὼς κάτω θα καταλαβαίνατε κι' από τὸ πανταλόνι... Τέλος πάντων, μιὰ και ήρθα. (Βγάλαει τὸ σακάκι). Δεν υπάρχει, τουλάχιστον, κανένα παραπάνω;
Θά ν ο ς: "Ορίστε, γυρίζω από τήν άλλη και δε σας βλέπω...
Μα ί ρ η: Νά μη γυρίστε αν δε σας πῶ εγώ...
Θά ν ο ς: "Οχι... Κάνετε γρήγορα...
"Η Μαίρη άρχίζει να γδυνεται...
Θά ν ο ς: Πόσων χρόνων είστε;

Μα ί ρ η: Δεκαεννιά...
Θά ν ο ς: Και πὼς τόσο διαφορά άπ' τ' άλλα σας αδέρφια;
Μα ί ρ η: "Η μητέρα μου υπέφερε τόσο πολύ, όταν με γέννησε, πὼς άποφάσισε να μην κάνει άλλο παιδί... "Υστερα όμως, όταν πέρασαν τὰ χρόνια, τὸ ξεχάσε και ξαναήρθε...
Θά ν ο ς: Και με μεγάλο ζήλο μάλιστα...
Μα ί ρ η (γελώντας): Για να κερδίσουν τὰ χαμένα χρόνια...
Θά ν ο ς: Ακόμα δεν τελειώσατε;

Μα ί ρ η: Τελείωσα... "Αλλά μη γυρίστε ακόμα, για να πάρω πρὼτα μόνη μου λίγο θάρρος...
"Η Μαίρη τρέμει όλόκληρη, ενώ έτοιμάζεται να βγάλει τὸ πουλόβερ τής.
"Υστερα κλείνει τὰ μάτια και λέει άποφασιστικά:
— Γυρίστε... Σιγά - σιγά, όμως, παρακαλώ...
Θά ν ο ς (βλέποντας πὼς κρατάει ένα ρούχο μπροστά στο στήθος τής): Μά έτσι δε βλέπω τίποτα...

Μα ί ρ η (τρέμοντας): Νά τὸ βγάλω κι' αυτό;... (Τὸ τραβάει και μένει γυμνή μπροστά του).
Ο Θά ν ο ς τήν κυττάζει προσεχτικά και τὸ βλέμμα του προδίδει ίκανοποίηση. "Υστερα τής λέει:
— Τώρα, ντυήτε!...
Μα ί ρ η: Μάλιστα... Γυρίστε όμως πάλι από τήν άλλη μεριά!...
"Η Μαίρη άρχίζει να ντύνεται γρήγορα - γρήγορα...
Θά ν ο ς: Έν τάξει... Αύριο άρχίζουμε...

Μα ί ρ η: Σας κάνω, λοιπόν;
Θά ν ο ς: "Ε, φυσικά, αφού σας λέω άρχίζουμε...
Μα ί ρ η: Ευχαριστώ. (Πάνω στον έμβουτισμό τής όρμάει, τὸν άγκαλιάζει και τὸν φιλάει. "Υστερα, σὰ να θέλει να δικαιολογήσει και έξηγει): Είναι από τή χαρά μου.
Θά ν ο ς: Λοιπόν, αύριο... Είπατε ού νηνοί;
Μα ί ρ η: Μάλιστα, αύριο... (Βγαίνει τρεχοντας και βρίσκει άπ' έξω τὰ έξη παιδιά, που τήν περιμένουν).

ΜΠΟΡΟΥΝ
ΝΑ
ΠΡΟΛΗΘΟΥΝ

ΤΑ 75% ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΩΝ κωφότητας

Οι διάφορες μορφές της άσθενειας και τα μέσα θεραπείας

ΤΑ 75% των περιπτώσεων κωφότητας, υποστηρίζουν οι επιστήμονες, θα μπορούσαν να προληφθούν με τις κατάλληλες φροντίδες, από την παιδική ηλικία. Γιατί, πραγματικά, απ' αυτή την ηλικία αρχίζουν να διαμορφώνονται οι ειδικοί παθολογικές καταστάσεις, που θα καταλήξουν αργότερα στην κωφότητα. Κάθε φορά, λοιπόν, που το παιδί παραπονείται για κάποια ακουστική ανωμαλία, πρέπει να καταφύγουμε άμεσα στο γιατρό.

Ένας ακόμη λόγος γι' αυτό είναι ότι στο παιδί, η κωφότητα έχει σχέση όχι μόνο με το αυτί, αλλά και με τον εγκέφαλο. Μπορεί, δηλαδή, να επηρεάζει τη διανοητική ανάπτυξη του παιδιού, πράγμα που θα δυσχεράνει σε μεγάλο βαθμό τη θεραπεία του.

Η κωφότητα μπορεί να προέλθει από βλάβη ενός οποιοδήποτε από τα μέρη του αυτιού.

Και στην πρώτη γραμμή έρχονται οι χρόνιες μολύνσεις και φλογώσεις της ρινοφαρυγγικής κοιλότητας, που μπορεί να επιδράσουν μ' αποφασιστικό τρόπο στις ακουστικές λειτουργίες. Κάθε πάθηση αυτού του είδους μεταδίδεται από τα μάτια στην ευσταχιακή σάλπιγγα, που εκβάλλει στο μέσον ούς. Αλλά, όπως όλοι ξέρουμε, οι παθήσεις της ρινοφαρυγγικής κοιλότητας είναι πολύ συνήθεις στα παιδιά. Η τυχόν παραμέλησή των, λοιπόν, μπορεί να έχει πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα. Πολλά παιδιά δεν προοδεύουν στα μαθήματά τους για το λόγο ότι οι γονείς τους δεν έδωσαν την απαιτούμενη προσοχή σε μια φαρμακευτική ή σε μια χρόνια ιγμορίτιδα από την οποία έπασχαν. Και το ίδιο συμβαίνει με τις «βουλωμένες» μύτες, συνεπεία λοξώσεων ή κατάρσεων του όστού της μύτης. Δημιουργείται τότε μια μόνιμη εστία μολύνσεων.

Ευτυχώς, στις ημέρες μας η διάγνωση αυτών των μικρών ανατομικών ανωμαλιών μπορεί να επιτευχθεί με μια ανώδυνη εξέταση, που δε θα κρατήσει το μικρό άσθενή στο κρεβάτι, παρά ελάχιστα μέρες.

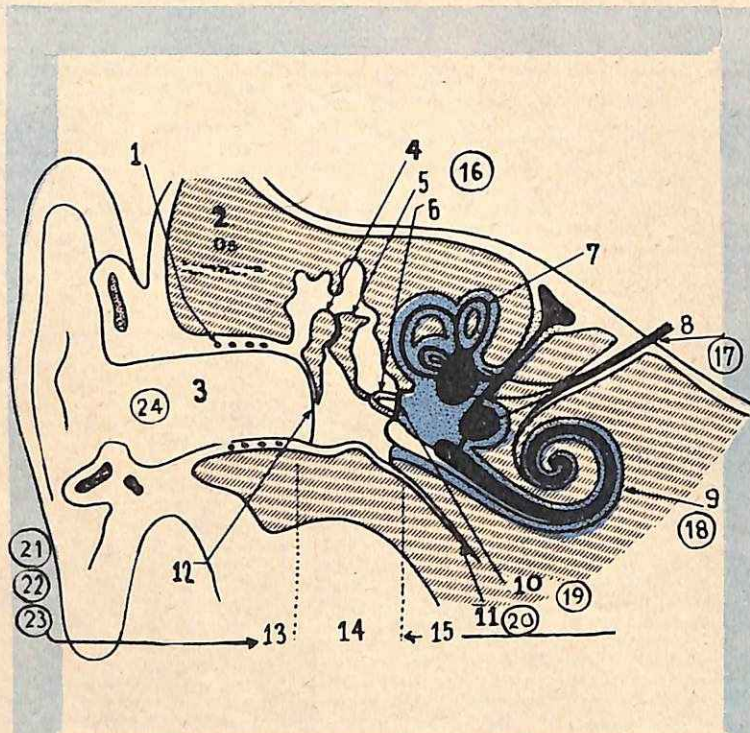
Οι χρόνιες ιγμορίτιδες δεν πρέπει επίσης να παραμελούνται. Η θεραπεία τους μπορεί να είναι ή ατμική (αεροσολ με κορτιζόνη και πενικιλίνη) ή χειρουργική (παρακέντηση, θερμοκαυτηριάσεις, πλήρης απόξεση του ιγμορίου άνω τριγώνου).

Και οι κατάρσεις της ακουστικής σάλπιγγας, που ήταν ως χτές μια από τις σοβαρότερες αιτίες κωφότητας, μπορεί επίσης να θεραπευθούν. Για το σκοπό αυτό γίνονται ενδοσταλάξεις αντιβιοτικών και κορτιζόνης. Καλά αποτελέσματα δίνουν επίσης η διαθερμία και τα βραχεία κύματα.

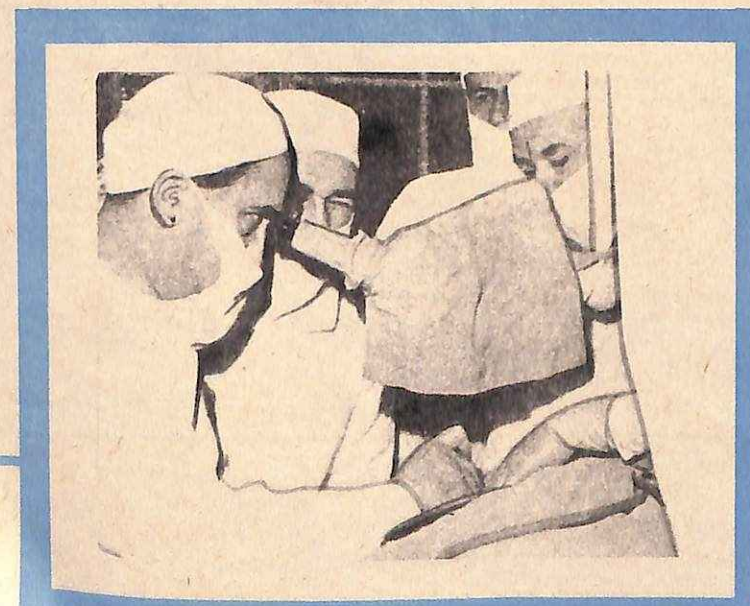
ΟΙ ΕΚΒΑΣΤΗΣΕΙΣ

Μια άλλη αιτία κωφότητας στα παιδιά είναι η υπερτροφία των άδενοειδών εκβλαστήσεων, που συνοδεύεται σχεδόν πάντοτε και από χρόνια φλόγωση. Η χειρουργική εξαίρεση αυτών των εκβλαστήσεων θεωρείται ως χτές επείγουσα. Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, παραμένουν υπολείμματα αυτών των εκβλαστήσεων — δεν πρέπει να ξεχνάμε

Μια άλλη αιτία κωφότητας στα παιδιά είναι η υπερτροφία των άδενοειδών εκβλαστήσεων, που συνοδεύεται σχεδόν πάντοτε και από χρόνια φλόγωση. Η χειρουργική εξαίρεση αυτών των εκβλαστήσεων θεωρείται ως χτές επείγουσα. Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, παραμένουν υπολείμματα αυτών των εκβλαστήσεων — δεν πρέπει να ξεχνάμε

Α' Σχηματική παράσταση του αυτιού: 1) Σμηγματορροϊκοί αδένες, 2) Κροταφικό οστό, 3) Ακουστικός πόρος, 4) Σφύρα, 5) Ακμών, 6) Αναβολέας, 7) Ημικυκλικοί σωλήνες, 8) Ακουστικό νεύρον, 9) Κοχλίας, 10) Ωοειδής αιδουσαία θυρίς, 11) Ευσταχιακή σάλπιγγα, 12) Τυμπανόν, 13) Εξωτερικό ούς, 14) Μέσον ούς, 15) Εσωτερικό ούς, 16) Παθήσεις του αυτιού που έχουν επίδραση στην ακοή, 17) Νευρίτιδες, 18) Βλάβες του κοχλίου, 19) Σκληρυνσι της ωοειδούς αιδουσαίας θυρίδας, 20) Συγκέντρωση θληνών στο εσωτερικό της ευσταχιακής σάλπιγγας, 21) Διάτρησι του τυμπανίου, 22) Τραύματα του τυμπανίου, 24) Σκληρυνσι του τυμπανίου, 24) Εμφραξίς του ακουστικού πόρου λόγω σκλήρυνσης της κυμειλίδος (καλείται έτσι η εκκρινόμενη από το αυτί λιπαρή κίτρινη ουσία).

ότι ο χειρουργός εργάζεται στα τυφλά — που γίνονται εστία μολύνσεων. Γι' αυτό, ειδικοί γιατροί συμπληρώνουν σήμερα τη χειρουργική εξαίρεση με μία φυσικοθεραπευτική καταστροφή των ιστών. Για το σκοπό αυτό, χρησιμοποιούνται οι ακτίνες Χ και η ραδιοθεραπεία.

Αλλά και η διάτρησι του τυμπανίου συνεπεία χρόνιας ή υποτροπιάζουσας ωτίτιδας, μπορεί να οδηγήσει σε κωφότητα. Όταν η διάτρησι είναι μικρή, η ακοή δεν επηρεάζεται σοβαρά. Ο άσθενής δεν ακούει συνήθως παρά μόνο τους όξυς ήχους. Οι μικρές διάτρησεις, άλλωστε, θεραπεύονται με την κατάλληλη αγωγή, που υποδοθεί την έγκαιρη της πλήξης. Η θεραπεία των μεγάλων διατρήσεων, όμως, δεν είναι το ίδιο εύκολη. Στις περιπτώσεις αυτές, ο γιατρός αντικαθιστούν το έλαστον πρακτικό τυμπανό μ' ένα βάλλο από βαμβάκι, που τον αλείφουν με βαζελίνη. Τα τεχνητά τυμπανία, αντίθετα, δε γίνονται εύκολα άνοκτα από τον άσθενή και τα αποτελέσματά τους αποδίδουν είναι πολύ μέτρια.

Η χρόνια πυώδης ωτίτις προκαλεί επίσης ελάττωση της ακουστικής ικανότητας. Η χειρουργική επέμβαση σε συνδυασμό με τα αντιβιοτικά, αποδίδει αξιολογικά θεραπευτικά αποτελέσματα.

Η ΩΤΟΣΠΟΓΓΙΩΣΙΣ

Αλλά η κυριότερη αιτία της κωφότητας στους νέους είναι η ωτοσπογγίωσις. Προσβάλλει κατά πρότυπο τις γυναίκες και επιδεινώνεται με την εγκυμοσύνη. Όλες οι προσπάθειες φαρμακευτικής θεραπείας αυτής της πάθησης δίνουν μέτρια αποτελέσματα. Τα ένισχυτικά φάρμακα (βιταμίνη Α σε μεγάλες δόσεις, ασβεστόν, φώσφορος), καθώς και οι υπέρηχοι, είναι, όμως, απαραίτητα κατά το προσεχιστικό και μετεχειρητικό στάδιο.

Δύο τύποι έγχειρησεων δοκιμάστηκαν κατά τα τελευταία χρόνια, για τη θεραπεία αυτής της παθήσεως. Ο παλαιότερος τύπος είναι η καλούμενη «έγχειρησις τύπου παραθύρου», που γίνεται σε δύο χρόνους. Κατά τον πρώτο χρόνο, δημιουργείται μια τεχνητή επικοινωνία μεταξύ του μέσου και του εσωτερικού ωτός, με το άνοιγμα ενός μικρού παραθύρου. Κατά το δεύτερο χρόνο, φράσσεται αυτό το επάραυρον με μία μεμβράνη, που εξασφαλίζει τη μετάδοσι των ήχων από την αλυσίδα των μικρών οστών στο υγρό του κοχλίου. Η μέθοδος αυτή αποδίδει άριστα αποτελέσματα όταν γίνη έγκαιρος, αλλά μόνο στις μετρίως σοβαρότητας κωφότητες.

Όταν, όμως, επέλθω ωτοσκληρώσι της αλυσίδας των μικρών οστών, ενδείκνυται η έγχειρησις Ρόζεν, που συνίσταται στην εφαρμογή μίας ηλεκτρικής προέσεως, που ξαναδίνει στον αναβολέα την ελκυστήρα του. Αυτή η πρόθεσι, όμως, δε μπορεί να εφαρμοσθή, παρά μόνον από ελάχιστους ειδικούς επιστήμονες. Για να πετύχη αυτή η μέθοδος είναι απαραίτητο να έχει παραμείνει ανέπαφο το ακουστικό νεύρον.

Υπάρχει ακόμη μία εκ γενετής δυσπλασία, που συνίσταται στην απουσία του ακουστικού πόρου. Η έλλειψι αυτή αναπληρώνεται με τη

μεταμόσχευσι ενός κομματιού βλεφατος, που διαμορφώνεται βαθμιαία σε ακουστικό πόρο και έτσι ο άσθενής ξαναβρίσκει την ακοή του.

ΟΙ ΒΛΑΒΕΣ ΤΟΥ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟΥ ΝΕΥΡΟΥ

Αλλά η κωφότητα μπορεί επίσης να οφείλεται σε βλάβη του ακουστικού νεύρου.

Στις περιπτώσεις αυτές δεν είναι δυνατή καμιά χειρουργική επέμβασι, δεδομένου ότι ο νευρικός ιστός δεν αναζωογονείται, οι δε επερχόμενες σ' αυτόν βλάβες είναι άριστικές.

Η φαρμακευτική αγωγή, όμως, δίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις εξαιρετικά αποτελέσματα. Βάσι της αγωγής αυτής είναι η βιταμινοθεραπεία. Χρησιμοποιείται κυρίως βιταμίνες της κατηγορίας Β (Β1, Β4, Β6 και Β12), είτε από το στόμα, είτε με ένεσμοις.

Οι Ρώσοι, εξ άλλου, εφαρμόσαν για τον ίδιο σκοπό δύο μεθόδους, που μπορούν να χαρακτηριστούν ως επαναστατικές και που το αποτέλεσμα τους είναι εκπληκτικό.

Μέθοδος Φιλτάφφ: Χρησιμοποιούνται εκχυλίσματα ανθρώπινου πλακούντος και των αμνιοτικών εξαρτημάτων του.

Μέθοδος Μπογκομόλετς: Χρησιμοποιείται όρρος ζώων, έπειτα από κατάλληλη προπαρασκευή.

ΑΛΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΚΩΦΟΤΗΤΟΣ

Αλλά υπάρχουν και πολλές άλλες μορφές κωφότητας, που οφείλονται σε διάφορες παθολογικές καταστάσεις. Οι κυριότερες απ' αυτές είναι οι ακόλουθες:

1) Ήπαρ και νεφρά.

Η κωφότητα έμφανίζεται σε πολλές περιπτώσεις ως επιπλοκή της ουραιμίας και της ηπατικής ανεπάρκειας, που συνοδεύεται και από υπερχοληστερολαιμία. Οι άσθενείς αυτές θεραπεύονται με την κατάλληλη θεραπευτική αγωγή. Το αξιοσημείωτο είναι ότι ταυτόχρονα με τη θεραπεία της κυρίως παθήσεως καλυτερεύει και η ακοή.

2) Δηλητηριάσεις.

Η κυριότερη δηλητηρίασι που μπορεί να έχει δυσάρεστη επίδραση στην ακοή, προέρχεται από το κάπνισμα. Η νικοτίνη είναι ένα δραστικό δηλητήριο, που εξασθενίζει το ακουστικό νεύρον. Σε πολλές περιπτώσεις, το σταμάτημα του καπνίσματος επανέφερε την ακοή σε ανθρώπους που την είχαν χάσει.

Αλλά και άρισμένα φάρμακα έχουν τοξική επίδρασι στο αυτί. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται η στρεπτομυκίνη, που, ως γνωστόν, αποτρέπει το κατ' έξοχην θεραπευτικό

μέσο της πνευμονικής φυματιώσεως. Γι' αυτό, οι επιστήμονες προσπαθούσαν να μειώσουν την τοξική δράση της. Μεταξύ των διαφόρων παραγώγων της, το πιο άβλαστο είναι η διυδροστρεπτομυκίνη, που δεν προκαλεί συνήθως βλάβες στο αυτί. Οι βλάβες μπορεί να μειωθούν επίσης με την ταυτόχρονη χορήγησι παντοθενικού οξέος. Καθόν είναι, πάντως, σε περιπτώσεις παρατεταμένης θεραπείας με στρεπτομυκίνη, να παρακολουθούνται ανελλιπώς από ειδικό ιατρό οι ακουστικές ικανότητες του άσθενους.

3) Το γλαύκωμα του λαβυρίνθου.

Το γλαύκωμα του λαβυρίνθου μπορεί επίσης να προκαλέσει κωφότητα. Η άσθενεια αυτή υποχωρεί συνήθως με τη χορήγησι υπερτονικού αλατιμένου όρρου (σε ενδοφλέβιες ένεσεις) και διουρητικών. Μαζί με τη θεραπεία του γλαυκώματος, ο άσθενής ξαναβρίσκει και την ακοή του.

4) Οι σπασμοί.

Η εσωτερική ακουστική άρθηρις, όπως και κάθε άλλη άρθηρις, παθαίνει συχνά σπασμούς. Η πάθησι αυτή παρατηρείται συνήθως στους πνευμάτρες, που παρουσιάζουν αρτηριακή υπέρτασι με φαινόμενα αρτηριοσκληρώσεως. Οι σπασμοί αυτοί της ακουστικής άρθηρις προκαλούν σε πολλές περιπτώσεις μερική ή ολική κωφότητα. Αλλά η θεραπεία της επέρχεται μέσα σ' ελάχιστες ώρες με τη χορήγησι αγγειοδιασταλτικών φαρμάκων, όπως είναι η αστευλολίνη, η παπαβερίνη, ή το «νισούλ».

5) Νευρο - συμπαθητικοί ερεθισμοί.

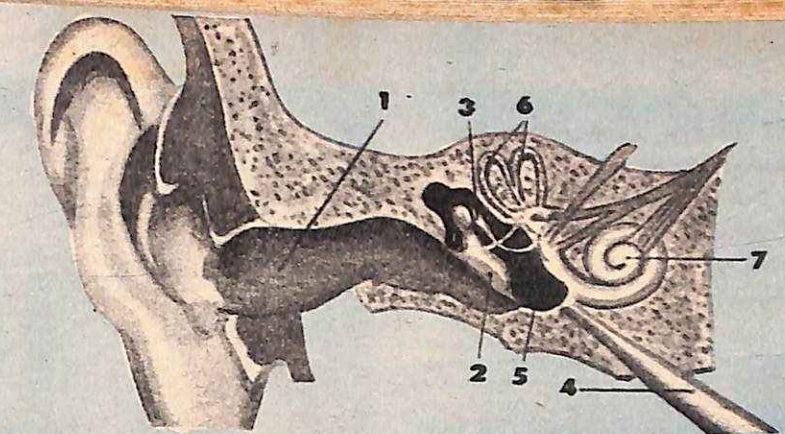
Μερικές κωφότητες προκαλούνται από ένα νεύρο — συμπαθητικό ερεθισμό, που έχει την άφητριά του έξω από το αυτί. Αυτό συμβαίνει π.χ. με τις κωφότητες που προκαλούνται από τερνόμενα των δοντιών και που θεραπεύονται αυτόματα μόλις εκλείψη η άρχική αιτία. Άλλες κωφότητες προκαλούνται από μία άρθηριδα των σιαγόνων ή ένα ρευματισμό του τραχήλου. Κι' εδώ η θεραπεία επέρχεται αυτόματα, μόλις εκλείψη η άρχική αιτία.

6) Αδισταμνώσεις.

Όρισμένες αδισταμνώσεις, τέλος, μπορούν να προκαλέσουν ελάττωση της ακουστικής ικανότητας. Η βιταμίνη Α σε πολύ μεγάλες δόσεις αποδίδει σ' αυτές τις περιπτώσεις, άριστα αποτελέσματα.

ΟΙ ΑΚΟΥΣΤΙΚΕΣ ΣΥΣΚΕΥΕΣ

Κατά τα τελευταία χρόνια, χρησιμοποιούνται σε μεγάλη κλίμακα διάφορα ακουστικά μηχανήματα,

Τα τρία μέρη του αυτιού: Α' Το εξωτερικό ούς. Περιλαμβάνει το πτερύγιον, τον εξωτερικό ακουστικό πόρο (1) και την εξωτερική επένδυσι του τυμπανίου. Το πτερύγιον συλλαμβάνει τους ήχους και τους μεταδίδει διά του ακουστικού πόρου στο τυμπανόν (2). — Β' Το μέσον ούς. Περιλαμβάνει τα τρία οστά, δηλαδή τη σφύρα, τον ακμών και τον αναβολέα (3) και συγκοινωνεί με τον εαυτογύρα διά μέσου της ευσταχιακής σάλπιγγας (4). Οι ήχοι μεταδίδονται σε μηχανικές δονήσεις, που, διά των οστών, μεταβιβάζονται στο κόλπωμα του τυμπανίου (5) και από εκεί στην μεμβράνη που κλείνει την ωοειδή αιδουσαία θυρίδα. — Γ' Το εσωτερικό ούς. Αποτελείται από τον λαβυρίνθο (6), που παίζει σημαντικό ρόλο στην ισορροπία του σώματος και τον κοχλία (7), όπου καταλήγει το ακουστικό νεύρον.

που ενισχύουν την ακουστική ικανότητα των άσθενών.

Τα πρώτα μηχανήματα αυτού του είδους ζυγίζουν 200 γραμμάρια και ήταν δυσχερή. Σήμερα, όμως, κυκλοφορούν μικροσκοπικά μηχανήματα, που το βάρος τους, συμπεριλαμβανομένων όλων των εξαρτημάτων τους (τρανζίστορ, στήλη, μικρόφωνο, διακόπτης), κυμαίνεται μεταξύ 15 και 90 γραμμαρίων. Η στήλη δεν είναι μεγαλύτερη από ένα κομμάτι ποικίμου και λειτουργεί με υδράργυρο, που αντικατέστησε το μαγγάνιο των κλασικών συσκευών.

Οι νέες ακουστικές συσκευές μπορεί να χωριστούν σε τρεις κατηγορίες:

α) Η πρόθεσι αποτελείται από ένα κουτί, που ο άσθενής το κρύβει κάτω από τα ρούχα του και που απ' αυτό ξεκινάει μία κεραία, που προσαρμόζεται είτε μέσα στον ακουστικό πόρο, είτε πίσω από το αυτί, στην περιοχή του μαστοειδούς. Η προσάρμογη πρέπει να είναι απόλυτη. Διαφορετικά, ο άσθενής ακούει ένα σφύριγμα, που δεν του επιτρέπει να διακρίνη καθαρά τους ήχους.

β) Τα ακουστικά μηχανήματα, που είναι προσαρμοσμένα στα γυαλιά.

γ) Τα ακουστικά μηχανήματα, που κάνουν το γύρο του αυτιού από το πίσω μέρος και που συνδέονται μ' ένα συλλέκτη, ο οποίος τοποθετείται μέσα στον ακουστικό πόρο.

Αριστερά: Αυτά τα δύο κοριτσάκια γεννήθηκαν κουφά. Κατορθώνουν, ωστόσο, να συνεννοούνται μεταξύ τους χωρίς σε μία ειδική συσκευή, που επινόησαν οι Άγγλοι επιστήμονες. Όπως βλέπετε, το ένα απ' αυτά έχει τη συσκευή στο κεφάλι του, ενώ το άλλο στο εσωτερικό μέρος της ζακέτας του. Φαίνεται και τα δύο στη σχολή για κουφά παιδιά του Νότινγκχαμ (Άγγλία). Δεξιά: Ο Κάρλος Λεκουζό Ένας Γάλλος γεωργός, ήταν κουφός από 40 χρόνια. Μια μέρα, οργάνοντας το χωράφι του, έπεσε πάνω σε μία σφήκη πετάχτηκαν τότε σύννεφο απ' αυτήν και τον ταύτησαν στο άριστερό αυτί και στα χέρια. Από εκείνη την ημέρα, ο Γάλλος χωρικός ξαναβρήκε την ακοή του. Οι επιστήμονες είναι άνικανοι να εξηγήσουν αυτό το θαύμα.

Ο Πιέρ Καρντέν διέλυσε το δεσμό του με την Ζάν Μορώ κι' η Κατρίν Ντενέβ δε θα παντρευτεί τον Βαντίμ

Ο Βαντίμ και η Ντενέβ, που περιμένουν ένα παιδί για τόν πορσεχ' Ιούνιο, λένε ότι δεν παντρεύονται για να μη σκοτώσουν τον έρωτά τους. Ο Βαντίμ είναι ένας άφοσιωμένος πατέρας, αλλά ένας κακός σύζυγος. Έχει παντρευτεί κιόλας δύο φορές με τη Μπριζίτ Μπαρντό και την Άννιτ Στρούμπεργκ.

Ο έρωτας της Ζάν Μορώ με τον περίφημο Παρισινό ράφτη, που την είχε μεταμορφώσει με τις συμβουλές του σε μια υπέροχη μορφή γυναίκα, δεν κράτησε ούτε για το διάστημα δύο «κολλεξιών»...

ΤΟΝ τελευταίο καιρό όλο το Παρίσι μιλάει για δύο γάμους που... δε θα γίνουν. Ο Πιέρ Καρντέν δε θα παντρευτεί την Ζάν Μορώ.

Η Κατρίν Ντενέβ είναι δεκαεννιά χρόνων. Τον Ιούνιο περιμένει ένα παιδί από τον Ροζέ Βαντίμ αλλά... δε θέλει να τον παντρευτεί.

Ο Ροζέ δείχνει στην κορούλα του, ώστε η Κατρίν, έστω και υποσυνείδητα, δε μπορεί παρά να ζηλεύει λίγο. Μα το παιδί, που θα γεννηθεί τώρα, θα της χαρίσει απόλυτη ισορροπία.

Καλύτερα ένας αθόρμητος δεσμός — υποστηρίζει στο μεταξύ η Κατρίν — παρά ένας δεσμός, που μάς τόν επιβάλλει η κοινωνία. Έγω θέλω να νοιώθω ο Ροζέ σε κάθε στιγμή ότι είναι ελεύθερος να με εγκαταλείψει. Μόνο έτσι νοιώθω σίγουρη ότι θα μείνει κοντά μου για πάντα.

Για την Κατρίν — που όπως φαίνεται δεν έχει προβλήματα υθροσενετικά, ούτε κοινωνικά, αλλά μόνο αισθηματικά — ο Βαντίμ είναι ο πρώτος έρωτας της ζωής της. Και όμως οι σχέσεις της την δείχνουν μία γυναίκα χωρίς προλήψεις, εμπειρη και... εσκολισμένη από το σχολείο του Βαντίμ, φυσικά.

Αντίθετα, για την Ζάν Μορώ και τον Πιέρ Καρντέν, η απόφαση να μην παντρευτούν σημαίνει έναν οριστικό χωρισμό. Και όμως, μέχρι πριν από λίγες εβδομάδες ακόμη, η ένωση τους φαινόταν σίγουρη και τα αισθήματά τους βαθιά και ειλικρινή. Ήταν απόλυτα αποφασισμένοι να παντρευτούν και αυτό το αποδεικνύει το γεγονός ότι είχαν συνταξιοποιήσει οικονομικά.

Η Ζάν, είχε διαθέσει ένα μεγάλο κεφάλαιο στον οικοδόμο του Καρντέν και για αντάλλαγμα εκείνος, που φαινόταν να είχε βρή σ' αυτήν το αιώνα θήλυ («Η Ζάν δεν είναι μία γυναίκα, όπως οι άλλες» συνήθιζε να λέει) είχε δώσει περισσότερη θηλυκότητα στις δημιουργίες του, που πρώτα έπαιρναν τις εμπνεύσεις τους από πιο αφηρημένες ιδέες.

Στο μεταξύ, άλλωστε, είχε κατορθώσει να μεταμορφώσει άσκητα και την ίδια την Ζάν, που μέσα σε λίγο καιρό έχασε τον τύπο της μάλλον παχουλής Γαλλίδας άσπης, για να γίνει μία υπέροχη «μοιρα».

Η Ζάν, που πριν από γυναίκα είναι ήθοποιος (το πιστεύει της είναι: «Θα έπρεπε να μπορούσα ν' αλλάξω ένα πρόσωπο σε κάθε φιλμ») ήταν ένθουσιασμένη απ' αυτή τη μεταμόρφωση και από την προοπτική ότι με την καινούργια της εμφάνιση θα μπορούσε να παίξει το ρόλο της Μάτα Χάρι. Αυτό το φιλμ, θ' αρχίσει, πραγματικά, πολύ σύντομα και η Ζάν θα μπορεί να πάρει μέρος σ' αυτό χωρίς συμπλέγματα και δισταγμούς. Χάρη στον Καρντέν νοιώθει σίγουρη για τον εαυτό της. Μπορούμε να τη θεωρήσουμε σαν μία νέα Γκρέτα Γκάρμπο του 1963.

Μα αυτή η θαυμάσια επαφή, τόσο θετική και εποικοδομητική και για τους δύο, διακόπηκε ξαφνικά, από τη μία στιγμή ως την άλλη, ολότελα απροσδόκητα...

Η Ζάν Μορώ έφυγε για την Κιναή 'Ακτή, αποφασισμένη να μην παντρευτεί πια τον Πιέρ και ο Πιέρ Καρντέν έμεινε στο Παρίσι, μελαγχολικός, αλλά και αποφασισμένος να μην παντρευτεί την Ζάν.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΡΑΜ

Ένα καινούργιο γερμανικό τραμ, που κυκλοφορεί στο Ντύσελντορφ, έχει χειρισμούς αυτόματος — με κουμπιά —, 12 τροχούς και μπορεί να μεταφέρει 194 επιβάτες (30 μόνο καθιστούς και τους υπόλοιπους όρθιους). Τα έξοδα κινήσεώς του είναι μικρότερα από κάθε λεωφορείου.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ζάκ έγραψε στην Πολίν ότι, μολονότι αγαπάει την κόρη της, του είναι αδύνατο να την παντρευτεί, κι' ότι είναι δυστυχισμένος γι' αυτό. Στο μεταξύ, ο πιστός υπηρέτης του κόμητος ντε Ρεδέλ εξακριβώνει και πληροφρεί τον κύριο του ότι η μητέρα της Ζερμαίν είναι η νύφη του. Ο κόμης απαγορεύει να ξαναδεχθούν στο σπίτι του τη Ζερμαίν και φεύγει άμεσα για ένα ταξίδι αναψυχής στην Άλγερια, μαζί με τον Κριστιάν και την 'Ισαβέλλα. Η Ζερμαίν έπρεσε άρρωστη απ' την απελπισία της, γιατί η Τύχη τη χτυπάει από παντού. Υστερα συνέρχεται σιγά-σιγά, μένει όμως απρηγόρητη. Ο Ραϋμόν έχει τελειώσει πια τη θητεία του και φεύγει απ' την Τύνιδα, για να γυρίσει στη Γαλλία. Με το ίδιο πλοίο λοιπόν κάνουν το ταξίδι της επιστροφής ο κόμης κι' η 'Ισαβέλλα. Ξαναδελτώντας ξαφνικά την αγαπημένη του, ο Ραϋμόν νοιώθει να ξαναβρίσκει τη πληγή της καρδιάς του. Τη νύχτα, σκάει το καζάνι του πλοίου και ξεσπάει πυρκαγιά. Οι ταξιδιώτες, πανικόβλητοι, γειμίζουν τις λιγοστές βαρκές. Στις τρομερές εκείνες στιγμές, ο Ραϋμόν βοηθάει την 'Ισαβέλλα να πάρει θέση μαζί του, σε μία βάρκα. Αλλά ο παππούς της δε χωράει, γιατί η βάρκα είναι πολύ γεμάτη. Τότε ο Ραϋμόν θυσιάζεται, παραχωρεί τη θέση του στο γέρο κι' αυτός μένει πάνω στο πλοίο που βουλιάζει σιγά-σιγά.

Παρ' όλο τον πανικό και τη φρίκη, που τους έπληγνε, βγάλεαν όλοι μία κραυγή θαυμασμού. Ναι, ο Ραϋμόν θυσιαζότανε, πρόσφερε τη ζωή του, για να σώσει έναν άνθρωπο, τον έχορο όλων των δικών του, που είχε σπείρει τόσα ερείπια, τόση δυστυχία!...

Είχε διατάξει μία στιγμή. Μία σκέψη είχε περάσει άστραπιαία απ' το μυαλό του: «Αν πέθαινε ο κόμης, αν έλειπε η ολόκληρη επιτροπή του, η Πολίν θα ξαναβρίσκει την ευτυχία κοντά στα παιδιά της... κι' ίσως ακόμη να κατόρθωνε κι' αυτός να πραγματοποιήσει το πιο όρατο, το μοναδικό όνειρό της ζωής του!...

Γιατί του κάκου είχε ελπίσει πως θα γιαιτρευόταν η καρδιά του. Απεναντίας μάστιχα, ο έρωτάς του είχε γίνει πιο φλογερός, πιο επιτακτικός πάρος. Όταν βρέθηκε κοντά στην 'Ισαβέλλα, όταν τον άγγιξε η κοπέλλα, όταν, αρπάζοντάς την για να την γλυτώσει απ' το θάνατο, άναμνευσε το μευστικό δώματός της, η καρδιά του χτύπησε σαν να πήγαινε να σπάσει και τα μάτια του κλείσανε σαν να πέθανε...

Μα, τη στιγμή που βγήκε απ' τα χείλη της 'Ισαβέλλας η απασχλητική εκείνη κραυγή, έγινε κατάχλωμος κι' έκανε μία απότομη κίνηση.

Πόσο πολύ τον αγαπούσε, τον παππού της, που τοῦ μοιαζε στην περφόρμα!... Πόσο δε υπέθερε όταν θά τον έκανε!...

Έτσι, ο Ραϋμόν πήρε άμέσως την απόφασή του. Πήδησε πάνω στο πλοίο κι' έκανε αδίσταχτα, απλά και δίχως λέξη, την υπέροχη θυσία!

απλά και δίχως λέξη, την υπέροχη θυσία!

Ήσπου να συνέλθω απ' την έκπληξη του ο κόμης ντε Ρεδέλ, η βάρκα είχε κι' όλες απομακρυνθεί. Και, μόλις είχε φτάσει 100 μέτρα μακριά, το πλοίο βούλιαξε, ενώ μία τεράστια στήλη καπνού ανέβαινε προς τον ήλιο ούρανό...

Όστόσο, ο πλοίαρχος είχε προλάβει ν' άσπαση τα νερά του Ραϋμόν και να του φωνάξει: «Είσαστε ήρωας!...

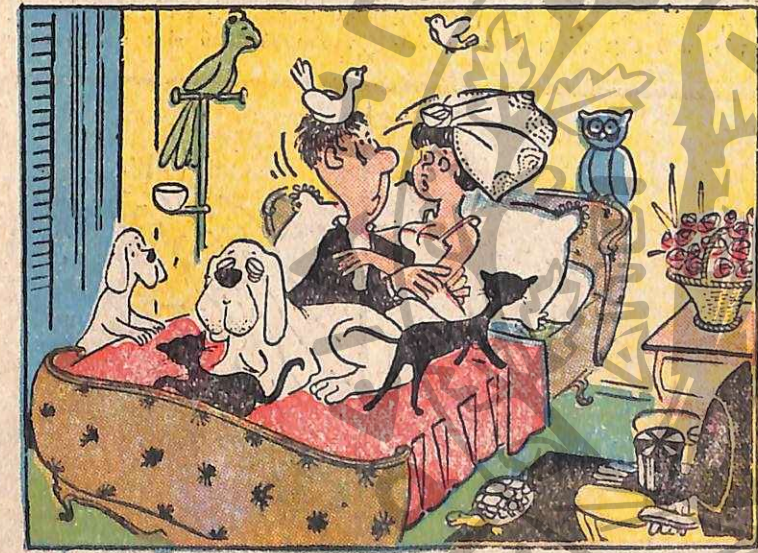
Θέλησε κάτι να προσθέσει ακόμα, αλλά δεν υπέρεσε, γιατί η θάλασσα κατάπιε πια το σκάφος...

Β! Η Πολίν τσαλάκωνε, νευρικά μέσα στη φύτσα της ένα φύλλο χαρτί. Ήταν ένα γράμμα του Ραϋμόν.

Το είχε διαβάσει και ξαναδιαβάσει πάνω από είκοσι φορές, έδω και 4 μέρες που το είχε λάβει. «Τελείωσε πια υπερούλα μου ο σκληρός χωρισμός μας! — της έγραφε ο νέος. Αδύνατο να κρατήσω τη χαρα μου, στη σκέψη πως θα σάς ξαναδώ, έσένα και τη Ζερμαίν.

Έχω τόσο καιρό να σάς σφιξω στην αγκαλιά μου, πάνω στην καρδιά μου, τη γεμάτη απ' τη λατρευτή σας ανάμνηση, που μου ξαναδώσε το θάρρος όταν έλα πια απελπισθή απ' τη ζωή. Εσάς ξαναβρώ επιτέλους, θα ζήσω και πάλι κοντά σας. Τι γλυκειά συγκίνηση! πλημμυρίζει την ψυχή μου, σ' αυτή τη σκέψη!...

Μ' έχει αλλάξει τελείως ο Ραϋμόν.

Είναι χαριτωμένα ζώακια, χουσε μου... Θα δής ότι γρήγορα θα ε' αγαπήσεις!...

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

καιρός που πέρασε. Νοιώθω τον εαυτό μου μεταμορφωμένο. Μου φαίνεται πως ήμουν πριν ένα παιδί και τώρα είμαι άντρας — ένας άντρας που θα διαθέσει όλη τη θέλησή του, όλες τις προσπάθειές του, για να σάς κάνω ευτυχισμένους.

Αναρωτήθηκα συχνά τί γίνανε από τότε που σάς άφισα. Ίσως να περάσατε μέρες δύσκολες, πονεμένες... Ίσως μου το κρύψατε, δε μου είπατε όλη την αλήθεια, δε μου γράψατε σάς. Φοβόσαστε ίσως μη με στενοχωρήσετε...

Μα τώρα τελειώσανε, δλ' ούτ'ά. Είναι ένα κακό όνειρο, που θα το ξεχάσετε... γιατί δεν πρέπει πια να σάς φοβίζει το μέλλον.

Γυρίζω στη Γαλλία με μία σύσταση για κάποιον που θα μου βρή μία καλή θέσι. Δεν πρόκειται να πλουτίσουμε. Βέβαια: αλλά θα ξεσφαλίσουμε μία ήσυχνη ζωή. Απλή κι' ευτυχισμένη. Θα δής, μαμακούλα μου... Θ' άφισιωθώ ολότελα σε σένα και στη Ζερμαίν, για πάντα. Έσείς δε είσαστε όλος ο κόσμος για μένα!

Μη ναυαγιάσεις, διαβάζοντας αυτή την τελευταία φράση. Ούτε και να κλάψεις. Μην πιστέψεις πως μπορεί ποτέ μία άλλη αγάπη να μ' απομακρύνει από σένα. Μην πιστέψεις πως υποφέρω ακόμα για το θάνατο των παλιών ονείρων μου.

Γιατρεύτηκα πια... αφού πόνεσα πολύ. Βέβαια, ήταν δύσκολο. Χρειάστηκε καιρός... Μα τώρα το τραύμα έχει κλείσει. Η καρδιά μου ναρκώθηκε. Τίποτα πια δε θα την έμπνηση... Άλλωστε, δε θα την ξαναδώ...δε θέλω να την ξαναδώ.

Σε λίγο, θα είμαι κοντά σας, καλή μου μητέρα. Θα σου τηλεγραφώ απ' το Άλγερ, τη μέρα που θα πρόκειται να πάρω το πλοίο από κει.

Πολλά φιλία σε σένα και στη Ζερμαίν. Ραϋμόν.

Πραγματικά, είχε φτάσει το προπερασμένο βράδυ το τηλεγράφημα του Ραϋμόν, για να τη γεμίσει χαρά — αυτήν που είχε τόσον καιρό να χαρή!...

Δεν ήταν γυιός της ο Ραϋμόν. Όστόσο, τον αγαπούσε, όσο και τη Ζερμαίν, τον Κριστιάν, την 'Ισαβέλλα... Η μητρική καρδιά της είχε άσκητη τρυφερότητα, ώστε να τη μοιράζει σ' όλα της τα παιδιά...

Είχε γεράσει ακόμα πιο πολύ, τους τελευταίους μήνες. Οι πόνοι, που είχε περάσει, είχαν μαράνει προσωρά το τόσο όμορφο άλλοτε πρόσωπό της. Τα μάτια της είχαν κοκκινίσει συχνά απ' τα δάκρυα, τα άχρωμα χείλια της είχαν πνίξει τόσους λυγμούς!

Τώρα υπόφερε προπάντων εξ αιτίας της Ζερμαίν.

Όστόσο, η κοπέλλα έκρυβε τον πόνο της όσο μπορούσε. Προσπαθούσε να φανή αδιάφορη, μπροστά στη μητέρα της. Δεν είχε προφέρει ποτέ ένα παρόπινο. Μα η Πολίν δε θ' άξιζε να λέγεται μητέρα, αν δεν είχε μαντέψει τη θανάσιμη απελπισία, που κρυβόταν κάτω απ' τη μάσκα εκείνη της αδιαφορίας...

Μπορούσε ποτέ να είχε ξεχάσει η Ζερμαίν τον άνθρωπο, που είχε έσει η μοίρα στο δρόμο της και που είχε απομακρυνθεί ξαφνικά, απότομα, αφού πρώτα της είχε μιλήσει με τόση φλόγα για έρωτα και την είχε ικετήσει να γίνει γυναίκα του;...

Δεν ήταν δυνατό να της έλεγε ψέμματα, όταν της όρκιζόταν πως την αγαπούσε. Όχι! Τόδεχναν τα μάτια του, η έσση και τόσο πειστική φωνή του.

Γιατί λοιπόν, είχε φερθή έτσι;... Κι' η Ζερμαίν, αφού μέθυσε από έλπίδες κι' ένοιωσε τον εαυτό της τρελά ευτυχισμένο, είδε να υκρεμίζεται το όμορφο όνειρό της, πληγώθηκε βαθιά στην καρδιά... Τώρα η ψυχή της ήταν βουτηγμένη για πάντα στο πένθος.

Η Πολίν τα καταλάβαινε όλα... και σόφαινε! Γιατί την είχε ικετήσει η κοπέλλα, την είχε διατάξει, να μην προφέρει πια λέξη για ό,τι είχε συμβεί... Έμενε, άλλωστε, κλεισμένη κι' η ίδια σε μία άγρια σιωπή, ξεσπώντας μονάχα καπου-κάπου σ' ένα ψευτικό, νευρικό γέλιο.

Η δύστυχη μητέρα έδλεπε να μεγαλώνουν κάθε μέρα πιο πολύ οι μαύροι κύκλοι, που στεφανώναν τα μάτια της κόρης της, να βαθουλώνουν τα μάγουλά της και να παίρνουν ένα αβυσσικό κοκκίνο χρώμα, που την τρούαζε... Όστόσο, υπάκουε στη διαταγή της και σόφαινε.

Ίσως η παρουσία του Ραϋμόν θάκανε τη Ζερμαίν να ξεχάσει κάπως τον πόνο της.

Η Πολίν δε μπορούσε παρά να του φανερώσει το μυστικό της Ζερμαίν, τη σκληρή απογοήτευσή που είχε συντρίψει τη ζωή της. Ο γυιός του Άνρι Μεγκρέ, που είχε δοκιμάσει κι' αυτός τους ίδιους καύμους, θάβρισκε σφασγός τον τρόπο να παρηγορήσει την αδελφό-λας του με τις μα-

ΔΥΟ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΓΑΜΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ!...

ρώ και η Κατρίν Ντενέβ δε θα γίνουν η τέλη σύζυγος του Ροζέ Βαντίμ.

Μα οι αιτίες, που έκαναν τα δυο ξεγυάρια να αλλάξουν τα γαμήλια σχέδια τους είναι έντελως διαφορετικές. Ο Καρντέν και η Μορώ δεν παντρεύονται, γιατί αποφάσισαν να χωρίσουν οριστικά. Αντίθετα, η Κατρίν και ο Βαντίμ, δηλώνουν ότι δεν πρόκειται να παντρευτούν για να αποφύγουν το χωρισμό.

Πρέπει να παραδεχθώ ότι έχω με τους γάμους δεν ήμουν ποτέ πολύ τυχερός» λέει ο Βαντίμ. Και πάνω σ' αυτό, φυσικά, κανείς δε μπορεί να έχει αντίθετη γνώμη, παρ' όλο που είναι γνωστά τα τρυφερά αισθήματα, που τρέφει για την Κατρίν. («Η Μπριζίτ και η Άννιτ δε μπόρεσαν ποτέ να με κάνουν ευτυχισμένο, όπως η Κατρίν» έχει πη πολλές φορές στους φίλους του).

Από την άλλη πλευρά, η Κατρίν, είναι απόλυτα σύμφωνη. Κυτάζει τη συζυγική ζωή περιφρονητικά από το ύψος των δεκαεννιά της χρόνων και λέει με ύφος γεμάτο αυτοπεποίθηση ότι δε θέλει να παντρευτεί, επειδή «ο γάμος είναι ο τάφος του έρωτα».

Η έκκληση των γνωστών και των φίλων του ξεγυαριού, των δημοσιογράφων και, φυσικά, του αγανωστικού κοινού, μεγάλωσε ακόμη περισσότερο όταν έγινε γνωστό ότι αυτή την έπληξη άγγελία της μεταιώσεως του γάμου (παρ' όλλο το ξεγυάρι να στείλη στους φίλους του έπισημες άγγελίες: «Ο κύριος Ροζέ Πλεμινανίκωφ ή Βαντίμ και η δεσποινίς Κατρίν Ντενέβ έχουν την ευχαρίστηση να άναγγέλλουν ότι δεν πρόκειται σάς άναγγέλλουν ότι δεν πρόκειται

να παντρευτούν ποτέ») την ακολουθεί η είδηση ότι ο Ροζέ και η Κατρίν περιμένουν ένα παιδί, που υπολογίζουν ότι θα γεννηθεί τον Ιούνιο.

—Ελπίζω να είναι αγόρι λέει χαμογελώντας η Κατρίν, σαν την πιο κοινή άσση, που θέλει να δώσει μια ικανοποίηση στο σύζυγό της. Είναι πολύ χαρούμενη, που πρόκειται να γεννηθεί στο ζώδιο των Διδύμων. Τα παιδιά, που γεννιούνται σ' αυτό το ζώδιο, έχουν καλό χαρακτήρα...

Και ο Βαντίμ φαίνεται πολύ ευχαριστημένος, που θα γίνει για δεύτερη φορά μπαμπάς. Γιατί, αν από το ρόλο του συζύγου κουράστηκε και τις δυο φορές πολύ εύκολα, σαν πατέρας φάνηκε πάντα υποδειγματικός. Τόσο πολύ, που το δικαστήριο, όταν πήρε το διαζυγίο του από την Άννιτ Στρούμπεργκ, ανέθεσε σ' αυτόν την άνατροφή της μικρής κόρης τους, της Ναταλί.

Για την κορούλα του, που τη λατρεύει, ο Βαντίμ, είναι πάντα γεμάτος από τρυφερές σκέψεις. Πριν από λίγες εβδομάδες, όταν είχε πάει μαζί με την Κατρίν για σκι, έστειλε στη μικρή, που είχε άναγκαστή να μείνει στο Παρίσι γιατί πηγαίνει σχολείο, ένα πρωτότυπο δώρο: ένα μεγάλο ψυγείο γεμάτο χιόνι!

Είναι τόση η τρυφερότητα, που

Μία από τις πιο διάσημες Γαλλίδες στάρ η Ζάν Μορώ, διέκρινε έσχατως τον δεσμό της με τον περίφημο Παρισινό ράφτη Πιέρ Καρντέν, που φαινόταν ότι θα τους άδηνούσε στα γέμο.

γικές εκθέσεις λέξεις, που είναι βάλομο για τις έρωτικές πληγές.

Θα ξεχνούσανε ίσως κι' οι δυο τους, ο ένας κοντά στον άλλο — γιατί, μ' όλα όσα της έγραψε ο Ραϋμόν, η Παλίν δεν πίστευε πως είχε σβύσει γιά πάντα το μοιραίο εκείνο πάθος, που είχε θροναστή μέσα στην καρδιά του.

Η Ζερμαίν χάριξε πραγματικά, όταν έμαθε πως θαρχόταν ο Ραϋμόν. Τά στυμένα, θαλά ματία της είχαν φωτιστή και πάλι από μια λάμψη.

Έξακολουθούσε, σ' όλο αυτό το διάστημα, να τραγουδούσε στα σαλόνια, μαζί με την καλή πάντα κι' αφοσιωμένη Αντριέν — μ' όλη την κρυφή αντίπαση, που ένοιωθε η Παλίν γι' αυτή τη δουλειά. Κι' είχε γίνει ευνοούμενη του έγωιστικού και επιπόλαιου εκείνου κόσμου.

Πολλοί την είχαν ποθήσει, μα δεν είχαν τολμήσει να την αγγίξουν. Γιατί, μαζί με το θαυμασμό, που προκαλούσε το ταλάντο κι' η όμορφιά της, ήξερε να κάνει όλους να τη σέβονται.

Τραγουδούσε στις κοσμικές γιορτές, χαμογελούσε στα κομπλιμέντα, που της κάνανε, ενώ οι λυγμοί ανέβαιναν ως το λαιμό της, την πνίγανε. Κι' έκλεινε τα μάτια της, σαν έτοιμη να λιποθυμήσει...

Μα δε μπορούσε να κάνει άλλοιώς! Ήταν ο μόνος τρόπος, για ναχουν εξασφαλισμένο το καθημερινό τους ψωμί, αυτή και η μητέρα της...

*

Η Ζερμαίν άνοιξε ξαφνικά την πόρτα της σοφίτας. Και μπήκε μαζί της στο δωμάτιο ένα μεθυσιτικό άρωμα από τριαντάφυλλα.

Στο ένα της χέρι κρατούσε ένα μεγάλο μπουκέτο, που είχε αγοράσει από κάποιον πλανόδιο άνθρωπο, και στο άλλο τα καθημερινά ψώνια για το σπίτι. Είχε πάρει επίσης και μια πρωινή εφημερίδα.

Το χλωμό συνήθως πρόσωπό της είχε μια ασυνήθιστη φρεσκάδα και τα μάτια της μια ξεχωριστή λάμψη. Η Παλίν το πρόσεξε άμέσως, με κρυφή χαρά.

Κύτταξε, μισά, τι δυσωφα τριαντάφυλλα, που αγόρασα! Της είπε η κοπέλλα.

— Ναί, χρυσή μου. Αυτό μόνο βρήκες να μου πής;... Δε μαντεύεις γιατί τα πήρα;

— Ναί, παιδί μου. Για να στολίσω λίγο το φτωχικό μας, ώστε να μην το βρή πολύ άχαρο ο Ραϋμόν, όταν το πρωτοβή. Τα λουλούδια αυτά είναι για να γιορ-

τάσουμε τον έρχομό του...

Κι' η Παλίν πρόσθεσε, χαμογελώντας:

— Μόνο ένα τόσο σπουδαίο γεγονός μπορούσε να σέ κάνει να ξεχάσεις τις φοβερές οικονομολογικές αρχές σου!

— Μα μπορούμε να κάνουμε και μερικά περιττά έξοδα, γιατί δεν είμαστε πιά φτωχές!

— Ναί, ναι... χωρίς δε σένα, χωρίς στην αφοσίωσή σου, καλό μου παιδί.

Κι' η μητέρα αναστέναξε, γιατί σκέφθηκε πόσες βυσίες κοστίζουν στη Ζερμαίν τα λεφτά που κέρδιζε...

Τό άρωμα των λουλουδιών κι' ο ανοιξιάτικος ήλιος, που έμπαινε απ' τα παράθυρα, έδιναν ένα γιορταστικό όψι στο φτωχικό εκείνο περιβάλλον.

— Αγόρασες κι' εφημερίδα, Ζερμαίν; Πώς αυτό; ρώτησε η Παλίν.

— Ναί, μητέρα... γιατί ξέρω πως αντιστοιχεί να τη διάβασω μια εφημερίδα, που προκαλεί το θαύμα κι' η όμορφιά της, ήξερε να κάνει όλους να τη σέβονται.

Τραγουδούσε στις κοσμικές γιορτές, χαμογελούσε στα κομπλιμέντα, που της κάνανε, ενώ οι λυγμοί ανέβαιναν ως το λαιμό της, την πνίγανε. Κι' έκλεινε τα μάτια της, σαν έτοιμη να λιποθυμήσει...

Μα δε μπορούσε να κάνει άλλοιώς! Ήταν ο μόνος τρόπος, για ναχουν εξασφαλισμένο το καθημερινό τους ψωμί, αυτή και η μητέρα της...

— Έλα, λοιπόν, διάβασε γρήγορα! Σ' ακούω.

Η Παλίν άνοιξε την εφημερίδα. Μόλις όμως έφτασε μια ματιά στην πρώτη σελίδα, έβγαλε μια βραχνή κραυγή.

Η Ζερμαίν, που ταχτοποιούσε τα λουλούδια μέσα σ' ένα βάζο, στράφηκε τρομαγμένη.

— Μητέρα, τι έπαθες; φώναξε.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραύλιζε η Παλίν.

Ήταν κατάχλωμη, με τα μάτια γουρλωμένα, σαν τρελή...

Η Ζερμαίν έτρεξε κοντά της.

Η ματιά της έπεσε στην εφημερίδα.

— Άλλοιώθηκε άμέσως κι' η δική της φυσιογνωμία κι' ένα ρίγος τρόμου τη συγκλόνισε ολόκληρη. Κλονίσθηκε και πιάστηκε από ένα κάθισμα, για να κρατηθεί όρθια. Άρπαξε ύστερα την εφημερίδα απ' τα χέρια της Παλίν, που είχαν παραλύσει, και διάβασε αυτές τις τρομερές γραμμές:

«Τραγικόν ναυάγιον. — Μας τηλεγραφοῦν ἀπὸ τῆς Μασσαλίας, ὅτι τὸ πλοῖο «Πόλις τοῦ Μπλιντά», πού εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Ἀλ-

γέριο τὴν Τετάρτη τὸ μεσημέρι κι' ἐπρεπε νὰ φτάσῃ στὴ Μασσαλία τὸ ἐπόμενο βράδυ, κατὰστράφηκε ἀπὸ ἐκρηκτῆ τῶν καβινῶν του καὶ πυρκαϊὰ καὶ βυθίστηκε μέσα σὲ μερικά λεπτά.

Μερικοὶ ναυαγοί, πού πρόλαβαν νὰ ἐπιβιβασθοῦν σὲ μιὰ βάρκα, διασώθηκαν ἀπὸ ἕνα περαστικό πλοῖο. Ἀγνοεῖται ὁ ἀκριβὲς ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν. Οἱ διασωθέντες εἶναι 15, ἐπιβάτες καὶ ναῦτες.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

Όλοι ἀναφέρουν μὲ θαυμασμὸ μιὰ ἀπίστευτὴ ἥρωικὴ πράξι. Ἐνας νέος ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχήδων, πού βρισκόταν στὴν παραφορτωμένη αὐτὴ βάρκα, παραχώρησε μόνος του τὴ θέσι του σ' ἕνα γέρο, πού συνώδεε μιὰ κοπέλλα καὶ πού εἶχε μείνει πάνω σὲ τὸ πλοῖο. Δυστυχῶς, εἶναι σχεδὸν βέβαιο, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς βρῆκε τὸ θάνατο.

ἀπὸ λίγα λεπτά.

Η βάρκα γλιστρούσε πάνω στην ήσυχη θάλασσα...

Οι ναυαγοὶ νόμιζαν πως πανε ακόμα την ήρωική σκηνή τοθυσίας του υπαξιωματικού τών σπαχήδων. Ο νέος εκείνος, με την κομψή κορμοστασιά και την ένεργητική φυσιογνωμία, είχε γίνει ήρωας για όλους. Καί δικαίως!

Ενώ ήταν πιά ασφαλής, στη βάρκα, είχε θυσιάσει ήπποτικά, για να σώσει ένα γέρο.

Δεν είχε λοιπόν στη Γαλλία μητέρα, αδελφή, αρραβωνιαστική;... Κανείς δεν περίμενε το γυρισμό του;

Ο γέρος, που είχε γλυτώσει, δίχως να το περιμένη, γονατισμένος τώρα στο βάθος της βάρκας, κρατούσε στην αγκαλιά του τη λιπόθυμη έγγονή του, της ψιθύριζε λόγια καϊδευτικά, τη θερμopαρακαλούσε ν' άνοιξη τα μάτια της, τη γέμιζε χάδια και φιλία...

Εκείνη δεν έκανε καμμία κίνηση.

Τέλος, παίξανε τα βλέφαρά της, αναστέναξε ελαφρά κι' έβγαλε μια κραυγή αγωνίας:

— Παππού!...

— Έδω είμαι, Ίσαβέλλα μου, κοντά σου... Σε παρακαλώ, ήσυχασε!...

Η κοπέλλα άνοιξε τα μάτια της κι' αντήριξε, από τρόπο πρώτα κι' ύστερα από χαρά, μια χαρά που την έπνιγε.

— Εσείς, παππού!... τραύλισε. Α, τόξερα εγώ... Δε μπορούσε να σας αφήσουν να πεθάνετε έτσι!... Δεν είναι τόσο ανύποροι οι άνθρωποι!... Τόξερα εγώ, τόξερα...

Οι άλλοι ναυαγοί την άκουγαν, αμίλητοι. Κανείς δεν τολμούσε να της ξεγνήσει...

Μα ο κόμης ένοιωθε πως δε μπορούσε — ούτε και ήθελε — να της κρύψει το μυστικό, που του έσφιγγε φοβερά την καρδιά. Έπρεπε να της ομολόγηση την αλήθεια!

— Ίσαβέλλα, πρόφερε άργά και σοβαρά, αν με ξεπαθάρεις, το χρωστάμε σ' ένα νέο, σ' έναν ήρωα, που θυσιάστηκε, που έδωσε τη ζωή του για τη δική μου...

— Τι θέλετε να πείτε, παππού;... Δεν καταλαβαίνω!

Θα καταλάθης... Θυμάσαι πως είχατε μητέρα πολλοί στη βάρκα; Θα βούλιαζε, αν παίρνατε κι' άλλον, έστω κι' ένα ακόμα, και θα πνίγονταν όλοι.

— Ναί, ναι, το θυμάμαι! Λοιπόν...

Η φωνή της κοπέλλας έτρεμε. Φοβόταν να μαντέψει...

— Έβγαλες μια φωνή. Και τότε κάποιος, που βρισκόταν στη

βάρκα, πήδησε πάλι πάνω στο πλοίο και μούδωσε τη θέση του...

— Ω, Θεέ μου, είναι φοβερό! Γιατί αυτός ο άνθρωπος...

— Αυτός

Στις τελευταίες ειδήσεις, οι έφημερίδες αναφέρανε πώς είχε βρεθεί και μια άλλη βάρκα με τους ναυαγούς της δεύτερης ομάδας.

Είχαν σωθεί, λοιπόν, 25 άτομα. Δυστυχώς, ήταν πιθανό πώς όλοι οι άλλοι είχαν χαθεί.

Φυσικά, οι έφημερίδες αναφέρανε, με κάθε λεπτομέρεια, την υπέροχη αυτοθυσία του νέου υπαξιωματικού των σπαχίδων. Δεν ήξερε κανείς τ' όνομά του, μα όλοι θαυμάζανε το επικό μεγαλείο του ήρωισμού του.

Η 'Ισαβέλλα ζήτησε κι' αυτή τις έφημερίδες. 'Αφού τις διάβασε, μουρμούρισε λαχανιασμένα, με μια λάμψη στα μάτια:

— Ναί, ναί... είναι υπέροχο!... Μα τότε, αυτό, μηχανικά, σά να βρισκόταν άλλου ή σκέψι της, πολύ μακριά...

Την επομένη νύχτα, δεν κοιμήθηκε καθόλου απ' την παραχή της.

Τί συνέβαινε μέσα στην καρδιά της;...

Κατά τις 7, μπήκε στην κάμαρά της ό κόμης. Περιπατούσε ελαφρά, αθόρυβα, για να μη την ξυπνήσει. Μα εκείνη είχε κιάλας ανοιχτά τα μάτια της.

— Καλημέρα, παππού, είπε μ' ένα χλωμό χαμόγελο.

— 'Ισαβέλλα μου!...

Τη φίλησε στοργικά, τη ρώτησε πώς είχε περάσει τη νύχτα. 'Εκείνη τον βεβαίωσε πώς είχε κοιμηθεί μια χαρά. 'Ηταν τώρα έντελως καλά — του είπε.

Ξαφνικά, φτάσανε στ' αυτιά τους, απ' το δρόμο, οι βροχνές φωνές ενός έφημεριδοπώλη:

— Οι τελευταίες ειδήσεις από το ναυάγιο!... Βρέθηκε ένας ναυαγός!...

Ο κόμης κι' η έγγωνή του άνασκήρτησαν και κυτώχτηκαν. Κι' η ίδια έρωτησι ανέθηκε από χείλη τους:

— Μήπως είναι αυτός;...

Είχαν χλωμίσει κι' οι δύο. Προπάντων η 'Ισαβέλλα, που είχε φέρει το χέρι της στο στήθος της, σά νάθελε να συγκρατήσει τους γρήγορους παλμούς της καρδιάς της.

— Παππού... μια έφημερίδα... τραύλιζε.

— Ναί, θα ζητήσω να μάς τη φέρον άμέσως, απάντησε ο γέρος.

Χτύπησε το κουδούνι κι' έδωσε την παραγγελία στον καμαριέρο.

Έπειτα από ένα λεπτό, εκείνος τούφερε την έφημερίδα. 'Ο γέρος ξαναμπήκε τότε στο δωμάτιο της 'Ισαβέλλας κι' άνοιξε την έφημερίδα, ενώ η κοπέλλα παρακολουθούσε απ' το κρεβάτι της τις κινήσεις του με αγωνία.

Βλέποντάς τον ν' αναστενάζει ξαφνικά με άνακούφισι, η 'Ισαβέλλα έβγαλε μια κραυγή χαράς.

— Αυτός είναι!... τραύλιζε.

— Ναί, απάντησε με συγκίνηση ο κόμης.

Η κοπέλλα έγειρε πίσω στο μαξιλάρι της, νοιώθοντας να λιποψυχά απ' την εύτυχία...

— Όστε... σώθηκε; ρώτησε.

— Ναί. Άκούσε τί γράφει η έφημερίδα.

Κι' ο γέρος άρχισε να διαβάει, δυνατά:

— Στή χθεσινή μας δεύτερα έκδοσι, οι άναγνώστες μας βρήκαν όλες τις λεπτομέρειες της φοιχτής καταστροφής, που σκόρπισε το πένθος στην πόλι μας και σ' ολόκληρη τη Γαλλία. Άνοψέρισε και την υπέροχη αυτοθυσία ενός υπαξιωματικού των σπαχίδων, που είχε βρή θείσι σε μια βάρκα, αλλά την παραχώρησε σ' ένα συναξιδιώτη του κι' έμεινε πάνω στο πλοίο, που βυθιζότανε.

»Εύτυχώς, ο ήρωας αυτός δια-

MATIES

σ' όλο τον κόσμο

Ένα τσέκ γραμμένο πάνω στο δέρμα του στήθευ

Πού μπορεί να γραφή ένα τσέκ; Παντού, ακόμη και απάνω στον ανθρώπινο δέρμα. Αυτό σκέφτηκαν μερικοί φοιτητές του πανεπιστημίου του Μπρίστολ και θέλησαν να βεβαιωθούν ότι ο συλλαγισμός τους ήταν όρθος. Έγραψαν, λοιπόν, με στυλό απάνω στο στήθος ενός συναδέλφου τους ένα τσέκ μίας λίρας,

σύμφωνα μ' όλους τους τύπους και τον πήγαν με καρτσάκι σε μια τράπεζα. 'Ο ταμίας εξακρίβωσε ότι το τσέκ ήταν κανονικό κι' ότι υπήρχε αντίκρουσμα γι' αυτό, αλλά το βρήκε πολύ πρωτότυπο και θεώρησε καλό ν' άπευθυνθή στο διευθυντή. 'Ο τελευταίος τον διάταξε να τιμήσει την υπογραφή του πελάτου της τράπεζής, που ήταν ένας από τους φοιτητές, αλλά να βάλει την εξοφλητική σφραγίδα μ' ανεξίτηλη μελάνη πάνω στο ίδιο το τσέκ, δηλαδή πάνω στο δέρμα του κομίστου. Έτσι και έγινε. 'Ο φοιτητής αυτός θάγει τώρα εφ' όρου ζωής την εξοφλήσι της τράπεζής πάνω στο στήθος του.

Καινούργια αυτοκινητάμαξα

Στην Τσεχοσλοβακία κατασκευάστηκε μια καινούργια αυτοκινητάμαξα, που θα κινείται με έναλασσόμενο ρεύμα και που η ταχύτης της θα ξεπερνά τα 200 χιλιόμετρα την ώρα. Η καρσοσερί της δε θα είναι ούτε από ξύλο, ούτε από χάλυβα, αλλά από γυαλί και συνθετικές ρητίνες.

Όχι πληρώνουν για να ζούν σάν καταδίκαι

Η περίφημη αμερικανική φυλακή του Άλκατράς, έκλεισε αυτές τις ημέρες όριστικά τις πύλες της. Οι τελευταίοι 27 καταδίκαι, που βρίσκονταν σ' αυτή, μεταφέρθηκαν σ' άλλες φυλακές. Το Άλκατράς ήταν ένα παλιό φρούριο, που χρησιμοποιείτο άλλοτε σά στρατιωτική φυλακή. Άλλα από το 1934 μετετράπη σε φυλακή βαρυποινιτών. Μεταξύ των τροφίμων του συγκαταλέγονταν πολλοί μεγάλοι γκάνγκστερς, όπως ο Άλ Καπόνε. Καθένας από τους 27 τροφίμους της στείλιζε στο κράτος 13 δολάρια (390 δραχμές) την ημέρα, δηλαδή τετραπλάσια περίπου από ό,τι σ' άλλες φυλακές. Έπί πλέον έπρεπε να γίνουν στο κτίριο διάφορες επισκευές, που οι άρχες ύπολόγισαν τη δαπάνη τους σε 5 εκατομμύρια δολάρια. Για όλους αυτούς τους λόγους, άποφασίστηκε η κατάρκησι της. Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, το Άλκατράς θα παραχωρηθή σε μια εταιρεία, που θα τί μετατρέψει σε ξενοδοχείο για εκκεντρικούς εκατομμυριούχους. Τα κελιά θα πασαμεινούν άνεταφα και άπρεσία θα διαρρυθμισθή σύμφωνα με το ώραιο της φυλακής. Αντί για γκαρσόνια, ες άλλου, άν υπάρχουν δεσμοφύλακες. Έτσι, ξοδεύοντας μερικές χιλιάδες δολάρια, θα μπορή κανείς να έχη την εντύπωσι πώς βρίσκεται μέσα σε πραγματική φυλακή. Στο κάτω-κάτω, είναι κι

αυτό μια διασκέδασι, που θεωρείται βέβαιο ότι θα προσελκύση πολλούς Άμερικανούς εκατομμυριούχους.

Συνελήφθη ο άνθρωπος-κροκόδειλος

Στη Νουσσασαλάνδη (νοτιοδυτική Άφρική) συνελήφθη ο μαύρος Έλσαρκ Τσιπανταίηλ, που είχε άποκλήθ ο «άνθρωπος-κροκόδειλος». 'Ο Τσιπανταίηλ για 300 περίπου δραχμές σκότωνε όποιον του ύποδείκνυε εκείνος όποιον του ύποδείκνυε εκείνος με πρωτότυπο τρόπο: σάν κροκόδειλος. Είχε δύο μασόδες κροκόδειλου, που τις έσφιγγε γύρω στο λαιμό του θύματος του, σε τρόπο που άφιναν εκεί τα άποτυπώματα των τρομερών δοντιών του έρπετου. 'Ο Τσιπανταίηλ είχε σκότωσει μ' αυτό τον τρόπο πάνω από 20 άντρες και γυναίκες. Το τελευταίο από τα θύματά του ήταν ένα κοριτσάκι 8 χρόνων. Άλλα εκείνος που του είχε δώσει τη σχετική έπταλή, άνήθηκε να τον πληρώσει μετά το έγκλημα. Έπακολούθησε φιλονεικία μεταξύ τους κι' η άστυνομία που άναζητούσε άπο καρό το ίχνος του, κατάφερε τελικά να τον συλλάβη.

Τό ρομπότ που δύνει την πυρκαχιά

Οι Άγγλοι έπιστήμονες κατασκεύασαν ένα καινούργιο ρομπότ. Δεν του δόθηκε ακόμη όνομα, αλλά θα έκτελή το έπώνυμμά του πυροσβεστή στις τράπεζες, τα εργοστάσια, τα μεγάλα καταστήματα κλπ. Θα είναι προικισμένο μ' ένα περιστροφικό μάτι, εύσίσθητο στις ύπερυψες ακτίνες και ικανό να βλέπει παντού, και με μια χημική μύτη, που θα συλλαμβάνη στη στιγμή την όσμη των καίοντων χαρτιών ή του ξύλου κλπ. Το ρομπότ αυτό, μόλις άντληθή την έναρσί μιας πυρκαχιάς, θα βάζη άμέσως σε λειτουργία τους αυτόματους κατασβεστήρες και ταυτόχρονα θα είδοποιή με το τηλέφωνο και με ραδιοφωνικά κύματα τον πλησιέστερο πυροσβεστικό σταθμό.

Σκυλιά και άλογα μέ... πανταλόνια!

Στην Ουάσιγκτον συνεστήθη, πριν από τέσσερα χρόνια μια όργανοσι έναντίον του... γυμνισμού των

ζώων, που άριθμεί σήμερα 50000 μέλη. Η όργανοσι αυτή υπέβαλε προ ήμερών μια αίτησι στην κυρία Κέννεντυ, παρακαλώντας κατά του γυμνισμού των ζώων και να φορέσουν πανταλόνια στα άλογά της, για να δώση το καλό παράδειγμα. 'Γιο ποιά λόγο ένα άλογο ή ένα σκυλί να μη φορούν πανταλόνια; άναφέρται στην αίτησι. Μήπως και αυτό δεν κρυώνουν; Λόγοι ήθικής και κοσμότητος, άλλωστε, έπιβάλλουν να είναι τα ζώα ντυμένα. Άν ή σύνογος του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών δώση το παράδειγμα, ή έπιτυχία του άγώνος μας είναι άπολύτως έξασφαλισμένη».

σώθηκε. Δώδεκα ώρες μετά το ναυάγιο, είδαν από το πλοίο «Φαραμόν» ένα άντικείμενο, πάνω στο όποίο ήταν γαντζωμένος ένας άνθρωπος. Το άντικείμενο αυτό ήταν ένα μεγάλο κλειστό κιβώτιο, που έπέπλεε.

»Πώς είχε κρατηθή πάνω του ο ναυαγός τόσες ώρες; Ποιά θαύμα τον είχε γλυτώσει απ' το θάνατο;...

»Όταν βρέθηκε πάνω στο «Φαραμόν», διηγήθηκε ότι, τη στιγμή που βυθιζότανε το πλοίο, είχε νοιώσει να τον σκουντάη κάτι τι. Άπλωσε τα χέρια του, με μια ένστικτική κινήσι, κι' άγγιξε αυτό το κιβώτιο. Άμέσως γαντζώθηκε πάνω του, ενώ έδλεπε δίπλα του να χάνονται ά πλοίαρχος κι' οι δύο ναύτες.

»Νόμισε κι' ο ίδιος πώς είχε σπτάσει η τελευταία του ώρα, καθώς τον παρέσυρε η δίνη του νερού. Είχε ακόμα στ' αυτιά του την κραυγή άγωνίας των θυμάτων.

»Το κιβώτιο τον είχε χτυπήσει στο μέτωπο και του είχε άνοίξει μια πληγή, άπ' όπου έτρεχε άφθονο αίμα.

»Όταν τον περιμάζεψε μια βάρκα του «Φαραμόν», ήταν πιά τελείως εξαπληγμένος, έτοιμος να βουλιάσει. Λιποθύμησε, μόλις τον άνέβασαν στο πλοίο.

»Τον μεταφέρανε σ' ένα νοσοκομείο της Μασαχίας. Οι γιατροί θα τον εξετάσουν και θα άποφανθούν για τη σοβαρότητα του τραύματος, που έχει στο κεφάλι.

»Στο μεταξύ, έχει παραλήρημα, ίσως από τη μεγάλη έξασθηνσι και το αίμα που έχασε.

»Ας έλπίσουμε, ότι θα ξεφύγη και πάλι απ' το θάνατο. Πάντως, θα κρατήσουμε ένημερους τους άναγνώστες μας για την κατάσταση της ύγειας του.

»Όσο για το όνομά του, έπέμεινε να το κρατήση μυστικό, για προσωπικούς του λόγους.

»Ο κόμης τελείωσε το διάβασμα.

Η 'Ισαβέλλα δεν είχε κάμει ούτε μια κινήσι. Σκεπτότανε...Μια άποφασι ρίζωνε σιγά-σιγά μέσα στο μυαλό της.

— Παππού... ψιθύρισε.

— 'Ισαβέλλα μου...

— Θα μου έπιτρέψετε να σάς ζητήσω μια χάρι;

»Ο κόμης κύταξε την κοπέλλα, με κάποια άνησυχία.

— Σ' άκούω, παιδί μου, είπε.

— Πριν φύγουμε για το Παρίσι, θα έπισκεφθήτε αυτό τον τραυματία; Δεν είν' έτσι;

— Φυσικά! Έχω καθήκον...Μα γιατί μου κάνεις αυτή την έρωτησι;

— Άφήστε με νάρθω μαζί σας, παππού.

— Έσύ!...

»Ο γέρος ζάρωσε λίγο τα φρύδια του. Η φυσιογνωμία του πήρε έκφρασι δισταχτική.

— Παππού, σάς ίκετεύω!... έπέμεινε η κοπέλλα.

— Μα είν' ανάγκη, 'Ισαβέλλα; Τί δουλειά έχεις εσύ μαζί μου;

— Δεν πρέπει να εύχαριστήσω κι' έγώ αυτό το γενναίοψυχο νέο που σάς έσωσε;

— Μπορώ να τον εύχαριστήσω εγώ και εκ μέρους σου.

— Ό, παππού, θα με στενοχωρήσετε πολύ, αν δε μου κάνετε αυτή τη χάρι!

Η φυσιογνωμία του ντε Ρεβέλ ήρεμούσε σιγά-σιγά. Για πρώτη φορά ίσως στη ζωή του, ύποχωρούσε κι' έγκατέλειπε μια άποφασι που είχε πάρει.

Στράφηκε στην 'Ισαβέλλα, που τον κύταζε ίκετευτικά.

— Άς είναι... είπε. Σήμερα θα πάω έγώ να ρωτήσω πώς πηγαίνει, κι' άφριο, αν είσαι έντελως καλά, θα τον έπισκεφθούμε μαζί.

Δ'

»Όλη έκείνη την ημέρα κλαίγανε η Πωλιν κι' η Ζερμαίν.

— Ίσως δεν έχει χαθή ακόμα κάθε έλπίδα... λέγανε κάπου-κάπου.

Κατά βάθος όμως, δεν τό πεισθύνανε... Σίγουρα, ο Ραυμόν είχε πληρώσει με τη ζωή του την υπέροχη θυσία του.

Δεν άμφιβάλλανε καθόλου οι δύο γυναίκες πώς αυτός ήταν ο υπαξιωματικός των σπαχίδων, που γράφανε οι έφημερίδες — χωρίς ν' άναφέρουνε τ' όνομά του. Ξέρανε πώς ήταν ικανός για ένα τέτοιο τρελλό ήρωισμό... Ό, γιατί να παρασυρθή έτσι απ' τον ίπποτισμό του;...

Δεν τις άγαπούσε λοιπόν, αυτές που τον περιμένανε στη Γαλλία με τόση χαρά κι' άνυπομονησία; Δεν τον είχε σταματήσει η σκέψι του μαρτυρίου, που θα υπερέφερε ες αίτίας του;

Τους φαίνονταν πώς το αίμα έτρεχε, στάλα-στάλα, απ' την πληγωμένη καρδιά τους.

Η θυρωρός, η κυρά-Πιλού, άνέθηκε να τις δη, άμέσως μόλις έμαθε την καινούργια συμφορά, που τις βρήκε. Έλπιζε να τις παραγορήσει με τα καλά της λόγια. Μα, όταν τις είδε σε τέτοια άξιοθρήνητη κατάσταση, έχασε μεμιάς όλες τις φράσεις, που είχε έτοιμάσει. Κι' έμεινε όρθια, με άμηνανία, μη τολμώντας να πη τίποτα...

Η νύχτα, που άκολούθησε, ήταν τρομερή... Οι δύο γυναίκες δεν κλείσανε μάτι. Η Ζερμαίν καθότανε σε μια πολυθρόνα, κοντά στο κρεβάτι της μητέρας της, που παραιμιλούσε και φώναζε κάθε τόσο:

— Ραυμόν... δε θέλω... άκούς; Μη βγής απ' τη βάρκα!... Σκέψου τη μητέρα σου...

Κι' ύστερα από μια στιγμή, πρόσθετε:

— Δε μ' άκούει!... Πηδάει μέσα στις φλόγες... Το καράδι βουλιάζει!... 'Ο δύστυχος!...

Όταν ξανάνοιγε τα μάτια της, μάντευε κανείς πώς ήταν γεμάτα από φοβερές όπτασιές. Το πρόσωπό της είχε μουσκειυή στον ίδρωτα.

Η Ζερμαίν την κύταζε και μουρμούριζε, δένοντας τα χέρια της μ' άπελπισία:

— Δε θα ζήση... είναι χαμένη!... Θεέ μου, λυπήσου την... λυπήσου μας!...

Εημέρωσε έπιτέλους Η κάμαρα ζωντανέψε.

Η Πωλιν κι' η κόρη της εξακολουθούσαν να βογγάνε απ' τον πόνο...

Κάποιος χτύπησε ξαφνικά την πόρτα τους. Άνασκήρτησαν κι' άναρωτήθηκαν ποιάς μπορεί να-ταν, τόσο πρωί:

Μια φωνή σχεδόν χαρούμενη άκούστηκε απ' έξω:

— Έ, δεσποινίς Ζερμαίν, άνοίχτε μου, σάς παρακαλώ!

— Είναι η θυρωρός, μουρμούρισε η Πωλιν.

— Ναί. Τί μπορεί να μάς θέλη;

Η Ζερμαίν σηκώθηκε με κόπο απ' την πολυθρόνα της. Μα η χαρούμενη φωνή πρόσθεσε, άνυπόμονα:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΑΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη, Τηλεφ. 614.620

**δέρμα
καθαρό
δροσερό
ύγιες**

»Η κάθε γυναίκα μπορεί να διατηρήση το δέρμα της ώραίο, νεανικό, όταν το περιποιείται τακτικά με κρέμα Nivea. Γιατί η Nivea δίνει στο δέρμα ό,τι χρειάζεται: λιπαρά, υγρασμοιογύα συστατικά και την συγγενή πρός το δέρμα ούσία Εύσερίτ. Η μοντέρνα αισθητική δικαιώνει την κρέμα Nivea.

Γαλάκτωμα Nivea

Γιά την περιποίησι του δέρματος σ' όλόκληρο το σώμα. Είναι ιδεώδες για ντεμακιγιάζ.

ΟΙ ΣΟΙ τὸν γνώριζαν, δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ὁ Τζέιμς Φόξον ἦταν ἔξυπνος ἄνθρωπος. Στὸ Παρίσι ἦταν γνωστός μὲ τὸ παρατσούκλι «Τζιμ ὁ Πονηρός», στὸ Σικάγο, ὡς «Φόξον», καὶ τὸ Λονδίνο ὡς «Σλίμ». Κι' ὅλοι ἀναγνώριζαν πὼς ὁ Τ. Φόξον ἦταν πονηρός σὰν ἀλεπού!

Μετά ἀπὸ σύντομη, ἀλλά κι' ἐπικερδὴ διαμονή στὸ Μόντε Κάρλο, ὁ Φόξον ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀφαντικά ἀπὸ ἐκεῖ. Θεώρησε σκόπιμο νὰ τραβήξῃ γιὰ τὸ Λονδίνο, δὲν μὲ τὸ ὄνομα Χίραμ Σ. Πότερ ἀπὸ τὴ Νέα Υόρκη, νοίκιασε δωμάτιο στὸ ξενοδοχείο πολυτελεῖας «Ρεγκάλαν».

Ἡ «Σκότλαντ Γουόρντ» στὸ μεταξὺ εἶχε εἰδοποιήσῃ γιὰ τὴν ἄφιξή τοῦ Σλίμ. Καί σ' ἄλλα τὰ λιμένα τῆς Μάγχης εἶχαν σταλῇ πράκτορες γιὰ μυστικὴ ἀστυνομία. Ὁ πότος γύρισαν ἀπρακτοί. Δὲν καταρρίχσαν νὰ μάθουν ποῦ εἶχε καταφύγει ὁ τρομερός λωποδύτης. Φυσικά, οἱ διαβάτες, ποὺ περνοῦσαν στὸ πολυσύχναστο «Πικαντίλ», δὲ μπορούσαν νὰ φανταστοῦν πὼς ὁ κομψοῦς νέος, μὲ τὸ θαρραλεὲς ὄψος τοῦ «μπλάζε», ποὺ περνοῦσε πλάι τους ἦταν ὁ Σλίμ ἢ ὁ Φόξον ἢ ὁ Τζέιμς Φόξον, τὸν ὁποῖο ζητοῦσε ἡ «Σκότλαντ Γουόρντ». Ὁ Σλίμ ἦταν μοναδικὸς στὴν τέχνη νὰ ἐξαφανίζεται χωρὶς νὰ τὸν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς. Καμμιά φορά ὅμως εἶναι σφάγια νὰ ἔχῃ ἀπώλυν τὴν ποίησιν! «Ἐτοίμην ἐπὶ τῇ ἐπιτηδεύσει σου! Ἐτοίμην ἐπὶ τῇ ἐπιτηδεύσει σου!»

Στὸ «Ρεγκάλαν» ὁ Σλίμ εἶχε εὐρύ πεδίο δράσεως. Δύο μέρες μετά τὴν ἐγκατάστασή του, στὸ ξενοδοχείο, ἐξαφανίστηκε τὸ πολυτίμητο μαργαριταρένιο περιδέραιο ἐνός κληματογραφικοῦ ἀστέρη, τῆς μίς Μαίη Ντάβλινγκ.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ νέα διαμαρτυρήθηκε στὴ διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου. Κι' ἡ διεύθυνση ἀνέβηκε στὸ μυστικὸ ἀστυνομί, ποὺ εἶχε στὴν ὑπηρεσία τῆς τῆς ἀνέυρεσι τῶν μαργαριταρέων. Ὁ μυστικὸς πόλι ἀναφέρθηκε στὴ Σκότλαντ Γουόρντ.

Ἐτοίμην ἐξηγεῖται πὼς, ὅταν τὴν ἐπομένη τὴν πρωί, ὁ Σλίμ γύηκε εὐχαριστήμενος καὶ δροσερός ἀπὸ τὸ λουτρό τοῦ καὶ πῆγε στὴν κάμαρά του, γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν τουαλέττα του, ἔρχετο κολλημένο σὲ μιὰ πολυθρόνα τὸν ἐπιδαρτὴ τῆς «Ἀσφαλείας Γουέστον». Ψύχαιμος ὁ Σλίμ ρώτησε τὸν ἀνεπιθύμητο ἐπισκέπτη του τί τὸν ἤθελε.

— Μονάχα μιὰ μικρὴ ἐνθύλησι, φιλοράκο μου Σλίμ! τὸ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Νὰ μοῦ δώσῃς τὰ μαργαριτάρια ποὺ ἔκλειψες...

Δὲν σὰς γνωρίζω, κύριε, δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λῆτε. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε πιστεῦ, νὰ τελειώσω τὸ ντύσιμό μου.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Σλίμ μὲ καταληκτικὴ ἀπάθεια, πῆρε ἕνα κρυστάλλινο μπουκάλι ἀπὸ τὴν τουαλέττα τοῦ μεσα στὸ ὅπου εἶχε φροντίσει νὰ κρύψῃ τὸ περιδέραιο — κι' ἔβριξε λίγη «ὥσιον» ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Ἀφῆσε τὰ αὐτὰ, Σλίμ, εἶπε ὁ Γουέστον ριχνώντας τὸν ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα. Μὲ ἔξεραι σὲ ἔξεραι. Πᾶμε τώρα μαζί καὶ «Σκότλαντ Γουόρντ».

Ὁ Σλίμ προσποιήθηκε πὼς θυμώσε, διαμαρτυρήθηκε, ὥστόσο ἀναγκάστηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Γουέστον στὴν ἀστυνομία. Ἐκεῖ ὁ Γουέστον καὶ δύο ἀστυνομικοὶ τοῦ ὕπερως ἐξελιγμένου ἀνὰ κίτρινος, χωρὶς νὰ καταρρίχσαν νὰ μάθουν τί ποτα ἀπὸ τὸν παμπόνηρο Σλίμ, τὰ χαρτιά του ἦταν ἐν τάξει. Ἐτοίμην ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἀφήσουν.

Ὁ Σλίμ θεώρησε φρόνιμο νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ στὸ «Ρεγκάλαν».

Πῆγε, λοιπόν, στὸ «Σπέντιντ» καὶ νοίκιασε ἕνα δωμάτιο... Δὲν ἀργησε ὅμως ν' ἀντιληφθῇ πὼς ὁ Γουέστον κι' οἱ συνάδελφοί του, τὸν παρακολουθοῦσαν. Τότε ὁ Σλίμ ἀποφάσισε νὰ μετακομίσῃ καὶ πῆγε στὸ ξενοδοχείο «Ἀστούρια».

Μὰ ὁ πρῶτος, ποὺ συνάντησε, καθὼς κατέβαινε ἀπὸ τὸ βασιότιο του, ἦταν ὁ Γουέστον, ποὺ τὸν ρώτησε ἂν ἦταν διατεθειμένος νὰ παραδοῖ τὴν μαργαριτάρια καὶ τέλος τοῦ πρότεινε νὰ πᾶνε μαζί σ' ἕνα μπάρ γιὰ νὰ πονῇ κανένα οὔισκο.

Ὁ Σλίμ, θέλοντας καὶ μὴ, ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ, γιὰ νὰ μὴ προβοδῇ. Ἡ ἀδίκαιος ὅμως ἐπιτηρησι ἀρχίζε νὰ τὸν ἐκνευρίζῃ καὶ σκέφθηκε ὅτι, ἀφοῦ ἦταν ὀλοφάνερο

ΠΩΣ ΠΙΑΣΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Ὁ Γουέστον καὶ δύο ἀστυνομικοὶ τὸν ὑπέβαλαν σ' ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι...

πὼς δὲ θὰ κατόρθωνε νὰ πούλησῃ τὰ μαργαριτάρια στὴν ἀγορὰ τοῦ Λονδίνου τὸ καλύτερο ποῦ εἶχε νὰ καὶν ἦταν νὰ φύγῃ κρυφά. Ὁ πῆγαυε στὸ Παρίσι κι' ἐκεῖ θὰ κατὰφερνε εὐκολότερα.

Μὰ ὁ Σλίμ εἶχε ἕνα ἐλάττωμα. Ἦταν ἐκδικητικὸς. Ἐνοιοῦσε μίσος γιὰ τὸν Γουέστον. Κι' ἔτσι ἀποφάσισε, προτοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνο, νὰ τοῦ ἀφήνῃ ἕνα ἐνθύμιο.

Ἐνα σκοτεινὸ καὶ θροχρόν δράδυ, λοιπόν, ποὺ ὁ Γουέστον μὲ τὴν «Ἄννη» τὴ γυναῖκα του, εἶχαν πᾶει στὸ θέατρο, ὁ Σλίμ ἐπωφεληθῆκε τῆς ἀπουσίας τους, πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ ἀστυνομικοῦ στὸ Χάμστεντ.

Ἄνοιξε εὐκόλως τὴν ἐξώπορτα, μπήκε μέσα καὶ σὲ μιὰ ὥρα τὰ ἔκανε ὅλα τῆς Μαρτίου. Μὲ λύσσα, γκρέμισε κάτω λάμπες, κουρτίνες καὶ κάδρα. Ἐσπασε συρτάκια καὶ κομμάτισε τὸ περιεχόμενό τους. Ἐκάνε θρύψαλα τὰ πατικά καὶ τὰ γυαλικά, ὡς καὶ τοὺς πετρερεδὲς ἀκόμη τοὺς πατούσε μὲ μανία. Ἐσπασε ἀκόμη ἐπιπλα, κατάρρετες κομψοτεχνήματα. Δὲν ἄφησε τίποτα ὑερό. Κατόπι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν του, γύρισε στὸ ξενοδοχείο καὶ πλάνιασε.

Ὅταν ὁ Γουέστον κι' ἡ γυναῖκα του γύρισαν ἀπὸ τὸ θέατρο, εἰμειναν κατὰπληκτοὶ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν καταστροφή. Ἡ «Ἄννη» ἦταν ἀπαρηγόρητη, γιὰ τὴν κοσμητικὰ καὶ οἱ οικονομίες τῆς εἶχαν κάνει φτερά. Ὁ ἄντρας τῆς, γιὰ νὰ τὴν παρη-

γορήσῃ τῆς εἶπε πὼς ἤξερε ποῖος ἦταν ὁ δράστης, πὼς τοῦ εἶχε στήσει μιὰ παγίδα, πὼς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ πὼς εἵπει δὲ εἶχε προκηρυχθῇ μιὰ ἀμοιβὴ ἀπὸ δύο χιλιάδες λίρες γι' αὐτόν, ποὺ θὰ ἔπαινε τὸν Σλίμ, θὰ μπορούσαν νὰ ξαναζητήσουν τὸ σπιτικό τους. Ἐπρεπε ὅμως νὰ τὸν πιάσῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὁ Σλίμ ἐτοιμάσε τὴν θαλίτσα του καὶ βέβαιος πὼς ὁ Γουέστον θὰ γινόταν τὸ κορόϊδο τῶν συναδέλφων του μὲ τὸ πάθημά του, φώναξε ἕνα ταξὶ καὶ εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ τὸν πᾶσιν στὸ σταθμὸ τοῦ Κίνγκ-Κρός. Μὰ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, εἶδε δύο ἀστυνομικούς, ποὺ τοῦ εἶχαν στήσει καρτέρι.

Εἶπε τότε στὸ σωφὲρ νὰ τὸν πᾶσιν στὸν Τσέρινγκ Κρός. Μὰ στὴν εἰσοδὸ τοῦ σταθμοῦ στεκόταν ὁ ἴδιος ὁ Γουέστον! Ἀπελπισμένος ὁ Σλίμ, φάνταζε στὸ σωφὲρ νὰ τὸν πᾶσιν στὸ Πάντινγκ καὶ νὰ σταθῇ στὴν ἐξοδὸ τοῦ σταθμοῦ. Ὁ σωφὲρ, νομίζον.

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲ μὲ νοιάζει, κάνα ὅτι θέλεις! τοῦ εἶπε.

Δώσε μου τὸν ἀντικείμενο τὸ πορτοφόλι μου φώναξε ὁ Σμίθ. Δὲν ἔχω οὔτε δεκάρα νὰ πληρώσω τὸ εἰσιτήριο μου!

Ὁ Σλίμ ἔβγαλε τὸ παραγεμισμένο μὲ χαρτονομίσματα πορτοφόλι τοῦ ξένου καὶ τὸ ἀνοίξε.

— Χι, ἐλέτω πὼς ἔχεις ἀφθονα χρήματα! Σὲ λυποῦμαι, καυμένε! Νὰ πάρῃς δύο χαρτονομίσματα τῶν πέντε λίρων. Σὲ φτάνουν! Καὶ τώρα μὴν κουνήσῃς! Ἀλλοίμονό σου!...

Τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ τραῖνο ἐμπαινε ἀργὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Ρίντινγκ. Ὁ Σλίμ γύηκε στὸ διάδρομο. Κλείδωσε τὸ θυρὸ καὶ μέσῃ ἀπὸ διαμέρισμα καὶ κατέβηκε στὸ σταθμὸ, κρατώντας τὴν θαλίτσα τοῦ Σμίθ. Μὰ δὲν εἶχε προφταίνει νὰ κἀνὴν δέκα βήματα, ὅταν ἕνα χέρι ἔπεσε στὸν ὤμο του.

— Ἀιὶὶὶ εἶναι! εἶπε μιὰ φωνὴ δίπλα του. Καφὲ κοστούμι ματωμένο, σκληρὸ καπέλο κι' ἡ θαλίτσα ἔχει τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Σμίθ.

Ἐσφαισμένοι ὁ Σλίμ, γύρισε κι' ἀντίκρισε τὸν Γουέστον μ' ἕναν ἄλλο ἀστυνομικό. Ἐνα βουγγητὸ ἀνέβηκε στὰ χεῖλιά του. Τὴν εἶχε πιάσει!

Μισὴ ὥρα κατόπι, μέσα στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα τοῦ Ρίντινγκ, ἡ θαλίτσα τοῦ Σλίμ ἐξετεζόταν προσεχτικά. Μεταξὺ ἄλλων ὁ Γουέστον, κύταξε τὴν μποτίλια μὲ τὴν λουσίον.

— Μπα, εἶπε, ἔχει καὶ κατακάθια ἡ λουσίον! Ἀἱ φυσικά!... Εἶναι τὰ μαργαριτάρια! Ἐξυπνὸς εἶσαι, Σλίμ! Μὰ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Τὸ πορτοφόλι σου εἶναι γεμάτο μὲ πλαστὰ χαρτονομίσματα. Αὐτό, ἔξεραι, εἶναι πολὺ σοβαρό!...

Ὁ Σλίμ αἰχμηλὸς μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια, κύταξε, μπροστὰ του, ἀπελπισμένος...

— Ὅλα καλά, Γουέστον, ἔλεγε ὑπερὰ ἀπὸ ὅρα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μὰ πὼς τὰ κατάρρεσε καὶ ποῖος εἶναι ὁ Σμίθ;

— Μὲ τὸ παχυνθῇ ποῦ τοῦ ἐπαίξα, ὁ Σλίμ θὰ πᾶν ἄλλοτε γιὰ καλὰ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Ὁ Σμίθ εἶναι ὁ Μόρτον, ἕνας ἀπὸ τοὺς «μυστικούς» μας! Ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα...

— Ἀ, φώναξε ὁ διευθυντὴς, ἔδωλες, λοιπόν, τὸ Μόρτον γιὰ δόλωμα; Ἦσουν τόσο βέλαιος πὼς ὁ Σλίμ θὰ πλανόταν στὴν παγίδα;

Ναί, ἔλεγε μελετήσῃ τὸ χαρακτὴρ του... Ὅλα συνέδρασαν ὅπως τὰ ἔχει ὑπολογισέ. Ὁ Μόρτον ἔπαψε θανατώσῃ τὸ ὄλο του. Θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ στὴ δική μας μάχη καὶ κλοπῇ! Μὰ καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐπιτάσῃ νὰ ἦταν, ἀντὶ τῆς ἰδίας, δὲν τὸν πιάσαν ἐμεῖς, πιάσανε χαρτονομίσματα, ποὺ εἶχε μαζί του ὁ Μόρτον, αὐτὰ δικαιολογοῦνται, γιὰ τὸ Μόρτον εἶχε τὴν ἐντολή νὰ τὰ μοιράσῃ ὡς δειγμὰτα στὰ διάφορα ἀστυνομικὰ τμήματα. Μπορεῖ νὰ τὴν κανεῖς τίποτα γι' αὐτό;

— Τίποτα ἀπολύτως! εἶπε ὁ διευθυντὴς του καὶ γέλασε.

Κι' ὁ δικαστὴς ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες εἶπε στὸν Σλίμ:

— Πέντε χρόνια φυλάκι!

Ζ. ΝΕΛΣΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«ΔΕΝ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω ἄκομη, δὲν μπορῶ νὰ συνηθίσω στὴν ἰδέα, ὅτι εἶμαι παντρεμένη», λέει καὶ ἐναλλάξ ἡ Βίλμα, γελώντας καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι, σὰ νὰ θέλῃ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι εἶναι δύσπνια καὶ ὅτι ἂν αὐτὰ, ποὺ ἔχουν συμβῇ δὲν εἶναι ἕνα ὁμορφὸ καὶ παράξενο, ὄνειρο. Ἐκαὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται σὰν φέμα, γιὰτὶ, φανταστῇτε ὅτι δεκαοχτὼ μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μου, δὲν εἶχα δὴ μόνον τὸ σύζυγό μου. Τὸν εἶχα δὴ μόνον σὲ φωτογραφίες. Καὶ ὕστερα, εἶναι σὲ μὲς κι' ἐκεῖνη ἡ ἀστεία ἱστορία μὲ τὰ μακαρόνια. Ὁ κόσμος ἴσως δὲν τὸ πιστεύει. Νομίζω ὅτι πρόκειται γιὰ ὑπερβολὴς τὸν δημοσιογράφου. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ, δὲν μὲ συναντοῦν, μὲ ρωτοῦν: «Μὰ, εἶναι ἔτσι πραγματικά, Βίλμα;» Μερικοὶ θέλουντας ν' ἀστειωτοῦν, μὲ λένε ὅτι βρήκα σύζυγό μέσῃ σ' ἕνα πακέτο μακαρόνια! Μὰ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Λούις, ποὺ βρήκε σύζυγό μέσῃ στὰ μακαρόνια σπαγγέτο...»

Ἡ Βίλμα ντ' Ἀντζιο — μιὰ κοπέλλα μετρίου ἀναστήματος, μὲ κατὰμαυρα μάτια καὶ γλυκὸ χαμόγελο — ἔχει γέννη, ἀπὸ τῆς 7 Μαρτίου, Ἀμερικανίδα ὑπῆκοος καὶ ὀνομάζεται τώρα Βίλμα Πελλίτσιο. Ἐξακολουθεῖ, ὅμως, νὰ κατοικεῖ στὸ σπῆτι τῶν γονέων τῆς, στὸν τρίτο ὁροφο μίς κίτρινος καὶ γαλάζιος οἰκοδομῆς, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ πρῶτα σπῆτια τῆς Φόρμιας — ἡ Φόρμια εἶναι μιὰ πόλη, ποὺ βρῖσκεται στὰ μισὰ περίπου τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Νάπολι — σὲ μικρὴ ἐπὶστασι ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ περιφθόρου πύργου «Τόρε ντὶ Μάλε», ποὺ ἦταν ἡ κατοικία ἐνὸς μακρινοῦ προγόνου τῆς Βίλμα, τοῦ Καρόλου Β' ντ' Ἀντζιο. Ἡ ἀπόγονος τοῦ ἡγεμόνου αὐτοῦ εἶναι τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ ἐφ' ἑκατὸ ἐνὸς ἀπλοῦ ἐμπόρου φρούτων καὶ λαχανικῶν. Ὁ συμπεληρωσὴ τὰ εἰκοσι τῆς χρόνια τὸν Ἰούνιο, ἀλλὰ δὲν γιορτάσῃ τὰ γενεθλῖα τῆς στὸ Μπουκλίν, στὸ σπῆτι τοῦ συζύγου τῆς, τοῦ Λούις Πελλίτσιο, ποὺ βρῖσκεται τώρα ἐκεῖ καὶ περιμένει ν' ἀνυπομονησιὰ νὰ περάσουν οἱ δύο μῆνες, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν διατυπώσεις, ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν στὴ Βίλμα νὰ πᾶν κοντὰ του.

Ἡ «σελήνη τοῦ μέλιτος» γιὰ τὸ νεαρὸ ζευγάρι κράτησε μόνον τρεῖς μέρες. Τὴν Πέμπτη ἔγινε ὁ γάμος καὶ τὴν Κυριακὴ ὁ γαμπρὸς ξανάφυγε ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Νέα Υόρκη, ἐνῶ ἡ νύφη ἔμεινε στὴ Φόρμια, περιμένοντας τὴν πρόσκλησι, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ τρέψῃ κοντὰ στὸ Λούις καὶ νὰ διηγητῇ αὐτὴν μετρητὲς φορὲς ἀκόμη, μὰ πάντα μὲ καλόκαρδο χαμόγελο, τὴν ἱστορία τοῦ πακέτου μὲ τὸ σπαγγέτο, ποὺ ἔπαψε τὸ ρόλο του... προεβγῇ τὴν σ' αὐτὸ τὸ γάμο.

Καὶ τὸ ὥραίο εἶναι, λέει μὲ μιὰ χαρομένη λάμψιν στὰ μάτια, ὅτι τὸ περπατῶν δὲ μοῖσταινε ἕναν ὁποιοδήποτε ἄντρα, ἀλλὰ ἕναν ἄντρα, ὅπως τὸν ὀνειρεύεσθαι πάντα: Πῆλο, ἀδελφικό, συμπαθητικό καὶ πάνω ἀπ' ὅλα καλόκαρδο!...

Ἡ Βίλμα, ἐργαζόταν ἀπὸ τρεῖς χρόνια στὴ μακαρονιστοῖτα Ἀπρέα ποὺ ἀπὸ τὸν περσμένο αἰῶνα ἀτέλει πακέττα. Ἡ ἱταλικὴ σπαγγέτι τους ἱταλὸς τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ δὲν παύουν νὰ νοσταλγοῦν τὰ πατροπαράδοτα μακαρόνια τους. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ γίνεται μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα. Κι' οἱ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου, καθὼς συσκεύαζον τὰ πακέττα καὶ τὶς κάσες, ὀνειρεύονται μὲ μάτι ἀνοιχτὰ νὰ υπορέσουν νὰ κάνουν μιὰ μέρα τὸ ἴδιο ταξίδι μὲ τὸ σπαγγέτο.

Ἡ ἰδέα νὰ βάλλουμε φωτογραφίες μὲ διευθύνσεις στὰ πακέττα, διηγείται ἡ Βίλμα, ἦρθε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς διευθυντὲς μας, στὸν κύριο Ἐντισο Μπατολομεό, ἕνα τύπο εὐθύμου καὶ πολὺ συμπαθητικό. Ὅταν συσκεύαζε τὰ πακέττα γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ 1962, μᾶς εἶπε ὅτι ἂν τὸ κάναμε αὐτὸ, θάχαζε τὴν ἐλπίδα νὰ παντρευτοῦν ἕναν Ἀμερικανό. Τὶς φωτογραφίες, ὅμως, ἔ-

ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ

Χρησιμοποιώντας ἕναν παράξενο προεβγῇ, μιὰ ἱταλίδα ἀνακάλυψε στὴν Ἀμερικὴ τὸν ἄντρα τῶν ὀνειρῶν τῆς!

πρεπε νὰ τὶς βάλλουμε ἀμέσως, γιὰτὶ ἐκεῖνη τὴν ἰδίαν ἡμέρα θακείναι οἱ κάσες, ποὺ βάφονταν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Τὴν πρώτη στιγμὴ ἐνθουσιαστήκαμε ὅλες, ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμός μας ἐσβυσε ἀμέσως, γιὰτὶ σκεφτήκαμε ὅτι δὲν εἶχαμε μαζί μας φωτογραφίες. Ἐσφαικά, ὅμως, ἡ Τζιοβάννα Σουσίσι, ἡ καλύτερη φίλη μου, φώναξε «αὐρήνη!» Ἐσφαι Βίλμα, ἔχω μαζί μου μιὰ δική σου φωτογραφία! Ὅλα βάλω αὐτή!» Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελα νὰ δεχθῶ. Ἀν ἔδωκα ἀκόμη ἀνυπαντρησι καὶ οἱ ἄλλες, δὲ θαλγαδε ὀχι, ἀλλὰ μὲν ἐγὼ, μὲς φαίνονταν ἀσχημα. Ἐπέμειναν ὅμως ὅλες τόσο πολὺ, ποὺ στὸ τέλος ὑποχώρησα.

Ἡ φωτογραφία ἦταν μικρὴ, ἀλλὰ ἀρετὰ καθαρή. Παρουσίαζε τὴ Βίλμα σὲ μιὰ ἐκδρομῇ, μὲ δύο φίλους καρπούζι στὰ χέρια. Ἡ Τζιοβάννα Σουσίσι ἐργαζε στὸ πῆμα μέρους τ' ὄνομα καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς φίλης τῆς καὶ τὴν ἔβαλε μέσῃ σ' ἕνα πακέτο μὲ σπαγγέτο.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ κάσες μὲ τὰ μακαρόνια ἐφύγαν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ κανεὶς δὲν ξαναμίλησε πιά

Ἡ Βίλμα ντ' Ἀντζιο καὶ ὁ Λούις Πελλίτσιο, μπροστὰ στὴ γαμήλια τούρτα. Ἡ νύφη εἶναι εἰκοσι χρόνων καὶ ὁ γαμπρὸς τριάντα. Συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ἐβδομάδα πρὶν παντρευτοῦν, ἀλλὰ ἡ ἀλληλογραφία τους κρατοῦσε ἀπὸ ἕνα χρόνο.

μιὰ συμφωνία: «Ἄν, ὅταν θὰ βλεπώσαστε ἀπὸ κοντὰ, δὲ θ' ἀρέσαστε ὅταν ὁ ἄλλος, θὰ τὸ λέγαμε εἰλικρινά. Ὁ Λούις ἤθελε νὰ ἐρῇ τὸ περσμένο καλοκαίρι, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε, γιὰτὶ εἶχε πάρει κι' ὅλας τὴν ἀδεία τοῦ 1962. Ὅθ' ἔβρω μὲ τὸν καινούργιο χρόνο, μολύραψε. Καὶ δὲ φέρω ὅλα τὰ ἀπαραίτητα πιστοποιητικά, γιὰ τὸ γάμο. Ἐσφαι, στὸ μεταξύ, προετοίμασε τοὺς δικούς σου».

Καὶ κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του. Στὶς 19 τοῦ περσμένου Φεβρουαρίου, κατέβαινε ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Φιομπελσίνιο, κρατώντας ἕνα μεγάλο μπουκέττο τριαντάφυλλα, ποὺ εἶχε ἐφέρει μαζί του ἀπὸ τὴ Νέα Υόρκη.

Ὅταν τὸν εἶδε, ὁμολογῶ πὼς ἐνωῖσα τὴν καρδιά μου ν' ἀνεβαίνῃ στὸ λαίμο μου! Δὲν κατόρθωνα νὰ τοῦ μιλήσω στὸν ἐνικό. Γιὰ μὲνα ἦταν ἐνός ξένος, παρ' ὅλο ποὺ μὲν εἶχε ἐνταίει ἐκκοσι φωτογραφίες καὶ μὲν εἶχε γράφει ἐκατὸ γράμματά. Κι' ἐκεῖνος, ἦταν πολὺ συγκινημένος καὶ δὲν εὗρισκε λόγια γιὰ νὰ σπᾶσῃ τὸν πάγο. Συλλογιζόμουν ὅτι ἴσως νὰ μὴν τοῦ ἄρεσα κι' αὐτὴ τὴ σκέψι μοῦδωσε τὸ θαύρος νὰ τοῦ πᾶ: «Ἄν σὲ ἀπογοῖ τευσα, Λούις, πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς ἀμέσως. Θυμήσου τὴ συμφωνία μας...». Μιλοῦσα βιαστικά καὶ κατὰλαβα ὅτι εἶχα γένει κατακόκκινη σὰν παπαρούνα!

Ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κουτάκι, τὸ ἀνοίξε, πῆρε ἀπὸ μὲσα ἕνα δαχτυλίδι καὶ τὸ πέρασε στὸ δαχτυλίδι μου, ἐνῶ μὲ ρωτοῦσε μὲ τὰ λίγα σπασιμένα ἱταλικά του: «Ὁρῆεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;» Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ διαλυθῇ τὴν ἀμνησῖα μου. Ἐσφαικά, μὲς φάνηκε ὅτι τὸν γνώριζα ἀπὸ χρόνια, ἀπὸ πάντα!...

Οἱ δύο ἀραδωνισμένοι δὲν εἶχαν στὴ διάθεσί τους πολλὰς μέρες, γιὰ νὰ γνωριστοῦν ἀπὸ κοντὰ. Ἡ ἀδεία τοῦ Λούις τελείωσε στὶς 12 Μαρτίου κι' ὅλα ἔπρεπε νὰ γίνουν βιαστικά. Μὰ ὁ περισσότερος καιρὸς ἔφυγε μὲ τὶς προετοιμασίες κι' ἔτσι ὁ γάμος ἔγινε στὶς 7 Μαρτίου, μόνον τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Λούις.

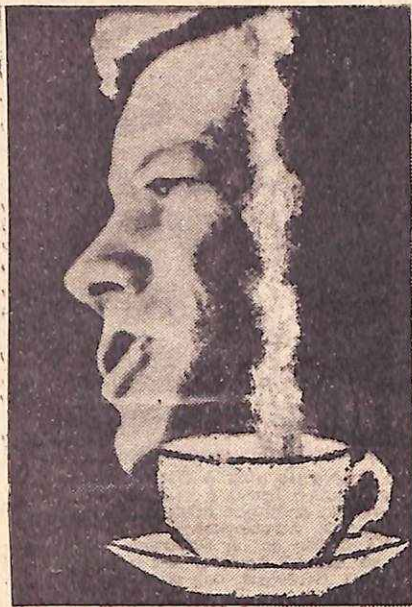
Πρὶν πᾶν στὴν ἐκκλησία, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Λούις Πελλίτσιο, ἡ Βίλμα ντ' Ἀντζιο ντυμένη κι' ὅλας μὲ τὸ νυφικό τῆς, ἔκανε τὸ γύρο τῆς Φόρμια. Ἦθελε νὰ κρατήσῃ μιὰ ὑπόσχεσι, ποὺ εἶχε δώσει, ὅταν ἄρχισε ἡ ἀλληλογραφία τῆς μὲ τὸν Ἀμερικανὸ ἀραδωνιστικό τῆς:

«Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου, εἶχε πῆ, θὰ μοιράσῃς κι' ἐμεῖς τῆς Φόρμια διακόσια πακέττα μακαρόνια. Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ τοὺς φέρουν τύχη!»

Ἀλλοτε, δὲ δυσκολεύτηκε νὰ κρατήσῃ αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι, γιὰτὶ οἱ διευθυντὲς τοῦ ἐργοστασίου, προθυμοποιήθηκαν νὰ προσφέρουν στὴ Βίλμα τὰ «μακαρόνια τῆς καλῆς τύχης».

Στὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς τὸ αὐτοκίνητο ἀναγκάστηκε πολλές φορὲς νὰ σταματήσῃ ἀπὸ τὶς συντροφίες τῶν κοριταῖων, ποὺ τὸ περιεκύκλωναν, φωνάζοντας:

— Βίλμα, δώσε μου καὶ μὲνα

«Ένα φλυτζάνι καφέ, με λίγη «ατομική σκόνη», αποτελεί το πιο ύπουλο δολοφονικό όπλο.

Τὰ «μαντρόσκυλα» ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

Προφυλάττει τὸν Ἀμερικανὸ Πρόεδρο καὶ τὴν οικογένειά του ἀπὸ κάθε κινδύνου

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ τῶν ἀπειλητικῶν ἐπιστολῶν, πού φτάνουν καθημερινῶς στὸ Λευκὸ Οἶκο, τριπλασιάστηκε, ἀπὸ τότε, πού ἔγινε Πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ὁ Κέννεντυ. Οἱ ἐπιστολογράφοι τὸν προειδοποιοῦνε πὼς θὰ τοῦ ρίξουν βόμβα, ἢ πὼς θὰ τὸν δολοφονήσουν με κάποιον ἄλλο τρόπο.

Δὲ λείπουν, ἐξ ἄλλου, καὶ οἱ φανατικοί, πού παραφυλάττει ἐξω ἀπ' τὸ Λευκὸ Οἶκο, γιὰ νὰ πυροβολήσουν τὸν Κέννεντυ καὶ τὰ μέλη τῆς οικογενείας του.

Ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία, πού ἔχει ἀναλάβει τὴν ἀσφάλεια τοῦ Προέδρου, δὲ μπορεῖ, βέβαια, ν' ἀδιαφορήσῃ γιὰ καμμία ἀπ' αὐτὲς τὲς ἀπειλές, ὅσο κι' ἂν φαίνονται γελοίες ἢ ἐξωφρενικές. Γιὰ τρεῖς ἀπὸ τοὺς προκατόχους τοῦ Κέννεντυ δολοφονήθηκαν καὶ τέσσερες ἄλλοι γλύτωσαν ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ δολοφονικὰ ἀπώτερες.

Ἀκόμα κι' ὁ Πρόεδρος Τρούμαν εἶχε κινδυνέψει σοβαρὰ, τὸ 1950, ἀπὸ τοὺς Πορτορικανούς. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γίνονταν ριζικὲς μεταρρυθμίσεις καὶ ἐπισκευὲς στὸ Λευκὸ Οἶκο καὶ ἡ οικογένεια τοῦ Προέδρου εἶχε ἐγκατασταθῇ προσωρινὰ σ' ἕνα ἄλλο, ἀντικρινὸ σπιτί. Ἐκεῖ, λοιπόν, ἀποπειρώθηκαν νὰ μπουν οἱ Πορτορικανοί, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἀλλὰ σώθηκε χάρις σὲ δύο θαρραλέους φύλακες, πού φρουροῦσαν στὴν πόρτα καὶ πού ἀπαντήσανε στὶς πιστολιές τῶν δολοφόνων. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σκοτώθηκε κι' ὁ ἄλλος πληγώθηκε. Ἡ ἀπώπεια ὅμως ἐναντίου τοῦ Τρούμαν ἀπέτυχε.

Ὁ πρῶν ἀρχηγὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀσφαλείας τοῦ Λευκοῦ Οἴκου — καὶ συνταξιούχος τώρα — Ε. Μπάουμαν, ἐξέδωσε τελευταίως ἕνα βιβλίο, στὸ ὁποῖο περιγράφει γενικὰ τὶς μεθόδους, πού ἐφαρμόζει ἡ ὑπηρεσία αὐτή, γιὰ τὴν προστασία τῆς ζωῆς τοῦ Προέδρου. Τὰ ξέρει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἀφοῦ ἔκανε τὴ δουλειά αὐτὴ ἐπὶ 30 χρόνια. «Ὅλοι οἱ 4.000 ὑπάλληλοι τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, καθὼς καὶ οἱ ἐπισκέπτες, περνᾶνε ἀπὸ λεπτομερέςτατο «εὐσκινισμό».

Τὰ τρόφιμα, πού προορίζονται γιὰ τὸν Πρόεδρο, ἀγοράζονται ἀποκλειστι-

κὰ ἀπὸ καταστήματα, πού τὰ ἐλέγχει ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία. Ἐνὰς φύλακας τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς φροντίζει νὰ τοποθετηθοῦν μέσα σὲ εἰδικὰ δοχεῖα, τὰ κλειδώνει, τὰ συνοδεύει ὡς τὸ Λευκὸ Οἶκο κι' ἐκεῖ ἀκόμα τὰ ἐπιδίδει, ὥσπου νὰ κλειδωθοῦν στὸ κελλάρ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἔχει ἐφοδιάσει μὲ καινούργια καὶ τρομερὰ ὅπλα τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Προέδρου: ραδιενεργὰ ὑπολείμματα, μικρόβια, χημικὰ ἀέρια, κλπ.

Ἐκεῖ γίνονται, λοιπόν, πολὺ πρὶν δὲ σκοπὴ ἡ δουλειά τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Οἱ φύλακες τῆς πρέπει νὰχοῦν διαρκῶς τὰ μάτια τοὺς δεκατέσσερα. Ἐπιθεωροῦν π. χ. ταχτικά ὅλα τὰ δωμάτια, μετρητὲς ἡ κλίμακες καὶ κάνουν καθημερινὸ ἐλεγχὸ μ' ἕνα φιλμ, πού καταγράφει τὴ ραδιενέργεια.

Γιὰ νὰ δείξῃ πόσο σοβαρὸς εἶναι ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὴν «ἀτομικὴ σκόνη», ὁ Μπάουμαν, ἀναφέρει μίαν περίπτωσι χρησιμοποίησῆς τῆς ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἐναντίον ἑνὸς πολιτικοῦ φυγάδος, πού εἶχε περάσει ἀπ' τὴν Ἀνατολικὴν στὴ Δυτικὴ Γερμανία. Μὴ τοιμῶντας νὰ τὸν ἀπαγάγουν ἀπὸ κεί, προτίμησαν νὰ τὸν δολοφονήσουν, ρίχνοντας ραδιενεργὸ σκόνη μέσα στὸν καφέ του. Μὲ τὴν ὑπουλή ἐπίδρασι τοῦ δηλητηρίου, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἔχασε σιγά-σιγά τὰ δόντια του, τὰ μαλλιά του, τὴν δρασί του, κι' ὕστερα ἀρχισαν νὰ πέφτουν ὁλόκληρες λουρίδες ἀπ' τὸ δέρμα του!

Εἰδικὰ μέτρα προστασίας ἐφαρμόζονται καὶ γιὰ τὸ ἐξοχικὸ σπιτί τοῦ Κέννεντυ, στὸ Μίντλεμπουργκ τῆς Βιργινίας. Ἡ βίλλα αὐτὴ βρίσκεται σὲ μίαν ἔκτασι 4000 στρεμμάτων. Μονάχα ἕνα δρομάκι ὁδηγεῖ ὡς ἐκεῖ, ξεκινώντας ἀπ' τὸ δημόσιο δρόμο. Στὴν ἀρχὴ του, λοιπόν, φρουρεῖ ἕνας φύλακας, πού ἐπικοινωνεῖ μ' ἕνα κεντρικὸ σταθμὸ ἐλέγχου, με ραδιοτηλέφωνο βραχέων κυμάτων. Ἐτσι, ἡ ὑπηρεσία ἀσφαλείας ξέρει σὲ κάθε στιγμή τί γίνεται στὸ δρομάκι καὶ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποκλείσῃ ἂν χρειασθῇ.

Ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου, τέσσερες φυλάκια, στὰ πρὶν στρατηγικὰ σημεῖα. Κι' ἕνα «γενικὸ ἀρχηγεῖο» εἶναι ἐγκατεστημένο πάνω σὲ δύο τροχόσπιτα, ἐφοδιασμένα με κάθε μέσον ἐπικοινωνίας: βραχέα κύματα, μικροκύματα, τηλετυπο καὶ τηλεφώνω. Τὸ ὅπλοσάσιον τῶν φυλάκων περιλαμβάνει αὐτόματα ντουφέκια, ἐλαφρὰ παλυδὸλα, βόμβες δακρυγόνων, καραμπίνες καὶ μικρὰ «μπαζούκια».

Ὅταν ὁ Πρόεδρος ταξιδεύῃ, ἡ ὑπηρεσία ἀσφαλείας ἐξελέγχει με σχολαστικὴ προσοχὴ τὰ διαμερίσματα, γραφεῖα, κλπ., ὅπου πρόκειται νὰ μείνῃ, ἀναζητώντας κρυμμένα μικρόφωνα ἢ ἄλλες ἡλεκτρονικὲς συσκευές. Ἐξετάζεται π. χ. κάθε βιβλίο, πού ὑπάρχει ἐκεῖ, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ εἶναι κούφιο καὶ νὰ περιέχῃ μέσα κάποια τέτοια συσκευή.

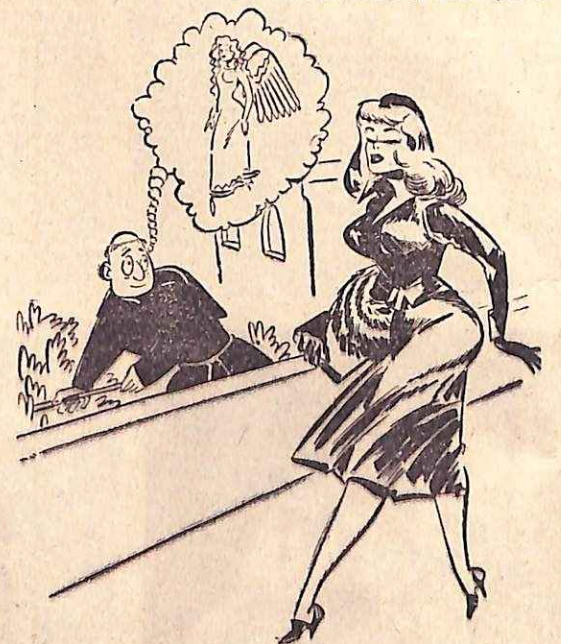
Ἐπίσης ἐπιθεωροῦνται μ' ἐπιμέλεια οἱ φρουγιάνες, τὰ ἡλεκτρικὰ ρολογια, τὰ ραδιόφωνα, τὰ ἡλεκτρικὰ σίδερα, οἱ ἡλεκτρικὲς κουζίνες, κλπ. Ἐξετάζονται τὰ γραφεῖα καὶ τὰ τραπέζια, μήπως ἔχουν κατὶ τὸ ἀσυνήθιστο. Τὰ πατώματα, τὰ ταβάνια κι' οἱ τοῖχοι ψάχνονται, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ ἔχουν μικρὲς τρύπες, κατάλληλες γιὰ τὴν ἐγκατάστασι μικροφωνικῶν συσκευῶν.

Κάθε δώρο, πού φτάνει στὸ Λευκὸ Οἶκο, μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπικίνδυνον. Κάποτε π. χ. εἶχε σταλῇ στὸν Αἰζενχάουερ ἕνα ὠραῖο ντουφέκι. Ἀλλ' ὁ Μπάουμαν, πού τὸ ἐξέτασε, βρῆκε, ὅτι θὰ ἔσκαζε μέσα στὰ χέρια τοῦ Προέδρου, ἂν δοκιμάζε νὰ πυροβολήσῃ μ' αὐτό!

Ἀν ὁ Πρόεδρος παίξῃ γκόλφ — ὅπως ὁ Αἰζενχάουερ — μεγαλώνουν οἱ μπελάδες τῆς ὑπηρεσίας ἀσφαλείας. Διάφοροι πράκτορες τῆς, ντυμένοι ὡς παίκτες τοῦ γκόλφ «εἰσέρχονται» προηγουμένως ὅλη τὴν περιοχὴ, γιὰ τὴν περιήγησι πού παραμονεῖ κάποιος δολοφόνος, ὀπλισμένος με «θηλεσκοπικὸ» ντουφέκι. Διὸ φύλακες με ἱσχυρὰ ὅπλα βρίσκονται στὸ πλευρὸ τοῦ Προέδρου κι' ἄλλοι δύο ἀκολουθοῦν, σὲ μικρὴ ἀπόστασι.

Μὴν κάνετε καμμιὰ τρέλλα, ἐπειδὴ φεύγω κύριε Μιλτιάδη! Θὰ βρῆτε ἀσφαλῶς μίαν ἄλλη γραμματέα, με περισσότερες φιλοδοξίες ἀπὸ ἐμένα!

Χωρὶς λόγια.

Σὰς συνιστῶ ἀνεπιφύλακτα τὰ σαλόνια μου, κύριε... Εἶναι ἐξαιρετικὰ καὶ γίνονται ἀνάσπαστα!...

Ὁ Ντάντε Μολινάρι, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς δύο παράξενους φίλους, τὸ σκύλο του καὶ τὸ ἀγριοκάτσικο.

ΣΚΥΛΙ ΚΑΙ ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΟ ἔγιναν φίλοι!..

Ἡ φιλία ἀνάμεσα σ' ἕνα ἀγρίμι καὶ σ' ἕνα κυνηγετικὸ σκύλι διαφεύδει τὶς γνώμες τῶν εἰδικῶν

ΜΠΟΡΕῖ ἕνα ἀγρίμι νὰ συνδεθῇ με φίλια μ' ἕνα κοιτικὸ ζῶο; Εἶναι δυνατόν ἕνα ἀγριοκάτσικο νὰ γίνῃ ἀχώριστος φίλος μ' ἕνα «σέττερ»;

Οἱ εἰδικοί λένε, βέβαια, ὄχι! Νά, ὅμως, πού ἐρχεται νὰ τοὺς διαμεύσῃ ἡ ἱστορία, πού πρόκειται νὰ διηγηθοῦμε, ἡ ἱστορία τοῦ Πούκι, τοῦ σκύλου τοῦ φύλακα Ντάντε Μολινάρι καὶ τοῦ Μπλιζ, ἑνὸς μικροῦ ἀγριοκάτσικου, πού πρὶν ἀπὸ δύο μῆνες, κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ κρύο καὶ πείνα στὴν ἰταλικὴ κοιλάδα Τζιουντικαίρε, στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, πού ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ Μπρεγκούτσο, πενήντα χιλιόμετρα ἐξω ἀπὸ τὸ Τρέντο.

Ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς περιέργης φιλίας, ἀρχισε ἕνα παγωμένο πρωῒν τοῦ περασμένου Φεβρουαρίου.

Ὁ ἀγροφύλακας Ντάντε Μολινάρι, πού φυλάει καὶ τὸ φάγμα τῶν ὑδροηλεκτρικῶν ἔργων τῆς περιοχῆς, εἶχε βγῇ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν κοιλάδα με τὰ κιάλια του. Ὅλα ὀλόγυρα ἦταν κατὰλευκα, σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι καὶ ποθεῖνὰ δὲ διακρινόνταν ἕνα ἵχνος ζωῆς. Ἦταν ἀρκετὸ νὰ σταματήσῃ κανεῖς, μίαν στιγμὴ, γιὰ νὰ παγώσῃ ὁλόκληρος.

Ὁ Μολινάρι ἐτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὸ σπιτάκι-φυλάκιο, πού βρίσκεται κοντὰ στὸ φάγμα, ὅταν τοῦ φάνηκε, ὅτι εἶδε νὰ κουνιέται κάττι στὸ χιόνι, καμμιὰ ἐκατοστὴ μέτρα ἀπὸ τὸ σημεῖο, ὅπου βρισκόταν. Πλησίασε καὶ εἶδε, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀγριοκάτσικο, πού ποῖς ξέρει πὼς, εἶχε φτάσει ἐκεῖ. Ἐπρεμε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ὅταν ὁ Μολινάρι τὸ πλη-

Μὲ τὸν τίτλο «ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ» ὁ διπλωματοῦχος φυσιοθεραπευτὴς Σ. ΣΑΒΒΙΔΗΣ ἐκυκλοφόρησε ἕνα κομμὸ μικρὸ τόμο, πού περιλαμβάνει πραγματικὰ πολὺτιμες συμβουλές γιὰ τὴ διατροφή μας. Στὶς σελίδες τοῦ χρησимоῦ αὐτοῦ θιάβλου θὰ εἴρητε τὴ χημικὴ ἀνάλυσι τῶν διαφόρων τροφῶν, τὴ θρεπτικὴ τους δύναμι καὶ λεπτομέρειες γιὰ τὴν ὀλη λειτουργία τοῦ οργανισμοῦ. Ὅπως δὲ ἀναγράφεται στὴν ἀρχή: «Ἐνα δράμι πρόληψι ἀξεῖ περισσότερο ἀπὸ ἕνα τόννο θεραπείας».

σῆσε, δὲν προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ. Τὸ μικρὸ ἀγριοκάτσικο ἦταν ἀδύνατο καὶ ἐξοντλημένο. Ποῖς ξέρει ἀπὸ πόσες μέρες εἶχε νὰ φάῃ.

Ὁ ἀγροφύλακας τὸ σήκωσε στὰ χέρια, τὸ πήγε στὸ σπιτάκι του καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ φάῃ. Ὑστερα ἀνάψε μίαν καλὴ φωτιά κι' ἐκεῖνο, χορτασμένο πιά, πλησίασε, με φανερὴ εὐχαρίστησι, γιὰ νὰ ζεσταθῇ.

Ὅταν, τὸ βράδυ, ὁ Ντάντε Μολινάρι γύρισε στὸ χωριὸ, διηγήθηκε στὴ σύζυγο του καὶ στὶς δύο κορόλλες του γιὰ τὸ ἀγριοκάτσικο, πού φιλοξενούσε στὸ σπιτάκι τοῦ φάγματος καὶ τὰ δύο κοριτσάκια, ἡ Τζουλιάννα, ὀχτὼ χρόνων καὶ ἡ Τζιουλιάννα, ἑφτά, τοῦ ζήτησαν νὰ τὶς πάρῃ μαζί του τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ δοῦν τὸ ἀγριοκάτσικο.

Τὸ Μπλιζ, ὅπως τὸ ὠνόμασαν ἀμέσως, εὐχαρίστηθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι κι' ἐδείξε ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι γιὰ τὰ μῆλα, πού τοῦ ἔδωσαν τὰ δύο κοριτσάκια. Μὰ ἐκεῖνο, πού φάνηκε πρὶν περιέργω, ἦταν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ σκύλου τῶν Μολινάρι, τοῦ Πούκι. Ἀφοῦ μύρισε ἀρκετὴ ὥρα ἐκεῖνο τὸ παράξενον τετράποδο, ὁ Πούκι φαίνεται, ὅτι τὸ βρῆκε πολὺ συμπαθητικόν. Μὰ καὶ τὸ Μπλιζ, τὸ ἀνταπέδωσε ἀμέσως τὴν συμπάθεια του καὶ τὰ δύο ζῶα, πού ἀνάμεσά τους ἦταν φυσικὸ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ἐχθρότητα καὶ ἡ δυσπιστία, πού ὑπάρχει ἀπὸ παράδοσι ἀνάμεσα στὸν κυνηγὸ καὶ στὸ ἀγρίμι ἔγιναν φίλοι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶναι ἀχώριστοι. Πολλὲς φορές, ὁ Ντάντε Μολινάρι προσπάθησε νὰ... ἐλευθερώσῃ τὸ Μπλιζ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσε. Τὸ περιέργω ἀγριοκάτσικο γυρίζει πάντα καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ μέχρι τὸ σπιτί.

Τώρα πιά οἱ χωρικοί τοῦ Μπρεγκούτσο, ἔχουν συνηθιστὴ νὰ βλέπουν αὐτὸ τὸ παράξενον τρίο. Ὁ Ντάντε Μολινάρι πᾶει μπροστὰ κι' ἀπὸ πίσω του πλατὶ-πλατὶ ὁ σκύλος καὶ τὸ ἀγριοκάτσικο!...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

Στὸ Μπρούνοβιτ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἡ «Ἐλεν καὶ ἡ Λωρὴν Γιάμπερ, δύο χαριτωμένες διδύμες ἀδελφές 20 χρόνων, μεταφέρθηκαν τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ νοσοκομεῖο, με σπασμένο καὶ οἱ δύο τὸ δεξί τους πόδι. Ἐκεῖνο ὅμως, πού κατέπληξε τοὺς γιαιτροὺς εἶναι ὅτι ὅταν ἔγυαλαν τὶς ἀκτινογραφίες διαπίστωσαν ὅτι τὰ δύο κατάγματα ἦσαν πανώμια καὶ τὸ κόκαλο εἶχε σπάσῃ στὸ ἴδιο ἀντικρίως σημεῖο. Οἱ ἀδελφές Γιάμπερ δὲν ἐξεπλάγησαν ὅμως καθόλου γι' αὐτό, «τὸ ὅριον καὶ ἀπόλυτα φυσικὸ» ἔδωσαν. Μέχρι σήμερα δὲν ἔγινε στὴ μίαν συνέσει τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ στὴν ἄλλη».

Η ΣΚΛΑΒΙΑ ΤΗΣ... ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΕἶΧΑ γευματίσει στὴ φιλική μου οικογένεια Σαντοῦν. Ἐξοχο γεῦμα! Οἱ Σαντοῦν εἶναι πολὺ καλὸς πρέπει ἄνθρωποι. Ἐκεῖνος, ὁ Ἀλβέρτος Σαντοῦν, ἔγινε πλούσιος ἀπὸ τὸ ἐμπόριο τῶν αὐγῶν καὶ ἐπιδείκνυε τὰ πλούτη του, κάνοντας ταχτικά ἐντυπωσιακὲς ἐμφανίσεις. Ἐκεῖνη, ἡ κυρία Μαρία Σαντοῦν, εὐγενική, γλυκερά, ἀφοσιωμένη στὸν ἄντρα τῆς, λάτρευε κυριολεκτικὰ τὴν κόρη τῆς, τὴ μικρὴ Ἀντουανέττα, πού με τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν δεκαοχτὼ χρόνων τῆς, ἀποτελοῦσε τὴ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ἀλβέρτος Σαντοῦν μοῦ λέει: — Φεύγουμε στὰ τέλη τοῦ μηνός, γιὰ τὸ χτήμα μας τοῦ Ραγιόλ. Δὲν ἔρχεσαι μαζί μας; — Εἶναι πολὺ μακριὰ!

Μὴν εἶσαι κουτός. Χίλια χιλιόμετρα δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶγμα.

— Ἔστω! τοῦ λέω. Θὰ περιμένω νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ βάρβα νὰ σὰς δῶ γιὰ καμμιὰ βδομάδα.

— Μπα! Δὲ θὰ γίνῃ ἔτσι! Θὰ σὲ πάρουμε μαζί μας. Τὸ ἀμάξι ἔχει τέσσερες ἀναπαυτικώτατες

θέσεις. Ἡ μία σου ἀνήκει δικαιοματικά. Θὰ κάνῃς ἕνα ταξιδάκι θαυμάσιο. Θὰ ὁδηγήσω ἐγώ!

— Εἶσαι πολὺ εὐγενής, ἀλλὰ προτιμῶ τὸ τραῖνο.

— Τί ἀνοησία! φώναξε ἡ κυρία Σαντοῦν.

— Δὲν ἔχετε δικίω! διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἀντουανέττα.

— Δὲν εἶσαι καλά! συμπλήρωσε ὁ Ἀλβέρτος. Δὲν ἔχεις ἰδέα ἀπὸ γλύκα αὐτοκινήτου.

Δέχθηκα.

— Θὰ ξεκινήσωμε στὶς ἐξήμισι τὸ πρωῒ, μοῦ λέει ὁ Ἀλβέρτος.

Ἦμουν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ φιλοῦ μου Σαντοῦν ἀκριδῶς στὶς ἐξήμισι. Ἡ κυρία Σαντοῦν κατέβηκε καὶ στρίμωξε μέσα στ' ἀμάξι καλὰθια, πακέτα, βολιτσες καὶ κουβέρτες. Ἡ Ἀντουανέττα εἶχε χάσει τὴν τσάντα τῆς καὶ εἶχε ξαναβρεῖ τὸν διαμερισματῶν της γιὰ τὴν πάρῃ. Ὁ Ἀλβέρτος ἀνυπομονοῦσε.

— Ἔτσι δὲ θὰ φύγουμε ποτέ!

— Μὰ γιατί νευριάζεις; τοῦ λέω. Ἐδῶ φύγει κανεῖς ὅποτε θέλεις, δὲν εἶναι σιδηρόδρομος.

Ἡ Ἀντουανέττα ξαναγύρισε μετὰ τὴν τσάντα τῆς. Μὰ ἡ κυρία Σαντοῦν θυμήθηκε ξαφνικά νὰ κάνῃ μίαν ἐπείγουσα παραγγελία στὴ θυρωρὸ καὶ ξαναχώθηκε στὸ διάδρομο. Ὁ Ἀλβέρτος ἀδμονοῦσε. Ξεκίνησαμε στὶς ἐφτάμισι!

— Βλέπετε τί ἐύκολος; μοῦ λέει ἡ κ. Σαντοῦν. Ἀντὶ νὰ βιαζόμαστε καὶ νὰ μὰς παίρνῃ ἡ φύρα, γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὸ τραῖνο, φύγαμε τὴν ὥρα πού μὰς ἄρεσε. Εἶναι μεγαλειό!

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ λίγο δρόμο, εἶδα πὼς ὁ φίλος μου Ἀλβέρτος ἀνοίγε ταχύτητα πᾶνω ἀπὸ ὀγδόντα χιλιόμετρα...

— Μοῦ φαίνεται πὼς τρέχεις!

τοῦ λέω, ἀνίσχυος.

— Μὰ πρέπει νὰ βιαστοῦμε λίγο! Δὲ βλέπεις τὸ ρολοῖ σου; Καθυστέρησε...

Φτάσαμε στὸ Ὠξέρ μόλις στὶς δύο, μόφιοι στὴν πείνα. Σύμφωνα με τὸ δρομολόγιο, αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔπρεπε νὰ φεύγαμε.

— Μπα, λέει ὁ Ἀλβέρτος, θὰ τρέξουμε λίγο περισσότερα. Ὁ δρόμος τοῦ Μακὸν εἶναι θαυμάσιος.

— Θὰ φάμε ὀρισμένως τὰ μούτρα μας! φώναξε, ἔξω φρενῶν.

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φοβᾶσθε τόσο πολὺ, μοῦ λέει ἡ Ἀντουανέττα. Ὁ μπαμπὰς εἶναι πρῶτης τάξεως ὁδηγός!

Δὲν προλάβαμε νὰ πιούμε καφέ κι' ὁ Ἀλβέρτος μὰς ξεσήκωσε. Ξαναμπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Σαντοῦν ἄρπασε τὸ τιμὸνι σὰν πρελόος καὶ ἀνοίξε ταχύτητα τοὐλάχιστον 95 χιλιόμετρα. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τόσο δυνατὰ, πού πήγαμε νὰ σπᾶσῃ.

Ἀντὶ τῆς καρδιάς μου, ἔσπασε ἕνα λάστιχο. Τὸ ἀλλάξαμε. Φτάσαμε στὸ Μακὸν στὶς δεκάμισι τὴ νύχτα.

— Νὰ φάμε γρήγορα-γρήγορα κι' ὕστερα γιὰ ὑπνὸ! δὴλωσε ὁ Ἀλβέρτος. Ἀφροῖ τὸ πρωῒ θὰ ξεκινήσουμε στὶς πεντέμισι.

Διαμαρτυρήθηκα:

— Δὲ βάτουν δυνατόν νὰ μένωμε σὺν κρεβάτι μας τοὐλάχιστον ὡς τις ἔξῃ!

— Δὲν ἔχεις ἐστὶ μέσα σου ψυχὴ σωφεί! μοῦ λέει. Δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ ἰλιγγος. Στὴ ζωὴ τὸ πᾶν εἶναι ὁ ἰλιγγος! Θὰ ξεκου-

βαστούμε πάλι αβύριο στο 'Αβινιόν. 'Αλλά, για να ξεκουραστούμε, πρέπει πρώτα να φτάσουμε, και για να φτάσουμε, πρέπει να ξανακερδίσουμε τον καιρό που χάσαμε!

— Μά εσύ, νομίζω, δεν είχες πη πως η ευχαρίστησι του αυτοκινήτου είναι τό ότι μπορεί να φεύγη κανείς όποια ώρα θέλει, να φτάνη όποια ώρα τ' άρεσει, να σταματάη στο δρόμο όσες φορές γουστάρει, να είναι, τέλος πάντων, άφεντικό;

— Τό είπα και τό έπαναλαμβάνω. 'Αλλά, έπειδή τώρα είναι άποφασισμένο πιά να ξεκινήσουμε τό πρώτ' στις πέντεμιση, επίτρεπέ μου να πάω λιγάκι να κοιμηθώ.

Είχαμε ένα νέο ξεφούσκωμα του λάστιχου κοντά στη Βαλάνς. Στο μεταξύ, βρήκαμε δέκα λεπτόν καιρό να ταμπήσουμε κάτι. 'Ο 'Αλβέρτος, μάς ώδηγούσε με μία μέση ταχύτητα ογδόντα χιλιομέτρων ώς τό 'Αβινιόν. Είχαμε καθυστερήσει!... Κι' ό φίλος μου Σαντούν δε συμπαθούσε τίς καθυστερήσεις!

— Κάνετε γρήγορα, κάνετε γρήγορα! έπανελάμβανε διαρκώς. Κι' έμεις «κάναμε γρήγορα», όσο μπορούσαμε περισσότερο. Δέ μπορώ να μνη τό πώ, ότι, ώσπου να φτάσουμε στο Ραγιόλ, είχαμε ξεψυχήσει!

— Δέ σ' άρεσε; ρώτησε, γοητευμένος, ό Σαντούν. 'Αν βέε, πάμε αύριο στο Σαιν-Ραφέλ. 'Ο δρόμος ώς εκεί είναι άσυγκρίτως καλύτερος. Μόνο, πού θά χρειαστή να ξεκινήσουμε στις έφτα τό πρώτ', για να προλάβουμε νάμαστε εκεί τό μεσημέρι.

Τόν ρώτησα: — Δεν πάει τραίνο ώς τό Σαιν-Ραφέλ;

— Πώς! 'Αλλά τρέχει σάν τη χελώνα. Δέ θά σέ συμβούλευα να τό πάρης!... Θάταν, άλλωστε, άστείο!... Θά υποχρεωνόσουν νά-βλεπες διαρκώς την ώρα, για να μη χάσης τό τραίνο... 'Οϊσούν κυριολεκτικά σά σκλάβος! Μέ τ' αυτόκίνητο έχει, έπί τέλους, κανείς την έλευθερία του άδερσέ!...

Θάθελα να προσθέσω: «'Ωραία έλευθερία!». Δεν πρόφτασα όμως. 'Ο Σαντούν έτρεχε να κοιμηθί, για να σηκώθι αύριο πρωί-πρωί.

ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ

Ειδικό δι' έρεύνας-πληροφωρίας έ. π' πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων, διαζυγίων, έπιτηρύσας άνηλικών, αναζήτησας πραγμάτων υπό κατάσχισιν κλπ. Διεθνές Γραφείο Πληροφωριών «Α. ΤΗΕΝΕΣ», Παρνασσού 2 (πλατεία Κλαυδιανός), τηλ. 227.709. Την σοβαρότητα τών εργασιών μας έγγραφάται ή πολυτής ευδόκιμος αστυνομική προύπηρεσία μας.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατισίων και Στουρνάρα 28 (παρά την 'Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνο 523.708.

ΠΑΡΚΕΤΑ. Τοποθέτησις παντός είδους πατωμάτων, καθάρσιμα παλαιών πατωμάτων, σκαλόν κλπ., δι' απορροφητικής ηλεκτρικής μηχανής, παρκεταρίσμα, στοκάρισμα θερμικοί διαρκείας 4 έτών χωρίς να ξαναπαρκεταρέτε. 'Αποφενύετε πλέον τας συντηρήσεις, δεν γλιστρά, γυαλίζει, πλένεται. Έργασία ήγγυμένη. ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΜΟΣΧΟΒΑΚΗΣ παρκετοποιός, Τηλ. 715.077.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

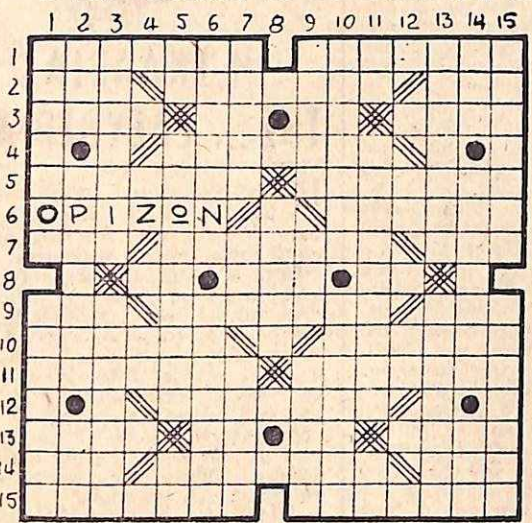
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

Γιά μικρούς

Ανω — κάτω σταυρόλεξε

Στό σταυρόλεξο αυτό, άντι να σάς δώσουμε τίς εξηγήσεις τών διαφόρων λέξεων, πού θά τό συμπληρώσουν, σάς δίνουμε τίς ίδιες τίς λέξεις, όχι όμως με τη σειρά εμφανίσέως τους μέσα στό σχέδιο, αλλά με αλφαβητική σειρά.

Η λέξι «ΟΡΙΖΩΝ», πού τοποθετήσαμε ήδη, θά

σας βοηθήση σημαντικά στη συμπλήρωσι και τού ύπολοιπού σχεδίου:

ΑΑΡ — ΑΓΑ — ΑΚΙΝΗΤΑ — ΑΚΟΣΜΟΣ — ΑΛΑ — ΑΜΑΡΑ — ΑΜΙΑΚΑΣ — ΑΝΑΜΕΣΑ — ΑΝΑ — ΣΤΑΣΙΣ — ΑΡ — ΑΡΟΑΝΙΑ — ΑΡΟΣΙΜΑ — ΑΡΠΑΓΕΣ — ΑΡΣΙΣ — ΑΡΤΑ — ΑΣΤΕΙΑ — ΑΣΩΠΑΣΤΟΣ — ΑΤ.

ΔΑ.
ΕΖ — ΕΚΤΑΣΙΣ — ΕΜΙΝΕ — ΕΝΝΟΜΟΝ.
ΖΑΜΑ-Ι.ΚΑ.
ΗΛΙΣ.
ΙΑΣΙΜΑ — ΙΛΗ — ΙΣΟΤΟΝΑ — ΙΦ.
ΚΑΝΑΔΟΣ — ΚΑΡΝΕ — ΚΕΡΑΤΑ — ΚΟΦΙΝΙΑ.

Ποιός ζωγραφίζει πιό πιστά;

Ποιός από τους δύο αυτούς ζωγράφους, ό «Α» ή ό «Β» έχει άπεικονίσει πιό πιστά στόν πίνακά του τό θέαμα, πού προσφέρεται μπροστά στά μάτια του; Για ν' άπαντήσετε πρέπει να έρθετε πόσες διαφορές παρουσιάζει ό πίνακας τού ζωγράφου «Α» και πόσες

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

ΛΑΝ — ΛΑΟ.

ΜΑΣΚΑΤΗ — ΜΑΤ — ΜΕ — ΜΕΡΑ — ΜΟΡΙΚΟ.
ΝΤΑ.

ΟΚΑΡΙΝΑ — ΟΜΟΝΟΙΑ — ΟΡ — ΟΣ.

ΠΑΝΑΜΑΣ — ΠΑΠΥΡΟΣ — ΠΛΑΣΤΟΣ — ΠΟΤΑΜΙΑ.

ΡΑ — ΡΕΝ.

ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΑΜΑΡΑΣ — ΣΑΡΔΙΝΗ — ΣΑΓΑΝΑΣ — ΣΕΚΛΕΤΙ — ΣΙ — ΣΚΑΝΤΖΑ — ΣΟΜ — ΣΟΡΟΣ — ΣΟΣ — ΣΠΑ.

ΤΑΜ — ΤΑΜΕΣΙΣ — ΤΕΤ — ΤΙ — ΤΛ — ΤΡΑΤΣ.

ΦΛΗΤ.

ΧΑ.

Δ.

Λεξιγριφές

Παίρνουμε κάποιο αριθμό, λιγάκι... φανταζόμαστε κι' άλλον δίπλα του, στό τέλος... αόητο. Κι' ένα καμάκι θεϊκό άμέσως σχηματίζεται, πού ή άφριμένη θάλασσα μ' αυτό χτυπιέται, σჩίζεται.

Συλλεκθόγριφές

Σύμφωνα με στή γραμμή πλάι τους μία άντωνυμία και θά κάνης στή στιγμή ποταμό με ευκολία!

6 όνόματα άστέρων

Προσπαθήστε να συναρμολογήσετε τίς κάτωθι ό.μάδες τών 3 γραμμάτων, έτσι ώστε να σχηματισέτε τά όνόματα έξι διασημών άστέρων τού κινηματογράφου στερεώματος:

ΣΟΝ — ΒΙΤ — ΤΡΑ — ΣΑΝ
ΕΛΛ — ΡΙΤ — ΤΟΡ — ΑΡΚ
ΙΟΝ — ΡΟΚ — ΙΚΑ — ΟΥΙ
ΤΕΣ — ΧΑΤ — ΝΤΓ — ΙΑΣ
ΝΤΜ — ΣΑΡ — ΜΑΡ — ΝΚΣ
ΙΝΑ — ΦΡΑ — ΝΤΗ — ΤΡΑ

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ

ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΑΡΧΙΖΟΥΝ τά βάσανα τού σχολείου. Καμμία φορά, από τό Δημοτικό, πιό συχνά από τό Γυμνάσιο, τό παιδί άρχίζει να φέρη στό σπίτι βαθμούς όχι και τόσο σπουδαίους. Οί γονείς τό κατηγορούν για άγνωμοσύνη, άσυνειδησία, άμέλεια, τό επιπλήτουν και τό τιμωρούν άυστηρά.

Μά, πριν να τό κατηγορήσουν, έκαναν έναν έλεγχο στη συνείδησί τους; 'Αναρωτήθηκαν αν βοηθών άρκετά και άσωτά τό παιδί τους, για να έχη μία καλή άπόδοσι στό σχολείο; Νά πως γίνονται συνήθως τά πράγματα:

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

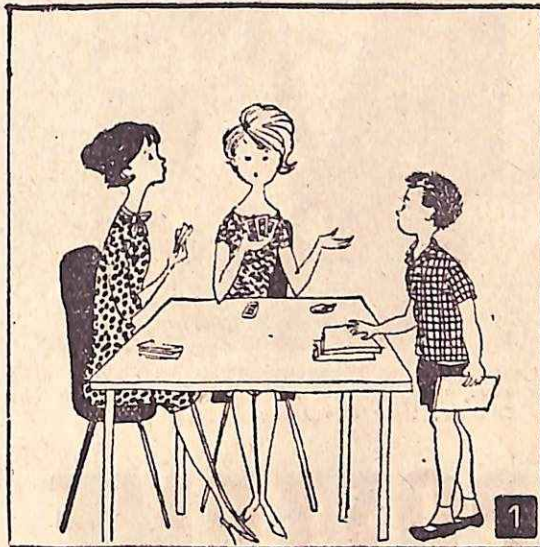
Όλες αυτές οι μητέρες κάνουν σφάλματα περισσότερο ή λιγώτερο σοβαρά. Σφάλλουν έκείνες, πού άδιαφορούν για τά μαθήματα τού παιδιού τους και ύστερα φωνάζουν, για τούς κακούς του βαθμούς. Δεν είναι καθόλου βέβαιο, ότι ένα παιδί, πού φέρνει στό σπίτι κακούς βαθμούς, είναι άπ' αϊτήτα όκνηρό και άμέλές. Μπορεί να μην έχη όκνη ή ένα σωστό σύστημα στη μελέτη του, ή να μην έχη ένα περιβάλλον κατάλληλο για να μελετήσει. 'Ας τό βοηθήσουμε ν' άποκτήσθι ή τό ένα ή τό άλλο.

Αν, αντίθετα, είναι πραγματικά όκνηρό και παραμελη τά μαθήματά του, άς ασχοληθούμε μαζί του καθημερινά, και όχι μία φορά κάθε τρείς μήνες. 'Ετσι θά τό βοηθήσουμε να γίνη καλύτερο.

Αυτό όμως δε σημαίνει, ότι πρέπει να γίνουμε ό δεύτερος τύπος τής μητέρας και να δείξουμε ύπερβολικό ζήλο, βοηθώντας το σε όλα. Με αυτό τό σύστημα, τό παιδί δεν άποκλείεται να πάρη καλούς βαθμούς, αλλά δε θά μάθη ποτέ να μελετά μόνο και να έχη τό αίσθημα τής ευθύνης. 'Οταν, αργότερα, στίς πιο μεγάλες τάξεις, δε θά μπορούμε να τό παρακολουθήσουμε πιά και ή βοήθειά μας θά τού λείψη, τότε θά νοιώσθι σά χαμένο. 'Όσο για τίς μητέρες-χωροφύλακες, άς μάθουν, ότι τό παιδί έχει ανάγκη από διασκέδασι κι' από άνάπαυσι, όσο έχει ανάγκη κι' από μελέτη. Δεν είναι καθόλου βέβαιο, ότι, μένοντας καθισμένο για τόσες ώρες στό τραπέζι, θά μελετήσθι καλύτερα και θά άποδώσθι περισσότερο. Δεν άποκλείεται μάλιστα — ή μάλλον είναι πιθανώτερο — να τού συμβή ακριβώς τό αντίθετο. 'Η άτυμωφαιρα τής ύποψιας και τής άπειλής, πού τό περιβάλλει, δε θά αύξησθι βέβαια ή συμπάθεια τού γιού τη μελέτη, μά θά τό φέρη, αντίθετα, σε μία κατάσταση φόβου και έκνευρισμού, πού δε θά τού επιτρέψθι να σκεφθί καθαρά και να άφομοιώσθι έκείνο, πού διαβάσει.

Συμπέρασμα; Τό συμπέρασμα είναι, ότι, πριν να τιμωρήσουμε ένα παιδί, πού άποδίδει λίγο ή άσχημα, πρέπει να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε «γιατί» άποδίδει λίγο ή άσχημα. 'Ας τού δώσουμε μία ήσυχη γωνιά, στην όποια να μνησθι μελετήσθι συνεχώς, χωρίς να διακόπτεται ή άναάφαιρηται. 'Ας τό βοηθήσουμε να βρη ένα σύστημα μελέτης, πού

Οι καυμένοι οι μαθητές

Έπάρχουν μητέρες άφηρημένες, πού άδιαφορούν εντελώς για τά μαθήματα τού παιδιού, δεν τό ρωτούν ποτέ αν έχη ή αν δεν έχη άσκήσεις, δεν ρίχνουν ποτέ μία ματιά στό πρόγραμμά του, δεν πηγαίνουν ποτέ να μιλήσουν με τό δάσκαλό του ή τόν καθηγητή του, να μάθουν σε ποιά μαθήματα πηγαίνει καλά και σε ποιά ύστερεί. «Δεν έχω καιρό για να κάνω τίποτ' άπ' αυτά», δικαιολογούνται συνήθως αυτές οι μητέρες.

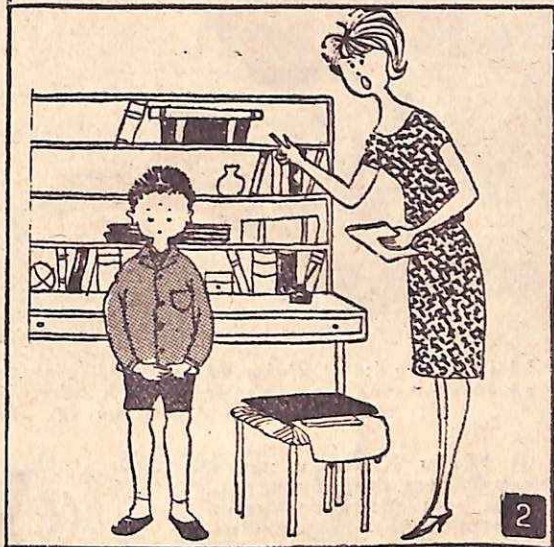

Έπάρχουν άλλες μητέρες, πού δείχνουν ύπερβολικό ζήλο, πού παραστέκουν πάντα τό παιδί, τό βοηθούν να λύσθι τίς άσκήσεις του, μελετούν μαζί του, τό βάζουν να έπαναλάβη πολλές φορές τά μαθήματά του και τρέχουν κάθε τόσο να συζητήσουν με τούς καθηγητές για την άπόδοσί του. Κάνουν δηλαδή ό,τι τό καλύτερο-πιστεύουν-για να διευκολύνουν την σχολική ζωή τού παιδιού τους.

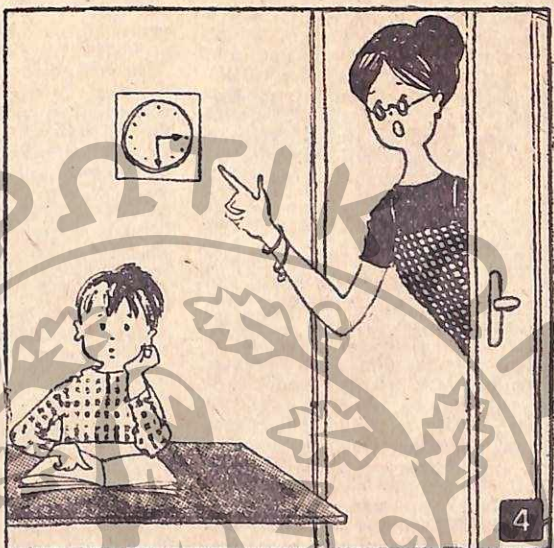
να τό υποβοηθή. 'Ας ελέγχουμε κάθε μέρα (φτάνον πέντε λεπτά) τό πρόγραμμά του, άς τό βοηθάμε να ύπερπηδά τίς πιθανές δυσκολίες στίς διάφορες άσκήσεις του, χωρίς όμως να άναλάβουμε ποτέ να τίς λύσουμε έμεις γι' αυτό. 'Ας μην τό άπειλούμε,

ας μην τό φοβερίζουμε, άς μην είμαστε μαζί του πολύ άυστηροί, άς μην ένοχλούμε τούς δασκάλους του ή τούς καθηγητές του με τίς άδικαιολογητές επισκέψεις μας, αλλά άς τούς ζητάμε μία φορά κάθε τόσο τη γνώμη τους και τη συμβουλή τους. 'Αν, παρ' όλα αυτά,

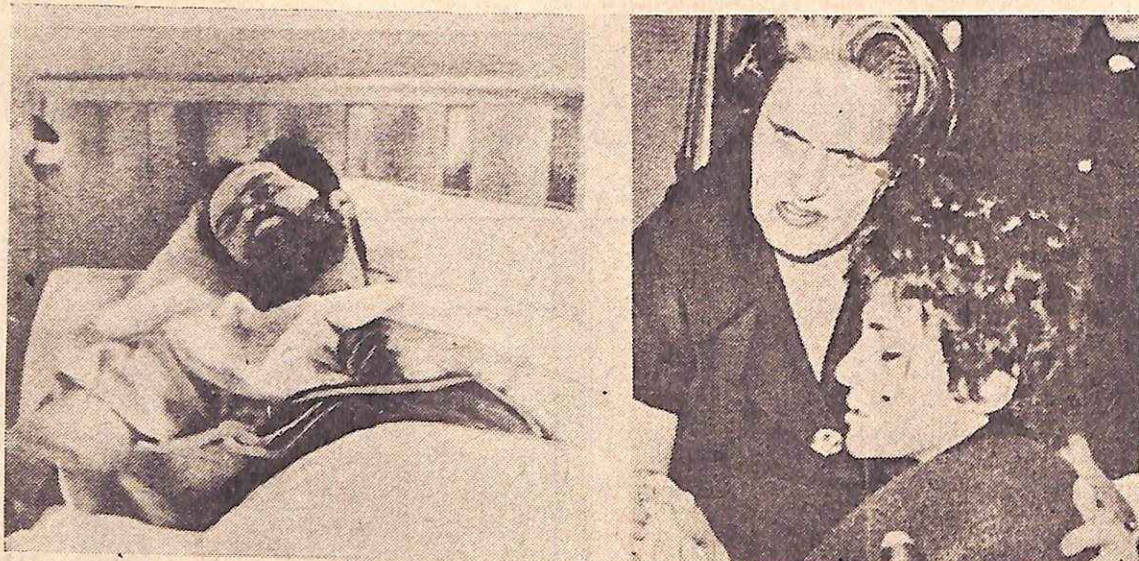
τό παιδί εξακολουθήσθι να μην άποδίδη, τότε μόνο μπορούμε να σκεφθούμε, ότι είναι άνώριμο και τότε είναι προτιμώτερο να τό κάνουμε να έπαναλάβη (όχι να έχάσθι, αλλά να έπαναλάβη) μία τάξη, αντί να τό σπρώχνουμε μπροστά με φωνές και τιμωρίες.

Όταν όμως θά φτάσουν στό σπίτι οι άσχημοι βαθμοί, τότε είναι έτοιμες να κάνουν ύστερικές σκηνές, να τό επιπλήξουν, να τό τιμωρήσουν, νομίζοντας ότι είναι άρκετές οι φωνές για να διορθωθούν τά πράγματα, για να γίνη τό παιδί περισσότερο μελετηρό και για να τούς φέρη την έπομένη φορά καλύτερους βαθμούς.

Έέλος ύπάρχουν οι μητέρες-χωροφύλακες, πού υποχρεώνουν τό παιδί να πνή για ώρες και ώρες καθισμένο στό τραπέζι, νομίζοντας ότι όσο περισσότερο θά διαβάσθι, τόσο καλύτερο θά γίνη. Και όχι μόνο αυτό, αλλά τό κρατούν κάτω από συνεχή άπειλή και αν άνάμεσα στούς βαθμούς του ύπάρχη ένα πέντε, τού λένε με άυστηρότητα: «Αυτό σημαίνει ότι δε μελετήσθι άρκετά. 'Από αύριο θά άρχίσης να μελετάς μία ώρα πριν ή θά τελειώνης μία ώρα αργότερα...».

Δοκίμια: Ο Ρόλφ Φλόρες ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου του Χουάιτχορς μετά τη διάσωσή του. Δεξιά: Η Έλεν Κλάμπεν, ενώ περφαίει στην αγκαλιά της μητέρας της, που την υποδέχτηκε στο αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης, πριν από λίγες ημέρες.

Η Έλεν Κλάμπεν και ο Ρόλφ Φλόρες, διηγούνται πώς, μ' ένα χέρι σπασμένο εκείνη και μερικά πλευρά τσακισμένα εκείνος, κατάρθωσαν να επιβιβαστούν από το «λευκό θάνατο» με 35 βαθμούς υπό το μηδέν, ανάμεσα στα συντρίμια του αεροπλάνου, που έπεσε στο έρειο Καναδάς.

ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ (Άλσκα). Άπριλιος. — Τα πρόσωπα: Η Έλεν Κλάμπεν, είκοσιενός χρονών, πρώην φωτογραφικό μοντέλο και ύστερα υπάλληλος του δημοσπονδιακού γραφείου για την αγροτική ανάπτυξη της Άλσκα, και ο Ρόλφ Φλόρες, 42 χρονών, τεχνικός της «Ντιού Λάιν» (της γραμμής ραντάρ, που διασχίζει όλη τη βορειοαμερικανική ήπειρο στην αρκτική ζώνη), παντρεμένοι, πατέρας έξι παιδιών και ιδιοκτήτης — ή μάλλον πρώην ιδιοκτήτης — ενός μικρού τουριστικού αεροπλάνου.

Η σκηνή: Η «λευκή έρημος» του δυτικού Βορικού Καναδά, μια όρεινη περιοχή του βορείου Καναδά, που είχε γίνει περιφέρεια την εποχή του «χρυσού πυρετού» και που αποθανατίστηκε σε μερικά μυθιστορήματα του Τζάκ Λόντον και σ' ένα περίφημο φίλμ του Τσάρλι Τσάπλιν. Μια περιοχή, που ακόμη και σήμερα, ζουν μερικές χιλιάδες Ινδιάνοι, μερικές χιλιάδες αϊσίοδοφοι τυχοδιώκτες-χρυσοθήρες, μερικές εκατοντάδες κυνηγοί ζώων και καμιά εικοσαριά ιεραπόστολοι. Μια περιοχή, που το χειμώνα δε μπορεί να ζήσει κανείς, εκτός αν έχει μια καλοφτιασμένη καλύβα, τόνους εύλα για καύσιμο κι έναν οργανισμό συνηθισμένο από χρόνια στη ζωή του άγριου Βορρά.

Κι όμως! Ακριβώς εκεί, ανάμεσα στα μουγγράτα των μανιασμένων ανέμων, ανάμεσα στις καταιγίδες του χιονιού και στα ουρλιαχτά των κοπαδιών των λύκων, μια κοπέλλα κι ένας άντρας, συνηθισμένοι να ζουν στην πόλη, κατάρθωσαν να μείνουν ζωντανοί για σαράντα οχτώ μέρες, χωρίς τροφή, χωρίς στέγη, χωρίς κατάλληλα ρούχα, τραυματισμένοι και οι δύο.

ΣΤΗΝ «ΑΣΠΡΗ ΚΟΛΑΣΙ»

Η Ιατρός Νέστα Τζέμς, του νοσοκομείου του Χουάιτχορς (σ' αυτά τα μέρη οι ελάχιστες κατοικημένες περιοχές διατηρούν δ-

πελπίσια της. Ύστερα άρχισε κι εκείνη, όπως κι' εγώ, να πιστεύω στη ζωή, παρ' όλο που με το περασμά των ημερών, θα ήταν πιο βολικό για μας να ελπίζουμε στο θάνατο.

Η ΠΤΩΞΙ ΣΤΗ ΒΡΑΧΩΔΗ ΚΟΡΥΦΗ

Η νεαρή υπάλληλος και ο τεχνικός των ραντάρ είχαν εξαφανιστή τις 4 του περασμένου Φεβρουαρίου, μερικές ώρες μετά την αναχώρησή τους από το Χουάιτχορς, με το ιδιόκτητο αεροπλάνο του Ρόλφ. Το αεροπλάνο κατεβυνόταν στο Σάλλι των Ήν. Πολιτειών. Από αυτή την πόλη ο Ρόλφ θα συνέχιζε την πτήση του για το Σάν Μπρούνο της Καλιφορνίας, όπου μένουν η σύζυγός του και τα έξι παιδιά του, ενώ η Έλεν θα έπαιρνε ένα αεροπλάνο για τη Νέα Υόρκη, όπου πήγαινε με αδελφά, για να ξαναδύ τη μητέρα της, ύστερα από ένα μισό χρόνο ύπνωση στην Άλσκα.

Μα το μικρό αεροπλάνο δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό του. Μια ξαφνική καταιγίδα το παρέ-

«ΧΡΩΣΤΑΜΕ ΤΗ ΖΩΗ

Μιλούν ο άντρας και η γυναίκα που για 48 ημέρες έμειναν αιχμάλωτοι των πάγων!

νόματα, που τους δόθηκαν από τους έρυθροδέρμους ή τους χρυσοθήρες — «Χουάιτχορς» σημαίνει «Άσπρο Άλογό», μου είπε: — Δέχτηκα στο νοσοκομείο την Έλεν Κλάμπεν και τον Ρόλφ Φλόρες, όταν, ύστερα από την ανέλπιστη διάσωσή τους, μεταφέρθηκαν στο Χουάιτχορς, μ' ένα ελικόπτερο της αστυνομίας. Αν δε γινόταν αυτό, αν δηλαδή δεν τους έβλεπα με τα μάτια μου, αν δεν τους είχα περιποιηθώ εγώ, δε θα πίστευα στην περιπέτειά τους. Ζώ από δεκατέσσερα χρόνια στο Γιούκον, το γνωρίζω όλο και ξέρω πόσο φοβερός είναι οι συνθήκες ζωής κατά το διάστημα του χειμώνα, όταν το θερμομέτρο δεν ανεβαίνει ποτέ πάνω από

τους είκοσι βαθμούς κάτω από το μηδέν και σχεδόν πάντα μένει κάτω από τους τριάντα πέντε. Σα γνώστης του Βορρά και σ' α γιάτρος, πρέπει να πω, ότι η Έλεν Κλάμπεν και ο Ρόλφ Φλόρες αποτελούν μια ζωντανή απόδειξη, ότι καμιά φορά είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν, δηλαδή, αληθινά θαύματα.

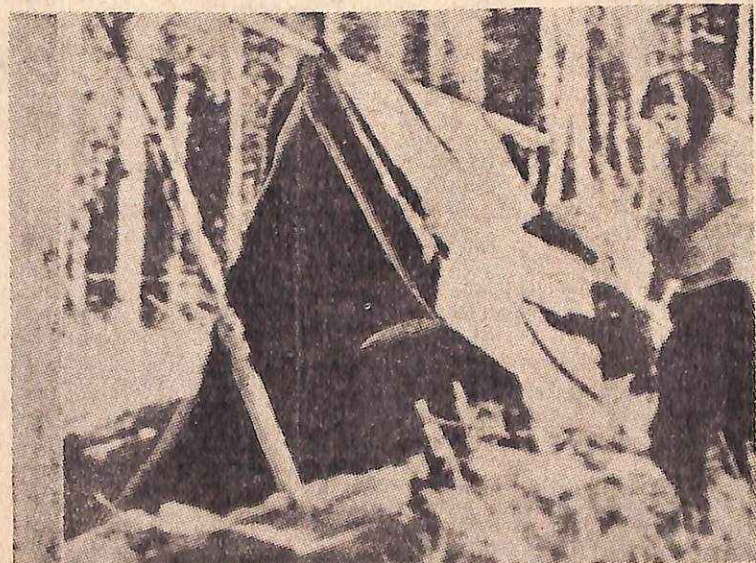
— Βγήκαμε ζωντανοί από την «άσπρη κόλαση», μου είπε ο Ρόλφ Φλόρες, γιατί δε θέλαμε να πεθάνουμε, γιατί, αντίθετα από κάθε λογική, ελπίζαμε πάντα, ότι θα σωθούμε. Μόνο την πρώτη και τη δεύτερη ημέρα, αναγκάστηκα να κακομεταχειριστώ την Έλεν, για να μην εγκαταλειφθώ στην α-

συρε και το έριξε πάνω σε μια βραχώδη κορυφή. Η Έλεν και ο Ρόλφ τινάχτηκαν έξω και βρέθηκαν ξεπολυμένοι, αναίσθητοι, πάνω στο χιόνι. Η γυναίκα είχε ένα κάταγμα στο άριστερό μπράτσο, εξάρθρωση στον άριστερο αστραγάλο και πολλούς μώλωπες. Ο άντρας είχε σπασμένα τέσσερα πλευρά και τραύματα στα πόδια, στα χέρια, στο λαιμό.

— Συνήλθα — διηγήθηκε αργότερα — και κατάλαβα, ότι ήμουν ζωντανός, γιατί ένοιωθα φεβερους πόνους στο στήθος και στην πλάτη. Σύρθηκα κοντά στην Έλεν, που κειτόταν μερικά μέτρα πιο πέρα, με το πρόσωπο προς τα κάτω, μισοσκεπασμένη από το χιόνι. Τη γύρισα ανάσκελα κι' εκείνη τη στιγμή συνήλθε. «Μην ανησυχείτε», της είπα, «πρόφτασα να δώσω τη Σ.Ο.Σ. και να προσδιορίσω την ακριβή θέση μας. Θα έρθουν γρήγορα να μας πάρουν». Στην πραγματικότητα, το άτύχημα είχε συμβεί τόσο άπρόοπτα, που δε μου δόθηκε ο καιρός να χρησιμοποιήσω το ραντάρ και ούτε ήξερα πού βρίσκομαστε. Υπολόγιζα μόνο, ότι θα έπρεπε να είχαμε πέσει ανάμεσα στην όροσειρά Ντάουσον και στο Βουνό Λόγκαν. Παρ' όλα αυτά, ελπίζα, ότι θα μας εύρισκαν ζωντανούς, αν έκαναν γρήγορα. Γιατί, λίγα λεπτά πριν να συμβεί το δυστύχημα, είχα έρθει σε επαφή με το αεροδρόμιο του Χουάιτχορς και η κατοπινή σωτηρία μου θα ήταν φυσικό να προκαλέσει ανησυχία και η ύπνωση διασώσεως θα ξεκινούσε αμέσως.

ΑΓΩΝΙΣΤΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Και, πραγματικά, οι αναζητήσεις άρχισαν πέντε λεπτά μετά από τη στιγμή, που οι κλήσεις του αεροδρομίου του Χουάιτχορς προς το μικρό αεροπλάνο έμειναν χωρίς απάντηση. Από εκείνη τη στιγμή, αεροπλάνα και ελικόπτερα, καναδικά και αμερικανικά, έξερευνούσαν αδιάκοπα την περιοχή, από την ανατολή μέχρι τη δύση. Οι έξερευνητικές αυτές συνειστώσαν επί τριαντατέσσερες ημέρες. Ύστερα, σταμάτησαν και

Μια φωτογραφία από αεροπλάνο, που παρουσιάζει την πρόχειρη σπηλιή των δυο «ναυαγών του χιονιού». Δίπλα διακρίνεται η Έλεν.

τα όνόματά της Έλεν Κλάμπεν και του Ρόλφ Φλόρες πήγαν να προστεθούν στο μακρύ κατάλογο των ανθρώπων, που είχαν εξαφανιστή στην άσπρη κόλαση, χωρίς ν' αφήσουν ίχνη. Μά, αντίθετα από κάθε πρόβλεψη, η Έλεν και ο Ρόλφ, ακριβώς μέσα στην καρδιά της «άσπρης μοναξιάς», ζούσαν ακόμη, παλεύοντας απέναντά με την ίδια την απελπισία, με την εγκατάλειψη, με το άσπρο χαμόγελο του θανάτου, που θα έβαζε ένα τέλος στα βάσανά τους.

— Είχα φύγει με το Ρόλφ — μου διηγήθηκε η Έλεν Κλάμπεν — γιατί έμαθα, ότι θα έφευγε για την αδελφή του με το αεροπλάνο του, και του ζήτησα να με πάρει μαζί του και να μοιραστούμε τα έξοδα του ταξιδιού. Όταν έφτασα στο αεροδρόμιο, με πέντε βαλίτσες, ο Ρόλφ δε υπέρεσε να κρύψει τη δυσανεξία του, μα ήταν ακριβώς αυτές οι πέντε βαλίτσες, που μας βοήθησαν να επιζήσουμε. Τα ρούχα, που υπήρχαν μέσα σ' αυτές, μας προσφύλαξαν κάπως από το κρύο. Νά βλέπατε πόσο άστοιχο ήταν

και στο φόβο, υπερίσχυε πάντοτε ο φόβος.

ΤΟ Σ.Ο.Σ. ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Την πρώτη μέρα, ο Ρόλφ Φλόρες, παρ' όλα του τα τραύματα, κατάρθωσε να φτιάξει ένα είδος καταφυγίου, χρησιμοποιώντας το καπώ της μηχανής του αεροπλάνου και το ένα φτερό, που είχε αποχωριστή ολόκληρο από το αεροπλάνο. Την έκτη ημέρα, παρ' όλους τους πόνους και την εξάντληση, κατάρθωσε να γράψει πάνω στο χιόνι, οργάνωντάς το με το βάρος του κορμιού του, ένα τεράστιο Σ.Ο.Σ., που το μαύρισε με κομμάτια πλαστικό από το αεροπλάνο και με βενζίνη. Μά χρειάστηκε να περάσουν ακόμη σαράντα δύο ημέρες, προτού να χρησιμοποιήσω στο σκοπό του εκείνο το σημάδι, που είχε γραφτεί πάνω στο χιόνι.

Αυτό έγινε όταν ο «πιλότος του δάσους» Τσάρλς Χάμιλτον διέκρινε τυχαία εκείνα τα τρία γράμματα και ειδοποίησε με το ραντάρ τη αστυνομία του Χουάιτχορς.

Η Τερέζα Φλόρες, η σύζυγος του πιλότου, που σώθηκε από την «Λευκή κόλαση» σκουπίζει τα δάκρυά της, ενώ δέχεται από τη τηλεφώνω την είδηση για τη σωτηρία του συζύγου της.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΙ

Μά, ύστερα από πτήση λίγων λεπτών, διέκρινα πάνω στην παγωμένη επιφάνεια μιας μικρής λίμνης, δυο ανθρώπους, ένα κοπαδί σκύλων κι' ένα ελικόπτερο. Προσγειώθηκα εκεί και τους ζήτησα να φύγουν αμέσως, για

νή τους, σφύριξαν στα σκυλιά τους, έδεσαν το ελικόπτερό τους και ξεκίνησαν πάνω στην παγωμένη επιφάνεια της λίμνης. Έφτασαν στην ακτή και συνέχισαν, προχωρώντας πάνω στο χιόνι. Εγώ, απογειώθηκα και έφτασα στο Χουάιτχορς, απ' όπου είχε κιάλας ξεκινήσει ένα ελικόπτερο της ά-

ΜΑΣ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΒΑΛΙΤΣΕΣ»

ο Ρόλφ, με τα γένεια του, που τον έκαναν να μοιάζει με πρωτόγονο άνθρωπο του χιονιού, τυλιγμένος στη γούνα μου και με την κόπια μου από βιζόν γύρω στο κεφάλι και στο πρόσωπο.

Η ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΛΥΚΟΙ

— Εγώ, με τη βοήθεια του Ρόλφ, φέρεσα τέσσερα μακριά πανταλόνια, δυο δικά μου και δυο δικά του, πέντε μάλλινα πουλόβερ και τη γούνα μου από βιζόν (και να ξέρετε τι διαμαρτυρίες είχε κάνει η μητέρα μου, όταν την άγώρασα, πληρώνοντάς την με δόσεις, που απαιτούσαν αίματηρες οικονομίες!).

— Είχαμε πάρει μαζί μας στο αεροπλάνο λίγες κονσέρβες, για να φάμε «κάτι» στο διάστημα του ταξιδιού: Δυο κουτιά με άνανα, δυο με ψάρια, ένα με κρέας, ένα με τόννο, ένα κουτάκι με αντζούρες και μια μεγάλη πλάκα σοκολάτας.

— Τα μοιραστήκαμε και κάναμε μεγάλη οικονομία, αλλά και μ' αυτό τον τρόπο τα τρόφιμα τελείωσαν σε πέντε μέρες. Από τότε άρχισε το μαρτύριο της πείνας, που προσπαθούσαμε να την καταπραυνούμε, πίνοντας μεγάλες ποσότητες χιονιού, αφού το λιώναμε στην πρόχειρη «κουζίνα», που ο Ρόλφ είχε φτιάξει μ' έναν τενεκέ και με τη βενζίνη, που έβγαζε από το ρεζερβουάρ του αεροπλάνου.

— Στο διάστημα της ημέρας περνούσαν από κοντά μας άμετρητα κουνάκια του χιονιού και ο Ρόλφ έφτιαξε μια σφεντόνα, με την ελπίδα, ότι θα κατάφευγε να χτυπήσει κανένα, μά, δυστυχώς, δε μπορούσε να κάνει τίποτα. Τη νύχτα, μας πλησίαζαν οι λύκοι και βλέπαμε μέσα στο σκοτάδι να γυαλίζουν τα κίτρινα μάτια τους, ακούγαμε τα πεινσμένα ουρλιαχτά τους. Φτάσαμε στο σημείο να ελπίζουμε, ότι θα αποφασίζαν να μας επιτεθούν, για να μας φάσουν και χτυπήσαμε κανένα, αλλά ήταν φανερό, ότι αυτή την περιμέναν να πεθάνουμε. Στον άγωνα τους ανάμεσα στην πείνα

— Μετέφερα φάρμακα σ' έναν έμπορο σταθμό, στα βόρεια του Φόρντ Κέλβις — μου διηγήθηκε ο Χάμιλτον — όταν, χαμηλώνοντας για να παρακολουθήσω το δρόμο, που έπαιρνε ένα κοπαδί κόκκινα ελάφια, είδα τα μεγάλα γράμματα πάνω στο χιόνι. «Ε-

να βρούν τους δυο ανθρώπους, που ζητούσαν βοήθεια, χαμένοι μέσα στην άσπρη απεραντωνσύνη του χιονιού.

— Εκείνοι, οι Ινδιάνοι, ο Τζών, το «Κόκκινο Ελάφι» και ο Μάικ, το «Πιστόλι με ξέρι σφιστρες», μά-

ζεψαν αμέσως τη δερμάτινη σκη-

στυνομίας. Ο Τζών, το «Κόκκινο ελάφι» και ο Μάικ, «Το πιστόλι με ξέρι σφιστρες», καλύπτοντας σχεδόν έβδομη χιλιόμετρα σε έννια ώρες, έφτασαν κοντά στους δυο «ναυαγούς του χιονιού».

Το ελικόπτερο της αστυνομίας, που είχε φτάσει στο μεταξύ, δε μπορούσε να απογειωθεί, έριξε όμως τρόφιμα, φάρμακα και ρούχα. Φαντάζεται κανείς τη συγκίνησή της Έλεν και του Ρόλφ. Η βοήθεια και η σωτηρία είχαν φτάσει, όταν πια είχαν άρχισει να χάνουν κάθε ελπίδα, όταν, όλο και πιο εξαντλημένοι από τους πόνους, το κρύο και την πείνα, είχαν άρχισει να συλλογίζονται το θάνατο σαν απόλυτρωσι. «Η θέλησή τους, εκείνη την υπέρβουρη θέληση, που τους είχε ξεπάρει και τους είχε θρέψει σ' εκείνα τα απέλαιστα μερόνυχτα, πηγαίνα να εξαντληθεί ώρα με την ώρα, στιγμή με τη στιγμή. Και τότε ακριβώς, τότε που όλα έμοιαζαν να είχαν τελειώσει, έγινε, επί τέλους, το θαύμα!

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΣΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

— Ενώ ο Τζών, το «Κόκκινο Ελάφι», φόρτωνε την Έλεν στο ελικόπτερο και έφευγε, χωρίς να σταματήσει να πάρει ανάσα, για ένα σημείο, που θα μπορούσε να προσγειωθεί ένα ελικόπτερο, ο Μάικ, το «Πιστόλι με ξέρι σφιστρες», βοηθούσε το Ρόλφ να επιδέσει το θάνατά του. Σε λίγο, το «Κόκκινο Ελάφι» ξαναγύρισε, για να οδηγήσει κι' αυτόν κοντά στο ελικόπτερο.

Η άπιστευτη περιπέτεια του Ρόλφ Φλόρες και της Έλεν Κλάμπεν είχε τελειώσει.

Δυστυχώς, στάθηκε απαραίτητο να αποκοπουν τα δάχτυλα του άριστερου ποδιού της Έλεν, επειδή είχαν πάθει γάγγραινα από κρουσάγνια, μα η κοπέλλα το ξέχτηκε φιλοσοφικά:

— Ύστερα απ' αυτά που πέρασα — είπε — θα θεωρώ κάθε μέρα της ζωής μου ένα δώρο του Θεού!

ΜΠΕΝΝΥ ΤΖΑΝΓΚΟΛΝΤ

Μια φωτογραφία, που τραβήχτηκε από ελικόπτερο και που παρουσιάζει μια στιγμή από τη δραματική διάσωσή της Έλεν ενώ ο Ινδιάνος Τζών το «Κόκκινο ελάφι», τη μεταφέρει στο ελικόπτερο.

KONTA ΤΗΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΚΑΘΕ χρόνο τέτοια εποχή, οι θαμνώνες του παραλιακού καφενείου, έδλεπαν τα παράθυρα του αντικρουστικού σπιτιού, στο μικρό όριο του νησιού, ν' ανοίγουν και μία γυναίκα ξένη να τα ξεσκονίζει και να τα πλένει.

Καταλάβαιναν άμεσα πως σε καμιά δεκαριά μέρες βάρχονταν ο καπετάν Θανάσης με την ανηψιά του, για να παραθερίσουν δυο-τρεις μήνες στο νησί, που τόσο είχε αγαπήσει ο καπετάνιος και που τόσες πίκρες ένιωθε, χωρίς στην γάπη της γυναίκας του, της Σμαρούλας.

Πέντε χρόνια γίνονταν τώρα αυτό, από τότε που πέθανε η καυμένη ή Σμαρούλα, νέα γυναίκα, τριανταπέντε χρόνων.

Το μικρό αυτό λιμανάκι, το στρογγυλό με τη στενή του εισοδο, είναι ζήτημα αν είχε όλες τις δέκα βάρκες. Γιατί το κύριο λιμάνι, εκεί που άραζαν τα καράδια στις αποβάθρες του και που ξεφόρτωναν και φόρτωναν, βρισκόταν πλάι, λίγο, παραπέρα, κανένα χιλιόμετρο.

Όλα τα στίγματα του έμοιαζαν με εξοχικές επαύλεις, γιατί είχαν τους κήπους τους, τις πορτοκαλιές, τις λεμονιές και τα διάφορα λουλούδια τους.

Τρία καφεενάκια βρισκόνταν κοντά στην παραλία, με το καφε-νείο του Σταυράκη, ήταν το πιο πολιτισμένο και αυτό συχνάζονταν από πολλούς προχόντες της περιφέρειας για να πάρουν τον καφέ τους, να παίξουν χαρτιά και να πιούν ένα δροσερό νερό το καλοκαίρι από το ψυγείο του.

Την ημέρα εκείνη με την όμορφη λιχάδα, φυσούσε ένας δροσερός μπάνης.

Τάβλι, λοιπόν, έπαιζαν οι δυο θαλασσοδούκοι, ο καπετάν Γιώργης κι ο καπετάν Σταμάτης, οι δυο καλύτεροι φίλοι, που ζούσαν από τα κέρδη τριάντα χρόνων ταλαιπωρίας στη θάλασσα. Μα περνούσαν τον καιρό τους και με τις αναμνήσεις τους, που τις διηγούντο στους άλλους.

—Εξάρσε! φώναζε ο καπετάν Σταμάτης κι έκλεισε το τάβλι.
—Γκίνια! απάντησε ο καπετάν Γιώργης κι άρχισε να χτυπά την πίπα του στη τραπέζια, για να την καθαρίσει και να τη γεμίσει.

Κι έπειτα, με τα μάτια στελωμένα στο αντικρινό σπίτι σάπασαν, λες και ζούσαν μέσα στη μνήμη τους τη θλιβερή ζωή του καπετάνιου, που σ' αυτόν άνηκε τώρα εκείνο το διάδρομο οπίτι με τον ανθισμένο κήπο του.

—Αυτό λέγεται αγάπη! μουρμούρισε ο καπετάν Γιώργης. Τον είδες πέρσι, τί χάλια είχε; Σαν οδοντάρης γέρος έχει καταντήσει ο καπετάν Θανάσης.

—Η ιδιοσυγκρασία!

—“Ε, τι νειάτα! Νάβλεπες με πόση χάρη χορεύανε και τους δικούς μας χορούς και τους ευρωπαϊκούς”.

—Μπα, το σαράκι της μακαρίτισσας τον έφαγε!
—Νά σου πω... την εποχή εκείνη έλειπα και δεν παρακολούθησα τα γεγονότα...

—“Ε, βέβαια, εγώ τότε είχα σπάσει το χέρι μου και πέρασα οκτώ μήνες στο νοσοκομείο. Τον καπετάν Θανάση δεν τον ήξερα. Πρώτη φορά τον γνώρισα τότε που βρεθήκαμε να φορτώσουμε κορόμηλα και δαμάσκηνα. Τότε γνώρισε και τη Σμαρούλα, σ' ένα χορό.”

—Μ' άρεσαν και μένα τα γλέντια και παρ' όλο που είχα δαμένο το χέρι, πήγα στο χορό.

—“Άλλο να σου τ'α λέω κι άλλο να τον έβλεπες με τα μάτια σου. Λεβέντης! Είχε κάτι μαύρα μάτια! Και μία όμορφη, ένα κορίτσι! Όλες οι κοπέλλες του ρίχτηκαν. Εκείνος δε γνώριζε κανέναν. Πρώτη φορά έρχονταν στο νησί μας. Μα έπιασε γρήγορα φίλους, γιατί ήταν γλυκομίλητος κι ευγενικός.”

—Και η Σμαρούλα;

—Μη βιάζεσαι, καπετάν Σταμάτη. Όλα θάρουν με τη σειρά τους. Λοιπόν, που είμαστε; Α, ναι, στο χορό...

Τράβηξε δυο-τρεις ρουφηδιές από το τσιμπούκι του και συνέχισε:

—“Ε, τι νειάτα! Νάβλεπες με πόση χάρη χορεύανε και τους δικούς μας χορούς και τους ευρωπαϊκούς! Κι όχι αγκαλιασμένα και σαχλαμάρες...”

—Το βράδυ εκείνο, ο καπετάν Θανάσης, έρωτεύθηκε τη Σμαρούλα. Αυτός ήταν σαράντα κι εκείνη είκοσι πέντε, με φαινόταν πιο πολύ από τριανταπέντε. Πώς τα κατάφερε, λοιπόν, δεν ξέρω και τον κάλεσε ο πατέρας της στο τραπέζι του.

—Γέτορες ήταν ο ένθουςισμος του κύρ Θανάση, που έστειλε κι έφερε από το καράβι του δυο κιβώτια σαμπάνια! Σαμπάνια γαλλική, πρώτης ποιότητας! Μοίρασε, λοι-

πόν, στα τραπέζια από μία μπουκάλια κι ήπιαν όλοι στην υγεία του, εκείνο το βράδυ.

—Την άλλη μέρα το μεσημέρι ο καπετάν Θανάσης ήταν καλεσμένος κι έφαγε στο σπίτι της Σμαρούλας. Όσοι τον είδαν να μπαίνουν στο σπίτι, πρόσεξαν πως βαστούσε ένα δεματάκι — κάποιον δώρο. Ήταν ολόχαρος. Μα όταν έφυγε, αντίκρισαν στο πρόσωπό του τη μελαγχολία και τη θλίψη.

—“Ο καπετάν Σβώκος, ο πατέρας της Σμαρούλας, τον είχε καλέσει ως φίλο κι αυτός πήγε ως γαμπρός. Κι όπως φαίνεται, ο πατέρας της Σμαρούλας του άρνηθηκε το χέρι της κόρης του. Πάντως, δε φωνάζουν να μη του άρεσε ο καπετάν Θανάσης, μα καθώς μαθεύτηκε αργότερα, είχε δώσει λόγο σε κάποιον πλουσιο χρηματομεσίτη, της Αθήνας.”

—Κι έπειτα; Πώς παντρεύτηκε;

—Δε σου είπα να μην είσαι βιαστικός; Θα σου τ'α πω με τη σειρά. Λοιπόν, το καράβι έφυγε το ίδιο βράδυ, γιατί είχε φορτώσει και μαζί του πήρε, περίλυπο τον καπετάν Θανάση. Σε μία βδομάδα έφυγε κι ο καπετάν Σβώκος με την κόρη του για την Αθήνα. Και τότε διαδόθηκαν πολλά. Μα τίποτα δεν ήταν αωστό, και το μόνο αληθινό ήταν ότι η Σμαρούλα στενοχωρήθηκε πολύ, αρώστησε κι ο πατέρας της την πήγε ταξίδι, ν' αλλάξει αέρα.

—Δυο μήνες πέρασαν κι ένα πρωινό άρασε το καράβι του καπετάν Θανάση κι απ' αυτό κατέβηκε η Σμαρούλα μαυροφρεμένη, μα παντρεμένη με το Θανάση.

—Μαθεύτηκε, λοιπόν, πως ο καπετάν Σβώκος, που έπασχε από την καρδιά του, είχε πάθει μία μέρα συγκοπή κι ότι ο καπετάν Θανάσης παντρεύτηκε στα σαράντα τη Σμαρούλα, που με μείνει ολόμορφη στον κόσμο.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Τα πρώτα δυο χρόνια πέρασαν πολύ κλειστά, εξ αιτίας του πένθους. Κατόπιν άνοιξε το σπίτι τους κι ο κόσμος καμάρισε την ευτυχία τους.

—Το καράβι του καπετάν Θανάση έφερνε γύρω τη Μεσόγειο, μα δεν απομακρυνόταν. Σχεδόν κάθε βδομάδα, ο καπετάνιος βρισκόταν κοντά στη γυναίκα του.

—Η ευτυχία είχε πλημμυρίσει το σπίτι τους. Οι γονείς του καπετάνιου έρχονταν συχνά στο νησί να δούν το γιο τους και τη νύφη τους. Όπως μάθαμε, ο καπετάν Θανάσης είχε περισσότερη στην Αθήνα και στο καράβι, το μεγαλύτερο μερίδιο ήταν δικό του.

—Το ζευγάρι, λοιπόν, ζούσε το χειμώνα στην Αθήνα και το καλοκαίρι έρχονταν στο νησί. Μα είχαν ένα καμώ: Δεν είχαν αποκτήσει παιδιά.

—Δέκα χρόνια έζησαν ευτυχισμένοι, δέκα χρόνια γεμάτα χαρά.
—Και μία μέρα ο καπετάν Θανάσης ήρθε στο νησί μας στα δόλωμα-ρα ντυμένος και συνόδευε ένα φέτρο: Έρχονταν να βάλει την αγαπημένη του, που είχε πεθάνει πάνω σε μία εγχείρηση!

—Την κήδεψε με μεγαλοπρέπεια και με πολλά στεφάνια. Όλο το νησί συνόδεψε την κηδεία. Κι έπειτα της έφτιασε εκείνον τον ωραίο, μαρμάρينو τάφο, που στολίζει το νεκροταφείο μας...

—Τυχρά είναι όλα...

—Τυχρά, ναι. Μα, ο καπετάν Θανάσης αγαπούσε πολύ τη Σμαρούλα και γι' αυτό πούλησε το μερίδιό του από το καράβι κι από τα κτήματα από τη θάλασσα. Κι από τότε ζή ολόμωρος στο σπίτι του στην Αθήνα και τα καλοκαίρια έρχεται με μία ανηψιά του, που τον περιποιείται. Έρχεται να στολίζει τον τάφο της αγαπημένης του με λουλούδια και να κλάψει στον τόπο, που την πρωτογνώρισε.

—Αμίλητος, βγαίνει καμιά βδομάδα στο νησί, παίρνει κανένα καφεδάκι εδώ ή πέρα στο λιμάνι και περπατάει σκυφτός, σ' αν των βαρύνουν τα γηρατειά, ενώ δεν είναι παραπάνω από πενήντα πέντε χρόνων...

—“Ετσι, λοιπόν, και φέτος θάρβη για το καλοκαίρι, να μείνει για μερικούς μήνες κοντά στην αγαπημένη του νεκρή!”

—Ο καπετάν Γιώργης σάπασε. “Ο καπετάν Σταμάτης κυτάαε πάντα προς τ' ανοιχτά παράθυρα του σπιτιού, όπου είχε φωλιάσει άλλοτε το ση ευτυχία. Ξαφνικά, μουρμούρισε: “Έρχεται!...”

—Ποιός;

—“Η υπηρέτρια, που έρχεται κάθε χρόνο πιο μπροστά, για να καθαρίσει το σπίτι.”

Πραγματικά μία ηλικιωμένη, αλλά χειροδύναμη γυναίκα είχε βγεί από την πόρτα κι έρχονταν προς το μέρος τους.

Την κύταζαν περίεργα. “Όταν έφτασε κοντά τους στάθηκε και τους ρώτησε:

—Πού είναι το παππά το σπίτι;

—Αριστερά, το δρόμο, πριν φτάσει στο λιμάνι. Ο καπετάν Θανάσης ποτε θάρβη;

—Ο καπετάν Θανάσης... είπε η γυναίκα και σταμάτησε μία στιγμή. Έπειτα συνέχισε:

—Αύριο το πρωί... Θα τον φέρουν! Δεν άντεξε πιο πολύ... Μα η τελευταία του θέληση ήταν να τον θάψουν μαζί με τη Σμαρούλα!

Χαίρετσε κατόπιν κι έφυγε να πάει για το παππά το σπίτι.

Οι δυο καπεταναίοι κυτάαζαν. Κι ο καπετάν Γιώργης μουρμούρισε:

—Αυτή τη φορά θάρβη και θα μείνει κοντά της για πάντα!

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΟ ίδιο προυά-πιές σε μία από τις άποχρές της ρόζ της μόδας (ρόζ-σάκινγκ, ρόζ-καρμάρ κ. ά.) είναι ένας από τους πιο εξυπνους συνδυασμούς, που λάνσασαν έφετος οι “Αγγλοι ράφτες. Η φούστα, η καζάκα κι η ζακέττα-βέστα (στο μακρύ της καζάκας, δηλαδή ως τους γοφούς) έχουν μία κομπ, που ταιριάζει σε κάθε άλλο συνδυασμό: Η φούστα είναι ίσια, η καζάκα με δόλ ντεκαλτέ, χωρίς μανίκια, και η ανοιχτή ζακέττα, με μικρό γιακά-ταγιέρ και προυά-κάρ μανίκια, επίσης σε ίσια γραμμή.

Ετσι συνδυάζεται π. χ. η φούστα με εγκρί-πέρλ καζάκα, χωρίς μανίκια και με φιδόκο στο δόλ ντεκαλτέ.

Η ζακέττα πάλι φοριέται χωριστά πάνω από ένα άλλο σύνολο, που σ'ας προτείνει ένας αγγλικός οίκος μόδας: “Ασπρη φούστα πλισ-σε και μαύρη λουσατή μπλούζα με ελαμπό”, από το ντεκαλτέ μέχρι τη μέση.

Είναι εύκολο να μεταποιήσετε μία παλιά μπλούζα και φούστα, έτσι ώστε να τις συνδυάσετε μ' ένα ή δυο κομμάτια του νέου προυά-πιές και να αποκτήσετε δυο ή περισσότερα σύνολα, ράβοντας ένα μόνο καινούργιο προυά-πιές.

Ο συνδυασμός αυτός ταιριάζει κυρίως για το απόγευμα ή για το «μικρό» βραδυό φέρεμα για το κακτέλ, το θέατρο ή ένα γεύμα.

Θα διαλέξετε σκούρα χρώματα (μαύρο, μπλε-νύχτας, πράσινο σκούρο) και ως ύφασμα σούπλ και μάτ της προτιμήσεώς σας (με την προϋπόθεση, ότι ταιριάζει για την κομπ). Ως γαρνιτούρα θα βάρετε σατέν ή άλλο γυαλιστερό ύλικό, που θα το χρησιμοποιήσετε για την παλύ φαρδειά ζώνη και για ένα είδος ταπεούλας ή για ένα φιδόκο πάνω στο κορσάκι.

Η κομπ του φορέματος είναι απλή και πολύπλοκη συγχρόνως, και να γιατί: Το κορσάκι, με τη βαθειά πιέττα, μπροστά και πίσω στη μέση, που το τελευταίο τμήμα της είναι κλειστό, πέφτει σε στυλ «μπλουζάν». Είναι πολύ φαρδύ ως τη μέση, μπρός και πίσω και πολύ σφιχτό στη μέση, χωρίς στη φαρδειά ζώνη. Το φέρεμα, που μοιάζει έτσι με ντε-πιές, συνεχίζεται με στενή φούστα, που έχει μπροστά, σε κάθε πλευρά, τρεις ανοιχτές πένες.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ «ΜΑΤ — ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΟ»

Ο συνδυασμός μάτ-γυαλιστερό γίνεται, βέβαια, και με άλλους τρόπους απ' αυτόν, που σ'ας περιγράψαμε και που λανσάρεται από τον οίκο μόδας Κυριέλ. Μα πάντα θα προτιμήσετε τη γυαλιστερή γαρνιτούρα για τη φαρδειά ζώνη και για ένα στολισμα του κορσάκι (τσέπη, φιδόκος, ρέλισμα στο ντεκαλτέ, φραμπό της κοφτής τσέπης, ρεδέρ του μπολερό, κ. ά.). Κάπως «έξαντρίκ», μα πολύ της μόδας, είναι η γαρνιτούρα στην πλάτη: “Ενα «μπλουζάν»

Βραδυή τουαλέττα σε τουάλ τεργκάλ κρέμ. Το σύνολο γαρνίρεται με «μικρό» από χρυσό. Η βαθειά πιέττα μπροστά, στη μέση, δημιουργεί την εντύπωση του πανταλονιού.

'Αρτιστρά: Πολύ λουσάτο ντε-πιές από δαντέλλα «Καλαϊ-φούξια». Μέσσο: Τυνίμ από «ροντιά» έμπριμ με μεγάλα γεωμετρικά σχέδια, πάνω σε διπλή φούστα. Δεξιά: Προϊνό φορεματάκι με ψηλές πιεττούλες.

κορσάζ π. χ. συμπληρώνεται με ένα μεγάλο λουλούδι από το γυαλιστερό ύφασμα της ζώνης πίσω στη μέση του μεγάλου, ξεχειλωμένου ντεκολτέ.

ΤΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟ ΦΟΡΕΜΑ

Το μεγάλο «άντιδοτο» για τη ζέση του καλοκαιριού είναι τό... μεταξωτό ύφασμα, δηλώνουν οι μεγάλοι ράφτες στην Ιταλία και στο Παρίσι. Για την πόλη, κυρίως, το μεταξωτό παρουσιάζει πολλά προτερήματα και γι' αυτό οι ράφτες αυτοί προσπαθούν τελευταία να «έκθρονίσουν» τα βαμβάκερα ύφασματα και να επιβάλουν για το καλοκαιρινό ντύσιμο τα μεταξωτά. Υποστηρίζουν, ότι τα ύφασματά αυτά δεν είναι μόνο πιο μαλακά και δροσερά από πολλά άλλα, αλλά και τα μόνα, που φοριούνται — με κατάλληλη επεξεργασία και σε ειδικά σχέδια — από το πρωί ως το βράδυ.

Για τα ταγιέρ όσο και για τα σεμιζιέ, λανσάρεται το μεταξωτό τύπου «γραβάτας», με πουά, σε φωτεινά χρώματα. Για το κοκτέιλ και για το βράδυ, οι ράφτες προτιμούν τώρα στις κολλεξιόν τους ελαφρά μεταξωτά (τουάλ, όργκάντζα), χωρίς όμως να εγκαταλείπουν και τα πιο βαρύν, όπως το σαντούγκ, το σουρά, κ. ά.

Όσο για την κούπ, το μεταξωτό ταιριάζει για τουνίκ, σεμιζιέ, ντε-πιές, και ό,τι άλλη γραμμή διαλέξετε.

Η Μοντελαιν Ρός παρουσιάζει μπλέ μεταξωτό έμπριμ με ανοιχτόχρωμα λουλούδια, με έμπριμ επίσης κόκκινο. Το κορσάζ σκεπάζεται από ένα μεγάλο και φαρδύ βολάν, που σχηματίζει μπροστά μπλοκ και πίσω, πάνω από τη γυμνή πλάτη, ένα είδος τρίγωνης κλίσης έσκαρπ.

Επιτυχημένος είναι επίσης ο συνδυασμός δαιμόνων αποχρώσεων του κίτρινου για το μεταξωτό ταγιέρ. Πάνω σε κίτρινο φόντο

γάλα λουλούδια, από το κίτρινο μέχρι το βερυκοκκί. Για παρόμοια μεταξωτά ύφασματα, η κούπ πρέπει να είναι πολύ απλή, για να αξιοποιηθεί το ώραίο σχέδιο.

Ο Γκν-Λαρός προτιμάει για τα σύνολά του (φόρεμα με μακριά ανοιχτή ζακέττα) το άσπρο με μικρά μαύρα σχέδια. Το φόρεμα-φουρώ έχει μικρό, πλατύ βολάν από το ύφασμα γύρω στο στρογγυλό ντεκολτέ, που πέφτει πάνω από το σκέτο ντεκολτέ (μεγάλο σαν εκείνο του φουρώ) της ζακέττας.

Ο Λαντσέτι λανσάρει επίσης πολλά μοντέλα σε μεταξωτό. Για το κοκτέιλ διάλεξε τελευταία ένα μονόχρωμο κόκκινο της φωτιάς. Το φόρεμα αυτό (χωρίς μανίκια και με μικρό ντεκολτέ) είναι πίσω ίσιο και φαρδύ και μπροστά φορμαρισμένο: Κρατιέται, στο μπροστινό μέρος του, στο ύψος της μέσης, από μέσα με κορδέλλα, που φτάνει από τη μιά ως την άλλη πλάτη ραφή. Ένα μεγάλο κόκκινο λουλούδι στον ώμο συμπληρώνει τη λουσάτη εμφάνισι.

Ο Μπαλμαϊν διάλεξε για το μικρό προϊνό μοντέλο του, επίσης μεταξωτό ύφασμα, με μικρά άσπρα-κόκκινα κορσάζ. Πλάτη σκέτη, μικρό μανικάκι, ψηλό ντεκολτέ, κορσάζ κουμπωτό, με δυο μεγάλα κουμπιά κόκκινα, φαρδύ ζώνη μόνο μπροστά και λίγο πιο πάνω από τη μέση, καθώς κι' ελαφρές σουρές μπροστά στη φούστα.

Ο Ντεσσέ λανσάρει μιά κρεασιόν για το βράδυ (κοντή τουαλέτα) από κόκκινο σιφόν, με έμπριμ επίσης κόκκινο. Το κορσάζ σκεπάζεται από ένα μεγάλο και φαρδύ βολάν, που σχηματίζει μπροστά μπλοκ και πίσω, πάνω από τη γυμνή πλάτη, ένα είδος τρίγωνης κλίσης έσκαρπ.

Η ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΜΠΛΟΥΖΑ

Φοριέται σε κάθε κούπ, σε όλα τα χρώματα και σε οποιοδήποτε ύφασμα.

Για το σπορτίφ ταγιέρ φτιάχνεται από άσπρο λινό, με μικρές πιέττες στην πλάτη και στα πλάγια. Το μπροστινό της γίνεται σε στυλ «πλαστρόν» (ίσιο).

Για το άπογευματινό ή το βραδυό ταγιέρ, ή μπλούζα ράβεται συχνά με ντραπάρισμα και γαρνίρεται με μεγάλο λουλούδι, από το ίδιο ύφασμα.

Κάτω από μιά απλή ζακέττα (άσχετως αν πρόκειται για προϊνό, άπογευματινό ή βραδυό σύνολο), ή μπλούζα συμπληρώνεται με φιόγκο, με ελαφρό ντραπάρισμα, με κέντημα, με «ένκρυστασιόν» κ. ά. Μά με μιά ζακέττα σε πολύπλοκη κούπ (μανίκια κιμονό, ασύμμετρη γραμμή, με «μπάσκ» κ. ά.) ή μπλούζα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν απλή.

Ένας νεωτερισμός για όσες συνήθισαν το καπέλλο, είναι ή μπλούζα και το καπέλλο από το ίδιο έμπριμ.

Τα σχέδια με πουά δείχνουν προτίμηση για μεγάλες βούλες. Τα άσπρα πουά σε μαύρο φόντο (ή αντίθετως) ταιριάζουν σχεδόν σε όλα τα χρώματα και φοριούνται επομένως με κάθε ταγιέρ.

Οι μπλούζες από φουλάρι φοριούνται πολύ στην Ιταλία, το φουλάρι παρουσιάζεται όμως όλο και περισσότερο και στις γαλλικές και αγγλικές νέες κολλεξιόν, που του δείχνουν ιδιαίτερη προτίμηση, σε ανατολίτικα και έξωτικά σχέδια και χρώματα.

ΠΩΣ ΝΑ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΕΤΕ ΤΑ ΝΕΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Το συνθετικό «κουρτέλ» ταιριάζει κυρίως για το σπορ ντύσιμο, χάρις στην κομψή έμ-

Πολύ κομψό μεταξωτό σύνολο.

τος, γιατί ξεβάφει καμμιά φορά. Αποφύγετε τα πλυντήρια, στίψετε ελαφρά και στεγνώστε το μεταξωτό μακριά από τον ήλιο, τη φωτιά ή το καλοριφέρ. Σιδερώνεται από την ανάποδη. Για το ράψιμο: Προτιμήστε μεταξωτή κλωστή και στη μηχανή ψιλή και καινούργια βελόνα.

Το λινό: Σε φυσικές ίνες, με λίγο ανώμαλη επιφάνεια. Θα το προτιμήσετε πάντα για τα κενητά σύνολα. Φοριέται το πρωί και το απόγευμα. Αντέχει σε πλύσιμο στο πλυντήριο. Σιδερώνεται βρεγμένο από την ανάποδη, με ζεστό σίδερο. Προσοχή όταν ράβεται: ξεφτάει εύκολα.

Το εσουρά: Μαλακό συνθετικό ύφασμα, μεγάλης άντοχής, δεν παλακώνει, δε μπαίνει. Θα το προτιμήσετε για όλες τις κούπ, που έχουν ντραπάρισμα. Πλένεται σε χλιαρό νερό, μα το τελευταίο ξέπλυμα θα είναι κρύο. Απλώστε το για να στραγγίξει, δίνοντάς του το σχήμα του και σιδερώστε το, ενώ είναι ακόμη πολύ υγρό. Για το ράψιμο χρησιμοποιήστε μεταξωτή κλωστή και ψιλή βελόνα. Στη μηχανή, προσοχή! Τα γαζιά πρέπει να γίνονται σιγά, γιατί το ύφασμα σουρώνει εύκολα.

ΕΞΩΤΙΚΑ ΕΜΠΡΙΜΕ - ΕΣΩΤΙΚΗ ΚΟΥΠ

Με την έμμερησία διαταγή: «Ντυθήτε έ-

ξωτικά», πολλοί Άγγλοι ράφτες λανσάρουν ύφασματα και μοντέλα, έμπνευσμένα από την Ταϊτή. Τα νέα ύφασματα έχουν έντονα χρώματα, σε πρωτότυπους συνδυασμούς (πορτοκαλί, πράσινο «γροσιδιού» και «ρόζ-καρμελά») και φοριούνται στο σπίτι, στην πλάζ και σε μικρά φιλικά πάρτυ. Ένας οίκος μόδας τα παρουσίασε ακόμη και ως...νυχτικά!

Η κούπ μοιάζει πάντα με τήβενο ή χιτώνα. Τα μοντέλα έχουν όλα δυο χαρακτηριστικά: Δένονται στο δεξιό ώμο (που γίνεται έτσι λίγο ντραπέ) με φιόγκο, ενώ ο άριστερός ώμος μένει κλειστός (το ντεκολτέ σχηματίζει μιά ίσια γραμμή ψηλά στο λαιμό) κι' έχουν τη δεξιά πλάτη ραφή ανοιχτή στο τελευταίο τμήμα της.

ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΤΥΠΟ

Σύμφωνα με τους Παρισινούς ράφτες, σας δίνουνε τις κούπ, που θα διαλέξετε έφ'ετος το καλοκαίρι:

Αν έχετε κοντές γάμπες, αποφύγετε τις φαρδείς φούστες. Τα φουρώ αντίθετως μακραίνουν. Αν έχετε φαρδείς ώμους, να προτιμήσετε την απλή στρογγυλεμένη στους ώμους γραμμή της Σανέλ. Μακριά από ζακέττες «ανδρικού στυλ».

Οι ψηλές θα φορέσουν κοντά, φαρδύα και

φάνισι και τη μεγάλη άντοχή του. Μοιάζει λίγο με τα γνωστά ύφανα και πετυχαίνει πολύ σε καρρώ (δυο ή τρία χρώματα σε συνδυασμό ή αποχρώσεις ενός χρώματος μαζί με άσπρο). Είναι ελαφρό και πέφτει καλά σε κούπ με πιέττες. Πλένεται σε χλιαρό νερό (δε μπαίνει), δε στίβεται και σιδερώνεται με χλιαρό σίδερο.

Το «άσετατ» ταιριάζει ειδικά για το άπογευμα και το βράδυ, χάρις στη λουσάτη εμφάνισι του. Λανσάρεται ως σατέν, ταφτάς, μπροκάρ και τουάλ. Είναι ειδικό για ντραπάρισμα ή πολύ εφαρμοστά σύνολα, χάρις στην ελαστικότητά του. Πλένεται μόνο σε χλιαρό νερό, δε στίβεται και σιδερώνεται υγρό, με χλιαρό σίδερο. Για το ράψιμο θα χρησιμοποιήσετε ψιλές βελόνες.

Το βαμβάκερο: Είναι δροσερό και μεγάλης άντοχής. Λανσάρεται ως ποπλίνα, όργκάντζα, βουάλ, κ. ά. Πλένεται και σε μηχανικό πλυντήριο και άντεχει στο βράσιμο. Τα χρωματιστά γίνονται σαν καινούργια με την προσθήκη λίγου ξυδιού στο τελευταίο ξέβγαλμα. Αντέχει σε στίψιμο, πρεσάρισμα και κάθε άλλη...δοκιμασία. Φούστες από βαμβάκερο ύφασμα «στέκουν» καλύτερα με βαμβάκερη φόδρα. Πολλά βαμβάκερα είναι άσταλάκωτα.

Το μεταξωτό: Υπάρχει στο έμπόριο ως μπροκάρ, σιφόν, κρέπ ντε σίν, γκρογκραίν, σατέν, σαντούγκ, τουάλ, κ. ά. Φοριέται σε όλες τις εποχές (γιατί είναι δροσερό το καλοκαίρι και ζεστό, χωρίς να βαρύνει, το χειμώνα) και σε κάθε ώρα της ημέρας. Πριν μπή στο νερό, δοκιμάστε ένα κομμάτι του ύφασμα-

Απογευματινό φόρεμα με απλή γραμμή και πρωτότυπο ντεκολτέ.

Χαριτωμένα σύνολα για τα κορίτσια και τ' αγόρια.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πώς θα σιδερώσετε ξύνα πουκάμισο

Ξερέτε να σιδερώσετε ένα άντρικο πουκάμισο; Υπάρχουν γι' αυτή την... επιχείρηση ώριμοί και άπειροι κανόνες: Μπορείτε να συνδυάσετε αν το δικό σας σύστημα ανταποκρίνεται με το «έπίσημο», που σας περιγράφουμε πιο κάτω.

Πριν απ' όλα το άντρικο πουκάμισο σιδερώνεται καλλίτερα άπ'όπου στο τραπέζι, αντί στη σανίδα και πρέπει να έχει μια υγρασία ομοιόμορφη. Αρχίζετε το σιδερώμα από τα πόδια, περιγράφουμε πιο κάτω.

Για κ α ς: Κρατήστε τον καλά τεταμένο με το άριστερο χέρι και σιδερώστε τον, δουλεύοντας με τη μύτη του σιδερού, πρώτα από την ψηλ και ύστερα από την ανάποδη.

Ρε β ε ρ μ α ν ι κ ι ώ ν: Τακτοποιείτε το πουκάμισο σε μια όκη του τραπεζιού, απλώνετε το ένα μανίκι διπλωμένο κατά μήκος της ραφής. Με το ελεύθερο χέρι σας κρατάτε τεταμένο το ρεβέρ, που το σιδερώσετε πρώτα από το εξωτερικό μέρος και ύστερα από το εσωτερικό.

Ο γι α κ α ς: Κατά τη ρεβέρ των μανικιών, πρέπει να σιδερώσουν επίμονα μέχρι να στεγνώσουν εντελώς, για να μη δημιουργηθούν ύστερα ζάρες.

Μα ν ι κ ι α: Σιδερώστε τα μετά από τα ρεβέρ.

Μπ ρ ο σ τ ι ν ό ς: Σιδερώστε το ένα ύστερ' απ' τ' άλλο, αρχίζοντας από κείνο με τα κουμπιά.

Πί σ ω: Αρχίστε από το «διπλό» των ώμων, που πρέπει να το σιδερώσετε, κρατώντας το γιακά άνοσηκωμένο. Ύστερα σιδερώστε το υπόλοιπο, που απαιτεί μικρότερη προσοχή από τ' άλλα μέρη.

Δί π λ ω μ α: Όταν θα τελειώσετε το σιδερώμα, απλώστε το πουκάμισο μπροστά σας, πάνω στο τραπέζι και κουμπώστε το. Ύστερα, το «εστρώνετε» προσεκτικά, με το κουμπωμένο στη «ση», τακτοποιώντας τις διαφύρες ραφές. Γυρίζετε το πουκάμισο από την ανάποδη, τοποθετώντας το εμπρός μέρος πάνω στο τραπέζι και διπλώνετε το σε τρία μέρη κατά μήκος. (Το μανίκι θ' ακολουθήσει βέβαια το πουκάμισο σ' αυτό το κατά μήκος διπλώμα). Διπλώνετε το μανίκι σε δύο και ύστερα διπλώνετε το πουκάμισο σε τρία. Όταν θα τελειώσετε, γυρίστε το πουκάμισο μπροστά, βεβαιωθείτε ότι το διπλώμα είναι συμμετρικό και περάστε από πάνω το σιδερό ελαφρά, χωρίς να το πιέσετε πολύ.

Τα άσπρα κουφώματα

Για να καθαρίσετε πόρτες ή παράθυρα, βαμμένα με άσπρη ριπολίνη, χρησιμοποιήστε το ζουμί από βρασμένα κρεμμύδια. Μπορείτε να μεταχειριστήτε μαζί και σαπούνι, αν θέλετε. Το άσπρο βερνίκι θα ξαναβρεί έτσι το αρχικό του χρώμα και τη γυαλάδα του.

Το λεμόνι ως καλλυντικό

Για να χαθούν οι λεκέδες της επιδερμίδας σας, ανακατεύετε 3 μέρη δισυδέν και 1 μέρος ζουμί λεμονιού, βουτάτε στο μίγμα ένα βαμβάκι και τ' αφήνετε επί 10 λεπτά πάνω στον κάθε λεκέ.

Επίσης, το λεμόνι ζυγοποιεί τα κουρασμένα στεγνά δερμάτα. Μεταχειριστήστε το, μαζί με λίγη κρέμα, γύρω απ' τα μάτια, όπου συνηθίζονται εύκολα να ρυτίδωσαν.

Αν θέλετε να γίνουν τα μαλλιά σας ανοιγτόχρωμα και απαλά, προσθέστε ζουμί λεμονιού στο σαμπουάν που έχετε ετοιμάσει για το λούσιμο.

Για να καθαρίσετε το βράδυ το πρόσωπό σας απ' το μακιγιάζ, μεταχειριστήτε ένα βαμβάκι, βουτηγμένο σε ζουμί λεμονιού και αλείψτε ύστερα με λίγη κολυντρεμ. Αν το δέρμα σας είναι λιπαρό εκ φύσεως, μπορείτε να το καθαρίζετε, κάπου-κάπου με λεμόνι σκέτο, χωρίς κολυντρεμ, προσέχοντας όμως πάντα να μη στεγνώσει πολύ ή επιδερμίδα σας.

Η σκόνη του τσιμέντου

Πολλά σπτί έχουν δάπεδο από τσιμέντο, που παρουσιάζει το ελάττωμα να σηματοποιεί διαρκώς σκόνη. Αν, αυτόσο, το αλείψετε με διάλυμα χλωριούχου μαγνησίου 20%, θα λειψή για πολλούς μήνες η ενοχλητική αυτή σκόνη και το δάπεδο θα σκουπίζεται εύκολα. Ένα κιλό διάλυμα αρκεί για 6 τετραγωνικά μέτρα.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΧΑΡΡΥ ΟΥ'ΙΤΙΝΓΚΤΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κάσελ αναθέτει προσωρινά στον Ουόλκερ καθήκοντα επιστάτη, μαζί με το Χόουελ, στη θέση του Πότερ και του Χάντερ, του λέει δε πως έκτιμεί ιδιαίτερα την αξία του και του δίνει να καταλάβει πως μπορεί ν' αντικαταστήσει το Χόουελ. Μα αυτός είναι αποφασισμένος να φύγει, μόλις βρει ευκαιρία. Ο Χόουελ του εμπιστεύεται πως η Έθελ Κάσελ είναι ερωτομαχός, πώς έχει γίνει φίλησά του και πως θέλει πολύ ν' απαλλαγεί απ' αυτήν. Με τον Ουόλκερ επισημαίνει, η ζωή των εργατών γίνεται ανθρώπινη. Ο Φρέντ Πάλμερ επισκέπτεται τον Κάσελ και τον ρωτάει μπως είδε καθόλου τον Ουόλκερ. Εκείνος απαντάει αρνητικά. Το λέει, ύστερα στον Ουόλκερ, που δηλώνει πως δεν τον ενδιαφέρει καθόλου το παρελθόν του και του ζητάει ύστερα να γίνει συνένοχός του σε μια οικονομική ληστεία: Θα του πάρει ένα μεγάλο ποσό, 140.000 δολάρια, για να τον αποζημιώσει ύστερα η ασφαλιστική εταιρεία γι' αυτή την κλοπή και να μπορέσει έτσι να ορθοποδήσει — γιατί έχει μεγάλη χρέη και κινδυνεύει να χρεωκοπήσει. Γι' ανταμοιβή του, ο Ουόλκερ θα πάρει ύστερα τις 40.000. Δέχεται αναγκαστικά, αφού δε μπορεί να κάνει αλλιώς, και την άλλη μέρα, ετοιμάζεται να φύγει για το χωριό, όπου θα γίνει η φευτοληστεία. Τη στιγμή εκείνη μπαίνει στην κάρτα του η Έθελ και του κείνει ερωτικές προτάσεις, άλλ' αυτές διασφραγίζονται. Πηγαίνει ύστερα στο χωριό. Ο Κάσελ δεν έχει φτάσει ακόμα.

Έβριζε μια αδιάφορη ματιά στο θέαμα του δρόμου, χωρίς να καταδεχτεί να κινήσει προς το μέρος του. Ύστερα προχώρησε με γρήγορο βήμα προς την Τσάιτσελ. Απ' τα παιδιά ξεπροβάλλανε από μια πόρτα. Παίχανε πετώντας το τόπι τους στον τοίχο.

Ελπίσα πως θα φεύγανε γρήγορα. Μα αυτά δεν φανταζόντουσαν να έχουν καθόλου τέτοιο σκοπό... «Εν' αυτοκίνητο πέρασε, σιγά-σιγά. Δε γύρισε καθόλου να το κινήσει».

Τα παιδιά φώναζαν, γελοῦσαν και παίζανε με το τόπι τους. Το ένα απ' αυτά τ' άρπαξε και το έβαλε μέσα στο δρόμο, στο μ' κρέμασε. Ο σύντροφός του το κινήθηκε κι' απομακρύνθηκε φωνάζοντας. Το πρώτο άγαράκι ακολουθούσε το φίλο του, σακωμένο στα γέλια. Τα οδοντωτά τους απομακρύνθηκαν κι' έπαιναν ν' ακολουθούνται...

«Ένας πεζός φάνηκε ξαφνικά στο μεγάλο δρόμο. Ήταν ο Μάρτον Κάσελ».

Ανακίνησε κι' έβριζε στο χέρι του το προχειρο ρολόι που είχε ετοιμάσει και που το είχε κομμένο ανάμεσα στα πόδια του. Την άλλη στιγμή έβριζε σαν απολαθωμένος, απ' το θέαμα που αντίκριζε.

Ο Κάσελ δεν ήταν μόνος. Ήταν ο Κάσελ. Τί τον είχε καθυστερήσει; Κι' όμως είχε ξεκινησει μισή ώρα πριν από μένα. Είχε βγει απ' τη μεγάλη πόρτα κι' είχε πάσει το δημόσιο δρόμο. Μόνο ένα άγνωστο θα μπορούσε να τον καθυστερούσε περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας, σε μια τόσο σύντομη διαδρομή...

Σκοπίασε τον ιδρώτα που κυλούσε στα μάτια του... Μήπως είχε αλλάξει ιδέα ο Κάσελ; Ήμουν βέβαιος για το αντίθετο. Δεν ήθελε να γάσει τα λεφτά του κι' έννοιασε να εισπράξει την απάχαινα... Μα πού διάβολο ήταν τότες;

Η άναμνη μου είχε γίνει πια άναμνη. Αποφάσισα να φύγω, να κάνω ένα γύρο και να ξαναγυρίσω σε λίγα λεπτά.

Τη στιγμή εκείνη όμως, το πρώ-

ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΡΑΝΤΣΟ

Κρατούσε μια τσάντα άσχετα με γάλη και βαρεία.

Μέσα σ' αυτή θα βρισκόταν, σίγουρα τα λεφτά που είχε εισπράξει.

Μα τα μάτια μου είχαν χαρφωθεί στον άνθρωπο που τον συνώδευε.

Ήταν ο Φρέντ Πάλμερ!...

Για πρώτη φορά τον έβλεπα από τόσο κοντά, από τότε που το είχα σκάσει για να μην με πιάσει...

Γύρισα αλλού το πρόσωπό μου και κατέβηκα το υπόλοιπο του κατέλινου μου, για να κρύψω το πρόσωπό μου. Είχα την άνοητη ελπίδα πως ο Πάλμερ δεν θα μ' αναγνώριζε.

Λοιμώσα την έντονη πώς ο σβέσος μου είχε γίνει στόχος και πως τον τριτοβάθμια άπειρα βέλη...

Μου ήταν αδύνατο να μείνω πια έτσι, με το κεφάλι ξεδιωμένο. Έπρεπε να κινήσω προς το μέρος εκείνων των δυο, να δω τί συνέβαινε...

Στάθαινα σιγά-σιγά, με κόπο. Είχαν φτάσει τώρα κοντά στο μεγάλο αυτοκίνητο. Ο Κάσελ είχε την πρόνοια να σταθή έτσι, ώστε ν' αναγκάσει τον Πάλμερ να μου γυρίσει την πλάτη.

Έστρεψα σύγχρονος... Είχα μια τροχιά επιθυμία να πηδήσω έξω, να τρέξω, να φύγω...

Μα, αν έκανα την παραμικρή κίνηση, θα τραβούσα την προσοχή του Πάλμερ. Θα κινέται τότε προς το μέρος μου... και θα μ' αναγνώριζε οπωσδήποτε!

Ακούσα να κλεινεί με χροτό ή πόρτα του αυτοκινήτου. Ο Κάσελ είχε καθίσει στο βολάν.

Ο Πάλμερ απομακρύνονταν στο μεγάλο δρόμο. Είχε φτάσει σχεδόν στη γωνία.

Μέτρησα ως τα 10. Ο Πάλμερ έστρεψε απ' τη γωνία και γάθηκε.

Άρπαξε τότε το κοντό ρολόι μου και πηδήσα απ' το τζιπ. Δε φάνηκε γύρω άλλο αυτοκίνητο.

Καθώς προχωρούσα, έβριχα το ρολόι πίσω απ' το δεξί μου πόδι. Δεν ήθελα να το δει ο Κάσελ, για να μην προσπαθήσει από ενστικτώ να προσφύγεται.

Η ενστικτώ των νεύρων μου είχε γίνει αντιστροφή. Δεν άπτεγα στη λάμψη του ήλιου, στο θορύβο

των αυτοκινήτων. Άκόμη κι' ο ήχος των δημάτων μου, μου τριποῦσε το τυμπάνο... Ο ιδρώτας μου έβαινε το δέρμα, στο λαιμό και στα χέρια.

Ανοίξα την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου του Κάσελ, κι' ανέβηκα, σύμφωνα με το σχέδιό μας.

— Γιατί άργήσατε έτσι; μου σφύριξε πάνω απ' το όμο μου.

— Και σεις, που στο διάβολο είσαστε;

— Να μη σας νοιάζει! Κάνετε τη δουλειά σας, χωρίς κοιδέστες.

— Λοοτε μου την τσάντα.

— Ήσυχία! Όχι πανικούς... Τέντωσε το χέρι του προς τα πίσω, κρατώντας την τσάντα.

Ένοιωθα πως τον μιμούσα, δολένα περισσότερο... σχεδόν όσο μιμούσα τον ίδιο τον εαυτό μου!

Τον χτύπησα με το ρολόι στον σβέσο. Έβαλα περισσότερη δύναμη απ' όση σκόπευα, πιο πολλή απ' όση είχαμε προβλέψει. Μου φαινόταν πως ήμουν άποχευμένος να χτυπήσω έτσι, όταν για ν' απαλλαγώ απ' το μίσος εκείνο, να μη σκάσω!

Κύτταξα το δρόμο και προς τις δύο διευθύνσεις. Πηδούσα από τ' αυτοκίνητο, ξαναγύρισα στο τζιπ, ανέβηκα και ξεκίνησα, χωρίς να γυρίσω καθόλου να κινήσω πίσω.

Έπρεπε να πάω το μεγάλο δρόμο, κατά την ανατολή. Ο Κάσελ είχε επιμείνει σ' αυτό το σημείο, που το θεωρούσε βασικό.

Αν βλέπανε το τζιπ του να πηγαίνει προς το «ράντσο», απ' ην έθνηζη οδό 40, δε θαδνε κανείς προσοχή. Κανείς δε θα μ' αναγνώριζε, στο χωριό, θ' αναγνώριζαν όμως όλοι το τζιπ.

Σ' αυτό βασίζονταν πολύ ο Κάσελ. «Είδε κανείς τίποτα ύποπτου;» θα ρωτούσαν. «Όχι. Έγινε από ένα ενοχλή του Κάσελ, που γύριζε με το τζιπ στο «ράντσο».

Έστρεψα άριστερά, στο μεγάλο δρόμο. Δεν έβριχα πια πιασμένα και αναγνώρισα το τζιπ.

Είδα όμως ένα γνωστό μου. Στεκόταν στην άκρη του πεζοδρομίου, ήταν περσάει μπροστά του.

Προσπαθούνα να γυρίσω αλλού το πρόσωπό μου, να δεν ήθελα αν έβριχα δεκάκι γρήγορα αυτή την κίνηση...

Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ο Φρέντ Πάλμερ. Και με κινήσε μέσα στα μάτια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Φρόντιζε να μην τρέξω πολύ με το τζιπ, όταν βγήκα απ' το Φρόντ Μαρ Κάσελ. Κι' όμως ένοιωθα μια τροχιά επιθυμία να πατήσω γάση, να προσπαθήσω γρήγορα απ' τον άνεμο.

Εσπίανα τα σαγόνια μου, γιατί τα δόντια μου χτυπούσαν, από δλη τη ζέση. Δεν είχα κάνει πολλή καιρό άστυνομικός, απ' όσα όμως είχα δει μπορούσα να φαντασθώ τις αντιδράσεις ενός ένοχου.

Πηγαίνα λοιπόν με κανονική ταχύτητα, προσπαθώντας συγχρόνως να τρέξω τον εαυτό μου πως μια κλοπή δε σημαίνει σπουδαία πράγματα και ένα καταζητούμενο για φόνο. Μα αυτό δεν ωφέλευσε σε τίποτα...

— Και ξαφνικά που λές, Μαργαρίτα, βλέπω να πετά ένας φασιανός!...

«Ήμουν άμετοχος στο φόνο και διατηρούσα πάντα ύποπτευση για την ελίδα πως ένα θαύμα θα με άπαλλάσσει απ' αυτή την κατηγορία. Δεν ήμουν όμως πια άθώος: Είχα κλέψει!

Ποιν άπ' την κλοπή, είχα ίσως μια μικρή πιθανότητα να μπουρέσω μια μέρα να ήσυχάζω, να πάγω να κρυθώμαι. Μά, τώρα δεν ήπληξε πια τέτοιο ζήτημα.

«Ναι, αλλά έχω πιά όλα τα μέσα να το σκάσω, να εξαφανιστώ!» είπα με το νου μου, για παρηγοριά.

«Έφριξα μια ματιά στη μαύρη τσάντα, που βρισκόταν μπροστά στα πόδια μου. Προσπάθησα να φαντασθώ ποσα πράγματα θα μπορούσα ν' αγοράσω με τόσα λεφτά, σε ποσα μέρη θα μπορούσα να πάω...

«Ενα αυτοκίνητο διασταυρώθηκε με το δικό μου. Τραβούσε δισταχώς για το Φόρτ Μάκ Κήννι. Το ρεμπά που έκανε από πέρασμά του, τρανάζε το τζελ.

Φρενάρια, στάθηνκα και το κίττασα που άπομακρυνότανε. Ένοιωθα ένα άνεζηνητο φόβο. Έξακολουθούσα να τρέμω, άκομη κι όταν ξεκίνησα πάλι.

Σαφηνά, είδα ένα αστυνομικό αυτοκίνητο! Βοισκόταν πίσω μου και έρχοταν καταπάνω μου.

Θέλησα να πατήσω ως χέτι το γκαζί, αλλά κρατήθηκα. Τίληξε μια πιθανότητα ότι δε γύριαν έμένα, άλλ' ότι ξανάνα απλή περιπολία. Αν βλέπανε όμως πως προσπαθούσα να τους ξεφύγω, θα με κυνηγούσανε.

Κίτταξα τη μαύρη τσάντα. «Αν με σταματούσαν και τη βρίζανε, ήμουν χαμένος!

«Έφριξα μια ματιά γύρω, στών άπέραντο και γυινό κάμπο. Ο καπτός άνεμος μου έδρανε το πρόσωπο.

Κίτταξα μέσα στο καθρεφτάκι. Οι αστυνομικοί πλησιάζανε.

Πήρα τότε την απόφαση να κρατήσω για την ώρα την ίδια μικρή ταχύτητα. Αν όμως δοκιμάζαν να με πιάσουν, θα τραβούσα μέσα στη χροάφια. Στο άνωμαλο εκείνο έδαφος, το τζελ θα άριανε πολύ πίσω το δικό τους αυτοκίνητο... αν τολμούσαν να με παρακολουθήσουν κι' εκεί.

Στο μεταξά, δεν έπρεπε να πανοβληθώ...

Το αστυνομικό αυτοκίνητο μ' έφτασε και με προσέτρεσε μ' ένταλμα. Οι επιβάτες του μου ρίξαν μια άφηρημένη ματιά. Αναγνώρισα τόν Άονι και τόν Κόττον. Και φρόντισα να τους κοιμήσω το πρόσωπό μου, όσο καλύτερα μπορούσα.

«Άφισα το μεγάλο εθνικό δρόμο κι' έστρεψα σ' ένα μικρότερο, όπου δε συνάντησα το παρωμικό αυτοκίνητο. Όταν πλησίαξα πιά στο Ουάϊντ Χόος, έκοψα ταχύτητα. Βεβαιώθηκα πως ο δρόμος ήταν άδειαμένος. Τότερα πήρα τόν καροδόρο μου, ή καλύτερα το μονοπάτι, που οδηγούσε μέσα στο «φάντο».

Είδα μπροστά μου τα καχεκτικά δέντρακια, που φτάνουν στην ξερη κοίτη του ονασιού. Πως θάθελα να βριαζόμουν κι' άλλες εκεί! Μου φαινόταν πως ήταν το ύστατο καταφύγιό μου.

Γιατί, όταν περνούσα αυτό το ρυάκι, θα είχα πιά σωθ—όπως έλεγα και ξανάλεγα με τσιγγανή φρονή.

Έφτασα στο μέρος όπου μου είχε πη δ, Κάσσελ, να θάγγω την τσάντα, όπου να μπουρέσουμε να την ξεχωρίσουμε δίχως κίνδυνο και να μοιραστούμε τα λεφτά.

«Ενοιωσα και πάλι κάτι σαν σφίξιμο στο στομάχι. Μία τρομερή άδυναμία με κυριένη. Μου φάνηκε πως θάπεφα χάμω...

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΦΟΡΙΣΜΟΥ

Υπό του Εύαγγελικού Ίεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ο Σαδοναρόλας στην Φλωρεντία αντιμετώπισε τόν αφορισμό από τήν Έκκλησία του. Στίς άρχες που τόν άπειλούσαν είπε: «Από τήν άρατή Έκκλησία μάλιστα, αλλά ποτέ από τήν άόρατη Έκκλησία».

Ώστε, υπάρχουν δυο είδων Εκκλησία; Είναι φυσικό και λογικό να το συμπεράνουμε αυτό. Σ' όλα τα μέρη του κόσμου, όπου κηρύχθη το Ευαγγέλιο, υπάρχουν αϊ κατά τόπους Εκκλησίαί. Παιδαριώδης είναι ή άδίστης άποκλειστικότητας αυτής ή έκείνης της Έκκλησίας. Σαν ν' άκούη κανείς φωνές άνοήτων παιδιών, όταν άκούη: «Μόνο ή δική μου Έκκλησία, είναι ή πραγματική Έκκλησία του Χριστού άποκλεισμένης της δικιάς σου». Υπάρχουν στην εποχή τών άποστόλων Έκκλησίαί του Χριστού στους Φίλιππους, στην Κόρινθο, στην Θεσσαλονίκη, στην Ρώμη, στην Κρήτη κ.ο.κ. Από καμμία δεν παρατηρείται ή άδίστης ή άποκλειστικότητα. Μά ούτε και άπό ομάδες τοπικών Εκκλησιών που συνεδέοντο με τήν αήτην πίστιν εις τόν Χριστόν, αλλά διεκρίνοντο άπό μικροδιαφορές που είχαν τήν άφετηρία τους σε φιλικές, μορφωτικές και γλωσσικές διαφορές. Αυτό όμως δε θα πη, ότι ή μία Έκκλησία, ως άμας τοπικών Έκκλησιών, μπορεί ν' άδίσως άποκλειστικότητα πιστότητος εις τόν Χριστόν.

Είναι και το δεύτερο είδος Έκκλησίας. Σ' αυτήν άνήκουν όλοι εκείνοι που επίστευσαν στόν Χριστόν και Τόν δέχθηκαν για Σωτήρα τών. Μη κάνουμε το λάθος να νομίζουμε ότι ή Έκκλησία του Χριστού άπαρτίζεται άπό άτομα, κληρικούς και λαϊκούς, οι όποιοι προσωπικά έδοκίμασαν τήν χάριν του Θεού και τών όποιων αϊ άμαρτίαι συνεχωρήσαν δια τού καθατηρίου Αίματος του Χριστού. Στην Έκκλησία του Χριστού, τήν άόρατη, άνήκουν άνθρωποι πάσης φυλής, χρώματος, γλώσσας, άρχει να έδεχθήσαν τόν Χριστόν άς Σωτήρα και Κύριον της ζωής τών. Σε μία Έκκλησία άρατή υπάρχουν περισσότεροι πιστοί, άναγεννημένοι άνθρωποι και σ' άλλη όλιγότεροι. Υπάρχουν κληρικοί και λαϊκοί πύδ δυνάτον ν' άνήκουν σε κάποια άρατή Έκκλησία, κι' όμως να μην άνήκουν στην άόρατη. Στην Έκκλησία της Κόρινθου π.χ. άντικε κάποιος που έκαμε τη γυναίκα του πατέρα του, δική του γυναίκα. Μέλος της άρατής Έκκλησίας, δεν είναι όμως δυνατό να νοηθ ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ταυτόχρονα και μέλος της άόρατου Έκκλησίας τών άγιών. Σ' αυτήν τήν άόρατη Έκκλησία άνήκουν εκείνοι που άπό τις διάφορες τοπικές Έκκλησίες, πραγματικά έπίστευσαν στόν Χριστόν και ζουν κατά Χριστόν ζών. Είναι όμως κι εκείνοι που δεν τους δόθηκε ή εύκαιρία ν' άνήκουν σε καμμία τοπική Έκκλησία. Σίζεται κάποιος Μωαβιτικός διαβάζοντας ένα φυλλάδιο ή ένα Ευαγγέλιο. Βρίσκεται άνάμεσα σε αντιχριστιανικό περιβάλλον. Τού είναι άδύνατο ν' άνήκη ή να λατρεύ τόν Θεόν με άλλους Χριστιανούς. Αλλά πιστεύει άκράδαντα στόν Χριστόν, ως τόν Υιόν του Θεού. Τί λέτε, ο άνθρωπος αυτός, άνήκη ή όχι στην πραγματική, άόρατη Έκκλησία του Χριστού; Και βεβαίως. Σ' αυτήν άνήκουν όλοι οι πιστοί όλων τών αίωνών.

Υπάρχουν όμως εκείνοι που έπίμενον ότι ή δική τους τοπική Έκκλησία, ή το σύνολον τών τοπικών Έκκλησιών τών, είναι ή πραγματική και μόνη Έκκλησία του Χριστού. Τί θα γίνη όταν ο Χριστός έλθι για να παραλάβη τήν νύμφην Του, κατά τήν δεύτεραν Παρουσίαν Του; Θα παραλάβη μόνον αυτούς που άνήκουν στίς τοπικές αυτές Έκκλησίες, είτε πιστοί είναι, είτε ύποκριται; Τί θα γίνη εκείνος ο τρομερός Κόρινθιος που ένυμφεθ ήν μη-

τρουία του; Ο' άρπαγή κι' αυτός, γιά να είναι με τόν Χριστόν γιά πάντα; (Α' Θεσσ. δ' 17). Όχι. Μέσα άπό όλες τις κατά τόπους Εκκλησίες και σ' όλη τήν Οικουμένη, και εκείνοι που δεν μπουρέσαν ν' άνήκουν σε καμμία Έκκλησία, όπως ο έπί σταυρού ληστής που έπίστευσεν, θ άρπαγούν οι πιστοί, γιά να συναντήσουν τόν Χριστόν. Εύχομαι να συγκαταλέγεται και σύ μεταξύ τών, άσχετο σε ποιά Έκκλησία άνήκεις.

Εκείνο που προξενεί άληθινά ζωηράτην έντύπωση στην διδασκτικωτήτην Ιστορίαν της θεορπαίας τού τυφλού είναι, ο φόβος που καταλέγει τούς γονείς του τυφλού. Άφού ρώτησαν οι Φαρισαίοι τόν ίδιο τόν πρώην τυφλό, έστράφηκαν στούς γονείς του που άσφαλώς μαζί με τόν γιού τους ήλθαν στο ναό για να ευχαριστήσουν τόν Θεόν. «Ουτός είναι ο υίός σας, τόν όποιον σεις λέγετε ότι έγεννήθη τυφλός». Πώς λοιπόν βλέπει τώρα; Άν ήσουν σύ στη θέση τών γονέων αυτών, πως θ' άπαντούσες; Ίσως να είχες τόν θάρρος να τούς έλεγες: «Δέν μάς άφίνετε ήσυχους. Δεν βλέπετε, ότι το παιδί μας τώρα βλέπει;» Εκείνο που σεις δεν μπουρόσατε να κάμετε, το έκαμε ο Χριστός και άς το έκαμε το Σάββατον...

Προξένετε τήν άπάντησιν τών γονέων: «Εξεύρωμεν ότι ουτός είναι ο υίός ήμών και ότι έγεννήθη τυφλός». Γι' αυτό καμμία αμειβόλια. Και προσθέτουν: «Πως δε βλέπεις τώρα, δεν εξεύρωμεν, ή τίς ήνοιξε τούς οφθαλμούς αυτού, ήμεις δεν εξεύρωμεν. Αυτός ήλικίαν έχει, αυτόν έρωτήσατε, αυτός περι αυτού θέλει λαλήσει». Πως ήταν δυνατόν να μην είχαν συναντήσει τόν Χριστόν που είχε κάνει ένα τέτοιο θαύμα στο παιδί τους; Αλλά: «Ταύτα είπον οι γονείς αυτού, διότι έφοβούντο τούς Ιουδαίους: έπειδή ήδη είχαν συμφωνήσει οι Ιουδαίοι, έάν τις όμολογήσει Αυτόν Χριστόν, να γίνη άποσυνάγωγος. Διά τούτο, οι γονείς αυτού, είπον ότι ήλικίαν έχει αυτόν έρωτήσατε». (Ιωάννου θ' 19-23).

Ο φόβος τού αφορισμού άπό τήν Συναγωγή τους. Η άποκλειστικότης της Συναγωγής ως τού μόνου τόπου που οι άνθρωποι αυτοί θα μπουρούσαν να συναντήσουν τόν Θεόν και να Τόν λατρεύουν, τούς έσκόλασε, τούς έκαμε πύδ τυφλούς άπό ότι ήταν ο γιός τους. Ημείς οι άποκλειστικοί αντιπροσωπιοί του Θεού έπί της γής είμαστε τόσο φανατισμένοι με τη δική μας «αγιότητα» που κάθε άλλο παρά άγιότητα είναι αυτό που κάνουμε, ήτοι να έπίσειουμε ένα ραβδί άφορισμού πάνω άπό τα κεφάλια τών ανθρώπων. Καλλίτερα όμως είναι ή όμολογία ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, έφ' όσον αυτό θα μάς εισαγάγη στην άόρατη Έκκλησία του Χριστού, παρά ή τυφή μας ύπακοή, σε ανθρώπους που και ο Θεός θέλουν να βάλουν στο δικό τους καλούπι. Ο πρώην τυφλός έγινε άποσυνάγωγος, άλλ' όχι οι γονείς του. Ποιός άραγε έχασε;

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρά 7 (πλάτ. Άγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

Είχα έμπιστευθ ής τότε άπόλυτα το Μπαρτ Κάσσελ. Μά γιά ποιο λόγο;... Πάντως δε, είχα περισσότερη έμπιστοσύνη στόν έαυτό μου, παρά σε ζείνον.

Ήταν άνάγκη να ξερόχωνε κι' οι δυο που θάζυθα τα λεφτά; Η σκέψη αυτή με καθυσόχασε και με τόνισσε κάπως. Το μυαλό μου ξανάρχισε να λειτουργή...

Τά δέντρα κι' οι πέτρες, που βρισκόταν στο μέρος εκείνο, κι' ή διαμόρφωση τού έδαφους τού ξανάνα ένα ιδεώδη κρηφώνα γιά τήν τσάντα.

Σταμάτησα το τζελ, πήδησα έξω και ήλγα ως τού σημείο που είχαμε διαλέξει, ο Κάσσελ κι' εγώ. Φρόντισα ν' άφισω καλά τις πατημασιές μου πάνω στην άμμο.

Τότερα ξανάγύρισα τρέχοντας στο τζελ και ξεκίνησα πάλι. Άκολούθησα τόν καροδόρο, ως τήν ξερη κοίτη του ονασιού.

Έκρυψα το τζελ χάτω άπό τις λιτές, κατέβηκα, έφριξα γύρω και βρήκα το μέρος που γύρινα. Ένα δέντρο χαμένο άπό κεραυνό βρισκόταν εκεί. Ξεχώριζε άμέσως άπ' όλα τ' άλλα.

Γονάτισα και βάλθηκα να σάψω τη γή, δίπλα στη ρίζα του. Μά το μόνο που κατάφερα, ήταν να γράβω τα δαχτυλά μου. Το χρώμα ήταν σκληρό σαν πέτρα. Έπρεπε πρώτα να σπάσω τήν επιφανειακή κρούστα του, γιά να μπουρέσω ύστερα ν' άνοιξω ένα λάκκο.

Δέν είδα γύρω μου τίποτε κατάλληλο γιά έργαλειο. Ουμμήθηκα ξαφνικά το σφυγιά μου. Παχούλεψα άπ' έξω τήν τσέτη μου... και βλαστήμησα. Δέν είχα πάνω μου το σφυγιά! Θά τόν είχα άφισει, σίγουρα, στην κάμαρά μου. Κι' αυτό, σήμερα, τήν ήμερα άκριβώς που τόν χρειαζόμουν...

Μά ήμουν τόσο παραχαλισμένος, το πρωί που έφρενα! Το πρωί... Μου φαινόταν πως είχαν περάσει χίλια χρόνια άπό τότε...

Έτρεξα ως τού τζελ και βρήκα ένα λειδί. Μ' αυτόν μπουρέσα να σπάσω τήν σκληρή κρούστα. Φρόντισα να τήν κάνω όσο το δυνατόν μεγαλύτερα κομμάτια, που τα μάτρεψα με προσοχή και τα φύλαξα ιδιαίτερος, πάνω σ'α χόρτα. Ήταν άβήανο να γίνη μία έρευνα σ' αυτό το μέρος. Αν τυχόν ύμης γινότανε, έπρεπε να φανή άσκαφτο το έδαφος.

Έβαλα τήν τσάντα μέσα στο μικρό λάκκο που είχα άνοιξει, τόν σκέπασα με χώμα και ξανάβαλα στη θέση τους τα κομμάτια της κρούστας. Σκόρπισα λίγο χώμα, γιά να γειάσουν οι χαμαμάδες άνάμεσα τους, και το ίσοπέδωσα.

Κίτταξα έπειτα με ίκανοποίηση το έργο μου. Δέν είχε μείνει κανένας ίχνος. Τό έδαφος φαινόταν άβητο.

Σήκωσα άπό χάμω τού λειδί κι' έτρεξα πάλι στο τζελ.

«Όταν παρκάρισα το τζελ στο ύπόστεγο τών μηχανημάτων, μερικοί απ' τούς τεχνίτες που βρισκόταν εκεί, γύρισαν και με κίτταξαν. Αλλά ξαναπαύσανε άμέσως τη δουλειά τους.

Σκέπενα ν' άποδείξω, στην άνάγκη, πως δεν είχα φύγει καθόλου άπ' το «φάντο». Όταν ήρθε λοιπόν κοντά μου ο άρχιτεχνίτης, τού είπα γρονιόδικα:

«Δέν ξέρω γιατί μ' έστειλε ο κ. Κάσσελ να έπιθεωρήσω αυτά τα χωράφια! Δέ βρήκα καμμία άνοιμαλιά...

Χαμογέλασε κι' άνασήκωσε τούς όμους του.

— Είσαπτε γνωστός τού άσφεντικού; με ρώτησε.

— Ναι, Γιατί;

— Έστειλε και σ'ς ζήτησε ή κυρία Κάσσελ. Θέλει να πάτε άμέσως στο σπίτι.

Κούνησα το κεφάλι μου και βγήκα άπ' το ύπόστεγο. Σκέπενα να γυρίσω στην κάμαρά μου και να στείλω στο διάβολο τήν κυρία Κάσσελ, και τα μηνιμάτά της.

Μία ξαφνική όμως σκέψη μ' έκανε να σταματήσω. Δέν ήταν καθόλου φρόνιμο να μείνω μονάχος στην κάμαρά μου. Μου χρειαζόταν μαρτύρες, που να μπουρούν να έπιβεβαιώσουν τήν παρουσία μου στο κτήμα. Γιατί όχι και ή Έβα Κάσσελ;

Ο Τσιζ μου άνοιξε τήν καγκελάτορα, μόλις με είδε.

Ο Τένανς, ο χαμαριόρης, άπάντησε άμέσως στο κουνούνισμά μου. Μουδειξε το μεγάλο σαλόνι, δεξιά απ' το χώλλ.

— Άπό δώ, κύριε Ουώλκερ, μου είπε.

Και μ' άφισε μόνον. Άπ' τήν κοινήν άκούγονταν οι ήθηνατες όμιλεις τών άλλων ύπηρετών.

Πέσασα τού κατόφρι του σαλονιού... και σταμάτησα.

Η Έβα ήταν έαπλομένη σ' ένα βαθύ ντιβάνι, μ' ένα ποτήρι με κοκτέιλ κοντά δεξί της χέρι. Φορούσε τού ιδιο φόρεμα τριχο, όπως και τού πρωί. Είχε άναστρώσει τα μαλλιά της σ' ένα κύστος, στην κορυφή τού κεφαλιού της.

Μά, μόλις πρόλαβε να τής ρίξω μία ματιά, άκούστηκε ή φωνή τού Φρέντ Πάλμερ:

— Καλήμέρα, Μίτς. Έπιτέλους, ξαναβρεθήκαμε!

Τά γονάτια μου κόπηκαν. Μου φάνηκε ξαφνικά πως ήταν λογικό και άναπόφευκτο να τελειώσουν όλα έτσι... Έπειτα άπό ένα κινήγι χιλιάδων χιλιόμετρων, ο Πάλμερ με είχε πιάσει... κι' αυτό, χωρίς στην Έβα!

— Μην τ'α βάζετε μαζί μου, που είπα ή νέα γυναίκα σάν να μάντενε τις σκέψεις μου. Ο κ. Πάλμερ ήξερε πως βρισκόσαστε εδώ. Δέν τόμαθε άπό μένα.

Δέ μίλησα, περιμένοντας τη συνέχεια.

— Πήτε λοιπόν κάτι, Μίτς! προσέθεσε ή Έβα. Δέ μπουρώ να πίνω όλομώνα. Ο φίλος σας, ο κ. Πάλμερ, δε βάζει στάλα στο στόμα του.

— Ο φίλος μου!... πρόφερα πιχρά.

— Ναι, είμαι φίλος σου, Μίτς, βεβαίως ο Φρέντ Πάλμερ. Πάντα σε συμπαθούσα πολύ. Άπ' τη μέρα που έγινε βοηθός μου. Έσθι δε με χώνεψες ποτέ, έγω όμως σ' άγαπούσα, Μίτς.

Η Έβα σηκώθηκε και μου έτόμασε ένα Μαρτίτι. Πήρε μία ελιά άπό ένα βαζάκι, τήν έβαλε στο στόμα της, μ' ένα χαμόγελο, και τήν άφισε έπειτα να πέση μέσα στο ποτήρι.

— Μά βέβαια, Πάλμερ, είπα σαρκαστικά. Τόση άγάπη μου έφες, ώστε ήσουν έτοιμος να μου ποστρώσεις στη ράχη ένα φόνον που δεν έβαν.

— Δέν έχεις δίκην, Μίτς! διαμαρτυρήθηκε ο αστυνομικός μ' ένα μορασμό.

Η Έβα μου πρόσφερε το ποτήρι μου. Τό πήρα, χωρίς να τήν κίτταξω.

— Ξέρω τι σκέπτεσαι γιά μένα, συνέχισε ο Πάλμερ. Ξέρω πως άναπαύοιες πάντα τις μεθόδους, τόν τρόπο της δουλειάς μου... Ποτέ μου δε ζήτησα να βοθ δικαιολογίες. Όταν είναι κανείς τόσο καρό άστυνομικός, όπως έγω, δε μπορεί να μη μισήση τούς έγγληματίες... όλους τούς έγγληματίες. Τους βλέπει πιά σαν άναήδρους και ψεύτες... και δεν άνέχεται τα ψέμματά τους. Μά δεν ένοχοποιήσα ποτέ ένα άθώο, Μίτς!

— Τί λόγος!... μνημοσύρια είφωνίζα.

— Όχι, Μίτς. Σε βεβαίω. Ποτέ! Ήταν όλοι ένοχοι, όλοι! Τό

μόνο και μόνο γιά να τής ζητήσω να πάη πιά να με παήνη στο τηλέφωνο, να τής πώ πως δε μ' ένδιέφερε και πως τήν παρακαλούσα πολύ να μ' άγίστη ήσυχο.

«Μά, όταν έφτασα εκεί, τη βοήκα νεκρή! Έσθι δε θέλησες να το πιστέψης. Ήσουν βέβαιος πως έγω τη σκότωσα... Είχα δη τόσες φορές τι ήσουν ίκανός να κάνης σ' έναν άνθρωπο, όταν ήθελες να τόν βγάλης έγοχο. Γι' αυτό τόσασα, εξαφανίστηκα.

— Δέν έπρεπε να φύγης, Μίτς, είπα μαλακά ο Πάλμερ.

— Α, έτσι; Έπρεπε να μείνω, γιά να με βασανίσης; Όχι, είχα-οριστώ πολύ! Τά είχα δη τόσες φορές, στους άλλους...

Ποτέ δε θά σε βασανίza, Μίτς, χωρίς να ύπαρχη λόγος.

Ήπια άλλη μία γουλιά κοκταήλ.

— Γιά ποιόν τ'α λές, αυτά; Γιά τήν κυρία Κάσσελ ή γιά μένα; Μην δούδεης άδίκα το σάλο σου.

— Ναι, Μίτς, είναι όπως σου τ'α λέω. Αν σε πήρα το κατόπιν, τό-κανα γιαιτ μπουρέσαι να σε σπλάβη ως ύποπτο ή Έφ—Μπη—

Αί. Έβανες ένα σφόν γκάφες, Μίτς. Κουδούσανα, σαν έγγλημα-

τίας... Έπρεπε να σε βρω, να σε φέρω πίσω.

— Γιά να με βασανίσης!... Γι' αυτό με κυνήγησες μέχρι εδώ... Κι' ή κυρία Κάσσελ σε πληροφορόρησε που μπουρέσαι να με βρης.

Η Έβα γέλασε.

— Δέν είμαι άγγελος τού Παραδείσου, Μίτς, άπάντησε. Μά, στην ύπόθεσι αυτή, δεν έχω καμμία άνάμει. Ο Πάλμερ ήξερε πως βρισκόσαστε εδώ.

— Ναι, Μίτς τού ήξερα, πρόσθεσε κι' ο Πάλμερ. Έφτασα στο Φόρτ Μάκ Κήννι. Κουδέντιασα με τη σερεβιόρα τού μάγο... μιά ξανθούλα, που τη λένε Ντότ. Της είπα πως ήμουν φίλος σου και πως σε γύρινα γιά το καλό σου, γιά να σε βοηθήσω. Με πίστεψε και μου φανέρωσε πως είχες περάσει άπό κεί.

— Ξέρετε να τ'α καταφέρετε με τις γυναίκες! παρατήρησε ή Έβα, κίτταζόντας με.

— Τότερα προσπάθησα νερθώ στη θέση σου και να μαντέψω τί θάκανες... Είχα άκούσει να γίνε-ται πολύς λόγος γι' αυτό εδώ το «φάντο». Σκέφτηκα πως θα ήη-τούσες άσυλο εδώ. Έρθα και σε ζήτησα.

MILLE BACI ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΡΟΥΤΩΝ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ-ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ-ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ-ΣΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ

Η ΧΑΡΑ ΜΙΚΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ

MILLE BACIO
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΜΕ ΦΡΟΥΤΑ
λουμίδι
MILLE BACIO
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΜΕ ΦΡΟΥΤΑ
λουμίδι

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ ΚΑΚΑΟ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ αυτή συνέβη στο Μπορντώ, όπου ο Κατζενάβ, ο εκφορτωτής, ήταν ξακουστός παντού. Οι άλλοι εκφορτωτές του λιμανιού δε θυμόντουσαν να είχε εμφανιστή στις αποβάθρες της προκυμαίας άλλο τέρας, όμοιο με τον Κατζενάβ.

Φανταστήτε ένα γίγαντα ύψους δυο μέτρων, με δύναμη ταύρου, με τεράστιο κεφάλι, με πρόσωπο γεμάτο φακίδες, με μαλλιά σκληρά κι άνακαταμένα και με μεγάλη κατσαρή γενειάδα... Ήταν σωστός Ηρακλής. Μπορούσε να σηκώσει στην πλάτη του ένα μεγάλο βαρέλι με κρασί. Ακόμη, ήταν ικανός να σταματήσει ένα άμαξι κρατώντας το από τη ρόδα!

Το κακό ήταν ότι ο Κατζενάβ δε χρησιμοποιούσε τα δυνατά δασύμαλλα μπράτσα του μόνο για τη δουλειά του. Όταν το κρασί του ζάλιζε το κεφάλι, γινόταν τρομερός κι επικινηδύνας.

Από πού ήταν; Σε ποίο μέρος είχε γεννηθεί ο αγριάνθρωπος αυτός; Κανείς δεν το ήξερε. Κάθε φορά, που μεθούσε, τραυλίζει:

— Έγω είμαι από κει κάτω... Από κει κάτω... μακριά!

Αλλοίμονο τότε σ' εκείνον που θα τολμούσε να γελάσει. Ο Κατζενάβ θα τον κομμάτιαζε!...

Η πατρίδα μου είναι ένας βρωμότοπος! συνένιξε ο Κατζενάβ. Οι γυναίκες εκεί δεν αξίζουν ούτε μια πεντάρα! Βέβαια, σ' όλα τα μέρη, οι γυναίκες δεν αξίζουν μεγάλα πράγματα... Μα εκεί οι γυναίκες είναι σκουπίδια! Πρό πάντων μιά... Ναι, ναι ήταν εκεί κάτω μια γυναίκα, που νόμιζες πως ήταν η Παναγία! Όταν άνοιγε το στόμα της, όταν μιλούσε, δε μπορούσε κανένας να μη την πιστώσει... Κι όμως, ήταν όλα ψέματα!... Τι όχια που ήταν αυτή η γυναίκα!... Όχια!... Α! Διάβολε, πώς διψάω!...

Ποτέ ο Κατζενάβ δεν έλεγε περισσότερα και ποτέ κανένας δεν είχε μάθει περισσότερα για τον τόπο του και το παρελθόν του.

Μα και τα λίγα αυτά λόγια ήταν αρκετά, για να δημιουργηθεί ένας θρύλος γύρω από το παρελθόν του. Όλοι είχαν την πεποίθηση ότι οι άγριες διαθέσεις του εκρυβαν κάποιο μυστικό. Ορισμένοι κάποιον γυναικά ήταν η αιτία της μεγάλης λύπης, που του φαρμάκωνε τη ζωή. Αυτή η φήμη κυκλοφορούσε για το παρελθόν του Κατζενάβ στα καπηλεία του λιμανιού.

Παρ' όλ' αυτά, τα κορίτσια των φτωχικών συνοικιών, έβλεπαν με καλό μάτι τον Κατζενάβ. Χαμογελούσαν και διόρθωναν τα μαλλιά τους, όταν περνούσε από μπροστά τους. Μα εκείνος χαμψιλιωνό το κεφάλι και προσπερνούσε μουρμουρίζοντας κι' απορροφημένος απ' τους απόκρυφους συλλογισμούς του.

Όταν βρισκόταν μαζί με τους άλλους άθροφους, ο Κατζενάβ ήταν βλοσυρός, άγριος και ευερέθιστος. Πολύ συχνά κατέληγε, χωρίς άφορμή να τὰ βάζει με κανέναν απ' αυτούς ή και μ' όλους μαζί, να τους βρίζει, να τους χτυπάει, χωρίς εκείνοι να τολμού να του αντιμιλήσουν. Μα την ώρα της δουλειάς, όταν έπιαναν να ξεφορτώνουν τα καΐκια και τις μαούνες, τότε ο γίγας διάλεγε για τον εαυτό του τα πιο βαρέα βαρέλια, τα πιο μεγάλα φορτία, ξεβουίζοντας τη μανία του στην αδιάκοπη δουλειά, που θα μπορούσε να κουράσει τον ήρακλειο οργανισμό του. Κι' αυτό ήταν ένας λόγος για να του τα συγχωρούν όλα οι άλλοι έννεα έφορτά της ομάδας του και να μη δίνουν σημασία στις σκληρότητές του.

Μια μέρα άρρώστησε ένας από τη συντροφιά του και μπήκε στο νοσοκομείο. Τότε παρουσιάστηκε ως αντικαταστάτης ένας νέος, έργατης, άμουστος και με τα χέρια σαν τις τσέπες. Κι' ταξέ τους ανθρώπους με βλέμμα γεμάτο ελκίρνεια και με έκφραση ντροπής και αναιδείας συγχρόνως. Ήταν πολύ λεπτοκαμωμένος. Το σύνολό του έκανε έντυπωσι στον αρχηγό της ομάδας και τον ρώτησε:

— Πώς σε λένε;

— Πιέρ Σουλέ.

— Είσαι από το Μπορντώ;

— Όχι... Είμαι από κει κάτω! είπε ο νέος απλώνοντας το χέρι του προς τον μακρινό ορίζοντα.

Η απάντησή του έκανε τους άλλους εκφορτωτές να ξεπαίζουν σ'έ γέλια.

— Α! Είναι κι' αυτός από κει κάτω! φώναξε κάποιος.

Και οι άθροφοι άρχισαν να λένε διάφορα άστεια εις βάρος του νέου, που περίμενε την απόφαση του αρχηγού τους. Τέλος, εκείνος τον ρώτησε:

— Τον Κατζενάβ τον ξέρεις;

Ο νέος στάθηκε δισταχτικός κι' έπειτα αποκρίθηκε:

— Όχι. Ποίος είν' αυτός;

Στο μεταξύ παρουσιάστηκε στην αποβάθρα ο Κατζενάβ. Όταν έφτασε κοντά, ο αρχηγός του φώναξε:

ΚΑΤΖΕΝΑΒ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

— Μή μου μιλάς γι' αυτήν! είπε άγρια ο γίγαντας. Ποτέ, τ' άκούς;...

— Για κύτταξε Κατζενάβ: Νά ένας νέος απ' την πατρίδα σου. Είναι κι' αυτός από κει κάτω!...

Ο γίγαντας κοινοστάθηκε και κύτταξε τον Πιέρ Σουλέ. Κι' άδρανα το πρόσωπό του φωτίστηκε κι' η έκφραση του θυμό εξαφανίστηκε. Και προχωρώντας με το τεράστιο χέρι του απλωμένο προς το νέο, του είπε με φωνή σχεδόν γλυκειά:

— Πολύ καλά... Μου κάνεις για σύντροφος. Από σήμερα ανήκεις στην ομάδα μας.

Και τούσφιξε το χέρι. Ο νέος, ψιθύρισε μερικά λόγια ακατάληπτα, ενώ οι άλλοι εκφορτωτές κυτάζονταν μεταξύ τους καταπληκτικοί, για την πρωτοφανή εκείνη στάση του Κατζενάβ.

Από τότε ο Κατζενάβ έγινε άλλος άνθρωπος. Πρόσεχε πάντα το νεαρό εκφορτωτή, δίνοντας του τα πιο έλαφρα φορτία και προστατεύοντάς τον από τα άστεια των συντρόφων του. Από τ' άλλο μέρος ο Πιέρ Σουλέ έφινε το γίγαντα να κάνει ό,τι θέλει.

Τις ώρες της αναπαύσεως ο Κατζενάβ καθό-

ταν πλάι στον προστατευμένο του και του μιλούσε με εμπιστοσύνη κι' έγκαρδιότητα.

— Αν σε πήρα μαζί μου, παιδί μου, τού εί-πε μια μέρα, τ'όκανα γιατί μου θυμίζεις... Όχι... είναι προτιμώτερο να μη μιλούμε γι' αυτό. Και όμως αυτή είναι η αλήθεια... Έχεις το ίδιο πρόσωπο μ' εκείνη. Νά... ακόμη και τα μάτια της!... Κι' όμως, θάπρεπε να την είχα σκοτώσει!...

Ο νέος γύριζε στο συνομιλητή του και τον κύτταξε κατάματα, ρωτώντας τον:

— Ποιά θέλεις να σκοτώσεις;

— Μά... καμιά, έλεγε ο Κατζενάβ, χαμηλώνοντας τα μάτια του.

Σε λίγα λεπτά όμως ξανάρχιζε την ίδια κουβέντα:

— Όχι, η γυναίκα αυτή δεν έπρεπε να ζή. Έξ αιτίας της καταστράφηκα! Άκουσε, νέε μου, να μάθεις... Την έλεγαν 'Ελδίδα. Ήμαστε άρραβωνισμένοι, όταν έφυγα για να πάω στο στρατό... Όταν γύρισα, τη βρήκα παντρεμένη μ' άλλον, έναν που ήταν πλούσιος, τ' άκούς; 'Α! Αν μπορούσα να την άρπάξω έτσι!...

Κι' άπλωσε τα χέρια του εμπρός, σ'α νάβλε-να στραγγαλίση κάποιον!...

— Έχεις άδικο του είπε τότε σιγά ο Σουλέ. — Σώπα, νεαρέ, είσαι άπειρος ακόμη! μούν-γρισε ο γίγας.

— Ποίος ξέρει, εξακολούθησε ο Σουλέ. Μπορεί κι' εκείνη ναφύγε απ' το χωριό της, να έ-κατέλειψε το σπίτι της, τον άντρα της, τα παι-διά της, όλα και, μετανοιωμένη, να ψάχνει για σένα. Ίσως μάλιστα να σε βρήκε... Αν τυ-χόν δούλευε κοντά σου, τί θάκανες;

Κι' ο νέος κύτταξε κατάματα τον Κατζε-νάβ.

— Μή μου μιλάς γι' αυτήν!... είπε άγρια ο άλλος. Μη μου ξαναμιλήσεις ποτέ γι' αυτήν!... Ποτέ, τ' άκούς; Άλλοιώς...

Κι' άπλωσε άπειληκτικά τις γροθιές του προς το Σουλέ.

Έπειτα από τη συνομιλία αυτή, ο Κατζενάβ κλείστηκε πάλι στον εαυτό του. Αντίθετα ο Σουλέ φαινόταν πιο άφορημένος στο γίγαντα, που άρχισαν να πίνουν, όπως πριν και ακόμη χει-ρότερα. Ο Σουλέ τον συνάδωνε παντού. Άγρυ-πνούς κοντά του. Τίποτα δε μπορούσε να τον φοβίσει, ούτε τα γυπνήματα, ούτε οι βρισιές του γίγαντα. Χάρis στην ύπομονή και την έπιμονή του κατάρθωνε μερικές βραδύες να πηγαίνει στο σπίτι του το μεθυμένο και να τον βάζει να πλα-γιάζει.

Ταυτό, όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο ο Κα-τζενάβ γινόταν πιο ευερέθιστος και πιο κακός. Οι σύντροφοί του ειδοποιήσαν το Σουλέ να μην του έχη πολλή εμπιστοσύνη.

— Έ, νεαρέ, του είπε μια μέρα ο αρχηγός της ομάδας, δεν είσαι έαυ εκείνος, που θα μπο-ρέσει να τον αλλάξει.

— Υποφέρει πολύ, άποκρινόταν ο νέος. Δε μπορώ να τον έγκαταλείψω.

Κι' έτσι παρά τις προειδοποιήσεις και τις συμβουλές των συντρόφων του, δεν άφινε ούτε βήμα τον Κατζενάβ. Εκείνος πάλι ήταν διαρκώς μεθυμένος και σε κάθε στιγμή ούρλιαζε:

— Α! Αν την είχα εδώ, μπροστά μου, θα τη σκοτώνα!...

Τέλος, μια μέρα, ενώ ο γίγαντας ούρλιαζε τὰ συνθημένα του λόγια, ο νέος τὸ φώναξε:

— Πολύ καλά, θα τη σκοτώσεις, λοιπόν, αφού τὸ θέλεις!...

Πέρασαν μερικές μέρες κι' ένα πρωί ο γίγαν-τας, ζαλισμένος απ' το κρασί τις προηγούμε-νης ήμέρας, τὰ έβαλε με δυο χαμίνια που τον πείραζαν. Ο Σουλέ, παρ' όλο που είχε κουρα-στή απ' τις συχνές ιδιοτροπίες του, μπήκε στη μέση. Τότε ο Κατζενάβ, έξαλλος και με άστρα-πές στα μάτια, τον άρπαξε απ' το λαιμό και τον έσφιξε τόσο, που το πρόσωπό του νέου φού-σκωσε κι' έγινε κατακόκκινο. Έπειτα έκλεισε τα μάτια του. Όταν ο γίγαντας άνοιξε πάλι τα δάχτυλά του, το σώμα του Σουλέ σωριαστή-κε καταγής!...

Στασιμμένος ο Κατζενάβ, στάθηκε τρέμον-τας. Έπειτα γονάτισε και έσανκιά δάκρυα άρ-χισαν να τρέχουν απ' τα μάτια του. Δεν ήταν πια ο Κατζενάβ το κτήνος. Ήταν ένας άλλος άνθρωπος. Κανένας ως τότε δεν του είχε γνωρί-σει έτσι. Έσκυψε, κύτταξε καλά-καλά το Σου-λέ και με χέρια που έτρεμαν, άνοιξε το πουκά-μισο του δυστυχισμένου νέου. Τότε ένα πλού-σιο κάτασπρο στήθος κορισιού πρόβλε μπρο-στά τα θαμπωμένα μάτια του. Το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο, οι φλέβες των κρατώντων του φούσκωναν και άρνιασε να φωνάξει μ' άπελπισία:

— Έλδίδα! Έλδίδα!...

Η φωνή του ήταν βροχική, σ'α να τούσφιγγε κανείς το λαιμό. Το δυνατό κορμί του λυγισε. Θέλησε να ξαναπροφέρει το αγαπημένο του ό-νομα, μα δε μπόρεσε. Σωριάστηκε κάτω σαν πληγωμένο θηρίο κι' άποδινε άκίνητος, από συγκοπή της καρδιάς, πλάι στην αγαπημένη του...

Z. PENO

ΠΡΙΝ από δυο περίπου χρόνια, ένας θηριοδασαστής, στο τέ-λος μιάς παραστάσεως, ενώ έτοι-μαζόταν να υποκληθή μπροστά στο κοινό, που τον χειροκροτούσε, σωριάστηκε κάτω, ανάμεσα στα θηρία του. Είχε πάθει καρδιακή προσβολή. Τα θηρία του, όμως, ήταν τόσο καλά γυμνασμένα, που πέρασαν από πάνω του και ξα-ναγύρισαν στα κλουβιά τους, σαν πειθαρχημένοι στρατιώτες. Οι βοηθοί του έτρεξαν άμέσως στην άρενα και προσπάθησαν να τον ξαναφέρουν στη ζωή, με τεχνητή αναπνοή. 'Αλλ' ήταν πια άργά.

Ο θηριοδασαστής αυτός, που είχε πεθάνει κατά την άσκηση του επαγγελματίου του, λεγούταν Τζώρτζ Κέλλερ. Και συγκαταλεγόταν με-ταξύ των καλύτερων του κόσμου. 'Αλλά κανείς σχεδόν από εκείνους που τον χειροκροτούσαν δεν ή-ξερε ότι, πριν γίνει θηριοδασα-στής, ήταν καθηγητής στο Πανε-πιστήμιο της Πενσυλβανίας. Δί-δασκε εκεί ιστορία των καλών τε-χνών.

Μια μέρα — ήταν ένα Σάβ-βατο πρωί και δεν είχε μάθημα στο Πανεπιστήμιο — τον κάλε-σαν έπειγόντως στο θέλφονο, από το τμήμα άπσκευών του σι-δηροδρομικού σταθμού.

— Έλάτε γρήγορα και φέρτε ένα μικρό φορτηγό αυτοκίνητο, του είπαν. Υπάρχει εδώ ένα κι-δώτιο για σας και πρέπει να το παραλάβετε άμέσως.

Το κιδώτιο αυτό ήταν ένα... κλουβί. Καί, μέσα σ' αυτό, βρι-σκόταν ένας πούμα.

Το κλουβί ήταν φτιαγμένο με διαδοχικές σειρές από σανίδες και χοντρό συμπατόπλεγμα. Στο επάνω μέρος του σκεπαζόταν έ-πισης από συμπατόπλεγμα. 'Αλλ' ο πούμα είχε άνοιξει μια τρύπα σ' αυτό το συμπατόπλεγμα κι' είχε μισοβγάλει το κεφάλι του. Λίγο ακόμη και θα τινάζόταν έξω.

Ο Κέλλερ, χωρίς να χάνει και-ρό άρπαξε μια σανίδα που βρή-κε μπροστά του και την κάρφω-σε πάνω από το συμπατόπλεγμα με μερικές προκες, που του έδω-σε ο υπάλληλος του σταθμού.

— Νομίζω πως δεν υπάρχει πια κίνδυνος, είπε. 'Αλλά δεν κα-ταβαλίνω γιατί με αέρασε εδώ; Ο υπάλληλος του έδειξε την έπιγραφή, που βρισκόταν πάνω στο κλουβί: «Προς τον καθηγητή Τζώρτζ Κέλλερ». Κι' από κάτω, με μικρότερα γράμματα, υπήρ-χαν οι λέξεις: «Νά ιδούμε, Κέλ-λερ, αν θα μπόρεάς να έγκυμναι-σής κι' αυτό το ζώο!».

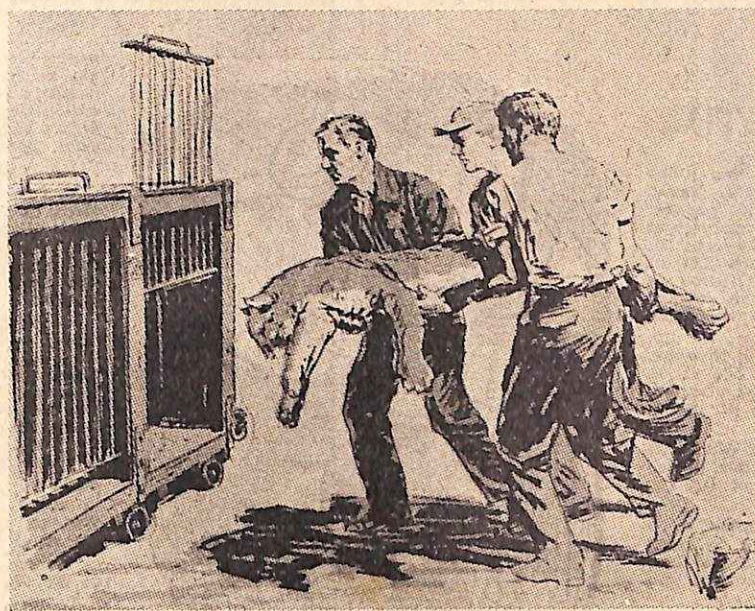
Ο άπο-στολεύς ήταν ο Φλόυντ Ταινχάρ, ένας παλιός συμφοιτητής του στο Πανεπιστήμιο της Κολούμπια.

Ο Κέλλερ είχε από τότε τη μανία να έγκυμνάζει τα κατοικί-δια ζώα, ίδιος τις γάτες και τα σκυλιά. 'Αλλ' έναν πούμα! Πώς είχε περάσει από το μυαλό του Ταινχάρ να του στείλει αυτό το δώρο;

Θέλοντας και μή, ο Κέλλερ ά-ναγκάστηκε να φανώσει το κλου-βί στο αυτοκίνητο και να το πάει στο σπίτι του. Εκεί, τὸ έβαλε μέσα στο γκαράζ, που το δια-σκεύαζε κατόπιν σε κατοικία του λιονταριού. Στο βάθος του γκα-ράζ έφτιαξε ένα κλουβί με σιδε-ρενία κάγκελλα και συρτή πόρτα. 'Αλλά πώς να μεταφέρει σ' αυτό τον πούμα από το προσωρι-νό κλουβί, όπου βρισκόταν;

Ο Κέλλερ φώναξε ένα φίλο του άναλισθησιολόγο και τον πα-ρακάλεσε να φέρει μια μάρκα με χλωροφόρμιο. Άνοιξε κατόπιν μια τρύπα στο συμπατόπλεγμα και γλύστρησε μέσα απ' αυτήν μια θηλεία, που κατόφερε να την πε-ράσει γύρω στο λαιμό του πού-μα. Τραβώντας το σχοινί της θη-

Η ΕΚΓΥΜΝΑΣΙ ΕΝΟΣ ΠΟΥΜΑ

Ο Κέλλερ κι' οι συνεργάτες του μετέφεραν τον πούμα, που ήταν αναισθητός από χλωροφόρμιο, μέσα στο σιδερένιο κλουβί του.

λειάς, ανάγκασε το θηρίο να ση-κώσει το κεφάλι του προς τα πά-νω. Ο γιατρός μπόρεσε έτσι να του βάλλει τη μάρκα με το χλω-ροφόρμιο.

Μερικά λεπτά άργότερα, ο πούμα είχε σωριαστή αναισθητός. Ο Κέλλερ, βοηθούμενος από δυο γείτονές του, που έγιναν κατό-πιν οι συνεργάτες του, τον έβγα-λε τότε από το προσωρινό κλου-βί και τον μετέφερε στη μόνιμη κατοικία του. Ήταν ένα υπέρο-χο, ζώο, που ζύγιζε ως 70 κιλά.

Από εκείνη την ημέρα, ο Κέλ-λερ αίσθανόταν την επίθυμια να γίνει θηριοδασαστής.

Ένα βράδυ, φώναξε τους δυο συνεργάτες του, που ήταν ο Τζέις Γέιγκερ κι' ο Χάρρυ Τσάμπερλιν. Κύλησαν μαζί το κλουβί του λι-ονταριού με τις ρόδες, που είχε στη βάση του, στη μέση του γκα-ράζ. Ο Κέλλερ πέρασε κατόπιν δυο σχοινιά στο σιδερένιο περι-λαίμιο του πούμα κι' έδωσε την άκρη του ενός στον Γέιγκερ και του άλλου στον Τσάμπερλιν, που πήγαν σ' τις δυο αντίθετες γωνίες του γκαράζ. 'Η σκέψις του ήταν απλή: 'Εφ' όσον οι δυο συνερ-γάτες του δα τραβούσαν τα σχοι-νιά προς αντίθετες κατευθύνσεις, ο πούμα δε θα μπορούσε να κυ-μιγή πάνω του. Είχε προηθευτή ταυτόχρονα ένα περιστρόφο με σφαίρες χωρίς μολύβι, ένα μαστι-γιο και ένα μπασιούτι. Μέσα στο γκαράζ, έβαλε επίσης μια καρέ-κλα...

Όταν έτοιμάσθηκαν όλα, τραβήξαν την πόρτα του κλου-βιού. 'Αλλ' άς άκούσαμε τον Κέλλερ ν' άφηνάται το πρώτο πείραμά του με τον πούμα:

«Ο πούμα πήδησε σε βολίδα έξω από το κλουβί και ρίχτηκε πάνω μου. Εύτυχώς, οι δυο σύν-τροφοί μου τραβούσαν γερὰ τα σχοινιά κι' έτσι ή όρμη του πού-μα άποκόπηκε. Έφτασε, όμως, αρκετά κοντά, για να μου ξεσχί-ση με τα νύχια του το δερμάτι-νο σακκάκι που φορούσα.

Πήρα άμέσως την καρέκλα και προχώρησα προς το μέρος του. 'Αλλά κι' ο πούμα έκανε ένα και-νούργιο πήδημα. Κατάλαβα τότε για ποιο λόγο οι θηριοδασαστές χρησιμοποιούν πάντα μια καρέ-κλα. Τα τέσσερα πόδια της υπέρ-δεναν το θηρίο, που δεν ήξερε ποιά απ' όλα να δαγκώσει.

Ανακάλυψα ταυτόχρονα ένα άλλο πράγμα. Ο πούμα δε μπο-ρούσε να καταλάβει, ότι η καρέ-κλα ήταν κάτι το ξεχωριστό από μένα, αλλά τη νόμιζε, ότι απο-τελούσε μέρος του σώματός μου. Όταν είδε, λοιπόν, ότι δε μου έκανε κακό δαγκώνοντας την κα-ρέκλα, σκέφτηκε, ότι ή προσέ-θεια αυτή ήταν μάταιη, κι' απο-τραπήχτηκε προς τα πίσω.

Στο σημείο αυτό τέλειωσε το πρώτο πείραμα. Έπρεπε τώρα να ξαναβάλουμε τον πούμα στο κλουβί του. Ενώ ο Τσάμπερλιν τραβούσε το σχοινί προς το ένα μέρος, όσο περισσότερο μπορού-σε, ο Γέιγκερ πέρασε το άλλο σχοινί από την πόρτα του κλου-βιού και το έβγαλε από την αντί-θετη πλευρά ανάμεσα από τα κάγκελλα. Πραγώρησα τότε προς το μέρος του πούμα, κρατώντας μπροστά την καρέκλα μου και τον ανάγκασα να υποχωρήσει από την πόρτα του κλουβιού. Ο Γέιγκερ τραβήξε τότε δυνατά το σχοι-νί κι' ο πούμα, που κινδύνευε να πνιγί, πήδησε μέσα στο κλου-βί. Έκλεισα άμέσως την πόρτα.

Από εκείνη την ημέρα, κάθε βράδυ, βγάλαμε τον πούμα από το κλουβί του. Δε φορούσα πια δερμάτινο σακκάκι, γιατί είχα καταλάβει πως δε με προστάτευε περισσότερο από ένα μεταξωτό πουκάμισο. Είχα μάθει ότι ή μό-νη αποτελεσματική προστασία ή-ταν να παρακολουθώ άγρυπνα τον πούμα και να μετακινούμαι προς την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη, που άκολουθούσε αυτός, κάθε φορά που πηδούσε.

Έφτιαξα κατόπιν ένα βάθρο

μέσα στο γκαράζ κι' όταν ο πού-μα ανέβαινε σ' αυτό, όπισθοχω-ρώντας για ν' άποφύγη την κα-ρέκλα, τον άφηνά άμέσως ήσυχο. Χρειάστηκαν τρία βράδυα, για να καταλάβει πως ήταν σίγουρος πά-νω στο βάθρο. Πήγαυε τότε μό-νο του εκεί, χωρίς να τον σπρώ-χνω. Πρόσθεσα κατόπιν κι' άλλα βάθρα και τὸν έμαθα να πηγαίνει από το ένα στο άλλο, περνώ-ντας από μια στενή σανίδα, που στην άκρη της είχε ένα σχοινί. Ανακάλυψα έτσι ένα καινούργιο νόμμο, που θα μπορούσα να το παρουσιάσω σ' όποιονδήποτε τσίρ-κο, βέβαια από πριν για την έ-πιτυχία. Γιατί ο θεατής δεν έδλε-πε τη σανίδα, αλλά μόνο το σχοι-νί. Έτσι νομίζε πως ο πούμα ήταν τέλειος άκροβάτης και περ-πατούσε πάνω στο σχοινί.

Για να τον μάθω να πηδάη από το ένα βάθρο στο άλλο, έ-καμα τὰ έξης: Τὰ έβαλα πρώτα κολλητά το ένα στο άλλο, με το τελευταίο μπροστά στην πόρ-τα του κλουβιού. Έτσι ο πούμα κατάλαβε πως τα βάθρα ήταν ο φυσικός δρόμος για να γυρίση από το κλουβί του. Έπειτα άπομα-κρυνα το ένα βάθρο από το άλ-λο, όλοένα και περισσότερο, ά-ναγκάζοντας τον να πηδήσει. Μέ-σα σε μια έβδομάδα, μπορούσε να κáμει πηδήματα έναμису μέ-τρου.

Τὸ έπόμενο στάδιο συνίστατο σὸ να τον μάθω να πηδάη ά-νάμεσα από ένα στεφάνι. 'Αλλά, πριν απ' όλα, έπρεπε να του κόψω τὰ σχοινιά, που μ' έμπόδι-ζαν στα πειράματά μου.

Είχα άκούσει, ότι ο φόβος έχει μια ιδιαίτερη όρμη, που αυξάνει την επιθετικότητα των θηρίων. 'Αν αυτό ήταν σωστό, θάπρεπε εκείνο το βράδυ το γκαράζ να ήταν πλημμυρισμένο από την ό-ρμη του φόβου. Δεν πιστεύω, λοι-πόν, πως αυτή η αντίληψη είναι σωστή.

Για να καταφέρω τον πούμα να συνηθίσει το στεφάνι, έκαμα το έξης: Τὸ έβαλα ανάμεσα σε δυο βάθρα, στηρίζοντάς το πά-νω σε μια μεταλλική βάση. Έ-τσι, ο πούμα, για να πηδήσει από το ένα βάθρο στο άλλο, έπρεπε να περάσει μέσα απ' αυτό.

Έπειτα από μερικές ήμέρες, είχε συνηθίσει τελείως σ' αυτά τα πηδήματα. Έβαλα τότε κι' άλλα στεφάνια μακραινοντας όλο-ένα και περισσότερο την απόστα-σι, ανάμεσα στα βάθρα. Και το πείραμα αυτό πέτυχε στην εντέ-λεια.

Τὸ έπόμενο πείραμα ήταν πιο δύσκολο. Στο επάνω μέρος του στεφανιού έδεσα ένα σχοινί μή-κους 30 εκάστρων, που το εί-χα βουτήξει μέσα σε βενζίνη. Έ-πειτα τὸυ έβαλα φωτιά... Ο πού-μα πέρασε και πάλι μέσα από το στεφάνι, χωρίς τον παραμι-κὸ δισταγμό. Κατὰ τις έπόμε-νες ήμέρες μεγάλωνα όλοένα το σχοινί, που το συγκρατούσα πά-νω στο στεφάνι μ' ένα λεπτό σύρ-μα. Έτσι, κατόφερα σιγά-σιγά να τυλίξω όλόκληρο το στεφάνι με το βενζινένο στή βενζίνη σχοι-νί. Ο πούμα δίστασε στην άρ-χή, αλλά κατόπιν συνηθισε να πηδάη μέσα από έναν πραγμα-τική κύκλο φωτιάς.

Έτσι, ο πούμα μου έμαθε σι-γά-σιγά όλα τα κόλπα του τσίρ-κου και μερικά άλλα ακόμη. Χά-ρις σ' αυτόν είχα κάμει τα πρώ-τα βήματα στο επάγγελμα του θηριοδασαστού. Κάμποσο καιρό άνόνησα, μ' έπισκέφθηκε ένας αντιπρόσωπος του τσίρκου Μπό-ννου κι' άφού είδε τι μπορούσε να κάμει ο πούμα μου, υού πρόσ-φερε 400 δολάρια. Δέχτηκα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Το μολύβι, το των αϊλουροειδών.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟ ΚΙΟΥΠΙ

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό ζούσε σ' ένα μικρό ινδικό χωριό ένας φτωχός γεωργός. Δίπλα στην καλύβα του βρισκόταν ένα μικρό χωράφι, που το καλλιεργούσε όσο καλύτερα μπορούσε, για να ζήσει την οικογένειά του. Το ψωμί έδινε δύσκολα, μα ο Μαχάτμα—έτσι τον έλεγαν—δεν απελιζόταν κι' όλο έλεγε ότι ο θεός Βισνού δε θα άφηνε αυτόν και την οικογένειά του να χαθούν.

Ο γιός του, όμως, ο Παντίτ, τον κορόιδευε κι' έλεγε κάθε μέρα:

— Στάσου, πατέρα, να ανάλαβω εγώ τη φροντίδα για την οικογένειά μας και θα δεις τι θα κάνω! Θα πουλήσω το χωράφιακι και θα γίνω ζητιάνος! Περισσότερα λεφτά θα μαζεύω με τη ζητιανιά!

Τα χρόνια περνούσαν, ο Μαχάτμα γέρασε κι' ο Παντίτ μεγάλωσε, πήρε μια νέα γυναίκα που κι' ανέλαβε ούτως η φροντίδα για την δική του οικογένεια και για το γέρο πατέρα του, που δε μπορούσε πια να δουλέψει.

Αυριο θα φώναζε ένα μεσίτη, του είπε μια μέρα ο Παντίτ, για να πουλήσω το χωράφιακι.

Ο γέρος πατέρας του όμως τον παρακάλεσε:

— Γιατί δεν δοκιμάσεις ακόμη μια φορά την τύχη σου, γιό μου; Είδα απόψε στο όνειρό μου το χωράφιακι μας γεμάτο από χρυσά μύλια, κι' έτσι σκέφτηκα ότι ίσως κερδίσω περισσότερα λεφτά, αν φυτέψω όπωροφώρα δέντρα! Κάνε μου τη χάρη, πριν το πουλήσεις να το σκάψω ακόμη μια φορά και να φυτέψω μερικά δέντρα. Ίσως μ' ε βοηθήσει ο θεός Βισνού, που ποτέ δε μ' ε γκικά τελείως!

Ο Παντίτ άκουσε τον πατέρα του, γιατί τον αγαπούσε στο βάθος της καρδιάς του και δεν ήθελε να τον στενοχωρήσει. Έτσι, ο φτωχός Παντίτ άρχισε να σκάει τη γη για να ετοιμάσει τους λακκούβες των δέντρων, που θα φύτευε. Κάθε όμωρ έσκαβε, βρήκε ένα μεγάλο πηλίνο κίουπι, θαμμένο βαθιά.

Το κίουπιε από όλες τις μεριές κι' όταν είδε ότι ήταν γερό, το έδωσε στη γυναίκα του και της είπε να το καθαρίσει καλά.

Εκείνη πήρε ένα κουβά νερό και μιά γερή βορσάκι κι' άρχισε να το πλένει. Μόλις όμως η του, έγινε ένα θαύμα: Το κίουπι γέμισε ξαφνικά από καινούργιες, γερές βορσές!

Η γυναίκα έτρεξε σαστισμένη να το πη στον Παντίτ και μόλις εκείνος άκουσε τι συνέβη, της είπε:

— Γυναίκα, μην πής σε κανέναν για την τύχη, που μ' ε βρήκε. Αδείασε το κίουπι κι' άκουμπησε βορσές το κίουπι μας κι' έτσι δε θα έχωμε πια στενοχωρίες. Έσύ και το κίουπι θα φτιάχνετε βορσές κι' εγώ θα τις πουλάω στην πολιτεία!

Κι' έτσι έγινε! Κάθε πρωί, ο Παντίτ έπαιρνε ένα φάτωμα βορσές, πήγαινε στην αγορά της κοντινής πολιτείας, τις πουλούσε και γύριζε το βράδυ με τις τσέπες γεμάτες λεφτά.

Ένα βράδυ, λοιπόν, εκεί που ο Παντίτ μετρούσε τα κέρδη του, έτυχε να του πέση ένα νόμισμα μέσα στο κίουπι, που βρισκόταν δίπλα του.

Και τότε έγινε το δεύτερο θαύμα! Μόλις το νόμισμα άγγιξε τον πάτο του κίουπιου, χάθηκαν όλες οι βορσές, που ήταν μέσα και το κίουπι γέμισε... νομίσματα! Άρχισε, λοιπόν, ο Παντίτ να τα βγάζει ολόκληρος. Μα μόλις άδειασε, το κίουπι γέμισε πάλι με νομίσματα κι' όσο εκείνος τα βγάζε, τόσο ξεφύτρωναν νέα στη βέσι τους!

Ο Παντίτ τότε φώναξε στη γυναίκα του, που στεκόταν με ανοιχτό στόμα μπροστά του:

— Τι στέκεσαι, σά χαζή και με κωτάξεις; Έλα καλύτερα να με βοηθήσεις να βγάλωμε μαζί το θησαυρό από το κίουπι! Κουράστηκα πια να βγάζω νομίσματα!

Δούλευαν, λοιπόν, οι δύο τους όλη τη νύχτα και δεν προφταναν να σωριάσουν τα λεφτά στη γωνιά του δωματίου τους. Κι' αυτό γινόταν κάθε μέρα. Ο Παντίτ έβριχνε ένα νόμισμα στο κίουπι κι' άρχιζε να βγάζει νομίσματα μαζί με τη γυναίκα του, ώσπου γέμισε το μεγάλο μπουζούκι, που

— Έλα να με βοηθήσεις να βγάλουμε το θησαυρό από το κίουπι! φώναζε ο Παντίτ στη γυναίκα του.

είχε αγοράσει και που το είχαν βάλει στη γωνιά, πίσω από το κίουπι.

Έτσι, ο Παντίτ έγινε πολύ πλούσιος. Σ' τη θεία της φτωχής καλύβας έχτισε ένα μεγάλο αρχοντικό και ζούσε με τη γυναίκα και τα παιδιά του σαν να ήταν πρίγκιπας. Όσο, όμως, πιο πλούσιος γινόταν ο Παντίτ, τόσο η απληστία του μεγάλωνε. Ποτέ δεν ήταν ευχαριστημένος με όσα είχε, μα ήθελε να έχη όλο και περισσότερα χρυσά φλουριά στις αποθήκες του.

Έξ' άλλου, είχαν γίνει υπερήφανοι, καθώς και η γυναίκα του και δε μιλούσαν πια παρά μόνο με τους πλούσιους νέους φίλους τους. Και όταν έχοταν κανέναν ζητιάνο να τους ζητήσει καμιά βοήθεια, τον έδιωχναν με σκληρά λόγια.

Όσο για το γέρο πατέρα του, ο Παντίτ τον περιφρονούσε τώρα, γιατί ήταν άλλοτε ένας φτωχός άνθρωπος—και ξεχνούσε ότι αυτός που είχε δώσει τη συμβουλή να σκάψει για τη βοήθεια το χωράφιακι τους κι' ότι σκάδοντας τη γη βρήκε το μαγικό κίουπι! Όσο αγαπούσε και σεβόταν τον πατέρα του, όταν ήταν φτωχός, τόσο τον είχε διώξει από την καρδιά του, τώρα που ήταν πλούσιος. Άφηνε το δύστυχο γέρο να κοιμάται σε μιά μικρή και σκοτεινή κόμαρα και του έδινε για φαγητό, ό,τι περισσεύε από το πλούσιο τραπέζι του.

Ο γέρος όμως δεν παραπονιόταν, παρ' όλη την πίκρα, που γέμισε την καρδιά του! Πότε, πότε έλεγε μόνο με παράπονο μέσα του:

— Θεέ Βισνού, γιατί με τιμώρησες τόσο σκληρά; Γιατί μ' ε δώσει έναν άκαδο γιό, που με περιφρονεί, έπειθε ήμουν ένας φτωχός γεωργός; Κι' ωστόσο ήμουν τίμιος κι' εργατικός και δεν έβλαψα ποτέ κανένα συνάνθρωπό μου...

Μια μέρα, εκεί που ο Παντίτ καθόταν με τη γυναίκα του δίπλα στο μαγικό κίουπι, της είπε ξαφνικά:

— Γιατί να κουραζώμαστε κάθε βράδυ να βγάζωμε τα λεφτά από το κίουπι; Ο γέρος τρώει τζάμπα το ψωμί του... ε δουλέψω κι' εκείνος. Έτσι κι' έτσι κάθεται όλη την ημέρα και δεν κάνει τίποτα!

Σεχνοδσαν όμως ότι ο Μαχάτμα ήταν πολύ γέρος και δεν έδινε πια καλά και ότι τα χέρια του έτρεμαν από τα γεραστικά και την αδυναμία.

Ο δύστυχος ο γέρος, λοιπόν, δέχτηκε να δουλέψει, γιατί ο Παντίτ κι' η γυναίκα του τον φοβέ-

ρισαν ότι αλλιώς θα τον άφηναν να πεθάνει από την πείνα! Τον κλείδωσαν έτσι μέσα στο μεγάλο δωμάτιο με το μαγικό κίουπι κι' ο γέροντας έσκυβε όλη την ημέρα πάνω από το κίουπι κι' ε θγάζε με τα χέρια του που έτρεμαν από την κόπωση, χρυσά νομίσματα.

Μα ο γιός του φώναζε:

— Για κάνε πιο γρήγορα, πατέρα! Τι χασιμορι είναι αυτό; Δε σ' έφερα εδώ για να ταπειλώσεις! Όσο πιο σιγά βγάζεις τα νομίσματα, τόσο πιο πολύ με ζημιώνει! Μα έρω, με ζηλεύεις για τα πλούτη μου και το κάνεις επίτηδες! Άργείς στη δουλειά σου, για να βγάλεις λιγώτερα νομίσματα!

Μα όχι, παιδάκι μου, απαντούσε τότε ο πατέρας του λυπημένος. Η επιθυμία μου είναι να σε βλέπω πάντα πλούσιο και βασιλιά ακόμη! Μα είμαι γέρος πια και δε μπορώ να δουλέψω πιο γρήγορα! Τα χέρια μου τρέμουν, το βλέπεις μό- νος σου, και κουράζομαι εύκολα... Δε θα με βοηθήσης λίγο, παιδί μου;

Αυτό μ' ελειπε! είπε ο Παντίτ σαρκαστικά. Να καθώμαι μ' ένα γέρο ζητιάνο και να λερώνω τα χέρια μου, μαζεύοντας νομίσματα! Κάνε καλά... εγώ θέλω να γεμίση σήμερα το κα- νούριό μου, που άγασσα. Το βράδυ πρέ- πει να είναι γεμάτο χρυσά νομίσματα!

Έπειτα, βγήκε από το δωμάτιο και το κλείδω- σε απ' έξω.

Το μεσημέρι η γυναίκα του μπήκε στο δωμάτιο με το μαγικό κίουπι κι' έφερε ένα ξεροκόμματο και λίγο τυρί στο γέρο για φαγητό. Καθώς αυ- τός τα πήρε πεινασμένος από δύσκολα χέρια του, του έπεσε το τυρί χάμω. Μα αντί να σκύψη η νέα γυναίκα να το σηκώσει, καθόταν ήσυχη στην κα- ρέκλα της και κύτταζε ατάραχη το γέρο, που προσπαθούσε να πιάσει το τυρί. Επί τελους, το έπιασε. Μα σκύβοντας, κόντεψε να χάση την ισορ- ροπία του. Εκείνη τη στιγμή ένα ποντίκι βγήκε από μιά τρύπα του τοίχου, γιατί το τυρί του είχε σπάσει τη μύτη! Κι' ο γέρος, για να μην πέση και χάση το τυρί του, άκουμπησε μιά στιγμή το χέρι, που το βαστούσε, στην άκρη του κίουπιου.

Το ποντίκι τότε, γρήγορο σαν αστραπή, ανέβη- κε για να αρπάξη το τυρί, μα γλίστρησε κι' ε, πεσε μέσα στο κίουπι. Κι' αμέσως το μαγικό κίου- πι, άρχισε τώρα να βγάζει αντί για χρυσά φλου- ριά... όλο ποντίκια!

Ο Παντίτ, μόλις έμαθε από την τρομαγμένη γυ- ναίκα του τι είχε συμβεί, έτρεξε κοντά στο κίουπι κι' άρχισε να ρίχνει μέσα άλλα πράγματα, με την ελπίδα ότι θα σταματούσε το κακό! Μα δεν ή- ξερε ότι το κίουπι δε μπορούσε παρά να αλλάξη τρεις φορές το περιεχόμενό του. Είχε βγάλει βορσές, έπειτα νομίσματα και τώρα ποντίκια. Θα έβγαζε, λοιπόν, ποντίκια μέχρι την τελευταία μέρα του κόσμου!

Όλοι οι υπηρέτες έφυγαν σε λίγο από το «κα- ταρμένο σπίτι με τα ποντίκια», όπως το έλε- γαν κι' ο Παντίτ αναγκάστηκε μόνος του με τη γυναίκα του να σκατώνει τα ποντίκια, που είχαν γεμίσει το σπίτι του και που το κίουπι δε σταμα- τημένος στην πολιτεία για να αγοράσει φάρμακα, που θα τα ξερολόθρευαν. Μα όσα φάρμακα κι' αν έβριχνε, δεν έφταναν. Για κάθε ψόφιο ποντίκι το κίουπι έβγαζε εκατό ζωντανά!

Έτσι, ο άλλοτε υπερήφανος Παντίτ, έτρεχε για να αγοράση ποντίκοφάρμακα κι' έπειτα δούλευε μέρα νύχτα, σκάδοντας λακκούβες στον κήπο μόνος του, για να ρίχνη μέσα τα ψόφια ποντίκια. Κα- νένας δεν ήθελε να τον βοηθήσει στην απάισια αυ- τή δουλειά, γιατί φοβόταν να μη φέρη τη δυστυ- χία και στο σπίτι του...

Έτσι ο Παντίτ έδωσε όλα τα λεφτά του για να σκάψω από τα ποντίκια, που δεν είχαν τελειώ- σουν. Και τότε, πάνω στο θυμό του και στην απέλ- πισία που, άρπαξε ένα σφυρί και κομμάτισε το μαγικό κίουπι!

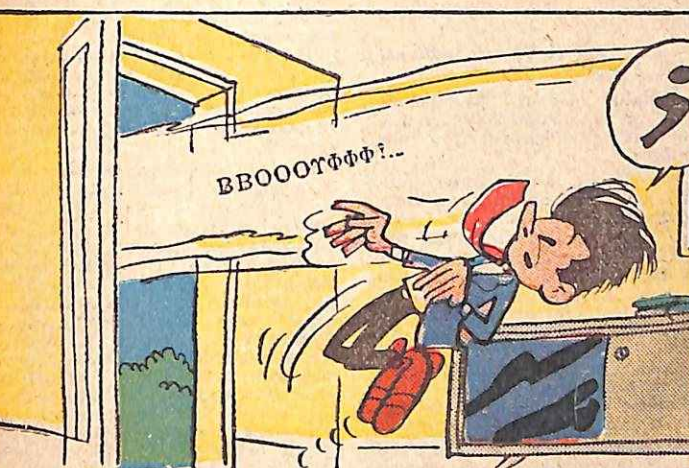
Αμέσως τότε σταμάτησαν να βγαίνουν καινούρ- για ποντίκια, μα αυτά που είχαν γεμίσει το σπι- τι, έφραξαν όλα τα τρώφια. Έτσι ο Παντίτ από- μείνε όχι μόνο χωρίς λεφτά, μα και χωρίς ψωμί.

Ο γέρος πατέρας του πέθανε σε λίγο, απ' τον καυμό του κι' ο Παντίτ έμεινε πάλι φτωχός, όπως ήταν πρώτα. Ο θεός τον είχε τιμωρήσει για την απληστία του και για την σκληρή καρδιά του. Μα ήταν πια αργά, όταν κατάλαβε, μετανοημένος, ότι πρέπει να σεβεται κανείς και ν' αγαπάει τους γέροντες γονείς του για να προκόψη και να ευτυ- χήσθ' σ' αυτόν τον κόσμο.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Στά γενέθλια του Ρισή

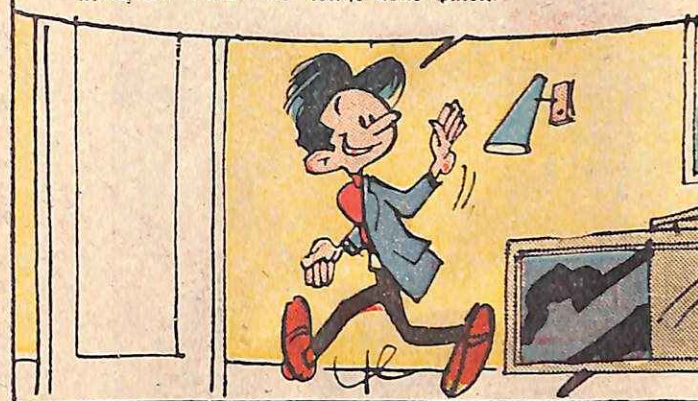
— Θα τα θυμάμαι αυτά τα γενέθλια... Πο- σες εκπλήξεις και πόσα ωραία δωράκια...

— Αντιόμω πολύ για το μικρό αυ- τό άτύχημα... Μη τα παίρνεις όμως τρο- γικά, χορσέ μου... Μέρα που είναι ση- μερα πρέπει να τα δεχόσαι με το χα- νογέλο!...

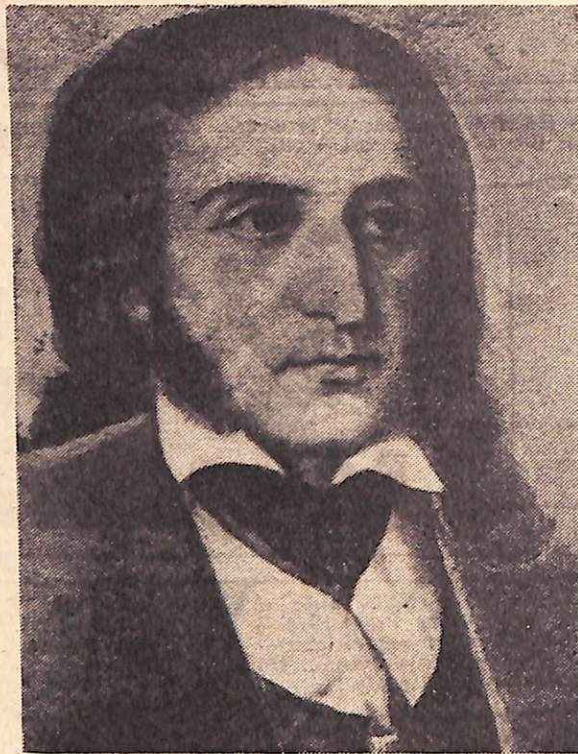

— Θα είναι άσφαλως ο Άντωνης... Άφήστε να υποδεχτώ απόος μου αυτόν τον παλιό καλό φίλο...

— Ό Ρισή θα σήση τα χερά...
— Όλα ήταν ύπεροχα... Ά, νά και ή τοίρτα...

Ο θρυλικός Ιταλός μουσουργός.

ΝΙΚΟΛΟ ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ ο μάγος του βιολιού

Ο ΝΙΚΟΛΟ ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ γεννήθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 1784 σ' ένα έλεονό στενοσόκακο του λιμανιού της Γενεύας, που λεγόταν «Πέρασμα της Μαύρης Γάτας». Ο πατέρας του, Αντώνιο ήταν έμπορος μεταξωτών, στις ώρες που δεν είχε δουλειά, διάβαζε καθιστικά κι' αποκρυφιστικά συγγράμματα ή έφτιανε ωροσκόπια για τους φίλους του.

Η μητέρα του Τερέζα Μποτσι-άρι πίστευε τυφλά στα όνειρα. Κάποτε, είχε δη το γιο της να περπατάει ήρεμος και γελαστός ανάμεσα σ' ένα διάβολο κι' έναν άγγελο, που διαπληκτιζόνταν σε κάθε βήμα. Έβγαλε τότε το συμπέρασμα πως θα γινόταν μεγάλος άνθρωπος, άλλ' όταν μιλούσε για τ' όνειρό της, χλωμιάζε και το βλέμμα της σκονδρόπαζε. «Θα φτάσει στη δόξα από δρόμους που κανείς δεν τους ακολουθούσε ως τώρα», έλεγε. Οι άνθρωποι θα τον αγαπήσουν, αλλά δεν θα βρή στην αγάπη τους την ευτυχία».

Η μεγάλη χαρά του Νικολό ήταν ν' ακούει τις καμπάνες της γειτονικής εκκλησίας. Βυθιζόταν τότε σ' έκσταση κι' έμοιαζε σαν ύπνωτισμένος. Από την ηλικία των πέντε χρόνων, εξ' άλλων, αυτοσχεδίαζε μουσικά κομμάτια πάνω σ' ένα παλιό μαντολίνο του πατέρα του. Μια μέρα, πήγε να βρή τον εφημέριο της εκκλησίας.

— Αν είχα ένα βιολί, του είπε, ή έκκλησία θαταν πάντα γεμάτη από κόσμο, που θαρχε για να μ' ακούσει.

— Και τί θα τους εταίριζε; τόν ρώτησε γελώντας ο εφημέριος.

Το παιδί έβγαλε το κεφάλι του. — Περνάω τόσα πράγματα από το μυαλό μου! απάντησε.

Ο πατέρας του ρώτηε, τέλος, ένα βιολί εύκαιρο σ' έναν παλιό τζι και του πήρε. Ήταν σπασμένο σε δυο μερίδες, άλλ' ο μικρός Νικολό έκανε πάνω σ' αυτό θαύματα. Στα όχτω χρόνια του έγραψε την πρώτη συνάτα του και δυο χρόνια αργότερα έδωσε το πρώτο

του κοντσέρτο στο Όρατόριό του 'Αγίου Φιλίππου του Μαύρου. Οι άκροατές του ένθουσιασθηκαν κι' ένας φιλόμουσος Γενοβέζος, ο μαρκήσιος Γιάν Κάρλο ντι Νέγκρο, αποφάσισε να ενδιαφερθή για την τύχη του.

Ο ντι Νέγκρο ώδηγησε ο ίδιος το παιδί - θαύμα στη Φλωρεντία, όπου το έμπιστεύθηκε στο διάσημο βιολονίστα Σαλβατόρε Τίντι.

Τον επόμενο χρόνο, ο Νέγκρο εφώτισε τον πατέρα Παγκανίνι με τα απαραίτητα χρήματα για να πάει με το γιο του στην Πάρμα και του έδωσε ταυτόχρονα μια συστατική επιστολή για τον μάετρο Αλεξάνδρo Ρόλλα, που ήταν διευθυντής της ορχήστρας της δουκικής αυλής και διάσημος βιρτουόζος του βιολιού.

Ο πατέρας κι' ο γιός έφτασαν στην Πάρμα το καλοκαίρι του 1795. 'Αλλ' οι υπηρέτες του Ρόλλα τους απάντησαν ότι ο μάεστρος δε δέχεται κανένα. Όταν, όμως, ο πατέρας Παγκανίνι τους έδειξε το γράμμα με το οικόσημο του μαρκησιού Νέγκρο, τους είπαν ότι μπορούν να περιμένουν.

Πέρασε μια ώρα... Ο πατέρας Παγκανίνι είχε χάσει την υπομονή του.

— Πάμε να φύγουμε, είπε στο γιο του. Φαίνεται πως μας πέρασαν για ζητιάνους.

— 'Αλλ' ο μικρός Νικολό παρακάλεσε με δάκρυα στα μάτια τον πατέρα του να περιμένουν λίγο ακόμη.

Τα μάτια του Νικολό έπεσαν σε λίγο σε μια σύνθεσι, που ο Ρόλλα μόλις είχε τελειώσει και την είχε αφίσει πάνω σ' ένα τραπέζι. Ένα βιολί βρισκόταν πλάι. Ο μικρός βιολιστής άρπαξε άμεσως το βιολί και, χωρίς να σκεφθί τί έκανε, άρχισε να παίζει. Οι νότες της μουσικής απλώθηκαν σ' όλα τα σπίτι. Οι υπηρέτες έτρεξαν τρομοκρατημένοι.

— Ποιός παίζει τόσο όμορφα τη σύνθεσί μου; ρώτησε ο Ρόλλα, που

βρισκόταν ακόμη στο κρεβάτι του.

— Ένα παιδάκι, του απάντησαν. — 'Αδύνατον, είπε ο μάεστρος. Αυτή η σύνθεσι είναι μόνο για βιρτουόζους.

— 'Αλλ' ύστερ' από λίγο βεβαιώθηκε με τα ίδια του τα μάτια πως οι υπηρέτες του είχαν δίκιο. Διάδασε κατόπιν το γράμμα του μαρκησιού Νέγκρο.

— Να σου έσω μαθήματα βιολιού και συνθέσεως! είπε. 'Αλλά πως θα τα καταφέρω μ' ένα μαθητή σαν και σένα;

Κι' επικαλέσθηκε τη συνδρομή ενός άλλου μάεστρου, του Γκιρέτι, που παρέδιδε μαθήματα μόνο σε βιρτουόζους.

Σε λίγο, οι δυο μάεστροι είδαν πως είχαν εξαντλήσει τις γνώσεις τους.

— Και τώρα τί θα του μάθουμε; ρώτησε ο Ρόλλα.

— Νομίζω πως το καλύτερο είναι να τον παρακαλέσουμε να μάς δώσει αυτός μαθήματα, απάντησε ο Γκιρέτι.

Στην Πάρμα, ο Παγκανίνι απόκτησε και το πρώτο του βιολί «Γκουαρνιέρι» (τα βιολιά «Γκουαρνιέρι» ήταν το ίδιο περίφημα όσο και τα «Στράντιβάριους»). Ζούσε τότε εκεί ο ζωγράφος Παζίνι, που είχε στην κατοχή του ένα βιολί «Γκουαρνιέρι». Αυτό το βιολί το φύλαγε ζηλότυπα κι' έλεγε πως θα το έδινε μόνο σε μια μουσική μεγαλοφυΐα. Ακούγοντας, λοιπόν, έλους να εκθειάζουν το ταλέντο του Παγκανίνι, ζήτησε να τον δει και τούδειξε μια δυσκολότατη συνάτα.

— 'Ακουσε, μικρέ δαίμονα, του είπε. Αν μπόρεσες να μου παίξεις με την πρώτη ματιά («πρώτα βίστα») αυτή τη συνάτα, το βιολί είναι δικό σου.

Μισή ώρα αργότερα, το περίφημο «Γκουαρνιέρι», περνούσε στα χέρια του Παγκανίνι. Ο Παζίνι έκλαιγε, καθώς το τούδινε.

— Το φύλαγα τόσα χρόνια, του είπε. 'Αλλά τώρα έρω πως δε θα μπορούσα να το έμπιστευθώ σε καλύτερα χέρια από τα δικά σου.

Πατέρας και γιός περιόδευσαν τώρα στην 'Ιταλία. Ο πρώτος μαζέει χρήματα και με τις δύο φούχτες του. Ο δεύτερος ενδιαφέρεται μόνο για τη δόξα.

Το 1798, ο Νικολό πήρε μέρος σ' ένα διαγωνισμό μουσικής, που δόθηκε στην εκκλησία της μονής του 'Αγίου Φραγκίσκου της Λούκας. Οι άλλοι μουσικοί έπαιζαν γνωστές συνθέσεις. Ο Παγκανίνι αυτοσχεδίασε. Ακούγοντας τους ήχους που έβγαιναν από το βιολί του, οι άντρες έκλαιγαν και πολλές γυναίκες σωριάζονταν λιπόθυμες. Οι μοναχοί, που δεν τους είχε επιτραπεί να βγούν από τα κελιά τους, πληδούσαν από τα παράθυρα, για να πάνε κοντά στην εκκλησία.

Μια μέρα, ο Παγκανίνι έδωσε ένα κοντσέρτο στο μέγαρο της πριγκίπισσας 'Ελισίας Μπατσιόκι.

— Θα σάς παίξω ένα ντουέτο είπε ο Παγκανίνι.

Οι προκαλεσμένοι τον είδαν τότε εκπληκτικοί να σπάει τις δυο μεσαίες χορδές του βιολιού του (το «ρε» και το «λά»). Αρχισε κατόπιν να παίζει ένα έρωτικό διάλογο ανάμεσα στον Αδωνι και την Αφροδίτη πάνω στις δυο ακρινές χορδές (το «σολ» και το «μί»).

Οι άκροατές του τον άκουγαν σαν ύπνωτισμένοι. Κι' όταν έπαινε να παίζει, χρειάστηκε να περάσουν αρκετά λεπτά, για να συνέλθουν από την κατάπληξί τους. Έσπασαν τότε σε φρενιτώδη χειροκροτήματα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η πρώτη μαγισσα του Μπετόβεν.

— Μαέστρο, είπε η πριγκίπισσα, αυτό που κάματε είναι καταπληκτικό. Ποιός θα μπορούσε να πιστέψει ότι αυτή η θεία μουσική έβγαине από δυο μόνο χορδές;

— Αν έχετε την υπομονή και την καλωσύνη να μ' ακούσετε, θα σάς δώσω ένα κοντσέρτο σε μια μόνο χορδή, απάντησε ο Παγκανίνι.

Κι' έσπασε και το «μί», αφήνοντας μόνο το «σολ». Το μαγικό δοξάρι του άρχισε να πηγαίνονταν πάνω στη μοναδική χορδή, σκορπίζοντας ένα πλήθος από μελωδικούς ήχους, που έφταναν μιά ύπεροχη συμφωνία.

— Άλλοτε πάλι έδινε κονσέρτα, χρησιμοποιώντας τη μία χορδή σά βιολί και τις άλλες σαν άρπα, κιθάρα, μαντολίνο, βιόλα ή βιολόντσello, ανάλογα με τις απαιτήσεις του κομματιού. Μπορούσε ακόμη να παίξει πάνω σ' ένα ξεκούρδιστο βιολί, χωρίς να κάνει την παραμικρή παραφωνία. Κάποτε, έπαιζε μια καινούργια συμφωνία, διαδίδοντας τη μουσική μ' αναποδογυρισμένο το τετράδιο.

Για πολλά χρόνια, η Εύρωπη έζησε με την ανάσα του Παγκανίνι, σύμφωνα με την έκφραση ενός παλιού κριτικού. Ο μεγάλος μουσικός έγραψε διαρκώς καινούργιες συνθέσεις, ενώ ταυτόχρονα έτρεχε από τη μία χώρα στην άλλη, δίνοντας κονσέρτα, στα οποία το κοινό τον άποδιδε. Στη Γερμανία του άπένειμαν τον τίτλο του βαρώνου της Βεστφαλίας, στην 'Αγγλία τον άνομασαν Ιππότη του 'Αγίου Γεωργίου, ο τσάρος της Ρωσίας τον έκανε Ιππότη του ταγματός του Κανσταντίνου, στην Πολωνία άνακηρύχθηκε Ιππότης του Χρυσού Πτερνιστίριος. Το κεφάλι του άποτυπώθηκε πάνω στο ζυλό, το χαλκό, το σίδερο, το χρυσάφι. Σ' όλη την Εύρωπη κυκλοφορούσαν πινατά, γραβάτες, πίπες, σάλια, βραχιόλια, σαπούνια, κάλτσες, γάντια, τσιγάρα, μπισκότα, γυναικεία υποδήματα με την προτομή του. Τα ξεχαροπλίστεια σεβρίζαν παγατά και γυναικίσματα με τ' όνομά του. Στη Βιέννη πουλιόνταν ψωμάκια σε σχήμα βιολιού, μ' τ' όνομα του Παγκανίνι. Μια αληθινή ψυχωσι είχε κυριεύσει όλα τον κόσμο, όσο ζούσε ο μεγάλος μουσικός.

— 'Αλλ' οι άνθρωποι είχαν παρηγόησει το εκπληκτικό ταλέντο του Παγκανίνι. Πολλοί τον έβλεπαν σαν ένσάρκωσι του Σατανά ή απέδιδαν τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις του, που ώφειλόντο στην επιθυμία του να ξεκουραστή και να μελετήσει καινούργιους τρόπους μουσικής έκφρασεως, στην ανάγκη που αισθανόταν τάχα να επικοινωνή κάθε τόσο με τον Άρχοντα των Σκοταδιών, για να παίρνει τις οδηγίες του. Αυτή η αντίληψη κυριάρχησε ιδίως μετά το θάνατό του. Καμμία πόλι δεν ήθελε να δεχτεί το φέρετρό του, που περιπλανήθηκε από τόπο σε τόπο επί 56 χρόνια — δια ακριβώς έζησε ο μεγάλος μουσικός. Στο τέλος, ο γιός του 'Αχιλλεύς, έπειτα από άδεια του Πάπα, κατόρθωσε να το βάλει στο νεκροταφείο της Πάρμας, όπου άνήγειρε μεγαλοπρεπές μνησείο.

Ο Παγκανίνι έγραψε 8 κονσέρτα, 24 «Καρναβάλι της Βενετίας», 24 «Καρίσιαι» και πολλές συνάτες για βιολί και κιθάρα, στην οποία ήταν επίσης Ικανότατος δεξιοτέχνης. Λίγο καιρό πριν από το θάνατό του, η πόλι της Βιέννης του άπένειμε ένα χρυσό μετάλλιο με τις λέξεις: «Οι ήχοι του βιολιού σου θα χαθούν, άλλ' η δόξα σου θα παραμείνει άθαρτη».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η πρώτη μαγισσα του Μπετόβεν.

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

Ο Κων. 'Αγγελιδάκης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΚΩΝ. ΑΓΓΕΛΙΔΑΚΗΣ

«Μου χρειάζεται δύναμι»..

Η Θεσσαλονίκη ήταν ανέκαθεν πηγή ποδοσφαιρικών ταλέντων. Ποσοί και ποσοί άσσοι του παρελθόντος και σημερινού, δεν ξεκίνησαν από την όμορφη νύφη του Θερματικού. Ο Κώστας 'Αγγελιδάκης δεν άνηκε ούτε στους πρώτους, ούτε στους δεύτερους. Άνηκε στους άσσους του μέλλοντος.

Το όνομά του δεν είναι εύρύτερα γνωστό. Η Θεσσαλονίκη τον έφερε φυσικά, πολύ καλά. Και οι κυνηγοί ταλέντων αυτοί τον έχουν από Οι τελευταίοι καταλόγους τους για τώρα στους καταλόγους τους για την περίοδο των μεταγραφών. Γιατί, δεν υπάρχει αμφιβολία ο 'Αγγελιδάκης είναι ένας παίκτης, που θα διαπρέψει στο ποδοσφαιρικό στερέωμα.

Γεννήθηκε το 1944 (είναι μόλις 19 ετών) και πρωτοπαίξε σε μικρό σωματείο το 1957. Ήταν η «Δόξα Τριανθρίας». Σ' αυτή την ομάδα έζησε επί δυο χρόνια. Οι παράγοντες του «ΠΑΟΚ» που είναι φαίνεται πολύ δραστήριοι, τον έζητησαν από τη «Δόξα» κι' έτσι το 1959 ο νεαρός 'Αγγελιδάκης μεταπήδησε στο σύλλογο, όπου άνηκε και σήμερα. Στην άρχή έπαιζε με την ομάδα των «τσιρκ», αργότερα προωθήθηκε στην αναπτυξιακή ομάδα και το 1962 έλασε για πρώτη φορά μέρος στην ομάδα, σε άγωνα πρωταθληματος. Ήταν με τον «Πανιώνιο». Κακή η μέρα εκείνη για τον «ΠΑΟΚ», που ηττήθηκε με 4-1. Η ήττα αποδόθηκε σ' ευθύνη όλων. Η ήττα πήρε και τον 'Αγγελιδάκη που έαναγόρευσε στην αναπτυξιακή ομάδα.

Σήμερα περιμένει την εύκαιρία να εναλλαχθεί στη στολή του ένδοξου «ΠΑΟΚ». Πιστεύει ότι μπορεί να τα καταφέρει. Μόνο, που του λείπει ο δυναμισμός. Το όμολογεί και ο ίδιος.

— Δεν έχω τη δύναμη, που χρειάζεται σ' ένα κυνηγό κρούσεως. Άν την είχα, θα έπαιζα μόνιμα στην α ομάδα, μάς είπε.

Ο 'Αγγελιδάκης διαθέτει άριστη τεχνική, είναι ακριβής στη μεταβίβαση κι' έχει εξυπνάδα στην «αυτοίμπλα». Του άρέσει να παίζει ως ενδιάμεσος και να δημιουργή παιχνίδια. Τα προσόντα του αυτά ησαν άρκετά για να κληρθ από τον έκλεκτο Κ. Κ. Μαροπούλου στην εθνική Νέων. Έπαιξε και στους δυο άγωνα με την εθνική 'Ασπρίνας (3-1 και 1-0) από όπου άμειρασε. Η άπόδοσί του ήταν Ικανοποιητική. Άν μπορούσε να είναι καλύτερος, άν προσπαθούσε να δείξει λίγο περισσότερη γενναϊότητα. Λιγά το μειονεκτημα του το σκέφτεται πολύ.

— 'Αλλ' ελπίζω ότι κάποτε θα το έ-ξουδετερώνω.

Από τον άγωνα πρωταθληματος μεταξύ των ομάδων «ΑΕΚ» — «ΠΑΟΚ» 5-1. Ο θερμασφύλακας της μακεδονικής ομάδας Μιχαηλίδης με έξαιρετικό άλμα προς τα πλάγια άποκρούει τη μπάλλα και άποσοθεί τον κίνδυνο για την έστια του.

Αθλητικά παραβρήνια

— Όταν θα μεσώση το μυαλό μου και θα «έστη» το σώμα μου, θα δυναμώσω και θα μπορώ να συγκρούμαι, χωρίς να φοβάμαι ότι κάθε φορά που θα αγωνίζομαι να κερδίσω τη μπάλλα, θα γίνωμαι «φερέο στον άνεμο» μπροστά στους αντίπαλους.

Τελειώνοντας το γυμνάσιο, θα δώση εξετάσεις στην ΕΛΣΑ για να γίνη καθηγητής σωμαστικής άγυγής. Άγασσει τον άθλητισμό και θα ήθελε ν' άσολήσει μ' αυτόν ά-κόμη και άπαγγελματικά.

ποια κίνησι για την κατάρτησι του άθληματος, που δεν μπορεί να καθοριστή, άν θα έχη έπιτυχία.

— Ο Λινοξυλάκης δεν έπαψε να προπονηται και να είναι έτοιμος ά-ταν τον χρειαστή ή ομάδα του. 'Ωστόσο ο προπονητής του Κ. Γκέιμ δήλωσε ότι, εάν δεν τον δει επί ένα μήνα, δε μπορεί να τον χρησιμο-ποιήση στην πρώτη ομάδα. Το ταξίδι της εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας στην Πολωνία προάλείπει ότι θα είναι πολύ έν-διαφέρον, γιατί περιλαμβάνει την έ-

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 19-5-63

Συμβουλές, που θα άποδειχθούν θιασασές!

1 ΑΒΕΡΩΦ ΙΩΑΝΝ. — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. (Κύπ.) 2 X
2 ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΓΙΑΝ. — ΠΙΕΡΙΚΟΣ (Κύπ.) 2
3 ΒΕΡΟΙΑ — ΠΑΟΚ (Κύπ.) 2

4 ΔΙΑΦΟΡΑΣ — ΦΩΣΤΗΡ (Κύπ.) 1 X 2
5 ΚΑΛΑΜΟΣ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ (Κύπ.) 2
6 ΝΙΚΗ — ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ (Κύπ.) 1

7 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΟΖ. — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. (Κύπ.) .. 1 X 2
8 ΟΦΗ — ΠΑΝΑΓΙΩΛΕΙΟΣ (Κύπ.) 1 X 2
9 ΒΕΝΕΤΣΙΑ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ 1 2

10 ΚΑΤΑΝΙΑ — ΜΙΛΑΝ 2
11 ΡΟΜΑ — ΑΤΑΛΑΝΤΑ 1
12 ΣΠΑΛ — ΤΖΕΝΟΑ 1 X
13 ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΛΑΝΕΡΟΣ ΣΙ 1

Άναπληρωματικοί:

1 ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΘ. — ΠΑΜΠΑΙΑΝΙΚΟΣ (Κύπ.) ... 1
2 ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡ. — ΠΟΣΕΙΔΩΝ ΓΑΥΦ. (Κύπ.) ... 1

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η πυγμαχία δέχθηκε σκληρό χτύπημα από το Συμβούλιο 'Αθλητισμού που άρνήθηκε να διαθέσει ποσό 400.000 δραχμών για τη διοργάνωσι των θαλασινών πυγμαχικών άγώνων.

— Λέγαται ότι κατόπιν τούτου, δημοιργήθηκε ζήτημα στους κόλπους της διοικήσεως της πυγμαχίας, γιατί θεωρείται ότι «αλλάεται το άθλημα».

— Πάντως, ανεξάρτητα από την άρνησι του Συμβουλίου 'Αθλητισμού, φημολογείται ότι γίνεται κά-

πίσχεσι τριών μεγάλων πόλεων: της Βαρσοβίας, της Πράγας και της Γενεύης.

— Ο 'Αρ. Παπαζούγλου δεν θα φύγη στην 'Αμερική, όπως διεσίδε, το, όχι γιατί δεν το επιθυμεί, άλλ' επειδή φοβάται να διασχίση τον 'Ατλαντικό με άεροπλάνο!

— Ο ίδιος παίκτης για να πάη στη Σόφια άεροπορικώς, το σκέ-φθηκε πολύ, δυο φορές μετάνοισε, αλλά τελικά πείσθηκε από τη δι-οικησι του συλλόγου του.

— Ο Σιδέρης δεν έπρόκειτο να παίζει κατά το «Απόλλωνος» 'Αθηνών. 'Ωστόσο στο ΠΡΟ-ΠΟ του είχε παίζει σπάντα τον «Ολυμπιακό», γιατί, είπε, «και χωρίς έμένα θα νικήση». Και νίκησε με 3-2.

Από τον άγωνα πρωταθληματος μεταξύ των ομάδων «ΑΕΚ» — «ΠΑΟΚ» 5-1. Ο θερμασφύλακας της μακεδονικής ομάδας Μιχαηλίδης με έξαιρετικό άλμα προς τα πλάγια άποκρούει τη μπάλλα και άποσοθεί τον κίνδυνο για την έστια του.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΚΑΙ ΤΡΙΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Ο «Ολυμπιακός» ήττήθηκε μόνο με 0-1 στο δεύτερο άγωνα με τη βουλγαρική «Λέφσκι», που έγινε στη Σόφια παρουσία 50.000 θεατών, κι' ισοδόξιασε στην πρώτη θέσι με την αντίπαλό του. Όπως είναι γνωστό στο πρώτο μάτς, που έγινε στο Νέο Φάληρο, ο «Ολυμπιακός» είχε νικήσει με το ίδιο σκορ 1-0. Κατόπιν τούτου για την ανάδειξι της πρωταθλητριάς Βαλκανίων, θα διεξαχθί και τρίτος άγωνας μεταξύ των δυο ομάδων, στο ουδέτερο Βελιγραδί.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ — ΕΛΛΑΣ 3-2

Η ελληνική ομάδα τέινει άπο-κλείσθηκε από το κύπελλο Νταί-βις, μετά την ήττα της από την ομάδα της Βραζιλίας με 3-2. Την ελληνική ομάδα άπέτελεσαν οι καλογρόσσολος Καλούδας και Κα-νέλλοπουλος.

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ

Οι έρετεινιοι πανελλήνιοι έφηεί-κοι άγώνες στίβου διεξήχθησαν έ-νωριτερα από κάθε άλλη χρονιά γι' αυτό και παρατηρήθηκε μεγά-λη άποχη, κυρίως επαγγελματιών, ά-θλητών. Θριαμβεύτης των άγώνων άναδείχθηκε ο Πανελλήνιος Γ.Σ. με 110,5 βαθμούς. Δεύτερος κατετάγη ο Πειραιός με 87, τρίτος ο 'Η-ρακλής Θεσσαλονίκης με 44. Τους ίδιους βαθμούς συγκέντρωσε και ο 'Εθνικός Γ.Σ.

ΝΙΚΕΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΩΝ

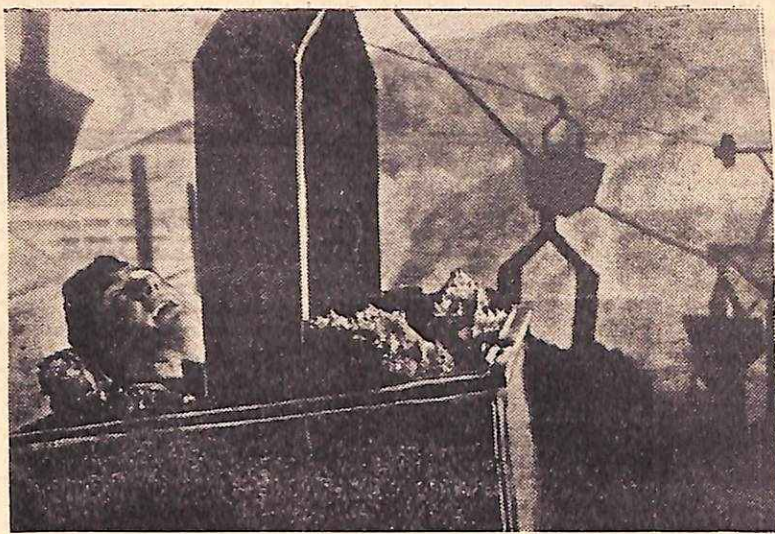
Η εθνική ομάδα της ελληνορω-μαϊκής πάλης θριαμβέυσε επί της Ισραηλινής με 5-1 νίκες και 1 ο-μάδα της έλευθέρως πάλης με 6-0 νίκες. Νικήτες άναδείχθησαν οι έ-ξής: Πολυδώρος, Λαζάρου, Μωυσι-δης, Σαββας, Παπούλιας, Ζαφειρό-πουλος, Γεωργόπουλος, 'Ιωαννίδης, Κοζανίδης, Σιδηρόπουλος. Ο Λα-ζάρου έπέτυχε δυο νίκες. Ήττήθη μόνο ο Καπόλας σκς 57 κιλά από τον 'Ισραηλινό Μοταγκά.

ΣΤΟ ΥΨΟΣ: 2 ΜΕΤΡΑ!

Κατά τους έρεινους άγώνες ο άλλης από το «Πανιώνιος» Σεαστό-πουλος κατόρθωσε να περσθί τα 2 μέτρα στο άλμα εις ύψος με άπο δημοιργήση έτσι ένα νέο πανελλή-νιο ρεκόρ. Πρέπει να σημειωθεί ότι είναι η πρώτη φορά, που 'Ελληνες άλλης υπερηπιδά σε έπίσημους άγώ-νες το ύψος αυτό, που μέχρι τώρα άποτελούσε το μέγα «φράγμα» του άγανίσματος.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΣ

Ο «Πανελλήνιος» Γ.Σ. κέρδι-σε με μεγάλη διαφορά την πρώ-τη θέσι στους πανελληνίους έση-μικούς άγώνες στίβου. Η τερά-στια θαθμολογική άπόστασι δεί-χνει και το μέτρο της εργασίας του. Όλοι οι άλλοι συλλογοι, δι-νουν δυο το ενδιαφέρον τους στο να άποκτήσουν μερικους έτοιμους πρωταθλητες και να φτιάξουν έτσι μια όμορφη και έντυπωστική έί-τρινα... Ο «Πανελλήνιος» άκο-λύει τον αντίθετο δρόμο των δρόμο της δημοιργήσεως εκ του μη-δενος. Έτσι έδω και 3-4 χρό-νια στο γυμναστήριό του δεν άνο-νανται κανείς παρά μόνο νέους (έφηβους και παίδες), που έδει-χναν με πολύ ήλιο και πολλά δ-νεια. Ο ενεργητισμός δεν έχει θέσι εκεί. Γι' αυτό και η νέα πλάτα των άθλητών του είναι άε-φορετική από κάθε προηούμενη. Με δυο λόγια: Ο «Πανελλήνιος» κάνει πρώτα άθλητισμό σε πλά-τος κι' ύστερα πρωταθλητισμό σε ύψος. Πράγμα για το οποίο είναι άξιος συγχαρητηρίων.

Βρισκόταν μέσα σ' ένα απ' τους μεγάλους κουβάδες, που τον πήγαινε άμείλικτα προς το φούρνο!...

ΜΙΑ ΜΠΑΛΛΑ ΤΟΥ ΕΞΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ

Ένω ο κουβάς τον πήγαινε προς τις φλόγες του φούρνου

ΑΦΟΥ πέρασε πιά το στενό δρομάκι του χωριού και τη μικρή γέφυρα πάνω απ' το κανάλι, ο Φραντσίσκο Μπαρρίγκα σταμάτησε και ξετύλιξε το χοντρό κόκκινο μαντήλι, που ήταν διπλωμένο, σά μάρκα, γύρω απ' το πρόσωπό του, για να προφυλάξει τα πνευμόνια του απ' τον κρύο αέρα. Δε μπορούσε να φαντασθεί ότι, 100 μέτρα πιο πέρα, η κίνηση του αυτή πορτί λίγο να του στοιχίσει τη ζωή...

Η γυναίκα του, η Μαρία, τον είχε υποχρεώσει να τυλιχτεί με αυτό το μαντήλι, πριν φύγει για τη δουλειά του, στο χυτήριο. Γιατί ήταν το πιο κρύο χειμωνιάτικο πρωινό, ο Μπαρρίγκα ήταν ήδη κρυολογημένος κι η γυναίκα του φοβότανε μην πάθει καμιά πνευμονία.

Μά εκείνος εύρισκε υπερβολικές τις προφυλάξεις της και γι' αυτό έβγαλε το μαντήλι, όταν βρέθηκε μακριά της, και το φύλαξε στην τσέπη του.

Τώρα προχωρούσε δίπλα στους μεγάλους σωρούς του κάρβουνου, που τροφοδοτούσαν το φούρνο του χυτηρίου. Στά 10 χρόνια, που δούλευε, είχε κάνει αμέτρητες φορές αυτή τη διαδρομή. Ήταν επικίνδυνη, αν δεν πρόσεχε κανείς. Γιατί μπορούσε να τον χτυπήσει ένας απ' τους κουβάδες του ατμοματου μηχανήματος, που έπαιρνε το κάρβουνο και τώριχνε μέσα στις φλόγες του φούρνου.

Ξαφνικά, ο Μπαρρίγκα ένοιωσε μια ζάλη. Οι ονθυμιασίες του στοιβαγμένου κάρβουνου εισχωρούσαν στα άρρωστα ήδη πνευμόνια του, μαζί με τον παγωμένο αέρα — μια και δε φορούσε

πιά το προστατευτικό κόκκινο μαντήλι! Ένοιωσε να πνίγεται. Τα μάτια του θολώσανε... σκόνταψε, παραπάτησε κι έπεσε μέσα στα κάρβουνα...

Ύστερα του φάνηκε πως ένα πελώριο σκυλί είχε χάσει τα δόντια του στην πλάτη του, τον είχε σηκώσει και τον έπαιρνε μαζί του. Πολύχρωμες λάμψεις ιερώνουσας, μπροστά απ' τα μάτια του, τ' αυτιά του ήταν γεμάτα θόρυβο...

Ανοιξε με κόπο τα μάτια του... και κατάλαβε τί είχε συμβεί!

Ήταν χαμένος σ' ένα σωρό από κάρβουνο, κουλουριασμένος όπως ένα αγέννητο παιδί, μέσα στα σπλάχνα της υπέρτας του. Προσπάθησε να κινηθεί, αλλά δε μπόρεσε. Βρισκότανε μέσα σ' ένα απ' τους μεγάλους κουβάδες, που τον πήγαινε, σιγά-σιγά, απ' το χυτήριο, απ' το φούρνο! Κι ήταν άδικος να κάνει την παραμικρή κίνηση...

Το κεφάλι του ξεπροβάλλε λίγο πάνω απ' το χείλος του κουβά. Έτσι, μπορούσε να βλέπει τις σκεπές των κτιρίων του χυτηρίου, πάνω απ' τις οποίες περνούσε.

Πονούσε όλο του το κορμί. Ένοιωσε να κυλάει το αίμα του στο πρόσωπό του από κάποιο τραύμα. Η καρδονόσκονη τον έπνιγε. Ωστόσο, το μυαλό του λειτουργούσε με μια τρομερή διαύγεια. Προσπάθησε να θυμηθεί πόσοι ήταν όλοι οι κουβάδες, για να λογαριάσει σε πόση ώρα θα φτανε στο φούρνο... πόσα δευτερόλεπτα ζωής του απομένανε!

Έκλεισε τα μάτια του, λέγον-

τας με το νοῦ του: «Τώρα... τώρα...». Μά δεν είχε φτάσει ακόμα η μοιραία στιγμή, που θα τον καταπνίγαν οι φλόγες...

Ξανάνοιξε τα μάτια του. Όλα φαίνονταν ήσυχα. Ο κουβάς ταλαντευόταν ελαφρά, κορμασμένος ψηλά στον αέρα. Μια καρακάξα πετούσε, στον πρωινό ήλιο. Κι ο θάνατος περιμένε...

Ο Μπαρρίγκα ήξερε πως κάθε κουβάς χρειαζότανε 10 λεπτά για ολοκλήρωση τη διαδρομή, απ' τα κάρβουνα μέχρι το φούρνο. Μά δε μπορούσε να ξέρει πόση ώρα είχε περάσει κιόλας...

Όσο, γινόταν σιγά-σιγά δυνατότερος ο μεταλλικός θόρυβος των προηγούμενων κουβάδων, που αναποδογυρίζονταν και άδειαζαν ένας-ένας, κάθε 10 δευτερόλεπτα. Αυτό σήμαινε πως έφτανε πιά στο φούρνο!

Ένοιωσε ξαφνικά μυρωδιά από κάτι που καίγεται. Και κατάλαβε πως τα μαλλιά του τσουρουφλίζονταν απ' τη ζέση του φούρνου, που δυνάμωνε ολοένα...

Οι τριχες καίγονταν σιγά-σιγά, ως τη ρίζα, σαν ένα παράξενο πυροτέχνημα.

Στις ύστατες εκείνες στιγμές, ξανάηξε με αστραπιαία ταχύτητα όλη την περασμένη του ζωή, όπως σ' ένα κινηματογραφικό φιλμ...

Λογάριαζε τώρα πως μονάχα 3 ή 4 κουβάδες τον χώριζαν απ' το μοιραίο τέλος...

Προσπάθησε να φωνάξει, μα ήταν άναφελος. Ποιος θα μπορούσε ν' ακούσει την πνιγμένη, την αδύνατη φωνή του, μέσα στους τόσους θόρυβους του χυτηρίου...

Έπαψε πιά να σκέπτεται. Το μυαλό του βυθίστηκε σε μία νόρκη... Ωστόσο, άκουσε άστριστα κάποιον που φώναζε, πολύ μακριά:

— Ένας άνθρωπος!... Ένας άνθρωπος είναι μέσα!...

Ύστερα έχασε τις αισθήσεις του...

Όταν συνήλθε κι άνοιξε τα μάτια του, ήταν ξεπλωμένος σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου. — Είσαι αληθινά ζωντανός, Φραντσίσκο... είπα με λαχτάρα η γυναίκα του, που βρισκόταν δίπλα του.

Ναι, ήταν ζωντανός! Μόνο που είχε σπάσει ένα χέρι, ένα πόδι και τρία πλευρά. Όλο του το κορμί ήταν γεμάτο γδαρσίματα και έγκυαματά.

Ένας γιατρός έσκυψε πάνω του και του εξήγησε: — Δυο παιδιά σάς σώσανε τη ζωή. Παιζάνε φουτ-μπάλ στο λόφο και χάσανε τη μπάλα τους, μέσα στα ψηλά χόρτα. Καθώς, λοιπόν, τη γυρεύανε, είδανε τυχαίως το κεφάλι σας να ξεπροβάλλει από ένα κουβά... Βάλανε τις φωνές. Τους άκουσε ο εργάτης, που χειριζότανε το μηχανήμα και το σταμάτησε άμέσως. Άν καθυστερούσε 20 δευτερόλεπτα ακόμα, θα ήσαστε χαμένοι! Βρισκόσαστε στο μεθεπόμενο κουβά, από κείνον που άδειαζε αυτή τη στιγμή...

Τα παιδιά τρέσανε ύστερα κι έξήνησαν στον εργάτη τί είχαν δει. Αυτός έβαλε τότε το μηχανήμα να λειτουργήσει άναποδα και σάς ξανάφερε ως τα κάρβουνα...

Τα δυο αγοράκια, που είχαν σώσει το Μπαρρίγκα, στέκονταν τώρα στα πόδια του κρεβατιού του. Ο τραυματίας τ' άφώναζε κοντά του και τους έσφιζε το χέρι, ενώ τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα...

Η μπάλα, που είχαν χάσει, ήταν φτηνή, από πλαστική ουσία. Κόστιζε μόνο 15 δραχμές. Μά είχε σώσει τη ζωή ενός ανθρώπου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Άνω — κάτω σταυρώλεξο

Οριζοντίως:

- 1) ΠΑΠΥΡΟΣ — ΕΚΤΑΣΙΣ. 2) ΛΑΟ — ΑΚΟΣΜΟΣ — ΑΛΛΑ. 3) ΑΡΤΑ — ΑΡ — ΙΦ — ΦΛΗΤ. 4) ΑΡΑΝΙΑ. 5) ΤΑΜΕΣΙΣ — ΕΝΟΜΟΝ. 6) ΟΡΙΖΩΝ — ΙΑΣΙΜΑ. 7) ΣΠΑ — ΠΑΝΑΜΑΣ — ΣΟΣ. 8) ΧΑ — ΤΡΑ — ΤΙ. 9) ΑΓΑ — ΣΚΑΝΤΑ — ΣΟΜ. 10) ΚΕΡΑΤΑ — ΑΣΤΕΙΑ. 11) ΙΣΟΤΟΝΑ. 12) ΑΜΙΛΚΑΣ. 13) ΣΑΜΑΡΑΣ. 14) ΗΛΙΣ — ΔΑ — ΣΙ — ΜΕΡΑ. 15) ΤΑΜ — ΜΟΡΤΙΚΟ — ΤΕΤ. 16) ΑΝΑΜΕΣΑ — ΣΑΡΔΙΝΙΑ.

Καθέτως:

- 1) ΠΛΑΣΤΟΣ — ΑΚΙΝΗΤΑ. 2) ΑΑΡ — ΑΡΠΑΓΕΣ — ΑΛΗ. 3) ΠΟΤΑΜΙΑ — ΑΡΟΣΙΜΑ — ΕΖ — ΑΤ. 5) ΡΑ — ΑΣΩΠΛΑΤΟΣ — ΜΕ. 6) ΟΚΑΡΙΝΑ — ΚΑΝΑΛΟΣ. 7) ΣΟΡΟΣ — ΝΤΑ — ΑΜΑΡ. 8) ΚΑΡΝΕ. 9) ΕΜΙΝΕ — ΖΑΡΑΡ. 10) ΚΟΦΙΝΙΑ — ΑΛΑΙ. 11) ΤΣ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΟΡ. 12) ΟΣ — ΤΑ. 13) ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΕΚΛΕΤΙ. 14) ΙΛΗ — ΟΜΟΝΟΙΑ — ΡΕΝ. 15) ΣΑΤΑΝΑΣ — ΜΑΣΚΑΤΗ.

Λεξιγριφος

Τρίαινα (Τρί(α) — Έν(α)).

Συλλαβόγριφος

Πηνειός (Πί—Νί—Ος).

6 ένόμενα άστέρων

- 1) Φράγκ Σινάτρα. 2) Σάντρα Ντιν. 3) Ρίτσαρντ Γούντμπαρκ. 4) Μαρία Σέλλ. 5) Βιτόριο ντε Σίκα και 6) Ρόκ Χάτσον.

Ποιός ζωγραφίζει πιο πιστά:

Ο «Α» έκανε 6 λάθη ενώ ο «Β» έκανε μόνο 5.

Α: 2) Μεγάλωσε τη σκεπή στο μεσαίο σπίτι. 2) Λείπει ένα παραθυράκι. 3) Μία πόρτα, κάτω από το δέντρο. 4) Μία κακοδόμος (μπροστά). 5) Ένα παράθυρο στο σπίτι (στο δάσος) και 6) Η επιγραφή στο καφενείο.

Β: 1) Λείπει ένα μπαλκόνι. 2) Το μπροστινό παράθυρο (ήμικυκλικό) είναι άνοιχτο. 3) Μία καπνοδόχος. 4) Ένα παράθυρο είναι τετραγώνιο αντί για στρογγυλό. και 5) «ΔΙΑΒΑΖΕ ΘΗ ΣΑΥΡΟ».

*

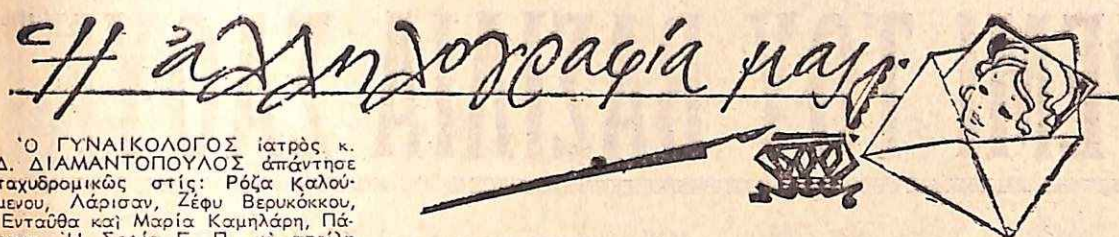
Η λύσις του ύπ' αριθ. 953 σταυρωλέξου

Οριζοντίως:

- 1) ΣΑΜ — ΠΙΚΑΣ ΣΟ. 2) ΣΑΜΑΡ — ΑΝΤΑΡΑ. 3) ΜΗΧΑΝΗ — ΥΣΤΕΡΗΜΑ. 4) ΤΑΜΑΡΑ — ΓΑΤΑΚΙ — ΑΝΑ. 5) ΙΛΑΡΑ — ΚΑΛΑΜΙ — ΑΡΑΜ. 6) ΜΑΤΑ — ΜΑΡΙΝΑ — ΚΟΤΣΙ. 7) ΩΜΑ — ΠΟΤ — ΝΟ — ΧΑΡΗΣ. 8) ΡΑ — ΑΛΣ — ΠΑΝΑΜΑΣ. 9) ΣΤΑΧΥΣ — ΣΩΜΑΤΑ. 10) ΑΣΤΑΤΟΣ — Η — ΤΑ — ΜΑ. 11) ΠΑΦΟΣ — ΜΑ — ΕΛΛ — ΔΙΑ. 12) ΒΑΘΟΣ — ΚΑΛΟ — ΣΙΑ — ΤΡΑΜ. 13) ΙΝΕΣ — ΜΑΡΚΟΣ — ΑΣΑΝΙ. 14) ΑΙΡ — ΣΑΚΚΟΣ — ΔΑΙΚΟΣ. 15) ΑΟΡΙΣΤΟΝ — ΣΠΥΡΟΣ. 16) ΟΡΙΣΤΟΝ — ΑΣΩΤΟΣ. 17) ΣΤΑΣΙΑΙ — ΝΑΣ.

Καθέτως:

- 1) ΤΙΜΩΡΙΑ — ΒΙΑ. 2) ΜΑΛΑΜΑ — ΣΠΑΝΙΑ. 3) ΣΑΧΑΡΑ — ΑΤΑΦΟΣ — ΡΟΣ. 4) ΣΑΜΑΡΑ — ΠΛΑΤΟΣ — ΣΙΝΤ. 5) ΜΑΝΑ — ΜΑΧΟΣ — ΜΑΣΙΑ. 7) ΡΗ — ΚΑΤ — ΥΣ — ΚΑΚΤΟΣ. 8) ΠΙ — ΓΑΡ — ΜΑΡΚΟΝΙ. 9) ΥΑΛΙΝΑ — ΠΑΙ-ΚΟΝ. 10) ΚΑΣΤΑΝΟ — ΣΟΣ — ΑΙ. 11) ΑΝΤΑΜΑ — ΠΩ — ΕΙΣ — ΣΣ. 12) ΣΤΕΚΙ — ΧΑΜΗΛΑ — ΑΠΩΝ. 13) ΣΑΡΙ — ΚΑΝΑΤΑ — ΑΔΥ. 14) ΟΡΗ — ΑΟΡΑΤΑ — ΤΣΙΡΟΣ. 15) ΑΜΑΡΤΗΜΑ — ΔΡΑΚΟΣ. 16) ΑΝΑΣΣΑ — ΛΙΑΝΟΣ. 17) ΑΜΙ — ΣΑΛΑΜΙΣ.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικώς στις: Ρόξα Καλούμενου, Λάρισα, Ζέφυ Βερυκόκκου, Ένταθα και Μαρία Καμηλάρη, Πάτρας. Η Σοφία Ε. Π., να στείλη τη διεύθυνσή της.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

άπάντησε ταχυδρομικώς στους: Γεώργιον Νικητέαν, Ίωάννην Χρυσάφειον, Ίορδάνην Μωυσιάδη, Μαρίαν Ντάκου, Ελένην Κηκίδου και Λέλαν Κολισπούλου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Λίλια Νικολαΐδου, Διστόμου Νο 8, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήση με μαθητές και μαθήτριες, ηλικίας 14—16 χρόνων, απ' όλη την Ελλάδα. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Η Άδριαντία Διαμαντίδου, Ριζοκάρπασ, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Νανά Βασιλείδου, Αγίας Μαρίας 8, Άγιος Μένων, Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί εκείνους, που θ' άπαντήσουν να έσκαλεψουν στο γράμμα τους μερικά γραμματόσημα.

Η Μαίρη Ίωαννίδου, Φιδι Ταχ. Κιβ. 114, Βαρώνια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Δημόσιος Μαραθεύτης, Καλαβρύτων 1, Καίμακλι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 14—17 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Δωρόσε Άνδρέου, (18 χρόνων), Αισχύλου 36, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Χαραλάμπος Πολυχρότης, Πόταμι, Μόρφου, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήση με μία νέα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Κωστάκης Μιχαηλίδης, Κιτίου 8, Βαρώνια, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με φιλοτελιστές απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική, γαλλική και ιταλική γλώσσα.

Ο Χριστόδουλος Κυριάκος, (22 χρόνων), Σκουφά 2, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Κύπριος Παναγιώτης, Κυρηνεία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες, ηλικίας 16—17 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. Φραγκουλίδης, Κατοκωπιά, Μόρφου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΕΤΑΣ (26 χρόνων). Μ)Τ WORLD GREETING Co NIARCHOS LON.

DON LTD. 41)43 PARK ST.

LONDON W.11, ENGLAND. θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο G. ALEXOPOULOS. (22 χρόνων). S)S PANACHOTIS. SOUTHERN STEAM. 90, 3 LONDON, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την Άμερική, με σκοπό τη μετανάστευση. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Τρεις φίλοι, ο COSTAS GEORGIOU (22 χρόνων), ο Μ. TSO-LAKIS (21 χρόνων) και ο Ρ. KOMIANOS. Μ)Ν MANSOUR Co SAUDI LINE, P.O. BOX 66, JEDDAH, Ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με εύταρονάσαστες νέες ηλικίας 16—18 χρόνων, στην ελληνική, ιταλική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο P. SPIREAS. S)S HERON II, P.T. PELAJARAN AKAR. DIALAN KALI BESAR. TITMUR 111)22, DJAKARTA—KOTA, INDONESIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες από το Έξωτερικό και το Έσωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και ιταλική γλώσσα. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο GEORGE PAVLIDES. S)S DYNAMIC. TRITON SHIPPING INC. 26 BROADWAY NEW YORK, 4 N.Y., USA. θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλη την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό, ό,τι ήθελεν έπαισολοθήσει.

Ο MAKIS RESTAKIS (29 χρόνων) και ο BABIS POLITIDES (21 χρόνων) S)S AXIOS Co LIVANOS. BROKERS TRENT HOUSE 55—57 ST. MART AXE E.C. 3 LONDON ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το Έξωτερικό με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο.

Ο MARINOS NIKOLAOS. S)S WORLD CHIEFTAIN, Co NIARCHOS LONDON LTD. 41)43 PARK ST. LONDON W.1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ν. ΜΑΝΟΛΑΚΑΣ. S)S WORLD CHEER, Co NIARCHOS LONDON LTD. 41)43 PARK ST. LONDON W.U. ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την Ελλάδα ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελεν επακολοιθήσει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η MARY και η MELINA ELEFTERIOU, 6 MAHMOUD SIDKY PACHA No 6, LAURENS RAMLEY, ALEXANDRIE, EGYPT, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η NIKI SOUMERBAS, BALIKLI KUM HASTANESI, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήση με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η LIANA L., QUA NATER No 6, A.P. 9, HELIOPOLIS, EGYPT, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η IRENE KOURI, 28A RUE MANSOURAH HELIOPOLIS, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήση στην ελληνική γλώσσα.

Η LIZA, η LILIAN και η TZENI IOANNIDOU, POSTE RESTANTE, ISMA-ILIA, EGYPT, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο.

Η MERI IOANNIDOU, η REA TRIANTAFILIDOU και η NIKI SIGALA, KUMBARACI TOK KARIKULU SOK No 16) 3, ISTANBUL, TURKIYE, Ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—21 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Η ANGELA POULIS, 68 HANKEY ST. WELLINGTON, NEW ZEALAND, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους σπουδαστές του Πολυτεχνείου από την Ελλάδα και την Άμερική, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την άνταλλαγή σχέσεων για τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Η SOFOLA N., TAKSIM SIRA SELVILER No 114, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήση με κηρύους από το Έξωτερικό, ηλικίας 30—40 χρόνων, με άπολειστικό σκοπό το γάμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η SOULA CHRISTODOULOU (24 χρόνων) 4 KAFR, SAKR, STREET CAMP CAESAR ALEXANDRIE, EGYPT, UAR, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες, ηλικίας 22—28 χρόνων, κατά προτίμηση από την Κύπρο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ANDREOU, Μ)NCHEN 8, WORTH ST. 15)11 BEI FR. K)NIG GERMANT, φοιτητής οδοντοιατρικής, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με φοιτήτριες επίσης της οδοντοιατρικής, καλών οικογενειών, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική, γερμανική και ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο GUS KONTOS, 1001 W. ARXILE ST. CHICAGO 40, ILLINOIS, USA, θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες, ηλικίας κάτω των 18 χρόνων, από την Ελλάδα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία άπαραίτητη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 300
Έξάμηνος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Άλρεσ Άγγλιας 7
» Δολάρια 20
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 100
» Φρ. Έλδ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Έμβόσματα Έξωτερικού δια ταχυδρομικής έπίταγης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τοιαύτης προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ», άραγασανίου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος), Αθήνα.

Διευθυντής, διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΙΤΖΗΣ

Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ», Διητης και υπεύθυνος Ιλογογραφείου ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Νατάδων 24, Παλαιόν Φέληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο MICHALIS KARLIS, ο V. MELAS και ο COSTAS PSARAS, POSTA KUTUSU 481, IZMIR, TURKIYE, Ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και το Έξωτερικό, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο PANOS ZAFIROPOULOS (33 χρόνων) LONGERICH, HAUTP STRASSE 120, K)N LONGERIECH, GERMANT, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από την Ελλάδα, ιδιαίτερος από την Αθήνα.

Ο E. NAKIS και ο TAM TSIGOUIS, IC A SCHOOL CL. 2425, BLDG 2B, USNCT GREAT LAKES ILLINOIS U. S.A., Ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες, ηλικίας 17—25 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αθήνα ή τον Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελεν επακολοιθήσει.

Ο CARLOS HUERTO ROJO και ο H. SWIEBOCKI, TRAVESEA DE DOS PUERTAS No 2, SANTIAGO DE COMPOSTELA, SPAIN, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άνταλλαγή σχέσεων.

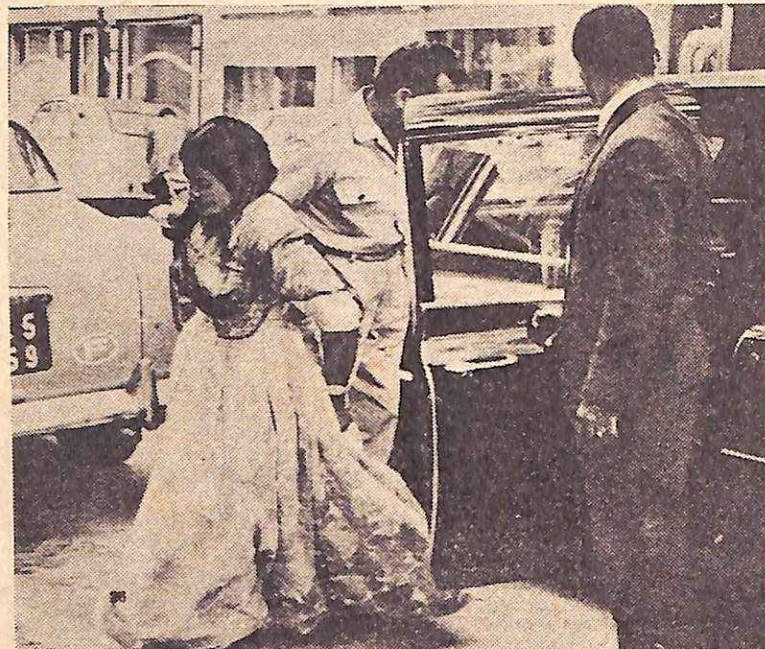
Ο PAVLOS DEMETRIOU, 11 WARRINGTON CRESENT MAIDA-VALE LONDON W. 9, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—22 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΝΙΚΟΣ ΙΟΑΝΝΟΥ και ο G. NICOLAIDES, 28 STAINSBY RD, LONDON E. 14, U. K., Ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέους με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων, κατ' απορία, καθώς επίσης και τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ANDREOU, Μ)NCHEN 8, WORTH ST. 15)11 BEI FR. K)NIG GERMANT, φοιτητής οδοντοιατρικής, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με φοιτήτριες επίσης της οδοντοιατρικής, καλών οικογενειών, ηλικίας 20—25 χρόνων, στην ελληνική, γερμανική και ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο GUS KONTOS, 1001 W. ARXILE ST. CHICAGO 40, ILLINOIS, USA, θέλει ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες, ηλικίας κάτω των 18 χρόνων, από την Ελλάδα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία άπαραίτητη.

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΣΑΟΥΝΤ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ..

Μία μοναδική φωτογραφία της «ευνουμένης» του Σαούντ. Καθώς κινήθηκε απότομα για να αποφύγει τους φωτογράφους, το πέπλο, που σκέπαζε το πρόσωπό της έπεσε στους ώμους της.

ΤΡΕΙΣ σύζυγοι και τέσσερις «ευνουμένες» και ανάμεσά τους η βασίλισσα είχαν ακολουθήσει στην Κιουανή 'Ακτι τον άρρωστο 'Αραβι μονάρχη, που κερδίζει κάθε μέρα τριάντα εκατομμύρια δραχμές από τα πετρέλαια. Ποσό μυθώδες, που του επιτρέπει να συντηρή με παραμυθένια πολυτέλεια τετρακόσιες γυναίκες, 152 γιουούς κι έναν άνεταξοφόρο αριθμό από κόρες και εγγόνια.

Έτσι, όχι χωρίς περιεργία και όχι χωρίς συγκρίσεις εγκαταστάθηκαν για λίγες μέρες στο πολυτελέστατο ξενοδοχείο της Νίκαιας «Νεγκρέσκο», σ' ένα δωμάτιο που βρισκόταν άκριτως κάτω από τα διαμερίσματα, όπου ο μισθός βασιλιάς της Σαουδικής 'Αραβίας, ο 'Ιμπν Σαούντ έμενε μαζί με το χαρέμι του.

Παρ' όλο, που τα ταβάνια του ξενοδοχείου «Νεγκρέσκο» είναι πολύ ψηλά, όπως και σ' όλα τα οικοδομήματα, που έχουν χτιστεί γύρω στο 1900, δεν δυσκολεύονται καθόλου να ακούει το θόρυβο από τα βήματα των γυναικών του βασιλιά που ανατολίτικη βασιλιά. Ήνα θόρυβος εξαιρετικά «ερεθιστικός» για κάποιον που—όπως εγώ—είχε την περιέργεια να μάθει πως είναι στην πραγματικότητα—ομορφες ή άσχημες, νέες ή γριές—αυτές οι γυναίκες, που τα πρόσωπά τους, σκεπασμένα από τα εφηβικά τους χρόνια μ' ένα μαύρο πέπλο, δεν τα είδαν ποτέ άνοιξά μάτια, ετώς βέβαια από τα μάτια του 'Ιμπν Σαούντ.

Αν κρίνει κανείς από τον αριθμό των γυναικών, που το Κοράνι επιτρέπει σε κάθε μουσουλμάνο—τέσσερις συζύγους και αναρίθμητες «ευνουμένες»—και λογασιάζοντας ότι για ένα μουσουλμάνο είναι το πιο απλό πράγμα το κόσμον να δώσει ή να χωρίσει μία γυναίκα—

και ότι, επομένως, ο Σαούντ έχει κάθε δυνατότητα να ανανεώνει το χαρέμι του που σήμερα αποτελείται από 400 γυναίκες—είναι εύκολο να φανταστεί εξωτικές ανατολίτικες ομορφιές με μάτια φλογερά, με εξαίσινα χαρακτηριστικά και με βελούδινο δέρμα.

ΜΙΑ ΕΥΝΟΥΜΕΝΗ ΟΓΔΟΝΑ ΚΙΛΩΝ!...

Αλλοτε, ο Σαούντ έχει τη σήμη ενός άνδρα με καλό γούστο, τουλάχιστον ανάμεσα στους 'Ανατολίτες και αν σκεφτούμε ότι ανέβηκε στο θρόνο της Σαουδικής 'Αραβίας μόνο πριν από δέκα χρόνια, είναι έπιμένο ότι είχε όλο τον καιρό να αφιερώσει ένα μεγάλο μέρος της ζωής του στην καλή οιατήρηση του χαρεμιού του.

Εξτός απ' αυτό, ο Σαούντ ήταν ωραίος άντρας με ύψος δύο μέτρα και τέσσερα εκατοστά, μ' ένα ανατολίτικο γενάκι και με δυό ζοηρά και διαπεραστικά μάτια. Σήμερα είναι άρρωστος και δείχνει περισσότερο από τα 62 του χρόνια, μ' ένα δέβαιο ότι όσο ήταν νεώτερος, εξασκούσε άρεστη γοητεία στις γυναίκες.

Μα πούος είναι ο τύπος της γυναίκας, που άρσσει στον 'Ιμπν Σαούντ; Η ευνουμένη του, που είδα στη Νίκαια, μου φάνηκε σχεδόν υπερβολικά παχιά—θα ζύγιζε τουλάχιστον 80 κιλά. Μία άλλη μέρα, κατώρθωσα να δω και την πριγκίπισσα Σαούντ, που έχει δικαίωμα στον τίτλο της βασίλισσας,

Μερικά από τα παιδιά του βασιλιά Σαούντ, ενώ κάνουν τον καθημερινό τους περίπατο με μία από τις περιφημες «Κάντιλλας» του πατέρα τους.

400 γυναίκες και 30.000.000 δραχμές

τή στιγμή που έμπαινε στο άσανσέρ, που είχε διατεθεί ειδικά για την Αύλη του ανατολίτη μονάρχη. Η πριγκίπισσα Σαούντ, παρ' όλο που είχε κι' αυτή το πρόσωπό της σκεπασμένο, μου φάνηκε νέα και χαριτωμένη.

Η πριγκίπισσα, μαζί με τις άλλες δυό συζύγους και τις τέσσερις «ευνουμένες», που πήρε μαζί του ο Σαούντ σ' αυτό το ταξίδι του, κατοικούσαν στον ίδιο όροφο με το βασιλιά, τον τέταρτο του ξενοδοχείου, που τρεις ορόφους νύχτα και μέρα ένας δολοχρός στρατός από «γουίλλες»—γιγαντόσπορους άντρες με άγρια πρόσωπα—που έχουν εγκαταλείψει το παραδοσιακό αραβικό ένδυμα και κρατούν κάτω από τα ευρωπαϊκά σακάκια τους, χωρίς να φροντίζουν να τα καθαίνουν, τεράστια ρεβόλβερ «Γκόλτς», που για τη χρησιμοποίησή τους εξασκήθηκαν στην 'Αμερικανική «Εφ-Μπλ-» Αί.

ΟΙ «ΓΟΥΙΛΛΕΣ» ΜΕ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΑ

Τη δεύτερη μέρα της παραμονής μου στο «Νεγκρέσκο» επεξερίχθη, με προσποιητή απέλεια αλλά όχι χωρίς φόβο, να κάνω λάθος στον όροφο. Μα μόλις άνοιξα την πόρτα του άσανσέρ στον τέταρτο όροφο, ρεβόλβρα μπροστά σ' έναν «γουίλλα», που με πληροφόρησε με ευγένεια για το λάθος μου και πέρασε ο ίδιος το κομπλί, ξαναπέλνοντας με και' εθελαν στο Ισόγειο. Το ίδιο ακριβώς συνέβη σε

μια 'Αμερικανίδα κυρία και στο σκόλο της—έκείνη όμως όπως φαίνεται είχε κάνει πραγματικά λάθος. Η εμφάνισή του σκόλου τρομογράφησε τους «γουίλλες», που έβγαλαν τα ρεβόλβερ τους και το έστρεψαν απειλητικά πάνω στην κυρία. Κι' εκείνη έσπευσε να υποβάλει μία έντονη διαμαρτυρία στο Δήμαρχο της Νίκαιας χωρίς όμως να λάβει καμιά ικανοποίηση.

Στο «Νεγκρέσκο», ο βασιλιάς Σαούντ και η ακολουθία του, που αριθμούνται 78 άτομα, κρατούνται 84 δωμάτια. Υπολογίστηκε ότι κάθε μέρα παραμονής στην Κιουανή 'Ακτι στοιχίζει στον 'Αραβι μονάρχη διακόσιες χιλιάδες δραχμές!

Με το μικρό αυτό κόσμο, που περιβάλλει τον Σαούντ στο ταξίδι του στη Γαλλία, δε μπορεί κανείς να επιικοινωνήσει, να συζητήσει, να πάει φωτογραφίες. Όλα απαγορεύονται απόλυτα. Ούτε με τις καμαριέρες, τις παραμάνες, τους υπηρέτες, τους σωφές, τους μαγειρούς μπορείς να έρθεις σ' επαφή. Μόνο τα παιδιά και τα εγγόνια του βασιλιά δείχνουν μία κάπως μεγαλύτερη κοινωνικότητα. Στη Νίκαια διασκεδίζουν κάνοντας μουφασμούς στους εκατό δημοσιογράφους, που από μέρες και μέρες πολιορκούν αδιάκοπα το ξενοδοχείο.

152 ΓΥΙΟΙ ΚΑΙ... ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΕΣ ΚΟΡΕΣ

Ο Σαούντ, σύμφωνα με όρισμένους υπολογισμούς, πρέπει να έχει 152 γιουούς. Οι κόρες του, δεν είναι δυνατόν να υπολογιστούν, γιατί το Κοράνι καθορίζει ότι τα κορίτσια «δεν αξίζουν τίποτα». Πάντα, σύμφωνα με υπολογισμούς, τα εγγόνια του Σαούντ θα πρέπει να είναι τουλάχιστον 300.

την ημέρα εισόδου!...

ναι δυνατόν να υπολογιστούν, γιατί το Κοράνι καθορίζει ότι τα κορίτσια «δεν αξίζουν τίποτα». Πάντα, σύμφωνα με υπολογισμούς, τα εγγόνια του Σαούντ θα πρέπει να είναι τουλάχιστον 300.

Οι αδελφοί του Σαούντ είναι δεκαοχτώ και γενικά η οικογένειά του είναι τόσο πολυάριθμη, που για να «στεγαστεί» όλη, έχουν διατεθεί στην 'Αραβία 26 παλάτια!...

Από τους γιουούς του, ο 'Αραβις μονάρχης είχε μαζί του στη Νίκαια 32 και από τα εγγόνια του 18. Τηρούχα και μερικά από τις κόρες του, μ' α συνήθως έμεναν χωρισμένες από τα άγρια.

Όλα τα παιδιά, που ακολουθούσαν τον Σαούντ στο ταξίδι του στη Γαλλία ήταν πολύ όμορφα, με ζοηρά μάτια και μαύρα μαλλιά. Ντύνονταν όλα ευρωπαϊκά. Τα πιο μικρά με μάλλινα χοντρομαχιά σε χρώμα γκρι, τα κάπως μεγαλύτερα με ναυτικά και τα πιο μεγάλα με μαχονά πανταλόνια και με μάλλινα πουκάμισα. Ο πριγκίπισ— διάδοχος Μασούρ που είχε προσβληθεί από πολιομυελίτιδα και εξακολούθει να κάνει θεραπεία σ' ιατρική που του έχει άρσει, βρισκόταν κι' αυτός στο «Νεγκρέσκο» μ' α δεν έβγαυε ποτέ. Τον είδα, όμως, μερικάς φορές δίπλα στο παραθύρο. Ήταν ντυμένος με ανατολίτικη φορεσιά.

Όλα αυτά τα παιδιά και τα εγγόνια, ο Σαούντ τα έχει εμπιστευτεί σε δυό παιδαγωγούς, που φροντίζουν πριν απ' όλα να τους μαθαίνουν το Κοράνι. Κατά τα άλλα, τους μαθαίνουν επίσης μόνο να γράφουν και να διαβάζουν και αυτό φαίνεται ότι θεωρείται ύπεροχρετή μόρφωση για τα παιδιά του βασιλιά της χώρας του πετρελαίου.

ΕΙΚΟΣΙ ΕΞΗ ΑΝΑΚΤΟΡΑ!...

Η Σαουδική 'Αραβία είναι έντεκα περίπου φορές μεγαλύτερη από την Ελλάδα και έχει πληθυσμό, που μόλις φτάνει τα έφτα εκατομμύρια κατοίκους. Οι περισσότεροι από τους κατοίκους αυτούς είναι απάμτοιχοι, ζουν με τους πιο πρωτόγονους όρους ζωής παρ' όλο που, κάτω από τα πόδια τους λιμνάζουν δεκατομμύρια βαρέλια πετρελαίου.

Την εξαγωγή αυτού του «μυήρου χρυσωφιδ» της Σαουδικής 'Αραβίας έχει αναλάβει η «'Αραμκο» μία άραβι - αμερικανική εταιρεία και η εκμετάλλευσή του αποδίδει στο βασιλιά Σαούντ τουλάχιστον 30 εκατομμύρια δραχμές την ημέρα—σε ποσοστά δικαιωμάτων του από τις πετρελαιοπηγές.

Με όλα αυτά τα χρήματα, τα έσοδα για τη διατήρησή των 26 ανακτόρων είναι γελοία, οι λογαριασμοί των ξενοδοχείων είναι άστειοι, το ίδιο και οι «Κάντιλλες» με τα χρυσά και τα ασμένια στολίδια ή τα πολυτελέστατα ρεβόλβρα με τις διακοσμήσεις από πολύτιμες πέτρες.

Ας δούμε, όμως, για λίγο πως ζούσε η μικρή Αύλη που ακολουθούσε τον Σαούντ στη Νίκαια και που τώρα έχει ξαναγυρίσει στην 'Αραβία.

Ο τελευταίος γυιός του Σαούντ, που είναι μόλις δέκα μηνών, μαζί με τους άλλους 32 αδελφούς του, είχε ακολουθήσει τον πατέρα του στην Κιουανή 'Ακτι.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΕ ΧΡΥΣΗ ΦΥΛΑΚΗ

Ιστορίες, που έχουν τη γεύση του ανατολίτικου παραμυθιού. Ιστορίες, που μπορεί να γίνει ψεύτικες ή και αληθινές—και διηγούνται αμέτρητες παρόμοιες—άλλα που σ' εμάς φαίνονται άπιστευτες.

Όπως και γάχη το πράγμα—είτε ψεύτικες, είτε αληθινές είναι αυτές οι ιστορίες—δεν είναι δυνατόν να πιστέψω κανείς ότι 400 γυναίκες που ζουν μόνο για έναν άντρα, άκοιμη κι' αν είναι πλούσιες, άκοιμη κι' αν έχουν γεννηθεί στην 'Αραβία κι' έχουν συνηθίσει να «μην αξίζουν τίποτα», μπορούν να είναι ευτυχισμένες...

Κρίνοντας από την ώρα που σταματούσαν ν' ακούγονται τα δόγματα τους στο επάνω πάτωμα, υπολόγισα ότι θα έπρεπε να πηγαίνουν χωρίς στάς κρεβάτια τους, αφού έρχονταν, ίσως πρώτα μία κλεψή ματιά στον κατάφωτο «Περίπατο των 'Αγγέλων».

Με άλλα λόγια αυτές οι γυναίκες, που είναι σύζυγοι του πιο πλούσιου βασιλιά του κόσμου, ζουν μέσα στην πιο παραμυθένια χλιδή, αλλά είναι καταδικασμένες να κυττάζουν τον κόσμο μονάχα ανάμεσα από τα σίδερα της χρυσής φυλάκης τους.

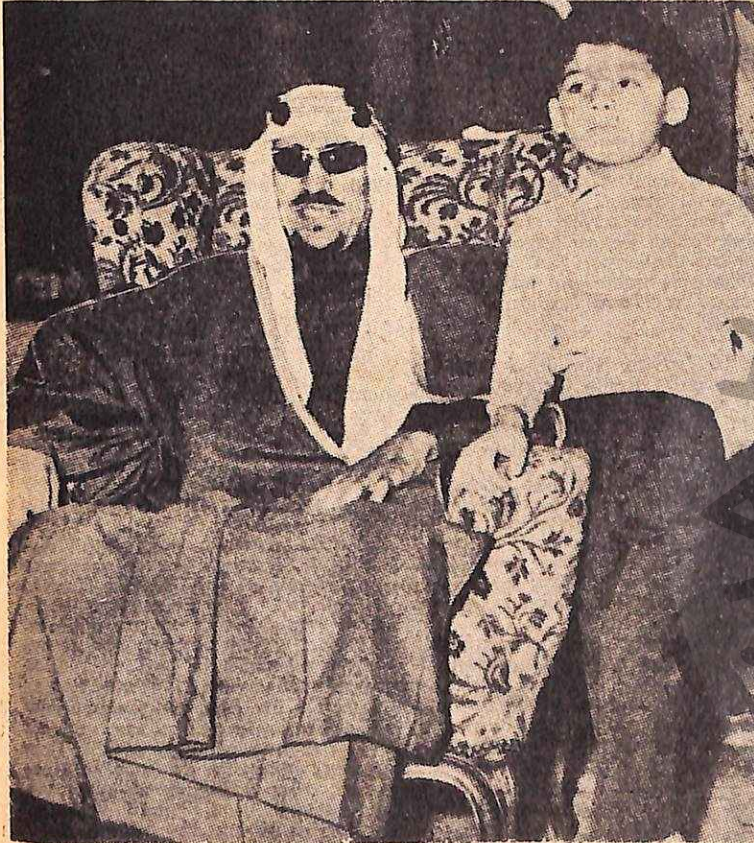
Ο ΠΕΦΑΜΕΝΟΣ... ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΦΑΝΕ

Ένας νέος που «άναστήθηκε», πασχίζει τώρα να πείσει τις άρχες για τον αναγνωρισμένο έπισημως ως ζωντανό! Νά πως έχει αυτή η περιγραφή ιστορίας! Ένα καμινό είχε σκοτώσει ένα νεαρό άρρωστο, κοντά στο χωριό 'Ελ Πορβάνιο του Μεξικού. Το πρόσωπο του θύματος είχε παραμορφωθεί τόσο, που ήταν τελείως αναγνωρίσιμο. Ξεφώντας οστόσο πως κάποιος 'Αντόνιο Οθρόμπα έπαιρνε να γυρίσει εκείνη τη μέρα στο χωριό απ' την πόλη Ταμπίκο, ή αστυνομία πείσθηκε πως αυτός ήταν ο νεκρός. Αλλοτε, οι γονείς του τον αναγνώρισαν απ' τα ρούχα του, δυό έληές του και φορεμένα άλλα φυσικά χαρακτηριστικά.

Αλλά δυό μέρες μετά την κηδεία του... εμφανίστηκε ξαφνικά ο 'Αντόνιο! Όταν τον άνοιξε την πόρτα, ή ημετέρα του λιποθύμησε απ' τον τρόμο της! Είδε κι' έπαθε ο νέος, για να της αποδείξει πως δεν ήταν φάντασμα και πως είχε μείνει λίγες μέρες παραπαύον στο Ταμπίκο, άμελοντας να είδοποίηση το σπίτι του. Τώρα όπως τα πράγματα παρουσιάζονται απερίμενα, γιατί ο 'Αντόνιο Οθρόμπα... πέθανε και θάφτηκε έπισημως, αφού αναγνωρίστηκε από τους δικούς του!

Τη 'Απειραγία προσπαθεί να βοηθήσει λύση του πολύπλοκου προβλήματος.

Ο βασιλιάς Σαούντ μ' έναν από τους γιουούς του. Ο 'Αραβις μονάρχης βρίσκεται στη Γαλλία για λόγους υγείας.

Η ΣΕΡΤΑ ήταν η γυναίκα ενός μαχαραγιά της "Ινδίας", που είχε γίνει ονομαστός για την ανδρεία του, την ομορφιά και τη δικαιοσύνη του.

Ο πατέρας της ήταν κάποτε κι αυτός μαχαραγιάς μιας γειτονικής χώρας, που είχε πόλεμο με τους Άγγλους. Μά, όταν η αντίτασιν κι η πείνα από την πολιορκία άπλωσε στη χώρα του την τραγική φοβέρα της, ο πατέρας της Σέρτας, θέλοντας να γλυτώσει το παιδί του από τη μύρη δυστυχίας, το έστειλε σ' ένα φίλο του μαχαραγιά. Καί, σέ λίγο, η Σέρτα, ο ομορφότερη κοπέλλα της "Ινδίας", έγινε η ωραιότερη μαχαρανή της χώρας του Βουδδα.

Οι γάμοι έγιναν με φαντασμαγορική πολυτέλεια και την ίδια μέρα οι νεόνυμφοι φύγαν για το γαμήλιο ταξίδι τους. Συντρόφισσα της Σέρτας, ήταν η μικρή Λακμέ, που την υπηρετούσε πιστά, γιατί είχε μεγαλώσει μαζί της κι ήταν ομογάλακτη αδελφή της.

Όταν φτάσανε στη Βομβάη, πήραν το καράβι για τη Μασσαλία. Όταν μπήκαν μέσα ο μαχαραγιάς έδωσε ρητή εντολή στη γυναίκα του να μείνει κλεισμένη στην καμπίνα της. Σκληρή η απαγόρευσις. Μά, όταν διατάσσοντο ο μαχαραγιάς, όλοι υπακούον. Αυτό έκανε κι η Σέρτα. Στην πιστή όμως συντρόφισσα δεν έκρυψε το παράπονό της:

— Καλή μου Λακμέ, της είπε, δεν είναι κρίμα να είμαι εδώ πού φυλακισμένη κι από το παλάτι του πατέρα μου...

Η Λακμέ παρηγορούσε την κυρία της και για να της διώξει την πληγή της, της έλεγε ιστορίες για μαγεμένα πριγκιπάτσια και πεντάμορφες βασίλισσες.

Όστόσο, ο μαχαραγιάς είχε κινήσει την περιέργειά του από το καράβι. Τον θαύμαζαν, να και άπορεύσαν, γιατί ήταν τόσο κλεισμένη στην καμπίνα της η μαχαρανή. Μια μέρα, ο πλοίαρχος τολμήσε να τον ρωτήσει:

— Δε θάχουμε την τιμή, ύψηλότε, να προσφέρουμε τα σέβη μας στη μαχαρανή;

— Η μαχαρανή ήταν αδιάθετη, απάντησε ο μαχαραγιάς. Τώρα συνήλθε και δε θα παραλείψω να σας συστήσω σ' αυτήν.

— Ψηλοτάτη, πώς να σας ευχαριστήσω για τη μεγάλη τιμή, που μου κάνετε;...

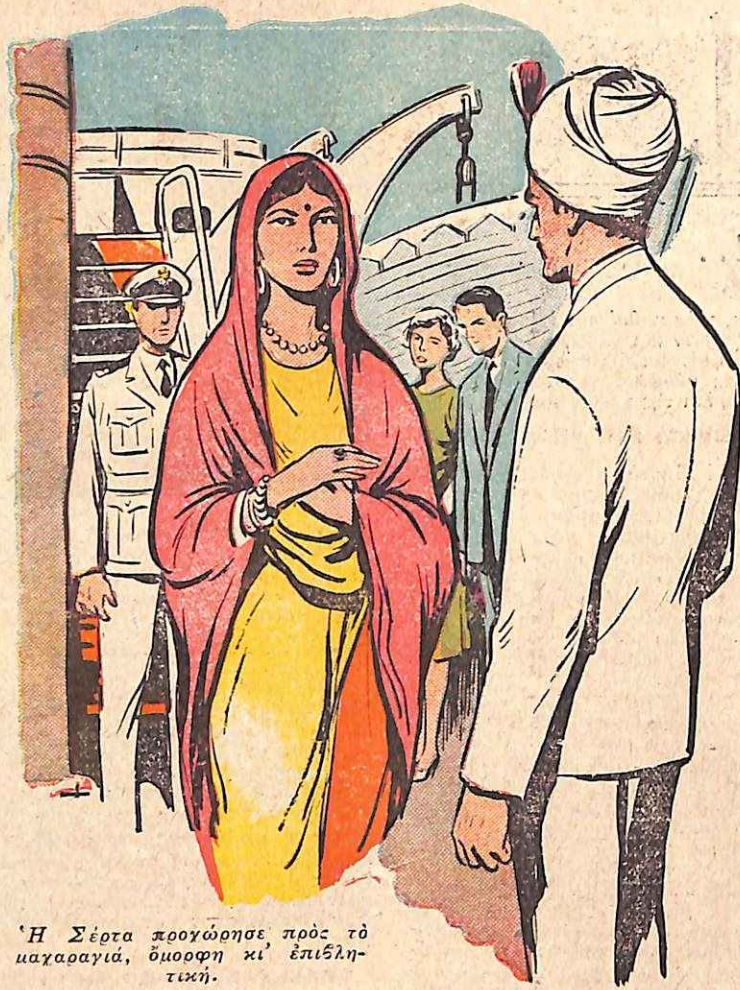
Πραγματικά, την άλλη ημέρα, η μαχαρανή έκανε την εμφάνισή της στη γέφυρα του καραβιού. Όλοι τα μάτια κορφώθηκαν με θαυμασμό απάνω της.

Η Σέρτα προχώρησε προς το μαχαραγιά, ομορφή κι επιβλητική. Τη στιγμή, που έτοιμαζόταν να του κάνει υπόκλιση, εκείνος της πρόσφερε το μπράτσο του, για να την οδηγήσει να καθίση. Υστερα, κάθισε κι αυτός κοντά της, άναψε το τσιγάρο του και, γυρίζοντας προς το μέρος της, της είπε χαμηλόφωνα:

— Άκουσε, μικρούλα μου, σέ λίγο θα φτάσουμε στη Γαλλία. Πρέπει να φέρεσαι σαν Ευρωπαία. Κόπτεται τι γίνεται γύρω σου, για να μαθαίνει. Κι αν έλκω κομμάρια αμοιβολία, ρώτα με... Να έχως εμπιστοσύνη σ' εμένα...

Η Σέρτα σάστισε, γιατί ήταν η πρώτη φορά, που ο μαχαραγιάς της είχε μιλήσει τόσο πολύ. Έμεινε σκεπτική, έχοντας βυθισμένο το βλέμμα της στα γαλάζια νερά...

Άξαφνα, ένοιωσε κάτι να βαράει πάνω της και τότε, αβγά της, τα μαύρα, βελούδινα μάτια της, αντίκρυσαν δυο άλλα μάτια,

Η Σέρτα προχώρησε προς το μαχαραγιά, ομορφή κι επιβλητική.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

που είχαν το χρώμα του ουρανού και το βάθος της θάλασσας.

Ένα ανατρίχισμα πέρασε απ' το κορμί της. Μά, πριν προφθάσει να συνέλθω, το καμπανάκι του καραβιού ειδοποίησε τους επιβάτες να περάσουν στην τραπέζα-αία.

Αυτή ήταν η πρώτη μέρα της Σέρτας στον έξω κόσμο. Ακούλουθσαν κι άλλες. Η Σέρτα τώρα ήθελε να μοιάση με τις Ευρωπαίες. Ήξερε ν' απαντήσει με χάρη στις φιλοφρονήσεις του πλοίαρχου, να βρίσκη θέμα ομιλίας με όποιον της συνηθίζαν και τραβούσε τις ματιές και το θαυμασμό όλου του κόσμου.

Οι μέρες περνούσαν και σέ λίγο το καράβι έκανε την είσοδό του στο λιμάνι. Η Μασσαλία δε μπορούσε να συγκριθεί με τη Βομβάη και τ' άλλα λιμάνια της "Ανατολής". Γι' αυτό, δεν κίνησε την προσοχή του μαχαραγιά. Η Σέρτα όμως παρακολουθούσε αχόρταγα την κίνηση, περιμένοντας την αποβίβαση.

Επί τέλους, αποβιβάστηκε κι αυτή. Τη στιγμή, όμως, που πατούσε για πρώτη φορά σ' ευρωπαϊκό έδαφος, ένοιωσε να βαράει πάνω της το βλέμμα, που κίε στο καράβι είχε διασταυρωθεί με το δικό της.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ρο ρεστωράν, χωρίς να υποπτεύονται πως ο Βιάζης τις παρακολουθούσε. Τι τις έμελε, άλλως τε, μήπως είχαν κακούς σκοπούς; Διαλέξαν ένα απόμειρο τραπέζι και παράγγειλαν ό,τι το πιο εκλεκτό. Η Σέρτα χαϊρόταν σ' ένα ξενόιαστο πουλάκι. Άξαφνα, σέ κάποια στιγμή, είδε ένα νέο ψηλό και κομψό, να κάθεται απέναντί της. Τα βλέμμάτα τους διασταυρώθηκαν. Κι η μαχαρανή γνώρισε τα μάτια, που είχαν του ουρανού το χρώμα και της θάλασσας το βάθος...

Ο εστίατορας πληροφόρησε τη Λακμέ, ότι ο άγνωστος εκείνος ήταν ένας διάσημος ποιητής. Πήγαινε εκεί ζητώντας τη μοναξιά. Λεγόταν Πιέρ ντε Ραμυ και ήταν Γάλλος.

Όταν σηκώθηκαν οι δυο γυναίκες να φύγουν, ήταν νύχτα πιά και έβρεχε.

Ο νέος, που δεν είχε ξεκαρφώσει τα μάτια του από τη Σέρτα, την πλησίασε δισταχτικά και, κάνοντας μια βαθειά υπόκλιση, της είπε:

— Ψηλοτάτη, βρέχει. Η νύχτα είναι ολόσκοτεινή. Βρίσκεστε σ' ένα συνοικία επικίνδυνη... Μου επιτρέπεται να σας συνοδεύσω; — Όχι, απάντησε η Σέρτα, με φωνή σταθερή.

Ένα όχι, που αντήχησε σκληρό και ξερό.

Ο νέος έκανε μια καινούργια υπόκλιση και άφησε τις δυο γυναίκες να περάσουν. Τις παρακολούθησε μέχρις ότου μπήκαν σ' ένα αμάξι κι ύστερα τράβηξε το δρόμο του.

Μά δεν είχε προχωρήσει πολύ, όταν ένας πυροβολισμός ακούστηκε και μια σφαίρα τον βρήκε κατάρτηθα.

Ο πιστός Βιάζης, που παραφύλαγε, είχε ξεπλώσει νεκρό εκείνον, που είχε τολμήσει να μιλήσει στη μαχαρανή...

Μέσα στο αμάξι, που έπαιρνε τις δυο γυναίκες, η Σέρτα, πεσμένη στην άγκαλιά της Λακμέ, ξέσπασε σ' αλγμούς. Η προσβολή, που της είχαν κάνει, της φαινόταν φοδερή.

— Να τολμήσει να μιλήσει έτσι σ' εμένα! Έλεγε. Στη γυναίκα του παντοδύναμου μαχαραγιά! — Α! Θα το πληρώσει ακριβά! Θα το πληρώσει!

Καί, πραγματικά, ο Πιέρ ντε Ραμυ το είχε πληρώσει με τη ζωή του... Της μικρής Σέρτας τ' αβελούδινα μάτια δε θ' αντίκριζαν πιά τα μάτια, που είχαν του ουρανού το χρώμα και της θάλασσας το βάθος...

Α. ΚΙΝΓΚ

Ο «ΣΤΑΜΑΤΗΣ» ΚΑΙ Η ΑΣΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Δυο αυτοκινητιστές, στο Άμστερνταμ, κατηγορήθηκαν πως παραβίασαν τα φανερά σήματα της Τροχίας. Στο δικαστήριο, λοιπόν, προβάλλαν το επιχείρημα, ότι ο σχετικός νόμος αντίβαινει στην αξιοπρέπεια και την ελευθερία του ατόμου! Υποστήριξαν δηλαδή, ότι ένας άνθρωπος χάνει την ελευθερία του, όταν σεβεται υποχρεωτικά τα σήματα της Τροχίας! Φαίνεται δε πως ο δικαστής πήρε στα σοβαρά αυτό τον ισχυρισμό τους, γιατί επιφυλάχθηκε να εκδώσει την απόφασή του, αφού μελέτησε το ζήτημα.

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 16 — 22 Μαΐου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Θα χειριστήτε με επιδεξιότητα κάποια υπόθεση και ο εύνοικός αντίκτυπος θα γίνει αισθητός στον οικονομικό τομέα. ★ Έπιαση με πρόσωπο, του οποίου η γνωριμία θ' αποδειχθεί πολύτιμη στο προσεχές μέλλον.	★ Πρόσωπο, που σας φερόταν τον τελευταίον καιρό με κάποια ψυχρότητα, θα σας δώσει εξηγήσεις, για το στάσι του αυτή, που θα κρίνεται ικανοποιητικές. ★ Φροντίστε να διαλύσετε εγκαίρως κάθε κίνδυνο παρεξηγήσεως.	★ Σε περίπτωση αδιαθεσίας, μη παύετε κανένα φάρμακο χωρίς να συμβουλευτείτε προηγουμένως το γιατρό σας. ★ Έχετε συμφέρον να παρακολουθήσετε το θέρος σας, το οποίο δεν πρέπει να μειωθεί. ★ Τυχερό το 9.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Επιβάλλεται περιορισμός των εξόδων. ★ Αποφύγετε γι' αυτό τη συντροφιά προσώπων, που σας ώθουν σε σπατάλη και σε μια πολυέσθη ζωή, η οποία δε συμβαδίζει με τις οικονομικές σας δυνατότητες. ★ Άνωμαλίες.	★ Με ένα αδέλφιο φιλοφρόνημα, σ' ετερόφυλο πρόσωπο, θα πληρώσετε πρόσωπο, που σας αγαπάει και που θα παρεξηγήσει τη στάσι σας. ★ Η ζήλεια σας κάνει αδέλφιο και σας ώθει σε παρόλογες άπειτησεις.	★ Μη πλησιάζετε άρρωστούς, γιατί μια κατάπτωση του οργανισμού σας αξίζει τον κίνδυνο να σας μεταδώσουν την πάθησή τους. ★ Προσοχή στο φαγητό, γιατί υπάρχει κίνδυνος τροφικής δηλητηριάσεως. ★ Τυχερό το 3.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Μη διατάξετε σε ώρα ανάγκης να ζητήσετε τη συμβουλή και τη βοήθεια συγγενών ή και ηλικιωμένων φίλων, που σας προσέφερε και στο παρελθόν πολύτιμη βοήθεια. ★ Οι ανησυχίες είναι μάλλον αδικαιολόγητες.	★ Τα είδωλά, που θα γεννηθούν τις ημέρες αυτές, θα πάρουν σύντομα τη μορφή ενός δυνατού πάθους. ★ Το Σαββατοκύριακο θα περάσει πολύ ευχάριστα κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο ή ανάμεσα σε φίλους.	★ Μη διασπότητε να κάνετε τα πρώτα μπάνια στη θάλασσα και προσέξτε τα νερά μέσα στα οποία θα κολυμπάτε. ★ Αν δεν είναι απολύτως καθαρά θ' αποτελέσουν σοβαρό κίνδυνο για την υγεία σας. ★ Τυχερό το 4.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας. Βρίσκετε έτσι στην κατάλληλη στιγμή τη βοήθεια, που σας χρειάζεται, χωρίς καν να τη ζητήσετε. ★ Απρόδρατα έσοδα βελτιώνουν τα οικονομικά. ★ Αποφύγετε πάντως κάθε σπατάλη.	★ Δε γνωρίσατε ακόμα το πρόσωπο, που θα παίξει ένα πραγματικά μεγάλο ρόλο στη ζωή σας. ★ Η γνωριμία αυτή δεν πρόκειται όμως ν' αργήσει. ★ Η εργασία σας κάνει να παραμελήτε αγαπημένο πρόσωπο.	★ Τα άστρα δημιουργούν εξαιρετικά ευνοϊκές για την υγεία συνθήκες. ★ Αποφύγετε πάντως κάθε σπατάλη, γιατί θα σας χρειαστούν στο προσεχές μέλλον. ★ Περιπατείτε στην έξοχη θάλασσα, γιατί μειώνει τη γοητεία.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Αποφύγετε κάθε διασπορά προσπαθειών και συγκεντρώστε όλη σας τη δραστηριότητα προς μια και μόνη κατεύθυνση. Θά επιτύχετε έτσι πολύ καλύτερα αποτελέσματα. ★ Σας γίνεται ενδιαφέρουσα πρόταση συνεργασίας.	★ Αγαπημένο πρόσωπο θα σας εκπλήξει με μια απότομη και ανεξήγητη αλλαγή του χαρακτήρος του. Μη ειαστήτε να το κατακαταχτήσετε και να το επιπληρώσετε. Κατανόηση και υπομονή θα έχουν καλύτερα αποτελέσματα.	★ Όσοι έχουν ευαίσθητους πνεύμονες, δε φροντίζουν να μη κρυολογήσουν. ★ Η επιθυμία επισής δοκιμάζεται σκληρά κατά τις ημέρες αυτές κι αυτό είναι ιδιαίτερα δυσάρεστο για τις γυναίκες, γιατί μειώνει τη γοητεία.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Από το Σάββατο 18 αρχίζει μια ευνοϊκή για την εργασία περίοδος. Τα αποτελέσματα των προσπαθειών σας ξεπερνούν και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες. ★ Μη αφήσετε πρόσωπο, μόνιμα απαισιόδοξο, να σας επηρεάσει.	★ Φροντίστε να εξαφανίσετε, δε εξαφανίσει στη νύχτη σας δυσάρεστο παρελθόν, που θέλετε να ξεχάσετε. ★ Θά συμβεί κάτι που θα επηρεάσει σημαντικά το μέλλον. ★ Μη βασανίζετε με τη ζήλεια σας αγαπημένο πρόσωπο.	★ Οι γυναίκες πρέπει τις ημέρες αυτές να προσέξουν την υγεία τους περισσότερο από τους άντρες. ★ Τα παιδιά απειλούνται από μια παιδική αρρώστια, που παρανοιάζεται, αυτή την εποχή, με επιδημική μορφή.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θά δώσετε, για μια ακόμα φορά, στους άνωτέρους σας την ευκαιρία να εκτιμήσουν την αξία σας και να σας δείξουν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στο μέλλον. ★ Σε μια συζήτηση θα εγυάλετε πολύτιμα συμπεράσματα.	★ Εύχρηστο Σαββατοκύριακο, ιδίως αν το περάσετε στην έξοχη. Κατά τα άλλα, λόγω υπερβολικού όριστου εργασίας οι διασκέδαστες θα είναι πολύ περιορισμένες, ή και αποκλείονται τελείως. ★ Εύχρηστο γράμμα.	★ Κάποια άνωμαλία στον τομέα της υγείας θα σας άνησχυση άδικως, γιατί θα είναι μάλλον παροδικού χαρακτήρα. ★ Προσέξτε πάντως τα μάτια και μη τα κοιμάτε εργαζόμενοι κάτω από ανεπαρκή και ακατάλληλο φωτισμό.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Αφρημάδα στην εργασία θα έχη κατά την περίοδο αυτή πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα. ★ Προσέξτε πολύ τα πρόσωπα, με τα οποία θα συνεργαστήτε, για κάποια υπόθεση. Μη τους δείξετε μεγάλη εμπιστοσύνη.	★ Τα άστρα σας προφυλάσσουν, κατά την περίοδο αυτή, από δυσάρεστες εκπλήξεις. Οι άνδρες ιδίως θ' αντιμεωπίσουν σοβαρές δυσχέρειες. ★ Γενικά οι χαρές θα είναι σύντομες και οι νέες γνωριμίες μάλλον επικίνδυνες.	★ Η υγεία αγαπημένου προσώπου θα σας κάνει ν' ανησυχάτε. Διώξτε πάντως τις έγνοιες, για να εξασφαλίσετε στον οργανισμό σας τον ήρεμο ύπνο από τον οποίο έχει απόλυτη ανάγκη. ★ Τυχερή ημέρα το Σάββατο.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Δυσκόλη περίοδος. Η εργασία θ' απαιτήσει μεγαλύτερες προσπάθειες από απεικονίζονται με τα σχόλια και τις απειψεις τους. Καλά θα κάνετε να μη τους αποκαλύψετε τα σχέδιά σας, γιατί συμβάλει έτσι στη ματαιώσει τους. ★ Ο ελαφρύς δύσκολη θέσι.	★ Περίοδος ήρεμη και χαρούμενη, κατά την οποία θα σας δοθή η ευκαιρία να εξακριβώσετε τα αληθινά αισθήματα αγαπημένου προσώπου. ★ Απρόδρατα συνάντη θα σας εξασφαλίσουν ένα πολύ ευχάριστο Σαββατοκύριακο.	★ Προσέξτε πολύ την τροφή σας, για να αποφύγετε εντερικές ανωμαλίες και δυσάρεστες ενόηλσεις. Πρέπει, δε, τρώτε να είναι φρέσκο και καθαρό. Τα κονσερβοποιημένα τρόφιμα είναι τις ημέρες αυτές ιδιαίτερα επικίνδυνα.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Μη αφήνετε τους άλλους να σας επηρεάσουν με τα σχόλια και τις απειψεις τους. Καλά θα κάνετε να μη τους αποκαλύψετε τα σχέδιά σας, γιατί συμβάλει έτσι στη ματαιώσει τους. ★ Ο ελαφρύς δύσκολη θέσι.	★ Η αισθηματική σας ζωή διέρχεται από μια ευχάριστη καμή και σας επιφυλάσσει χαρούμενες στιγμές και πολλές εκπλήξεις. ★ Ένα φέρετο θα πάρη απροσδόκητη τροπή. ★ Ενδιαφέρουσα γνωριμία σ' μετακίνηση.	★ Προσέξτε την καρδιά και στην παραμικρότερη ενόηλη συμβολή. Για να καλό γιατρό. Παρακολούθησε την πίεσή σας και αποφύγετε τις ζωηρές συζητήσεις καθώς και τις προσπαθειές, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Κάτι, που από καιρό επιδιώκετε, θα πραγματοποιηθεί χωρίς στην υποστήριξη σημαντικών προσώπων. ★ Οπλιστήτε με υπομονή και διπλωματία. ★ Βιαστική απόφασι θα σας έκανε να χάσετε μια σπουδαία ευκαιρία.	★ Η σελήνη αυξάνει την αισιόδοξία και σας κάνει πιο ενθουσιώδη από συνήθως. ★ Οι γυναίκες όμως πρέπει να προσέξουν πολύ και ν' αποφύγουν τις γραπτές δηλώσεις, για τις οποίες γρήγορα θα μετανοήσουν.	★ Όσοι οδηγούν αυτοκίνητο ή και οποιοδήποτε τροχήλο, πρέπει τις ημέρες αυτές να είναι πολύ προσεκτικοί. Θά πληρώσουν ακριβά μια στιγμή ασηρήνεια ή απροσεξία. ★ Το Σάββατο ευνοϊκό για τυχερά παιχνίδια.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Όλη σας η προσοχή να στραφεί τις ημέρες αυτές στα οικονομικά. ★ Έχετε συμφέρον να είστε καλός και ευγενικός με τους συνεργάτες και ύφισταμένους σας. ★ Η συμβολή τους σ'ε προσπάθεια θ' αποδειχθεί πολύτιμη.	★ Οι αισθηματικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν χαρές και ικανοποιήσεις. ★ Θά ε'χαριστησέτε αγαπημένο πρόσωπο εκθέτοντάς του τα σχέδιά σας, για τις βερίνες διακοπές. ★ Ονειρο των ημερών αυτών σύντομα θα επαληθεύσει.	★ Ζάλες ή πονοκέφαλοι, που όφειλονται σ'ε κακή λειτουργία του στομάχου, Μία κόρυα αποτοξίνωσης και φρουτοέξου βραδείας θα απαναρώσει την εβελία. ★ Τρώτε άφρα και μακάτε καλά τις τροφές σας. ★ Τυχερό το 8.

Τὸ ἄρωμά του!
ὁ πλούσιος ἀφρός του!..
...Ἕνα μπουκέτο
ὀλόδροσα λουλούδια
γιὰ τὸ νοικοκυριό σας...

ROL

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Τώρα με γνωρίζετε...
Εἶμαι **ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ** τοῦ **ROL**!...
Καὶ ὅπως βλέπετε, εἶμαι πάντοτε μαζί του.
Σήμερα τὸ **ROL**, με τὴν λουλουδένια φορεσιά του
ἔρχεται νὰ χαρίσῃ στὸ νοικοκυριό σας
τὴν φρεσκάδα τῆς ἀνοιξης!...
Ζητήστε σήμερα ἀπὸ τὸν παντοπώλη σας
τὸ **ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΚΟΥΤΙ** τοῦ **ROL**... καὶ
μὴ ξεχνᾶτε τὸ γραματοκιβωτιό μας:

ΒΙΑΝΙΑ Α.Ε. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 32 - ΜΟΣΧΑΤΟΝ
«Γιὰ τὸ κορίτσι τοῦ **ROL**»

ROL

Με 07

ΡΟΥΧΑ · ΧΙΟΝΑΤΑ - ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ